

MAJERE KARDESLER

Kevin Stein'ın ilk kitabı Majere Kardeşler'dir.

Kevin Stein, bu kitabı dışında Ejderha Mızrağı ve Magic the Gathering için de hikayeler yazmıştır.

Hikayeleri The Dragons of Krynn, Dragons at War ve The Colours of Magic isimli kitaplar-
da yer almıştır.

Tarayanın notu:

Ben maglev45 elimden geldiğince güzel bir şekilde bu kitabı haz

BROTHERS MAJERE
Wizards © 2008. All Rights Reserved.
©2008 Laika Yayıncılık Ltd. Sei.

This material protected under the copyright laws of the
United States of America.

Any reproduction or unauthorised use of the material or artwork
contained herein is prohibited

without the express written, permission of Wizards of the Coast, Inc.

Dragonlance and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc. A
subsidiary of Hasbro, Inc.

Licensed by:

Tanıtıcı kısa yazılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz

Laika Yayımları - 38
ISBN: 978-975-8904-42-6
Sertifika No: 12654
1. Basım: Şubat 2009
Baskı: Arı Matbaacılık
(Emintaş San. Sit. No: 103/431 Topkapı / İstanbul
TehO 212 493 34 55)

Editör: Kayra Kıpçü

Laika

Laika Yayıncılık Kitapçılık Müzik ve Oyun Dağ. Paz. Ltd. Şti.
Gazeteci Erol Dernek Sok. Kamil Bey Apt. No: 14/3
Beyoğlu - İstanbul
Tel: 0212 293 13 93 Faks: 0212 293 09 00
www.daika.com.tr / laika@laika.com.tr

MAJERE KARDEŞLER

Kevin Stein

Türkçesi: Yosun Erdemli Oflas

MEREKLAR

HARİTASI

1. Tahıl Tarlası

2. Elyaf Tarlası

3- Sebze

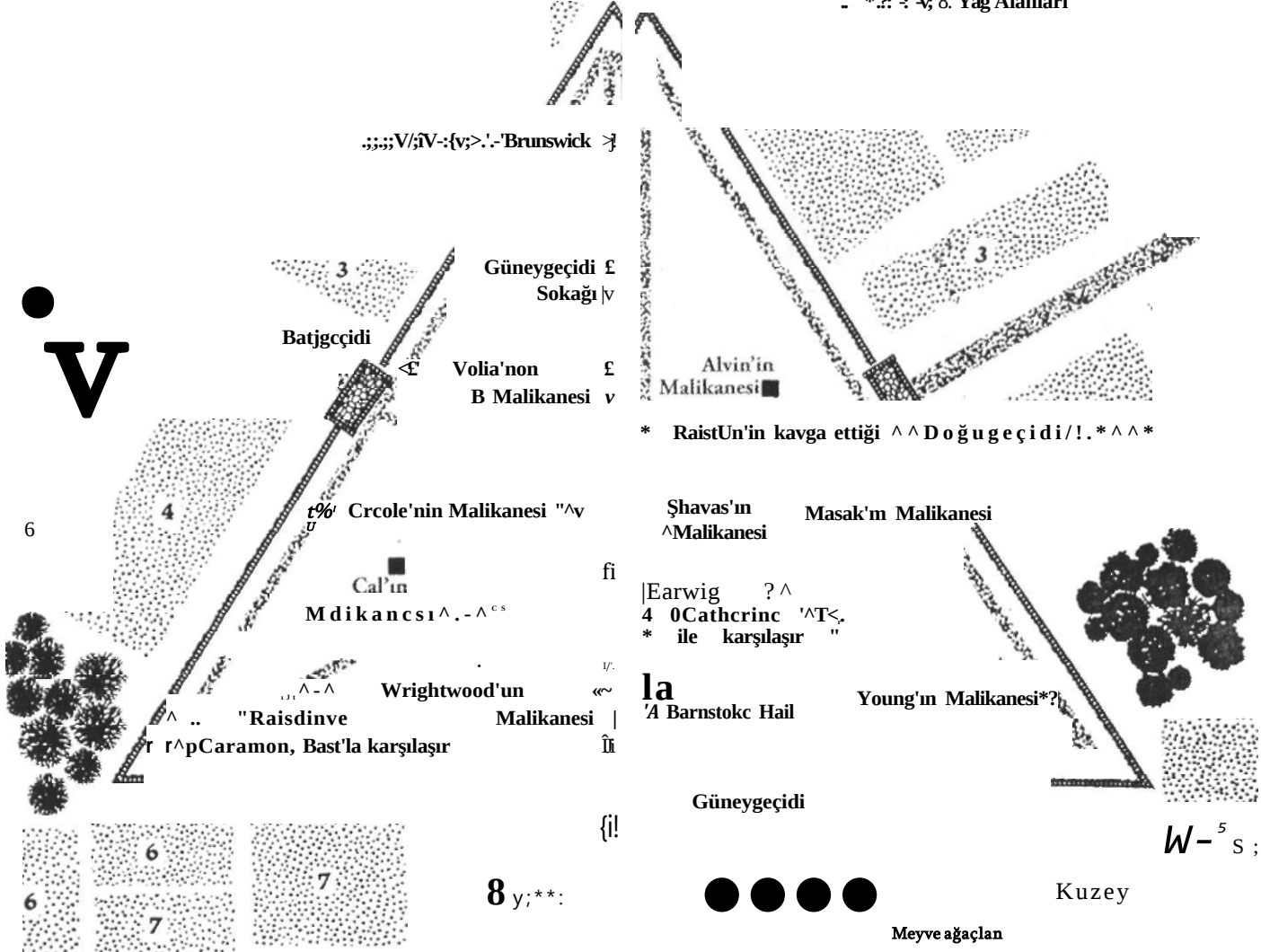
4. Şeker

...; // 3. Yonca Tarlası (Saman ve Kaba Yonca)

• " : - v v : { : 7 6. Meyveler ve Fındıklar

O C y : 7 - Hyava

! * 2 : " : " v ; 8. Yağ Alanları

Bertram'e, Palanthas Kütüphanesi Dalamar'dan, Yüksek Büyücülük Kulesi, Palanthas

Saygılarımla,

Öncelikle bayım, büyük kütüphanede karşılaştığımızda sizi ve genç katibi şaşırttığım için özürlerimi sunmama izin verin. Büyünün yollarında seyahat etmeye öylesine alıştım ki, diğerlerinin aniden belirmelerime alışkın olmadıklarını unutuyorum. Genç katibin merdivenlerden aniden yuvarlanmasının etkisinden artık kurtulduğunu umarım.

Habercim (iğrenç görünümünden fazla tiksinimediğinizi umarım) 'elinde' istediğiniz el yazmasını tutmaktadır. Bahsettiğim doküman -Raistlin Majere'in kendisi tarafından hayatının ilk dönemiyle ilgili olarak yazılan yazıların bir toplaması gibi- korkarım ki kütüphaneye teslim edilemez. Ketum yapısına uygun olarak Shalafi, kitaplarına kafa karışıklığı büyülerini yapmıştı. Bu büyüler Bertram, sadece kitapları okumanızı zorlaştırmakla kalmayacak, size gerçekten ciddi zarar verebilecektir.

Bu nedenle öykünün tekrar yazılması işini kendi üstüme aldım. Raistlin'in notlarından ve Caramon Majere'in hafızasından belirleyebildiğim kadarıyla tüm bilgiler doğru ve ayrıntılarına kadar gerçek. Kendisi de bir kaç maceraya katılmış olan kender Earwig Lockpickcr'ı aradım fakat bulamadım. (Söylemeye gerek yok, çok dikkatle bakmadım!)

Doküman iki parçaya bölünmüştür. Parçaların birincisi ve kısa olanının adı 'Raistlin ve Solamniya Şövalyesi'dir.

Bu parça, bize kender Earwig ve onun ikizlere nasıl katıldığı ile ilgili bilgi vermesi açısından önemli. Öykü Shalafi'nin, gururu neredeyse hepsini öldürecek olan, züppe bir şövalye ile karşılaşması ile ilgilidir. (Şövalyelerle olan iyi ilişkilerimizi göz önünde bulundurarak, bu öyküyü Solamniya'da bastırmadan önce iki kere düşünürsünüz sanırım.)

'Majerc Kardeşler'adını verdiğim ikinci öykü bir dizi nedenden, özellikle ikizlerin karşılaştığı gizemli ve çekici kişiliğin öyküsün-

den dolayı ilgi çekicidir. Bildiğiniz gibi kıtadaki bilginler arasında bu 'yarı-tann'ya ilişkin büyük bir tartışma vardır. Kendisi gerçek midir, yoksa sadece bir efsane ve mit ürünü müdür? Konuyu Raistlin ile tartıştığımı hatırlıyorum; ki o zaman Shalafi'nin bilmiş gülümsemesi beni şaşırtmıştı. Kendinden bekleneceği üzere, bana hiç bir zaman 'Bast' hakkındaki gerçeği ilk elden bildiğini söylemedi.

Raistlin'in Bast'm kendisiyle ilgilendiği, esmer tenli 'hırsız' hakkındaki diğer öyküleri toplamak için aşırı çaba harcadığı gerçeği ile en iyi biçimde gösterilmektedir. Üstlerindeki koruyucu büyüleri kırmaya zaman bulduğumda bunlar size gönderilebilecektir.

İkincisi, koleksiyonunuzdan öykülerin kronolojik sırasına ilişkin bilgi talebiniz ile ilgili olarak, size kayıtlarınız için ilişiktekinini yolluyorum. (Bu bilgi hem benim notlarıma hem de Caramon Majere ile yapılan görüşmelere dayanmaktadır.)

Yol arkadaşlarının Son Yuva Ham'nda ayrılmalarından sonra Raistlin ile Caramon vakit kaybetmeksizin Yüksek Büyücülük Kulesi'ne doğru yola çıktılar. Raistlin sınavı verdi, artık efsane olmuş sonuçlarıyla beraber.

İkizler daha sonra gitmelerine izin verilene kadar belki bir ay müddetle sihirli Wayreth Ormanı'nda dolaştılar. Halk öyküleri bizi Raistlin'in, Shalafi'nin haberi olmaksızın kendisinin çocuğunu doğuracak olan, garip kadınla bu süre zarfında karşılaştığına inanmaya zorlamaktadır.

(Bu arada, bu söylentiye ilişkin olarak size bilgi veremiyorum. Bu ilişki hakkındaki öyküler Raistlin'in ölümünden birkaç yıl sonrasına kadar ortaya çıkmadı. Notlarında bu tür bir ilişkiye dair hiçbir şey bulamadım.)

Wayreth Ormanı'ndan kaçtıktan sonra ikizler, Raistlin'in bir kaç ayını bu illet için bir şifa arayarak geçirdiği Solace'a döndüler. Simya ve şifa bilimlerini çalışarak bir uzman oldu ve tüm hayatı boyunca kendisine hizmet edecek bilgiye büyük ölçüde ulaştı. Ne yazık ki, çabaları sağlığını düzeltmede başarılı olamadı. Paraları tükenmeye yüz tuttuğunda kardeşler servet aramak için Solace'ı terk etmeye mecbur oldular.

Caramon Yeni Deniz'i geçmeyi düşündüklerini hatırlıyor; fakat neden böylesine vahşi ve tehlikeli topraklara gitmekte oldukları konusunda açık değil. Belki kendisi de bilmiyordu. Shalafi'nin simya metinlerinin birindeki dipnotlar, Raistlin'in sihirli hayat iksiri arayışını sürdürüyor olabileceğini göstermektedir.

Bu süre içinde Raistlin aynı zamanda gerçek bir rahip arıyordu. Bunu idealistçe gerçeği aradığından değil fakat -tekrar- kendisini iyileştirecek birisini bulma umuduyla yaptığını düşünmeye cüret edebilirim. (İlginçtir ki, dört yıl sonra Altmay'la karşılaştığında onun iyileştirme gücünün kendisine yardımcı olmayacağını söyler. Bu aradaki zaman zarfında ne oldu da bu sert dersi aldı? Belki ona ait daha fazla metin keşfettikçe cevabı da bulacağız.)

Şüphesiz, gerçek bir rahip bulamamış olmasından kaynaklanan acı hayal kırıklığından dolayıdır ki şarlatanları bulmayı ve açığa çıkarmayı sürdürmüştür. Bunlardan biri rezil sahtekar Larnish'di (bu ciltte kısaca değinilmektedir). Bu karşılaşmadan kısa süre sonradır ki Raistlin ile Caramon, Solamniya Şövalyesi ile karşılaşarak Ölüm Hanı'nı lanetinden kurtarırlar. Yeni Deniz'e doğru yollarına devam ederek Merekler'a girerler.

Bu macera kardeşlerin yolculuklarının sonu değildir. Mızrak Savaşı'nın başlamasından önce dört yıl daha dolaşacaklardı. Derslerim ve Kara Cübbeliler'in Baş olmanın gerektirdiği görevler araştırmamı sürdürmem için pek vakit bırakmıyor; fakat umuyorum ki ileri bir zamanda Shalafi'nin notlarının kalanım deşifre edebileceğim. Sizin gibi Bertram, bu konuyu çekici bulduğumu kabul etmeliyim.

Shalafım şüphesiz yaşamış olan en yetenekli ve güçlü büyücüydü. Hayatıyla ilgili gerçek olguları yazdığınıza memnunuz. Gelecek nesillerin Raistlin Majere'in trajedisi ve nihai zaferini hatırlayıp onurlandırmalarını şiddetle umuyorum.

Bunun size yardımcı olacağını umarım. Habercimin size bunu güvenle ulaştıracağına inanıyorum. (Parşömenin üstünde salgısını bırakırsa limon suyu ve sirke solüsyonu ile çıkarabilirsiniz.)

Lütfen Astinus'a selamlarımı ve saygılarımı iletiniz.

DALAMAK

GİRİŞ

Çocuk, oyunundan başını kaldırarak dört yol ağzında durmuş, ilanı okuyan iki adama baktı. Çocuk gözlerini onlardan ayırmaksızın yaptığı işe devam etti; su birikintisinde baştan savma bir gemi yüzdürme... Fakat adamların iri ve güçlü olanı -taşıdığı silah sayısına bakılırsa bir savaşçı- parşömeni direktten söküp aldığı anda çocuk, gemiyi çamurlu suda batmaya terk etti. Eğri büğrü çalılarının arasında saklanan çocuk dinlemek için onlara sürünerek yaklaştı.

"Hey Raist, şuna bak!" diye haykırdı iri adam birkaç metre ötede duran diğerine.

Çocuk bu ikinci adama yoğun bir ilgiyle baktı. Daha önce hiç büyücü görmemişti, sadece öykülerde dinlemişti. Gerçi bir büyücüyü gördüğünde rahatlıkla tanıyabilirdi, egzotik giysisinden -kan kırmızısı rengindeki- basit ip kemerinden sarkan gizemli kese ve tüylü muskallardan ve yürürken dayandığı siyah ahşap asasından.

"Böğürmeyi kes! Sağır değilim. Ne buldun?" diye sordu büyücü sinirli bir şekilde.

"Diyor ki... al, kendin oku." Savaşçı ilanı uzattı. Büyücü okurken onu izledi. "Evet, ne diyorsun? Tabii çok eski değilse."

"Bu ilan yeni. Parşömen, daha havadan bozulmamış bile."

"Oh, evet. O halde belki bu aradığımız şeydir, ha?"

"Ücret görülmür." Büyücü kaşlarını çatı. "Yine de hiç yoktan iyidir. Ölüm Hanı lanetini sona erdirdiğimiz için aldığımız ödül bitmek üzere. Tekne kiralamanın bir yolunu bulamazsak Yeni Deniz'i asla geçemeyiz." Parşömeni kıvrarak giysisinin yeminin içine soktu.

Savaşçı içini çekti. "Toprakta uyuyacağımız bir gece daha mı?"

"Elimizdeki azıcık parayı dikkatle saklamalıyız."

"Sanırım. Gerçi bir bardak bira iyi gelirdi."

"Ona şüphem yok," dedi büyücü tersçe.

"Bu Mereklar denen yeri hiç duydun mu?" savaşçı bir sessizliğin ardından sordu.

"Hayır, sen?"

"Yok."

Büyücü bakışlarını işaret direğinden yola çevirdi. Yol çamurluydu ve çimen ve yabancı otlarla kaplanmıştı.

"Bunu duyan çok kişi olmamış. Ben..."

"Uff! İşte buradasınız! Nihayet!"

Çocuk, birinin rahatlayarak soluduğunu duydu. Çalının arasından baktığında, diğer ikisinden boyca daha küçük bir insanın turuncu çoraplı bacaklarının taşıyabildiği en yüksek hızda yoldan geldiğini gördü.

"Bir kender" diye fark etti çocuk ve hemen öğle yemeği olan yarısı yenmiş bir elma ve gemi yontmak için kullandığı küçük kırk bir bıçaktan ibaret tüm dünyevi eşyalarını elinde sıkıca tuttu.

Belki de çocuk kımıldadığında çalının dalları hışırdamıştı; çünkü büyücünün aniden başını çevirip kendisini gizleyen çaliya keskin bir bakış atması karşısında şaşırıp korktu. Çocuk donakaldı. Hiç böyle bir yüz görmemişti, rüyalarında bile. Büyücünün yüzüne alun dökülmüş gibiydi ve gözleri altın rengi, gözbebekleri kum saati şeklindeydi.

Çocuğun şansına kender tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Siz ikinize asla yetişemeyeceğimi sandım! Yanlışlıkla beni arkada bıraktınız. Neden gecenin yarısında sıvışacağınızı söylemediniz? Uyanıp sizin, kapımın önünden eşyalarınızı taşıyarak sessizce kaçtığınızı görmeseydim hangi yöne gittiğinizi asla bilemezdim! Böylece, bir dakikada tüm eşyalarımı topladım ve sonra devam ederken berbat bir zaman geçirdim ve bir seferinde sizi kaybettim; fakat yolumu bulmakta kullandığım özel bir aletim var ve hangi yolu izlediğinizi bana gösterdi. Görmek ister misiniz?" Kender çeşitli mal ve nesneleri sokağa dökerek sayısız kesesini aramaya başladı. "Burada, bir yerlerde..."

Savaşçı ile büyücü sabırla birbirlerine baktı. "Ah, hayır, tamam, Earmite..."

"Earwig!" kender öfkeyle düzeltti.

"Ah, evet. Pardon. Earwig Nosepicker*, değil mi?"

"Lockpicker**!" Kender taşımakta olduğu çatallı sopayı vurgulamak amacıyla yere sapladı. "Lockpicker. Oldukça saygı duyulan bir ad..."

"Gel Caramon," dedi büyücü kaynar suyu dondurabilecek bir sesle. "Gitmemiz gerek."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kender, neşeyle onlara ayak uydurarak.

Büyücü durdu ve garip gözleriyle kenderi olduğu yere çaktı.

"Biz bir yere gitmiyoruz."

Çocuk, bir kenderden başka herkesin büyücünün meşum bakışı altında kıvranıp toprağa gömüleceğini düşündü. Fakat kender ciddiyle ona bakıyordu.

"Oh... fakat bana ihtiyacın var Raistlin. Gerçekten. Ölüm Hanı gizemini çözmede sana yardımcı olmadım mı? Oldum. Bunu kendin söyledin. Sana, genç kızın lanetin nedeni olduğunu düşünmeni sağlayacak ipucunu verdim. Ve eğer ben olmasaydım Caramon asla en sevdiği hançerini bulamazdı..."

"Sen olmasaydın asla onu kaybetmezdim," diye mırıldandı savaşçı.

"Ve sonra Tasslehoff bana dedi ki... kuzenim Tasslehoff

* Nosepicker: Burun karıştırıcı. *İng.*

* Lockpicker. Kilit açan. *İng.*

Burrfoofu hatırlıyor musunuz? Her neyse, bana maceralarınızda onu daima yanınıza aldığınızı ve kendisinin daima sizi beladan kurtardığını söyledi ve şimdi ortalarda olmadığına göre aynı şey için beni yanınıza almalısınız. Ve size bir sürü ilginç öykü anlatabilirim, Dizzy Longtongue ve minotor hakkında olan gibi..."

"Yeter!" Büyücü, giysi onu bu monologdan koruyacakmışçasına başlığını daha da yüzüne doğru çekti.

"Ah bırak gelsin Raist," dedi savaşçı. "Bize eşlik eder. Biliyorsun, sadece birbirimizle konuşmaktan sıkılıyoruz."

"Sadece seninle konuşmaktan sıkıldığımı biliyorum kardeşim. Fakat bu durumun bir kenderi yanımıza alarak geçeceğini düşünmüyorum!"

Büyücü, yakın zamanda bir hastalık geçirmişçesine asasına şidetle yaslanarak yoldan aşağı yürümeye başladı.

"Ne dedi?" diye sordu kender, savaşçının yanında yürümeye başlayarak.

"Emin değilim," dedi başını sallayan savaşçı. "Fakat bunun bir iltifat olduğunu sanmam."

"Oh, pekala," dedi kender keskin, ısıklık gibi bir ses çıkarana kadar çatallı sopasını havada sallarken. "İltifatlara zaten pek alışıktır değilim. Nereye gittiğinizi söylemiştin?"

"Merekler."

"Merekler. Hiç duymadım," dedi kender neşeyle.

Çocuk, üçünün iyice ilerlediklerinden emin olduktan sonra kavganın yanındaki ormanın içinde sıkışmış eski, harap bir hana koştu. Masada elinde içilmemiş içkisiyle bir adam oturmaktaydı.

Çocuk, adamın yanına giderek gördüklerini anlattı.

"Bir savaşçı, bir büyücü ve bir kender. Üçü de Mereklar'a gidiyor. Ve şimdi, benden istediğini yaptığımı göre param nerede?" diye sordu çocuk cesaretle. "Söz verdin."

Adam, büyücünün ne renk elbise giydiğini ve savaşçının yaşlı ve savaş yorgunu mu göründüğünü bilmek isteyerek birkaç soru sordu.

"Hayır," dedi çocuk düşünerek. "Sadece benim ağabeyimin yaşında. Yirmi civarında en fazla. Fakat silahlarını iyi kullanıyor gi-

biydi. Onu kolayca öldürebileceğini sanmam/'

Adam cebinden bir çelik çıkararak masaya fırlattı. Üç gündür -ilamı astığından beri- handa oturduğu düşünülürse alışılmadık bir hızla sandalyesinden kalkan adam ormanın içine koşarak gölgelerin içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM I

Raistlin derin uykusundan gayda sesiyle uyandı; kendisine ebedi bir acıyı, bir işkence ve acı zamanını hatırlatan rahatsız edici, ürkütücü bir ses. Zayıf dirsekleri üstünde kırmızı, eski püskü uyku tulumundan kalkarak ateşin korlarına baktı.

Sönmekte olan kömürler Raistlin'e bozuk sağlığını hatırlatmaktan başka işe yaramadı. Sınava gireli ne kadar olmuştu? Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki büyücüler, büyüsüne karşılık bu fedakarlığı isteyeli ne kadar zaman geçmişti? Aylar. Sadece aylar. Yine de ona ömrü boyunca bu acıyı çekmiş gibi geliyordu.

Tekrar geri yatan Raistlin, ellerini yüzünün önüne getirerek loş koruda güçlkle görülen kemikleri, damarları ve sinirlerini inceledi. Kamp ateşi altın rengi cildinde -kişisel güç için yaptığı fedakarlıkta kazandığı altın rengi, hayatı için savaşırken kazandığı altın rengi- yansıyarak derisine doğaüstü kırmızımsı bir renk veriyordu.

Raistlin vahşice gülümseyerek ellerini yumruk yaptı. Kazanmıştı. Galip gelmişti. Hepsini yenmişti.

Fakat zafer anı kısa sürdü. Zapt edilemez biçimde öksürmeye başladı, spazmlar kendisini hırpalanmış bir kukla gibi sarsıyor ve kıvrandırıyor.

Raistlin en sonunda nefes almayı başarırken; gayda da çalmaya devam ediyordu. El yordamıyla belindeki kemeri araştırarak otlarla dolu, kumaş bir torba buldu. Bunu ağzına ve burnuna tutarak ezilmiş yaprakların ve kaynamış dalların bayıltıcı tatlı kokusunu soludu. Spazmlar hafifledi ve Raistlin kendisinin bu sefer bir şifa bulduğunu ummasına izin verdi. Bütün ömrü boyunca bu kadar dayanaksız olacağına inanmayı reddediyordu.

Otlar, dudağında acı bir tat bıraktı. Keskin kokulu torbayı, sürekli kullanılmaktan ve aşınmadan dolayı diğer giysilerinden daha koyu bir kırmızı renkteki kemerinin içindeki bir keseye yerleştirdi. İlaç kesesinin üstünde yavaşça kurumaya başlamış kana bakmadı. Orada olacağını biliyordu.

Yavaşça nefes alan Raistlin kendini rahatlamaya bıraktı. Gözleri kapandı. Gücün, hayatından geçen birçok ve çeşitli çizgilerini düşündü; büyüünün, zihninin, ruhunun parlak, altın rengi iplik örgüsü. Hayatını ellerinde tutuyordu. Kendi kaderinin efendisiydi.

Raistlin, gaydayı tekrar duydu. Uyandığında duyduğunu sandığı ürkütücü, doğa dışı müziği çalmıyordu; kara elfm müziği... büyücülüğün yüksek kurallarını öğrendiğinden beri en kötü kabuslarında duyduğu müziği. Aksine bu düşüncesiz bir kenderin keskin, canlı müziği.

Üstüne yığılmış ağır battaniyeleri atan Raistlin soğuk akşam havasında titredi. Pürüzsüz tahtayı bir kez daha güvenle hissedebilmek için elleriyle esasına yapıştı ve ayağa kalktı.

"*Shirak*" dedi Raistlin yavaşça.

Büyü, ruhundan asaya güç akarak büyücünün zaferinin kara tahdadan simgesinin içinde hazır bulunan büyü ile karıştı. Asanın tepesinde bir ejderhanın pençesine tutunmuş kristalden yumuşak beyaz bir ışık parladı.

Işık koruyu aydınlatığı anda müzik aniden durdu. Earwig şaş-

kımlıkla başını kaldırarak büyücünün kırmızı pelerinli şeklinin üzerinde belirmediğini gördü.

"Oh, selam Raistlin!" Kender sırtıttı.

"Earwig," dedi büyücü yavaşça, "uyumaya çalışıyorum."

"Evet, elbette çalışıyorsun Raistlin," diye cevapladı kender. "Gece yarısı oldu."

"Fakat uyuyamıyorum Earwig, gürültü yüzünden."

"Ne gürültüsü?" Kender ilgiyle kampın çevresine bakındı.

Raistlin altın rengi deriye sahip elini uzatarak boruyu Earwig'in elinden kurtardı. Kenderin burnunun dibine tuttu.

"Oh," dedi Earwig zayıf bir sesle. "Şu gürültü."

Raistlin gaydayı giysisinin koluna sokarak döndü ve yatağına doğru yürümeye başladı.

"Sana bir ninni çalabilirim," diye önerdi Earwig, ayağa sıçrayıp büyücünün arkasından koşarak. "Yani, bana gaydamı geri verirsen. Veya sana ninni de söyleyebilirim..."

Raistlin dönerek kendere baktı. Ateşin ışığı kum saatinden gözlerin içinde titreyordu.

"Ya da söyleyemeyebilirim," dedi Earwig, hafifçe korkarak.

Fakat bir kender asla uzun süre korkmuş kalamazdı. "Burada olmak gerçekten sıkıcı," diye ekledi, büyücüye yetişerek. "Gece nöbet tutmanın eğlenceli olacağını düşündüm ve bir süre gerçekten de öyleydi, çünkü bir şeyin ağaçların arasından sıçrayıp bize saldırmasını bekleyip durdum çünkü Caramon bu yüzden nöbet tuttumuzu söylemişti; fakat hiçbir şey sıçrayıp bize saldırmadı ve canım sıkılıyor."

"*Dulak*," Raistlin, yeniden öksürmeye başlayarak fısıldadı. Küreden gelen ışık soldu ve söndü. Büyücü uyku minderinin üstüne çöktü, yorgun bacakları onu güçlkle taşıyordu.

"İşte, Raistlin, sana yardım edeyim," diye önerdi Earwig, battaniyeleri yayarken. Kender umutla büyücüye bakarak dikildi. "Asayı tekrar yakar mısın Raistlin?"

Büyücü zayıf bedenini ağır yorgan altında kamburlaştırdı.

"Gaydamı geri alabilir miyim?"

Raistlin gözlerini kapattı.

Gözleri, gaydanın kaybolduğunu gördüğü büyücünün giysisinin koluna kayan Earwig kesik kesik içini çekti.

"İyi geceler Raistlin. Umarım sabaha kendini daha iyi hissedersin."

Büyücü küçük bir elin endişeyle kolunu okşadığını hissetti. Kender nemli çimenlerin üstünde çok az ses çıkaran küçük ayaklarıyla koştu.

Raistlin uykuya dalmak üzereyken bir kez daha gaydanın keskin sesini duydu.

* * *

Caramon şafaktan saatler önce, kendi nöbeti için tam vaktinde uyandı. Yol arkadaşları, Earwig ilk nöbeti Caramon da ikinci nöbeti alacak şekilde iki nöbetçi dikmeyi kararlaştırmışlardı. Caramon 'ölülerin nöbeti' denen, gecenin ikinci nöbetini almayı tercih etmişti, zira bu bela olasılığının en yüksek olduğu zamandı.

Caramon, "Earwig, nöbet değişimi," dedi ve emrine çoktan uyulduğunu gördü.

Kender derin uykuya dalmıştı, elinde sıkıca bir gayda tutuyordu.

Caramon başını salladı. Bir kenderden ne bekleyebilirsiniz ki? Doğaları gereği kenderler canlı veya ölü, hiçbir şeyden korkmazdı. Bu nedenle bir kenderi kamp sırasında nöbet tutmanın gerekliliğine ikna etmek oldukça zordu.

Savaşçı tehlikede olduklarını düşünüyor değildi; etraflarındaki arazi huzurlu ve sakindi. Fakat Caramon bütün gün yemek yemeden duramayacağı gibi nöbetçi dikmeden dinlenmeye geçemezdi de. Bu, Earwig'in yolculuklarında kendilerine eşlik etmesini gerektiren nedenlerden biriydi; en azından kardeşine böyle söylemişti.

Savaşçı, bir ağacın altına oturdu. Gecenin bu vaktinden hoşlanırdı. Ayların ve yıldızların sabahın ilk ışığıyla solmalarını görmeyi severdi. Takımyıldızlar döndü, ilerledi ve yüz yüze geldi; Platin Ejderha Paladine, Beş Başlı Ejderha Takhisis ve aralarında Dengenin Sembölü tanrı Gilean. Krynn üstünde çok az kişi bu kadim tanrılara hâlâ inanıyor veya takımyıldızların adlarını hatırlı-

yordu. Caramon bunları kardeşinden öğrenmişti. Savaşçı bazen Raistlin'in hor görülen tanrılara inanıp inanmadığını merak ederdi. İnanıyorsa bile, asla bundan bahsetmemiş veya açıkça onlara tapmamıştı. Belki de iyi bir şey, diye düşündü Caramon. Bu gün ve çağda, bu tür bir inanç seni öldürebilirdi.

Caramon parlak noktalan birleştirmeye başladı, hayalgücü çizgiler ve eğriler çiziyor, yıldızları iyi ve kötünün sembollerine dönüştürüyordu. İkizlerin adaşını buldu; tanrı Majere, elflerin deyişiyile Tek Gül (arkadaşı Tanis'e göre), Solamniya Şövalyeleri'nin deyişiyile Peygamberdevesi (Sturm'e göre). Takımyıldız, başının üstündeki karanlıklarda derinlerdeydi. Caramon, Raistlin'den bunun büyük bir düşünce istikrarı, huzur verdiğinin düşünüldüğünü öğrenmişti. Gökler gerçekten de ona bir dinginlik, dünyada süregelen bir denge hissi veriyordu. Ne olursa olsun, takımyıldızlar hep orada olacaktı.

Caramon, yıldızları selamlayarak ayağa kalktı. Çalışma zamanı. Caramon, sessizce hareket edip kardeşini uyandırmamaya çalışarak silahlarını ayağının dibine yaydı ve her birini üstünkörü incelemeye başladı. Hepsisi de eski ve savaşlarda yıpranmış üç kılıç vardı. Bir tanesi battal kılıçtı, aynı zamanda hem bir hem iki elle birden kullanılabildiğinden bir buçuk elli kılıç da denirdi. Kabzası pisti, kandan kararmıştı. Çift koruma -dört ayak uzunluğundaki bıçakla bulunduğu kabzanın etrafında dolanan basit, süssüz metal bir çubuk-sayırsız düşmanın saldırılarını karşılamaktan çentik çentik olmuş ve ezilmişti.

Diğer kılıçlar daha küçüktü; dibindeki ağırlığı ile eski, aşınmış bir pala ve bir kısa kılıç; büyük bir kılıç kabzası ile geniş bir bıçağı olan bir buçuk ayak uzunluğunda savuşturma hançeri. Bunlar yetenekli, şerefine asla bir karşılaşma kazanmaya feda etmeyen bir savaşçının silahlarıydı. Bunlar eski ve güvenilir dostlardı.

Caramon'un diğer silahları savaş ganimetleri, ölümlerin birer armağanıydı. İblis veya ejderha şeklinde oyulmuş kabzalardan bir, iki, hatta üç tane hançer bıçağı çıkıyordu. Çift uçlu, bıçağı yılan gibi kıvrılmış ufak bir hançer ve kargı ve el baltası gibi birkaç tane daha küçük atış silahı vardı. Diğer silahların içinde pirinç bir kemer,

zımbalı hançer, halkalı bıçak bulunmaktaydı. Bunların hepsi artık kendilerine ihtiyaç duymayan düşmanlardan alınmıştı.

Bir bileği taşı ile bir kumaş alan savaşçı, silahlarını temizlemeye başladı. Önce kılıçlardan başlamaya karar vererek taşla onları keskinleştirdi ve su tulumunda ıslattığı bir bezle sildi. Bıçakları kaldırdı ve her birini pürüzsüz olup olmadığını görmek için yüzüne yaklaştırarak, tatmin olmadığında çıplak elleriyle eğerek Solinari'nin gümüş ışığında inceledi. Kılıçların bir savaşın ortasında kırılması ihtimaline karşı şimdiden atılmasını gerektiren çatlak veya çentikler aradı. Bir tane bile yoktu. Her tür yakın dövüşte uzman olan Caramon, koruyucu bakımın, kendisinin hayatını kurtaracağını bilincinde olarak aletlerinin aşınmasına asla izin vermezdi.

Kılıçları kınına sokarak veya iri kaslı bedeninin arkasına geri asarak eşyalarını kaldırdı. Kollarıyla en kaim çubukları eğebilir, en ağır yükü kaldırabilir, en büyük engeli çekebilirdi. Damarları, kaslarının yanında demir levhalarla benziyordu. Caramon'un süssüz metal zırh yeleğini tutan incelemeye yüz tutmuş deri kayışlar, kendisi derin nefes aldığı anda gıcırdayıp ve giydiği kaim baldır zırhları, bacaklarının alt kısmını güçlkle kapatıyordu. Güçlü ve kuvvetli Caramon, savaşmak için doğmuştu; kardeşinin büyü için doğduğu gibi. Çoğu kişi onların ikiz olduğuna inanmakta güçlük çekerti.

Gök berraktı, yıldızlar parlıyordu, bir tek bulut görünmüyordu.

"Yarın güzel bir gün olacağına benziyor," dedi Caramon kendi kendine, gerinerek. Sağ eliyle yüzünü ovalarken sol eliyle de boynunu kaşıdı. Üşümüştü.

Earwig, için için yanan korlardan başka bir şey kalmayana kadar ateşin geçmesine izin vermişti.

Şiddetle içini çekip dikkatsiz kendere lanetler okuyan Caramon, düşen büyük dallar ve çubuklar arayarak korunun etrafında yürümeye başladı. Raistlin uyandığında ateşin sıcaklığını isteyecekti. Öksürüğünü hafifletmek için içtiği bitki karışımını ısıtırken alevlere ihtiyacı olacaktı.

Caramon yakın bölgede işe yarar dal bulunmamasından hayal kırıklığına uğramıştı. Hâlâ örtülerine sarınmış yatan kardeşine bir

bakış atan savaşçı, arkadaşlarından çok uzaklaşmak zorunda kalmaksızın yakacak bulmayı umarak ormanın derinlerine ilerledi.

Kampa on beş dakikalık mesafedeydi ki, arkasında korunun kenarında garip bir ses duydu. Önce bir orman yırtıcısının hareketi olduğunu düşündü fakat başka bir ses duydu... sinsi, kaçamak...

Caramon, sessizce büyük battal kılıcını ve daha küçük, ağır kısa kılıcı çekerek iri bir meşenin arkasına kaydı. Dikkatle dinleyen savaşçı fısıltılı işaretlerin aktarıldığını duyduğunu düşündü; uyarı işaretleri, bir anda saldırma işaretleri. Açıklığa geri döndü. Orman mükemmel bir sığınak sağlıyordu, düşmanlarının daha önce varlıklarını saklamakta kullandıkları sığınak.

"Beş tane piç," diye saydı Caramon, diğer bir meşe ağacının gölgesine çömelirken.

Tekrar hareket ederken çıkardıkları sesi duydu, şefin ısıklarını ve takipçilerinin cevaplarını dinleyerek yöntemlerini öğrendi.

Savuşturma hançerini kınına yerleştirip bir atış silahı, belki bir kargı veya bıçak kullanarak davetsiz misafirleri birer birer ortadan kaldırmayı düşündü. Fakat açıklığın kenarına yaklaştığında tüm stratejiler aklından uçtu.

Solinari ile Lunitari, korudaki manzarayı aydınlatıyordu, gümüş ve kırmızı ışıklar karışarak davetsiz misafirlerle beraber hareket edip dalgalanan ikiz gölgeler yaratıyordu.

Savaş mızrakları taşıyan üç adam Raistlin'in uyku tulumunun başında duruyordu. Diğer ikisi Earwig'in yanındaydı.

"Bu aptallar asla Mereklar'a erişemeyecek," dedi başında siyah bir kapüşon olan, üçünün en uzun boylusu. Mızrağını kaldırarak Raistlin'in bedenine daldırdı.

Gazapla kükreyerek ağaçlardan fırlayan Caramon öne atıldı. Earwig'in üzerinde dikilen hırsızlardan birini battal kılıçla yere sererek diğerini kısa kılıç ile midesinden bıçakladı. Savuşturma hançerini hırsızın vücudunda bırakarak kılıcını iki eliyle tuttu. Kalan üç haydudun peşinden koşarken, kanı kulaklarında uğulduyor ve diğer tüm sesleri boğuyordu.

Biri savunma amacıyla mızrağını kaldırdı fakat Caramon'un aşağı inen kılıcıyla parçalandı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle

ölen düşmanın içine daldı. Fakat bu darbe Caramon'a pahalıya patladı.

ikincisi, iri savaşçıyı arkadan bıçaklamak için zıpladı ve iri adam, saldırıyı önlemek için zamanında dönemedi. Önemi yoktu. Kardeşi ölmüştü, hayatı nasılsa bitmişti. Hıçkırarak Caramon, gözünün kenarıyla bıçağın parlayarak inişini gördü...

Yarı yolda kaldı. Haydut, bir ceset gibi yere yığıldı.

Caramon, şaşkına dönmüş bir halde, neredeyse kılıcını düşürerek bakakaldı. Ardından ormanın kenarından yavaşça söylenen sözler duydu ve Raistlin'in gölgelerin arasından çıkışını gördü. Caramon, kardeşine kararsız, titreyen elini uzattı.

"Raist?" diye fısıldadı.

Raistlin bir bakışıyla onu durdurdu.

"Ne var Caramon? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

Caramon'un omuzları rahatlamayla çöktü. "Bir an öyle sandım Raist! Öldüğünü sandım!" İri adam öylesine rahatlamıştı ki, güçlükle konuşabiliyordu.

Kırmızı kapüşon ile gölgelenen büyücünün yüzünde hiçbir duygu emaresi yoktu.

"Öyle olmadığım için sana pek borçlu değilim!" Kalan saldırganca soğuk bir merakla bakmak üzere ilerledi. Hırsızın kol ve bacakları büyü ile bağlanmıştı. Hareket edemiyor, büyü'nün karşı konulmaz iradesini yenemiyordu.

"Odon toplamaya gitmiştim," diye mırıldandı Caramon, utanmış bir ifadeyle. "Gerçekten bir tehlike olduğunu düşünmemiştim. Bu civarlarda hırsızlardan söz edildiğini duymadım. Ve ateş geçmişti ve kemiklerine kadar üşüyeceğini biliyordum ve içtiğin şu madde..."

"Önemi yok!" Raistlin sabırsızca kardeşinin açıklamalarını yarıda kesti. "Kimseye zarar gelmedi. Ne kadar hafif uykum olduğunu bilirsin. Uzaktan geldiklerini duydum." Büyücü duraklayarak tutsaklarını dikkatle inceledi. "Profesyonel hırsızlara göre biraz tuhaf, değil mi Caramon?"

"Evet, işin aslı öyle," dedi savaşçı, başını kaşıyarak. "Biraz acemi görünüyorlardı."

"Liderlerinin kaçması yazık oldu."

"Öyle mi?" Caramon homurdandı ve etrafına bakındı.

"Siyah kapüşonlu adam. Koruya daldığın anda kaçtı. Sanırım onunla yapacağımız konuşma oldukça ilginç olurdu. Benim gevşek ve karşı koymayan bedenim sandığı şeye vururken söylediklerini duydun mu?"

Caramon kan ve korku ve üzüntünün öncesini düşündü ve zihninde duydu. "Bu aptallar asla Mereklar'a erişemeyecek!"

"Kahrolayım," dedi iri savaşçı, sersemlemiş biçimde, imayı anlayarak.

"Evet, kardeşim. Hırsız değil, kiralık katiller."

"Onu izleyebilirim."

"Onu asla bulamazsın. O kendi topraklarında, biz değiliz. Ne yakaladığımıza bir bakalım. *ShirakV*

Asanın büyü ışı ı parladı. Kardeşi, adamın giydiği yağlı deri başlığı yakalayıp koparıırken Raistlin, suikastçıya yaklaştı. Onlara bakan surat tam Caramon'u vurmaya hazırlanırken Raistlin'in büyüyle donmuştu. Katilin ağzı kana susamış bir sırıtsıyla kıvrılmıştı. Belli ki bir adamı arkadan bıçaklama fikrinden hoşlanıyordu.

"Büyüyü kaldıracığım. Sıkı tut," diye emretti Raistlin.

Caramon muazzam kolunu suikastçının sıksa boynuna dolayıp boğazına bir hançer tutarak adamı tuttu.

Raistlin'in altın renkli elinin bir hareketiyle adamın vücudu şiddetle sarsıldı. Kendini büyüden kurtulmuş bulan saldırgan kaçmaya çalıştı. Caramon, hançerini katilin derisine batırarak, tutuşunu hafifçe sıktı.

"Kaçmayacağım!" diye inledi adam, eli ayağı boşalarak. "Sadece şu büyüü bir daha yapmasına izin vermeyin!"

"Yapmayacağım... birkaç soruma cevap verirsen," dedi Raistlin yumuşak, fısıltılı sesiyle.

"Elbette, ne isterseniz söylerim! Sadece şu büyü şeylerini tekrar yapmayın!"

"Bizi öldürmen için seni tutan kimdi?"

"Bilmiyorum. Siyah başlıklı bir herif. Yüzünü hiç görmedim."

"Adı?"

"Bilmiyorum. Bize söylemedi."

"Onunla nerede karşılaştın?"

"Merekler yakınında bir handa. Kara Kedi. Dün gece. Bizim için bir iş olduğunu söyledi. Sizi sadece soyacaamızı söyledi! Öldürmekle ilgili bir şey demedi!"

"Yalan söylüyorsun," dedi Raistlin soğukkanlılıkla. "Bizi yokumuzda öldürmen için tutuldun."

"Hayır! Yemin ederim! Ben..."

"Gevezelik dinlemekten sıkıldım. Sustur şunu Caramon."

"Sonsuza kadar?" diye önerdi Caramon, eli suikastçının boğazında kaybolarak.

Raistlin konuyu düşünür gibi göründü. Yüzü şimdi dehşet ifadesine bürünen hırsız sessizce bekledi.

"Hayır, ondan başka şekilde faydalanacağım. Onu sıkı tut."

Raistlin, başındaki kapüşonu geriye itti. İkiz ayların titreşen ışıkları gözlerine -kum saati gözbebekleri olan gözlere, her şeyin çürüdüğünü, kurduğunu ve öldüğünü gören gözlere- yansıdı. Yirmi bir yaşında genç bir adamda korkunç duran altın deriyi ve erkenden beyazlamış saçı aydınlatıldılar. Raistlin yavaşça hırsıza yaklaştı.

Adam çığlık atarak Caramon'un sıkı kavrayışı altında umutsuzca kıvrandı.

Altın rengi ellerinden birini uzatan Raistlin, beş parmağını hırsızın alnına koydu. Adam büyücünün dokunuşu altında kıvrandı ve ulumaya başladı.

"Kapa çeneni," Caramon homurdandı, "ve kardeşimi dinle."

"Siyah başlıklı adamı gördüğünde, ona kardeşim ve benim Merekler'a geldiğimizi ve onu bulana kadar dinlenmeyeceğimizi söyleyeceksin. Anladın mı?"

"Evet! Evet!" diye bağırды adam acınacak halde.

"Ve şimdi üstüne bu laneti yerleştiriyorum. Bir daha soğukkanlılıkla bir can aldığın zaman öldürülen adamın hayaleti kalkarak seni izleyecek. Gündüzleri senin adımlarını takip edecek. Geceleri rüyalarına girecek. Kurtulmak için her şeyi yapacaksın fakat faydası olmayacak. Hayalet seni çıldırtacak ve en sonunda ölümcül biçimini kendine çevirtecek."

Raistlin başını çevirdi. "Bırak gitsin, Caramon."

İri adamın serbest bıraktığı suikastçı, dizleri üstüne çöktü. Kardeşlere gizlice bakarak yere çömelmiş biçimde durdu. Caramon, hançeriyle tehditkar bir jest yaptı ve adam ayağa fırlayıp panik içinde ormana daldı. Dakikalar geçtikten sonra bile ağaçlara ve çalılara çarpa çarpa koştuğunu duyabiliyorlardı.

"Bu korkunç bir lanetti," dedi Caramon dehşetle. "İnsanlara bu tür lanetler yapabildiğini bilmiyordum."

"Yapamıyorum," dedi Raistlin, ardından öksürmeye başladı, zayıf bedenine işkence eden spazmlarla iki büklüm olarak.

Kolunu kardeşine uzattı, o da nazıkçe onu tutarak büyücüyü battaniyelerine geri götürdü.

"Demek istediğin... üstünde gerçekten bir lanet yok mu?" diye sordu Caramon şaşkınlıkla. İkizinin yatmasına yardım etti.

"Oh, üstünde bir lanet var," dedi Raistlin tekrar konuşabildiğinde. "Fakat ben yapmadım." Büyücünün ince dudakları hafif bir gülümsemeyle ayrıldı. "Bunu kendi kendine yapacak. Orada alık bakıp dikilme! Kemiklerime kadar donuyorum. Biraz daha odun topla. Sen ateşi yakana kadar asayı söndürmeyeceğim."

Caramon başını salladı, anlayamamıştı.

Katillere saldırırken düşürdüğü odunları toplamaya giden savaşçı neredeyse Earwig'in uyku tulumunun üstüne yuvarlanıyordu. Heyecanı arasında kenderi unutmuştu. Caramon, suikastçıların mızraklarını kaldırarak Earwig'in tepesine dikildiklerini hatırladı. Diz çöken savaşçı, elini küçük, battaniyeye sarınmış bedeninin üstüne koydu.

"Earwig?" dedi Caramon endişeyle.

Battaniyenin derinliklerinden bir esneme sesiyle gerinme hareketi geldi ve nihayet bir kafa çıktı. Parlak erken sabah ışığına uyuklu bir şaşkınlıkla bakan uyukcu kender yerde yatan kesilmiş ve kanlı cesetleri, etrafa yayılmış kırık silahları, ayaklar altında ezilerek sökülmuş ve parçalanmış çimenleri gördü.

Earwig'in ağzı açık kaldı. Gözleri dışarı fırladı. Çılgınca Raistlin'den Caramon'a ve tekrar Raistlin'e baktı. Kender başını geriye atarak ağlamaya başladı.

"Geçti Earwig," dedi Caramon yatıştırıcı bir sesle. "Ağlama. Güvendesin. Katiller gitti."

"Biliyorum!" diye bağırdı Earwig, kendini yere atıp ayağını çimenlere vurarak. "Bunu yüzüme vurma!"

"Ne?" diye sordu savaşçı, şaşırarak. "O halde sorun ne?"

"Nasıl yapabildin Caramon?" Earwig hıçkırdı. "Arkadaş olduğumuzu sanmıştım! Bir kavga; ve tüm olay boyunca uyumama izin verdin!"

BÖLÜMJI

Şafak söktü ve Caramon'un iyimser tahmini doğru çıktı; gerçekten de güzel bir gündü. Sıcaklık rahatlatıcı bir seviyeye ulaştı, yürümek için yeterince sıcak fakat eğlenceli olamayacak kadar serin. Bulutsuz, kargaşadan uzak bir gökteki güneş, yol arkadaşlarının üstünde parlıyordu.

Sözde suikastçıların ölü bedenleri hâlâ açıklikta yatıyordu. Dün gecenin hareketliliğini telafi etmek isteyen Earwig, cesetleri aramakla meşguldü. Dediğine göre "Bu insanların kimliklerine dair bilgi arıyordu." Hırsızlardan birinin cebinde ipi andıracak şekilde örülmüş altın kordondan bir broş buldu. Broşu sadece bir kenderin keşfedebileceği gizli bir kilitten çıkaran Earwig, içinde küçük bir orkestra tarafından çalınmayı bekleyen gümüş, kemik ve abanozdan yapılmış, mükemmel detaylı bir minyatür müzik aletleri topluluğu buldu.

Madalyonu kapatıp diğer 'hazine' ile beraber bir battaniyenin üstüne fırlatan Earwig, diğer bir cesede doğru ilerledi ve ölü haydudun elinde her biri altından yapılmış ve elmasla sabah ışığında parıltıyan üç tane yüzük gördü. Fakat Earwig'in dikkatini çeken şey, hırsızın cebinden düşmüş olan gizemli biçimde bükülmüş bir tel oldu.

Kender kendi etrafında ve içe doğru, görünüşte herhangi bir amacı olmaksızın, belli bir biçim yaratmaksızın kıvrılan ilmekli metali aldı. Teli salladığında içerden gelen küçük bir ses duydu; metale çarpan camın sesi. Işığa tuttuğunda telin ortasında bir boncuk gördü. Bu gizemli objeden büyülenen Earwig, dakikalar boyunca buna baktı ve en sonunda sıkılarak koleksiyonuna ekledi.

Kender, cesetten cesede giderek altın ve elmas ve diğer değerli şeyleri topladı, bunları elinde tuttu, ağırlıklarını ve şekillerini hissetti ve ardından parlak gümüş bir ucu olan eski bir tüy kalem, bir mor cam parçası ve avucunun ortasından daha büyük olmayan tahtadan bir kartal oyması alırken onları bir kenara fırlatıp unuttu. Diğer ırkların belirlediği bedel ve değerler kenderlere bir şey ifade etmez. Merak, ellerindeki şeye bakmaksızın gözlerini cezbeden her şeyi istemelerine neden olur.

"Evet, bir şey buldun mu?" diye sordu Caramon.

"İşte bu," dedi Earwig gururla, battaniyeyi işaret ederek. "Evet, bakmayacak mısınız?" diye sordu Caramon'un tereddüdünü fark ettiğinde.

"Sanırım," dedi iri adam ağır ağır, eğilirken. "Fakat ölülerin eşyalarını ellemek tüylerimi ürpertiyor."

"Neden? Onların silahlarını aldın."

"Bu farklı."

"Nasıl? Anlamıyorum..."

"Sadece öyle! Tamam mı?" Caramon, kendere dik dik baktı.

"Sen çok yufka yürekliisin kardeşim," dedi Raistlin yumuşak sesle, gelip arkalarında dururken. "İlerle. Işığ kapatıyorsun. Ben ölü insanların kişisel eşyalarına karşı batıl bir korku duymam."

Büyücü eğildi. İnce, narin elleri önüne yığılmış nesnelerin üstünde hafifçe gezindi. Bazılarını kaldırarak uzman gözüyle inceledi.

Earwig heyecanla onu izliyordu.

"Bunlar gördüğüm en büyük elmas. Bu kadar büyüğünü görmüş müydün Raistlin?"

"Cam," diye belirtti büyücü, yüzüğü küçümsemeyle kenara atarak.

Earwig hafifçe üzülmüş göründü fakat az sonra yeniden neşesine kavuştu. "Şu altın zincir oldukça ağır, değil mi Raistlin?"

"Öyle olmalı. Bu kurşun. Bu ne?"

Büyücü baş ve işaret parmaklarıyla gümüş bir muska kaldırdı. Avucunda tutarak kardeşine gösterdi. Ona bakan Caramon yüzünü buruşturdu.

"Öff! Kim takar ki bunu?"

"Ben!" dedi Earwig, mücevhere özlemle bakarak.

Muska, göz deliklerinde küçük yakutlar ile bir kedi kafatası şeklinde oyulmuştu.

"Hangisi takıyordu bunu?" Raistlin sordu.

Earwig düşündü. "Hiçbiri. Çimenlerde buldum, orada." Raistlin'in düzgünce katlanmış battaniyelerini işaret etti.

"Liderleri," Caramon homurdandı.

"Evet," muskaya bakan Raistlin onayladı. Vücudundan bir ürperti geçti, elleri titredi. "Bu kötü, Caramon. Karanlığa ait bir şey. Ve eski. Afetten öncesine uzanıyor."

"Ondan kurtul!" dedi savaşçı kısaca.

"Hayır, ben..." Raistlin tereddüt etti, ardından Earwig'e döndü. "Bunu gerçekten takmak ister misin?"

"Oh, evet!" kender içini çekti. "Vay! 'Karanlığa ait bir şey'!"

"Raist..." diye başladı Caramon fakat kardeşi ona hızlı, uyarıcı bir bakış attığında iri adam sustu.

Kafatasını, yağma mallarının arasındaki gümüş bir zincire bağlayan büyücü, bunu kenderin boynundan geçirdi. Raistlin yumuşak sözler mırıldanarak parmaklarıyla metal zincire dokundu. Yüzü ke-yifle parlayan Earwig yeni kolyesine huşu ile baktı.

Raistlin kalkarak zayıf bedenini esnetti, ardından soğuk sabah havasında öksürmeye başladı. Döndü ve ateşe geri ilerledi. Caramon onu izledi.

"Bu şeyleri ne yapacağız?"

"Bırak kalsın. Değerli bir şey yok."

Geriye bakan Caramon, Eanvig'in hazineden mümkün olduğu kadar fazlasını neşeyle bohça ve keselerine doldurduğunu gördü.

"Kenderi bir hedef yaptın Raist," dedi iri adam.

İnce bedenini sıcağa yaklaştıran büyücü, ateşin yanına diz çöktü. "Hedef değil kardeşim," diye düzeltti sakince. "Yem."

"Her neyse, o tehlike içinde. Bunu takan kişi bunu arıyor olabilir. Kenderin, işlediği suçu gördüğünü anlayacak. Kolyenin üstüne söylediğin sözler neydi? Bir tür koruyucu büyü mü?"

Raistlin burun kıvrırdı. "Aptal olma Caramon. Basit bir büyüydü, kenderin kolyeyi çıkarmasını önleyecek. Tehlikeye gelince, bu muskayı taktığı için senden veya benden daha çok tehlike içinde olmayacak. Kimse kenderleri ciddiye almaz. Bulduğunu ve eğlence için taktığını düşünecekler. Buna alışılmadık bir ilgi gösterecek kişileri izlemeliyiz."

"Bundan hoşlanmıyorum Raist," diye ısrar etti Caramon alışılmadık bir inatla.

"Ben de neredeyse uykuymda öldürülecek olmamdan hoşlanmadım!" diye ikizini tersledi. Büyülü asaya dayanarak ayağa kalktı. "Gel hadi. Gitme vakti geldi. Karanlıktan önce oraya ulaşmak istiyorum."

"Oraya? Nereye? Merekler?" Caramon ayağıyla kömürleri ezeerek üzerlerine su döktü.

"Hayır. Kara Kedi Hanı..."

* * *

Caramon, kardeşinde daima kendini şaşırtacak bir şey buluyordu. Büyünün yüksek krallığına girmek için can atan her büyücüden istenen iğrenç sınavdan beri -ölümcül olabilecek sınav- Raistlin'in sağlığı paramparça olmuştu. Bedeni incedi, sadece deri ve kemikten oluşuyordu. Sürekli öksürüyordu. Bazen Caramon, korkuyla, kardeşinin bir nefes daha alıp alamayacağını düşünürdü. Korkunç rüyalarla boğuşan Raistlin uykusunda çırpınır, döner ve çoğunlukla bağırırdı. Bazı sabahlar yatağından sürünerek kalkardı.

Yine de bu sabah genç büyücü alışılmadık derecede iyi görünüyordu. Canlı adımlarla yürüyor, nadiren esasına dayanıyordu. Ekmek ve meyveden oluşan -kendine göre- iyi bir kahvaltı etmişti. Öksürüğünü rahatlatan bitki çayından içmeye veya torbanın buğusunu solumaya gerek duymamıştı. Sabah ışığında gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Bu gizemden dolayı," dedi Caramon kendi kendine. "Dala-verelerle besleniyor. Raistlin'in bunu ele aldığına memnunum. Ben ise; bir goblin ordusuyla karşılaşmayı tercih ederim. Sinsi sinsi gezmekten nefret ederim."

Savaşçı içini çekti. Günü, geniş kılıcı elinde, ağaçlara keskin, ani bakışlar atarak, her an başka bir tuzağı bekleyerek geçirmişti.

Caramon'un diğer yol arkadaşı da halinden memnundu. Earwig yoldan aşağı kayarak kenderlerin favori silahını -bir hoopak- havada döndürüyordu. Tepesindeki sapana takılmış çatalıyla bir yürüyüş asası olan Eanvig'in hoopakında alışılmadık olan, üst tarafın çıkarılarak asayı bir hava tabancasına dönüştürebilmesiydi. Kenderin yolculuk giysilerinin sağ iç kolunda taşıdığı küçük, keskin, iğneli oklar atıyordu.

Earwig gerçekte her tür silahtan hoşlanırdı ve koleksiyonuyla gurur duyardı. Gözdesi ise beş kanadı değişik yönlerde kıvrılmış garip bir bıçaktı. Ayrıca kendi buluşu olan başka bir şey daha taşıyordu; darbe ile açığa çıkarılan özel toz ve sıvılar içeren yumurta kabukları. Bunların dışında birçok silahı daha vardı; fakat bunları çoğunlukla unutur veya dalgınlıkla daha heyecanlı nesnelerle değiştirirdi.

Earwig kısa bir süredir ikizlerle beraberdi*yine de yeni maceralara atılırlarken onları izlemeye hevesliydi. Garip gözleri ve parlayan altın derisi olan büyücüden etkilenmişti ve böylesine ilginç ve eşsiz biriyle beraber olmaktan mutluydu. Kender, Raistlin için üzülüyordu da. Büyücü aşırı sıkıntılıydı. Earwig bu nedenle büyücüyü Krynn'in diğer tarafından fantastik maceraların öyküleriyle veya arkadaşları ve akrabalarından duyduğu öykülerle eğlendirerek, Raistlin'i, kırmızı giysileri gibi çevreleyen bitmeyen melankolisinden kurtarmaya çalışmayı kendine görev bilmmişti.

KEVIN STEIN

Büyücü basitçe onu görmezden geliyor veya Raistlin, özellikle kötü bir ruh hali içindeyse, Earwig'i asasıyla yolundan itiyordu.

Böyle durumlarda Earwig oradan ayrılır ve daima öykülerle ilgilenen ve kendisinin de kenderin bile inanmakta güçlük çektiği birkaç çılgın öyküsü olan Caramon'la konuşurdu.

Bugün Earwig, Raistlin'in garip biçimde neşeli olduğuna dikkat etmişti. Kender, büyücüyü iyi bir ruh hali içinde tutmaya kararlıydı, bu nedenle en sevdiği şakalarından birini anlatmaya başladı.

"Hey Raistlin," diye başladı, "Dizzy Longtongue'dan bahsedildiğini hiç duydun mu, hoopakını eline geri döndürebilecek bir beceri ve hassasiyetle fırlatabilen kender? İşte, bir gün bir minotor, asasını bir ormanın çevresinden atamayacağına dair kenderle bir iddiaya girdi ve Dizzy dedi ki, 'Seninle cebimdeki altına karşılık burnundaki halkaya iddiaya girerim ki hoopakımın ormanın çevresinden bana geri dönmesini sağlayabilirim.' Minotor kabul etti ve bunu başaramazsa Dizzy'i akşam yemeğinde tatlı niyetine yiyeceğini söyledi. Dizzy doğal olarak kabul etti."

Duraklayan Earwig, Raistlin'den bir tepki bekledi. Fakat büyücü ara sıra öksürerek bakışlarını yolda tuttu.

Kender omuz silkerek devam etti. "Dizzy, hoopakını muazzam bir enerji ile bırakmadan önce yüz adım koştu!" Earwig, Dizzy'nin muhteşem atışını taklit ederek hoopakını başının üstünde çevirdi, sapan kayışı uygun biçimde vızıldıyordu. "Dizzy ve minotor saatlerce hoopakın geri döndüğünü gösteren sesini beklediler. Bir gün sonra minotor, 'Eh, evlat, görünüşe göre seni tatlı olarak yiyeceğim,' dedi, ve Dizzy dedi ki..."

"Bak Caramon." Raistlin asayı kaldırarak işaret etti. "Bir han."

"Hayır, Dizzy'nin bunu söylediğini sanmıyorum." Earwig başını kaşıdı. " 'Bak Caramon, bir han,' mantıklı değil, değil mi? Aslında, Dizzy'nin söylediği şey..."

"Levhasını göremiyorum." Caramon ağaçlara baktı.

"Hayır, hayır, hayır!" sabrı tükenen Earwig bağırdı. "Bu hiç değil! Ve eğer bilmeniz gerekiyorsa, levhanın üstünde kara bir kedi var. Şimdi sessiz olursanız, Dizzy'nin kendisini akşam yemeğinde yemeye hazırlanan minotora ne söylediğini anlatacağım. Dedi ki..."

"Akşam yemeği," dedi Raistlin yavaşça. "Sanırım akşam yemeği ve gece kalmak için burada durmalıyız kardeşim. Aynı fikirde değil misin? İstedığın şey buydu nasılsa."

"Elbette Raist," dedi Caramon neşesizce, hanı karanlık gözlerle izleyerek. Geniş kılıcını tekrar kınına soktu fakat emniyet kayışını takmadı.

Bu hazırlıkları gören Earwig gözlerini kocaman açtı. "Oh Caramon! Sence bela mı çıkacak?"

İri adam homurdandı. Gülümseyerek Earwig'e dönen Raistlin, elini uzatıp kenderin kolyesini küçük göğsünün üstünde iyice görünecek şekilde düzeltti.

"Teşekkürler Raistlin," dedi büyülenen kender. Büyücünün bu kadar nazik olduğunu hatırlamıyordu. Şakalarından hoşlanmış olmalı, diye içinden bir sonuca vardı. Yüksek sesle devam etti, "Dizzy minotora dedi ki..."

Fakat Raistlin ve Caramon çoktan yürüyüp gitmişti.

Yolun yanında büyük, iki katlı bir ev olan han ormanın kenarının dış tarafında yükseliyordu. Muhtemelen eski fakat harabeye dönmemiş duvarları kahverengi tahtalı beyaz sıvadandı; koyu lekeli çapraz işlemler pencere ve pervazların etrafındaki eşikleri süslüyordu. Her bir pencere camı temiz ve saydamdı ve batmakta olan turuncu renkli güneş, ormanın yolları ile çalı ve ağaç ağlarına yakanmadan önce son ışınları tutan üst kat pencerelerinden kör edici biçimde yansıyor.

Heyecanı arasında şakasını unutan Earwig, sürekli arkasına bakıp iki adama acele etmeleri için yal vararak hana koştu. Caramon, hızını artırmak için oldukça hevesliydi; fakat Raistlin birdenbire yürümekte oldukça zorlanmaya başlamıştı. Asasına güçlükle yaslanıyordu, omuzlarında görünmez bir yük taşırcasma sırtı eğilmişti, ayakları kayıyordu.

Bu ani zayıflık gerçek miydi yoksa sahte mi? Caramon huzursuzca düşünerek sendeleyerek kardeşine yardım etti. Konu Raistlin olduğunda asla bilemezdi.

Üçlü en sonunda hanı çevreleyen basit tahta direklerden oluşan açık çite ulaştı. Caramon, camları basit, dekoratif oymaları kullanım

amaçlarını saklayan dikey ve yatay tahta şeritlerle dimdik duran büyük bir cam pencereden içeri baktı. Han sıcak ve dost canlısı görünüyordu ve güneşin henüz batıyor olmasına karşın, müşterilerin çoğu önlerinde bira bardakları ve şarap kadehleriyle oturmuştu bile.

Başlarının üstünde bir tabela, yavru kedinin çağrısına benzeyen sessiz bir çılgılla rüzgarda sallanıyordu. Tahtanın üstündeki resim, başını yukarı kaldırmış ve kuyruğu sırtında kıvrılmış, gururla duran kara bir kedi tasviriydi.

"İlginç," Raistlin mırıldandı.

"Bir kedi," dedi Caramon.

"Evet, kara bir kedi. Kara kediler siyah cübbeli kötü büyücülerin en iyi dostlarıdır. Genellikle kara kedi tasviri kötüleyicidir, hayvanı, sahibi kadar kötücül olarak tanımlar. Bu resimdeki kedi koruyucu, yardımsever görünüyor. İlginç."

Caramon bir yorum yapmadı, bunun yerine demir çubuklar ve büyük bir demir kilitle desteklenmiş geniş tahta kapıyı açtı. Hanın içi fırın gibi sıcaktı. Yapının ortasında büyük bir ateş, canlı biçimde yanıyordu. Gece havası üşütüyordu ve parlak ışık, yol arkadaşlarına iyi karşılandıkları hissini verdi. İri savaştıcı geniş kollarını yanlarına uzatırken sırtını kamburlaştırıp bacaklarını bükerek kaslarını açtı.

Neler olduğunu görmek isteyen Earwig, yemek odası ile içki salonunu ana giriş salonundan ayıran büyük kemerli yolu koşarak geçti. Raistlin aceleyle ateşe doğru yürüdü. Asayı omzuna dayayarak iki elini birden ateşin önüne tuttu, altın renkli cildi ışıktan donuk görünüyordu.

Caramon iyi olduğundan emin olmak için kardeşine bir kez daha baktı, ardından Earwig'i toplanmış kalabalık arasında seçmeye çalıştı. Sonuç umutsuzdu; kender kaybolmuştu. Caramon günün yarısında onu bulamazlarken Earwig'i nasıl koruyabileceklerini merak etti. Savaştıcı ne umması gerektiğini bilemiyordu; bir masanın altından üzerlerine atlayan siyah cübbeli kötü adamlar, belki. Keskin bakışını kalabalığın üstünde gezdirdi. Hiç kimse özellikle tehlikeli görünmüyordu. Fakat hanlardaki uzun süreli deneyimleri savaştıcıya burada bir şeylerin ters olduğunu söylüyordu. Herkes aşırı... sessizdi.

Caramon odanın sol tarafının büyük bölümünü kaplayan aşınmış masaya doğru yürüdü. Flâlâ ateşin önünde duran kardeşine doğru bakarak bir kaç dakika sabırla bekledi. Raistlin kıpırdamamıştı. Nefes bile almıyor gibiydi. Caramon yemek odasına bakarak genellikle Earwig'in bir topluluğa katılımını ilan eden aceleci küfürleri ve kırılan çanak çömlek seslerini bekledi. Fakat hiçbir şey duymadı. Savaştıcı, masanın üstünde açık duran, açık sayfalarında o anda handa kalan müşterilerin adlarının yazılı olduğu büyük, deri kaplı bir defterin üstünde parmaklarıyla tempo tutmaya başladı.

Caramon, kimsenin masaya gelmediği bir on dakika boyunca bekledi. Savaştıcı, sinirlenmeye başlamıştı. İkizinin boğuk boğuk öksürmeye başladığını duymuştu ve Raistlin'in az kalmış gücünün tamamen tükenmesinden korkuyordu. Caramon masadan uzaklaşıp kardeşini bir sandalyeye oturtmaya gidecekken temiz bir önlük giymiş orta yaşlı bir adam yemek salonundan çıktı.

Adamın başı, bir şey düşünürcesine ve çevresinin farkında değilmişçesine eğilmişti. Masanın arkasına doğru yürüdü, çekmece-den bir mum aldı, yaktı ve ana girişte duran iri savaştıcıya dikkat etmeksizin girişin arkasındaki karanlık bir odaya gitti.

Onun giriş ve çıkışını sessizce izleyen Caramon, öfkeyle bağırarak üzereydi ki adam şimdi aydınlanmış olan odadan geri geldi. Silahlı adamı görünce sıçradı ve savaştıcıya huysuzca baktı.

"Bir oda istiyoruz," Caramon istekte bulundu. "Odada üç yatak ve" -Raistlin'e bir bakış attı- "şömine de olmalı."

Caramon adamın kahverengi gözlerine dik dik bakarak böyle bir odaları olmadığını söylemesi için meydan okudu. Fakat hancı sadece kayıt defterini savaştıcının önüne kaydırarak, bir tüy kalem verdi ve "Şurayı imzalayın lütfen," dedi.

Caramon tekrar kardeşine baktı ve bu sefer hancı da iri adamın bakışını izledi.

"Bir büyücü!" dedi adam, aniden dalgınlığından sıyrılarak.

"Evet. Ne olmuş?" dedi Caramon. "Ben onun kardeşiyim."

"Üzgünüm efendim. Sizi darıltmak istemedim. Sadece... bu taraflarda fazla büyücü görmeyiz."

Muhtemelen hepsi de ormanda öldürüldüğü içindir, diye dü-

şündü Caramon fakat söze dökmedi. Tüy kalemi alarak adını yazarken çabucak çiçeğinin ortasında parlak bir yıldız olan bir gül çizdi; ölmüş babasının kendisine soyadı olarak aldığı eski, unutulmuş tanrı Majere'in simgesi.

Caramon adamın incelemesi için defteri çevirdi; fakat hancı buna bakacağına "Adım Yost. Bir sıkıntınız olursa lütfen benimle konuşun." demekle yetindi. Caramon'a bir anahtar veren Yost merdivenleri işaret etti. "Sağda üçüncü oda." Bakışları Raistlin'e takılmış olarak masanın arkasından çıktı ve hızla yemek odasına döndü.

Caramon kaşlarını çatı. Hiç bu kadar garip bir han görmemişti. Üstüne 221 rakamı kazınmış, küçük deri bir kösteğe bağlı anahtara baktı. Başını sallayan savaşçı, kardeşine doğru yürüdü ve odalarına gitmekte yardım etmek amacıyla kolunu Raistlin'in zayıf omuzlarına dolamaya hazırlandı.

"Şşşt!" Büyücü ikaz amacıyla bir parmağını kaldırdı. "Otur!" diye tısladı ağzının kenarından.

Şaşırın Caramon söze başladı, "Hazır olduğunda odamıza gidebiliriz. Bir şöminesi var ve..."

"Evet, evet, duydum," Raistlin, terslenerek altın renkli eliyile yaptığı süpürme hareketiyle kardeşini susturdu.

Omuz silken Caramon uysallıkla döndüğünde, neredeyse yemek odasından çıkan Earwig'in üzerine düşüyordu.

"Oraya gitmeye zahmet etme," dedi kender. "İçerisi bir mezar kadar sıkıcı. Kimse gülmüyor veya şarkı söylemiyor veya başka bir şey yapmıyor. Hey, neden böyle diyorlar Caramon? 'Mezar kadar sıkıcı'? Bence bir mezar oldukça canlı olabilir..."

Raistlin öfkeyle hırladı, ardından öksürmeye başladı. Spazmlar onu parçalıyor gibiydi. Daha rahat nefes alana kadar kendisine dayanarak olacağına güvendiği esasına yaslandı. Bu defa, Caramon onun rol yapmadığını biliyordu.

"Beni odama götür," Raistlin kolunu savaşçıya uzatarak soludu.

Caramon nazikçe ikizini basamaklardan yukarı, ikinci kattaki odaya çıkardı. Küçük, açık bir pencerenin yanından geçerken gece olduğunu gördü. İki ay, doğuda zerafetle yükseliyordu, gümüş ve kırmızı yarımaylar birkaç gün öncekinden daha yuvarlaklı.

İkizler, 221 numaralı odaya ulaştıklarında Raistlin şiddetle öksürerek titremeye başladı; soluğu, bedenini terk ediyor ve dönmeyi reddediyordu. Caramon çabucak kapıyı açtı ve kardeşini şöminenin yanındaki bir yatağa götürdü. Ocakta küçük bir odun yığını vardı.

Hızla hareket eden Caramon ateş yakmaya başladı.

"Dur," Raistlin kısık bir sesle Caramon'a emretti. "Aşağı in ve biraz kaynar su getir. Çabuk!" diye ekledi büyücüyü acısıyla yalnız bırakmak istemeyen kardeşinin tereddüt ettiğini görünce.

Caramon kendisine söylendiği gibi dışarı, merdivenlerden aşağı koştu.

Raistlin oturdu ve esasını gergin ellerinde tutarak gözlerinin önünde yıldızlar, kıvılcıklar saçarak parladığı halde yere doğru eğildi. Havasızlık ve kaslarındaki spazmlar gözlerinin ona oyun oynamasına neden oluyordu. Bitki torbasını el yordamıyla arayarak ağzını dayadı ve nefes aldı. Tekrar kendi içine baktı, yıldızların gerçekten parladığı, güneşin aynı semada parladığı kendi gece göğündeki karanlıklara. Hâlâ hakimiyetini sürdürüyordu, hedefleri kesin, istekleri sabitti.

Caramon'un merdivenlerden gürültüyle çıktığını duyan Raistlin asayı yatağa dayayarak içeceği için gereksinim duyduğu ilacı çıkarmaya başladı. Caramon'un elinde, üstünden kıvrım kıvrım duman çıkan bir çanak sıcak su vardı. Raistlin, yatağa yaklaşmasını işaret etli ve büyücünün hastalığını -bir süre de olsa- bastıran yapraklarla dolu küçük bir torba çıkardı.

Kardeşi tekrar öksürmeye başlamadan önce karışımı hazırlamak isteyen Caramon suyu aceleyle bir bardağa döktü ve parmağını kaynar suya soktu.

Onu izleyen Raistlin nefes nefese konuştu, "Unutma Caramon, çalkalanacak, karıştırılmayacak."

Çayın acı kokusu odayı doldurdu. İkizlerin anneleri daima, "İlaç uc kadar acıysa insana o kadar iyi gelir," derdi. Caramon bu şeyin ölüleri kaldırmayışına şaşıırıyordu.

Raistlin bunu içti ve sonunda gözlerini kapattı. Derin bir nefes olarak karyolanın baş tarafına yaslandı.

"Burası garip bir yer Raist," diye mırıldandı Caramon. "Burayı

sevmedim. Çok sessiz."

Büyücü derin bir nefes daha aldı. "Evet. Fakat burası düşündüğüm gibi suikastçı ve hırsızların sığınağı değil. İnsanları gördün mü kardeşim? Köylüler, basit işçiler, orta yaşlı çiftçiler."

"Evet," dedi Caramon, parmaklarını saçından geçirerek. "Fakat Earwig'in dediği gibi. Herkes oturmuş küçük seslerle konuşuyor. Ne şarkı ne de kahkaha. Belki bir savaş vardır," dedi ümitle. Bundan hoşlanacaktı. Sade ve basit. Diğer herifin beynini patlattığı güzel eski günler.

"Hayır, sanmıyorum. Sen düşüncesizce gelip beni rahatsız etmeden önce yan odadaki konuşmaları dinliyordum."

"Üzgünüm. Hasta olduğumu sandım. Bilmiyordum..."

Raistlin, sözü kesilmemiş, kendi kendine konuşuyormuş gibi yavaşça devam etti. "İnsanlar dehşet içinde Caramon."

"Öyle mi? Neden? Suikastçılar mı?"

"Hayır. Kedileri kaybolmuş."

BÖLÜM 3

İkizler; Raistlin, kardeşine ve boş bir sesle yankılanan siyah tahta asaya dayanır vaziyette, ikinci kattaki odalarından aşağı indiler. Ana girişteki büyük açık ateşin etrafından geçerek yemek odasına gittiler. Fakat kukuletasını geri çekip bir kulağını açan Raistlin, Caramon girmeden önce onu durdurdu.

Savaşçı, bu işareti -ikizlerin yıllar içinde geliştirdiği bir işaret-tanılarak müşterilerin hiçbiri kendisini görmeden önce kapı girişinin köşesine saklandı. Dinleyip kardeşinin bu kadar ilginç bulunduğu şeyi anlayabilmek için kulaklarını dikti. Odadan duman gibi sesler süzülüyordu.

"Bu şeytan işi diyorum ben!"

"Kesinlikle doğru!"

"Ben seksen yıl yaşadım," yaşlı bir adam araya girdi, "ve böyle bir şey görmedim! Daima kedilere baktık, efsanenin dediği gibi..."

Ve şimdi bizi terk ettiler! Başımıza ölüm yağacak!"

"Herhalde pis bir büyücünün işi."

"Asla güvenmedim onlara."

"Evet! Hepsini yak derim ben! Eski günlerdeki gibi!"

"O halde Mereklar'a ne olacak dersin ihtiyar?"

"Mereklar? Ben dünya için korkuyorum!"

"Şehirde hemen hiç kedi kalmadığını duydum," dedi çiftçi tumumu ve geniş kenarlı şapka giyen bir adam. "Bu doğru mu?"

"Çok az kaldı, yüz civarında belki," dedi ihtiyar adam.

"Binden yüze düştü," diye ekledi bir diğeri.

"Ve sayıları her gün azalıyor."

Duydukları söylentileri aktaran herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Büyük bir öfkeye kapılıyorlardı.

Caramon saklandığı yerden çıkarak kardeşine katıldı. Raistlin'in kolunu çekti.

"Sanırım bir tımarhaneye düştük," diye yüksek sesle fısıldadı. "Bu insanlar deli! Bir kedi sürüsü için bu kadar heyecanlanmak!"

"Sus Caramon! Bu olayı ciddiye almalısın. Bizim aradığımız işle oldukça ilgili olduğunu sanıyorum."

"Kayıp kedileri aramak için mi tutulacağız?" Patlayan bariton sesi hanın içinde gürleyen Caramon gülmeye başladı. Herkes sustu ve kardeşlere meşum gözlerle baktı.

"Unutma Caramon!" Raistlin ince parmaklı elini kardeşinin kaim kolunun üstüne kapattı. "Biri bizi bunun için öldürmeye de çalıştı!"

Caramon'un gülüşü hemen silindi. İkisi odaya girdiler. Varlıkları hoş karşılanmıyordu. Onlar yabancıydı, anlayamadıkları bir korkunun içine doğru yürüyorlardı. Kimse bir şey söylemedi, kimse oturmaları için onları davet etmedi.

"Hey! Raistlin! Caramon! Buraya!" Eanvig'in keskin sesi kasvetli sessizliği yarıdı.

İkizler odanın arkasına doğru yürüdüler. Han müşterileri, büyü-cüye kaçamak bakışlar attılar, her yerde fısıltılar, baş sallamalar ve öfkeli bakışlar vardı. Raistlin, kibirli bir havaya bürünüp dudaklarını küçümseyici bir tarzda hafifçe kıvrarak onları görmezden geldi.

Caramon, kardeşinin sert, tahta sırada oturup olabildiğince rahat etmesine yardımcı oldu. Savaşçı, garson kızlardan birine işaret etti, o da -Yost'un başını sallamasıyla- masaya ilerledi.

Caramon havayı kokladı ve pişen şeyin kokusundan hoşlanmayarak burnunu kırıştırdı.

"Tavşan yahnisi," dedi kadın. "İster beğenin ister beğenmeyin."

"Alıyorum," dedi Caramon; Otik'in Son Yuva Hanı'ndaki baharatlı patateslerini özlemle düşünürken. Kardeşine baktı. Raistlin bir bezle ağzını kapatarak başını salladı.

"Kardeşim beyaz şarap alacak. Sen bir şey ister misin Earwig?"

"Oh hayır Caramon, teşekkürler. Ben çoktan yedim. Bilirsin, bu yahni tabağı öylece orada duruyordu. Annem hep yemeğin ziyan edilmesinin günah olduğunu söylerdi. 'Solamniya'daki insanlar açlıktan ölüyor' derdi. Ben de Solamniya'daki aç insanlara yardım etmek için yahniyi yedim. Gerçi bunun onlara nasıl yardımcı olacağından emin değilim. Sen biliyor musun Caramon?"

Caramon bilmiyordu. Garson kız aceleyle giderek az sonra elinde Caramon'un önüne fırlatılan bir tabak yemek, bir bardak bira ve Raistlin'in şarabıyla döndü.

Caramon iştahla yemeğine daldı, höpürdetiyor, çiğniyor ve hızla silip süpürüyordu. Earwig, onu gözleri büyüyerek hayranlıkla izledi. Raistlin iğrenerek bakıyordu ki, birden Caramon'un yarı dolu tabağına gözlerini dikti.

"Şuna bir bakayım!" dedi, tabağı kaparak.

"Hey! Daha bitirmedim! Ben..."

"Şimdi bitirdin," dedi Raistlin soğuk bir tavnrla, yemeğin kalanını yere dökerek.

"Nedir o? Göster bana!" Earwig büyücünün yanına oturmak üzere fırladı.

"Bir şiir," dedi tabağa ilgiyle bakan Raistlin.

"Bir şiir!" Caramon homurdandı. "Yemeğimi bir şiir için mahvettin!"

Raistlin şiiri içinden okudu ve kardeşine uzattı.

Yazılıdır ki, kıtada beş çağ yaşanacak,

*Fakat sonuncusu gelmeyecek,
geçitten geçen karanlık başarıya ulaşırsa.
Karanlık ajanlarını gönderiyor,
sinsi ve kara, geçidi bulmak,
zaman geldiğinde orada olmak üzere.
Yaşayan kediler dönecekler,
onlar belirler kaderi,
karanlığı veya ışığı,
ilk tanrılardan önce yaşayan şehirde.*

"Evet?" dedi Raistlin.

"Yine kediler," dedi Caramon tabağı geri vererek.

"Evet," Raistlin mırıldandı, "yine kediler."

"Bir şey anladın mı?"

"Tam olarak değil. Şu ana kadar dört çağ yaşandı; Rüyalar Çağı, Işık Çağı, Güç Çağı ve Karanlık Çağı; ki şu anda içinde bulunuyoruz. Yeni bir çağ geliyor..."

"Fakat 'karanlık başarırsa' gelemeyecek," dedi Caramon, tabağı tersten okuyarak.

"Evet. Ve 'yaşayan kediler dönecekler'... İlginç, kardeşim. Çok ilginç." Raistlin tabağı masaya koydu, dudakları düşünceyle birbirine bastırılmıştı.

"Bir dakika durun!" dedi Earvvig. "Bir şey hatırladım."

Ayağa fırlayarak başka bir masaya koştu, boş bir tabak kapı ve büyücüye getirdi. "Bak! Başka bir şiir! Yemeğimi bitirdiğimde görmüştüm."

Tabağı Caramon'un önüne küt diye vurdu ve savaşçının okuma-yı daldığını görünce birasını önünden aldı.

*Yazılıdır ki,
Kedilerin Lordu
gelerek ülkesine
yardım edecek, öncülük edecek,
on/ara, diğerlerine aldırmadan,
bir ve üçün ajanları.*

*Yaşayan kediler dönecekler,
onlar belirler kaderi,
karanlığı veya ışığı,
ilk tanrılardan önce yaşayan şehirde.*

"İlk tanrılardan önce yaşayan şehir." Raistlin cümleyi tekrarlayarak tabağı Caramon'dan aldı ve tekrar tekrar okudu. İlk tanrılara, hâlâ yaşadıklarına gerçekten inandığı tanrılara ait öykü ve söylentiler daima ilgisini çekmişti. "Yolculuklarımızın hiçbirinde böyle bir şey görmedim kardeşim! Belki burada aradığımı cevapları bulabilirim!"

"Ah, Raist!" Caramon uyarırcasma konuştu.

Diğer müşteriler ölüm sessizliğine bürünmüş olarak kardeşlerle kendere karanlık ve öfkeli bir ifadeyle bakıyorlardı. Birkaçı ayağa kalkmaktaydı.

"Siz yabancılar ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kehanetle alay mı ediyorsunuz?" dedi bir tanesi, yumruğunu sıkarak.

"Sadece okuyoruz, hepsi bu," diye konuştu Caramon, yüzü kırmıştı. "Bu suç mu?"

"Olabilir. Ve cezası hoşuna gitmeyecek."

Caramon ayağa kalktı. Yirmiye karşı tek başınaydı; fakat iri savaşçı eşitsizlikten yılmazdı. Göz ucuyla Raistlin'in elinin yan tarafındaki keseye hızla kaydığını gördü; içindekilerin de, kullanıcıları kadar sihirli ve gizemli olduğu kese.

"Kavga mı?" dedi Earvvig zıplayarak. Kender hoopakını kapı. "Bar kavgası mı var? Hiç bar kavgasına katılmamıştım. Vay, Kuzen Tas sizin hakkınızda doğru söylemiş çocuklar!"

"Benim yerimde kavga olmaz," diye bağırdı sert bir ses. "Kendine gel Hamish ve sen de Bartoc, sakın olun."

Hancı, kendini Caramon ile kalabalığın arasına atarak elleriyle yatıştırıcı hareketler yaptı. Adamlar sakinleşerek yerlerine oturdu ve endişeli konuşmalarına devam ettiler. Caramon yavaşça ve temkinle masaya döndü.

"Üzgünüm baylar," dedi Yost ikizlere. "Genelde bu kadar düşmanca hareket etmeyiz ama Mereklar'da kötü şeyler oluyor."

"Bar kavgasına ne oldu?" diye sordu Earwig.

"Kapat çeneni." Caramon, kenderi yakalayarak yerine oturttu.

"Kötü şeyler... kedilerin kaybolması gibi mi?" Raistlin sordu.

Yost dehşetle büyücüye bakakaldı. "Nereden bildiniz efendim?" Raistlin omuz silkti.

"Fakat siz büyücüsünüz ne de olsa," diye devam etti hancı, yan yan bakarak. "Sanırım bizim bilmediğimiz* birçok şey biliyorsunuz."

"Ve bu yüzden mi herkes boğazımıza atlamaya bu kadar hevesli?" Caramon başparmağıyla omzunun üstünden handakileri gösterdi.

"Onur, bir Solamniya Şövalyesi için ne ifade ediyorsa bizim için de kedilerimiz onu ifade eder."

Arkadaşı Sturm'ü düşünen Caramon etkilenmişti. Solamniya Şövalyeleri onurlarını sürdürmek için seve seve ölürlendi.

"Oturun bayım..."

"Yost. Herkes bana Yost der."

"Oturun... ah, Yost," dedi Raistlin yumuşak ses tonuyla, "bize kedilerden bahsedin."

Diğer müşterilere çekinerek göz atan Yost, Earwig'in karşısında bir sandalyeye oturdu.

Caramon birasına uzandı ve kenderin bunu çoktan bitirdiğini gördü.

"Kıza, size başka bir şey getirmesini söyleyeyim," dedi Yost.

Caramon, savaşçıya paralarının bittiğini hatırlatırcasına başını sallayan kardeşine baktı. Savaşçı içini çekti. "Hayır teşekkürler. Susuzluğum geçti."

Gülümseyen hancı, garson kıza işaret etti. "Bizim ikramımız," dedi. "Maggie, bize bardak ve benim özel stokumdan getir."

Kız, Caramon'un damıtılmış içki olduğunu gördüğü toz kaplı kahverengi bir şişeye döndü. Yost, kendisine ve savaşçıya birer bardak doldurdu. Raistlin reddetti.

"İster misin?" Yost, kendere sordu. "Saçını kıvrıkcılaştırır."

"Öyle mi?" dedi Earwig, karışma şaşkınlıkla bakarak. Kender medarı iftihar olan tepe kuyruğu üstünde elini gezdirdi. "Oh, o

zaman kalsın. Saçımı olduğu gibi seviyorum."

Yost devam etti. "Merekler ve civarında kedilerimizin bir gün dünyayı kurtaracağına inanılır."

Caramon ikram edilen içkiyi kokladı ve ihtiyatla küçük bir yudum aldı. Tadından yüzünü buruşturdu, ardından içini ısıtan hoş yanma hissinden dolayı gözleri zevkle büyüdü. Geçirdi ve daha büyük bir yudum aldı.

"Nasıl?" diye sordu Raistlin, kardeşine bakıp kaşlarını çatarak.

"Kimse kesin olarak bilmiyor; fakat bunun olacağına inanıyoruz. Mirasımız buna dayanıyor." Yost içkiyi dilinin üstünde yularlayarak yuttu. "Bu yüzden Merekler'daki her evin kapısı kedilere açıktır. Bir kediye zarar vermek suçtur ve ölümle cezalandırılır. Kimsenin bunu yapacağından değil ya." Hancı üzgün biçimde etrafına bakındı. "Benim de burada otuz kadar kedim vardı. Etrafta dolanırlar, omzunuza sıçrarlar, kucağınızda kıvrılırlardı. Herkesin tabağındaki en iyi parça onlara giderdi. Mırıltılı sesleri oldukça yatıştırıcı olurdu. Ve şimdi" -başını salladı- "gittiler."

"Ve nereye gittiklerini bilmiyorsunuz?" Raistlin ısrar etti. -

"Hayır bayım. Aradık. Ve onlardan bir iz bile yok. Bir içki daha, dostum?" Yost şişeyi kaldırdı. "Bundan hoşlanmış gibisin."

"Evet!" dedi Caramon, gözlerinde yaşlar ve boğazında boğuklukla. "Nedir bu?"

"Cüce içkisi. Bu aralar zor bulunuyor, cüceler Thorbardin'i kapattığı için." Yost, Raistlin'e döndü. "Bu işle fazla ilgili gibisiniz büyücü. Nedenini sorabilir miyim?"

"Ona kağıdı göster Caramon."

"Ha? Oh, evet." Deri donanımının altını karıştıran savaşçı yolda buldukları parşömeni çıkarıp Yost'a gösterdi.

"Ah, evet! Konsey kedilerimizi bulabilecek kişiye ödül vermeyi oyladı..."

"Burada belirtilmemiş," Caramon işaret etti.

"Hayır, şey." Utanan Yost kızardı. "Kedilerimize olan sevgimizin dış dünyada garip görüneceğini biliyoruz. Yabancıların buraya gelene kadar bunu anlayamayacaklarını hesapladık."

"Buraya ulaşırlarsa," diye mırıldandı Raistlin, yüzünde hoş ol-

mayan bir gülümsemeyle.

Yost, büyücüye keskin bir bakış fırlattı. Onu doğru duyup duymadığından emin olamadığı için, Raistlin'in söylediğine aldırış etmemeye karar verdi.

"Ödül fikri şehrin Konsey Üyesi Leydi Shavas'tan geldi. Bu iş ilginizi çektiyse, konuşmanız gereken kişi o."

"Amacımız da bu," dedi Raistlin, kuvvetli içkiden bir bardak daha alan Caramon'a bakarak.

Earwig esnedi. "Bize başka öyküler de anlatacak mısınız? Kedilerin Lordu, örneğin? Onu tanıyor musunuz?"

"Oh, şu mesele." Yost içkisine baktı. Oldukça huzursuz görünüyordu. "Kedilerin Lordu kedilerin kralıdır, onlara ne yapacaklarını söyleyen tanrı." Duraklayıp küçük bir yudum alarak devam etti, "Gerçek şu ki, öyküler onun dünyaya yardım mı edeceğini yoksa onu yok mu edeceğini söylemiyor."

"O halde Kedilerin Lordu'na inanıyorsunuz?" Caramon sordu.

"Var olduğuna inanıyoruz," dedi Yost, izlenmekten korkuyor gibi çekinerek etrafına bakmırken. "Sadece onu harekete geçiren şeyi bilmiyoruz."

Caramon şişeye uzandı. Raistlin'in eli öne atılarak kardeşinin bileğinin üzerine kapandı.

"Kehanette bahsi geçen geçit nerede?" diye sordu büyücü.

"Kehanetle ilgili fazla bilgimiz yok korkarım," dedi Yost. "Uzun süre önce bulundu; tam Afet'in ardından. Belki bilseydik neler olduğunu da anlayabilirdik. Yine de, bununla ilgileniyorsanız Leydi Shavas'ta, Kedilerin Lordu ve kehanet ile bu tür şeylerden söz eden kitaplar bulunduğunu duydum. Sizin dilinizde yazılmışlar; büyü dilinde, gerçi bu civarlarda yüz yıldan fazladır bir büyücü görülmedi. Hiç ihtiyaç duyulmadı, ne demek istediğimi anlayabiliyorsunuz."

Hancı ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı, Caramon'u hayal kırıklığına uğratarak şişesini de götürüyordu.

"Bitkin görünüyorsunuz. Neden odanıza dönmüyorsunuz?" Yost anlamlı biçimde önerdi.

"İlginiz için teşekkürler," diye cevapladı Raistlin. "Fakat yorgun değiliz."

"Keyfinize bakın." Yost omuz silkti ve gitti.

Aslında Earwig, kolları başının altında, uykuya dalmıştı bile. Muhtemelen içkinin çarptığı Caramon'un gözleri cam gibiydi ve kendinden geçmiş halde boşluğa bakıyordu. Masanın üzerinden uzanan Raistlin onu kolundan tutup sarstı.

"Ha?" dedi iri adam gözlerini kırıştırarak.

"Kendine gel, seni aptal! Sana ihtiyacım var. Bu adama güvenmiyorum. Bak, köşede birisiyle konuşuyor. İstedğim..."

Raistlin çizgiyi göz ucuyla gördü. Zayıf fakat kesin bir ışık yerden yükseliyordu; oda boyunca kuzeye doğru uzanan beyaz bir ışık akımı. Gücü hissetti, dünya kadar yaşlı olan gücü, Ansalon'dan, okyanusların üzerinden geçen ve ötelere, keşfedilmemiş, hayal edilemez diyarlara uzanan gücü hissetti. Sadece gölgeli düzlemlerde yürüyen kişiler bu diyarları bilebilirdi veya orada yürümüş biriyle bağlantı kuranlar.

Raistlin titreyerek gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açıp baktığında tek gördüğü zemin oldu... katı, yıllar boyunca kararmış, dökülen biradan ıslanmış.

"Ne oldu Raist?" kelimeler ağzında yuvarlanan Caramon sordu. "Ne oluyor? Ne var orada?"

Caramon onu görmemişti. Raistlin gözlerini ovaladı. Hastalığı yine ona oyun mu oynuyordu? Parmaklarındaki şarap, gözlerinin yanmasına ve sulanmasına neden oldu. Odanın yan tarafındaki kapıdan ana girişte bulunan şömineye baktı. Çizgi yine oradaydı, meşum beyaz bir ışık, yaklaşık bir karış genişliğinde. Başını çevirip ona doğrudan baktı. Çizgi kayboldu.

"Raist, iyi misin?"

"Gözlerim bir oyun oynamış olmalı," diye mırıldandı Raistlin, oysa gücü hissettiği için söylediğinin doğru olmadığını biliyordu.

Fakat güçle beraber korku -dehşet verici, kuvvetten düşüren korku- gelmişti. Onunla tekrar karşılaşmak istemiyordu. Buna hazır değildi. Büyücü, tavanı, kirişi, kolonları ve tepede bir kemer oluşturan kalın tahta çubuklardan oluşmuş payandaları inceledi. Ne zaman başka tarafa baksa çizgi ortaya çıkıyordu; yerden yükselen yumuşak bir ışık. Doğrudan bakıldığında kayboluyordu.

Raistlin esasını kavrayarak hızla ayağa kalkarken bir masa devirdi.

"Bar kavgası?" Earwig'in kafası yukarı kalktı. Uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı.

"Sus," dedi Caramon.

"Raistlin ne yapıyor?" diye fısıldadı kender.

"Bilmiyorum," Caramon hızla karşılık verdi. "Fakat böyle zamanlarda onu rahat bıraksan iyi olur."

Ne gördüm ben? Ne olabilir? Gerçekten görüyor muyum? Büyücü geniş yemek salonunun güney duvarına yöneldi. Arka pencereden baktı ve gözlerini göğşe dikti. Işık, iki ayın ışığı altında gümüş ve kırmızı renklerine bürünmüş yumuşak yeşil çimenlerde belirdi. Raistlin sulanana kadar gözlerini açık tuttu. Çizginin parlaklığı arttı.

Raistlin masaya döndü ve parmaklarını şarap bardağına daldırarak alkolün etkisiyle tekrar sulanmaları için gözlerinin etrafına sürdü. Bulanıklaşan gözleri çizgiyi net biçimde görebiliyordu; kuzeye giden bir güç şeridi. Kuzeydeki pencereye dönen Raistlin, çizginin zeminden akıp duvardan geçerek çimene gittiğini gördü; sabit biçimde akan bir beyaz ışık nehri gibiydi. Büyücü çökercesine yerine oturdu.

"Hey, Raistlin," Earwig ayağa fırlayarak bağırdı. "Sen ağlıyorsun!"

"Raist..."

"Kapa çeneni Caramon."

Earwig'in eğilmediği takdirde kafasını uçurabilecek asayı kenderin başının üstünden savuran büyücü aşağıyı gösterdi.

"Ne görüyorsunuz kender?"

Soru karşısında şaşırان Earwig, iri kahverengi gözleriyle asayı takip etti. Tepesindeki soluk mavi küre yerden birkaç santim yukarıdaydı.

"Ah, tahta ve birkaç toz tavşanı görüyorum. Bu komik bir isim değil mi? Toz tavşanı? Herhalde bunun sebebi küçük tavşanlara benziyor olmalarıdır..."

"Bana bak," büyücü emretti.

"Elbette." Kender itaatkarca başını kaldırdı.

Raistlin, parmaklarını bardağına daldırarak tam Earwig'in

sonuna kadar açık gözlerine şarap savurdu.

"Of! Hey, ne yapıyorsun?" Earwig acıyla haykırdı. Elleriyle gözlerini ovalayarak, içkiyi silmeye çalıştı.

"Şimdi ne görüyorsun?" Raistlin tekrar sordu.

Gözlerini kısan, yanaklarından yaşlar süzölen kender kızarmış gözleriyle etrafa bakındı. "Oh, vay! Oda tamamen bulanık! Herkes şişkin görünüyor! Sağol Raistlin. Bu eğlenceliydi!"

"Zemini kastettim," dedi Raistlin bıkkınca.

"Zemini göremiyorum," dedi kender. "Karanlık biçimsiz yığından başka bir şey göremiyorum."

Raistlin gülümsedi.

"Ne oluyor Raist?" diye sordu Caramon, kardeşinin yüzündeki ifadeden önemli bir şey olduğunu anlayıp gerginleşerek.

"Hey Caramon, sen ne görüyorsun?" Earwig neşeyle bağırdı. Bardağı yakalayan kender savaştının yüzüne şarap fırlattı.

"Ölü bir kender!" Caramon anlaşılmaz biçimde bağırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Earwig'in yakasından kavrayarak sordu.

"Sakin ol kardeşim," dedi Raistlin, sağ elini kaldırarak. Caramon, kenderi sertçe yerine iterek bıraktı.

"Bu arada," büyücü hafifçe devam etti, "sen ne görüyorsun Caramon?"

"Lanet olası hiçbir şey!" savaştıçı akan gözlerini elinin tersiyle silerken mırıldandı.

"Zeminde de mi?"

"Zemine ne olmuş? Oraya bakıp duruyorsun Raist. Sadece bir zemin bu, öyle değil mi?"

"Evet, sadece bir zemin. Caramon gidip şu hancıyı bul. Neydi onun adı... Yost."

"Elbette Raist." Caramon'un gözleri ışıdı. "Onu geri getirmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, sadece bir soru sor. Merekler hangi yönde?"

"Oh." Caramon omuz silkti. "Pekala."

"Seninle geleyim," diye önerdi gözlerindeki batma ve yanma kesildiği için sıkılmaya başlayan Earwig.

İkisi gitti. Raistlin gevşekçe yerine çöktü. Kendini kurumuş,

aniden enerjisinden tamamen yoksun bırakılmış gibi hissediyordu. Çizgi büyüydü, sadece kendisinin gözlerine görünüyordu. Fakat bunun anlamı neydi? Neden oradaydı? Ve bu küçük buz gibi korku parçası neydi?

* * *

Caramon, Yost'u ve cüce içkisi şişesini buldu. Earwig, bir süre onları izleyerek konuşmalarını dinledi; ama çok geçmeden huzursuzlaşmaya başladı. Yemek odasına geri dönmek istemiyordu. Zaten oradan gelmişti.

"Sanırım yürüyüşe çıkacağım," dedi Caramon'a.

"Ah, elbette Earwax. Git." İri savaşçı başını salladı. Sesi sarhoş çıkıyordu.

"Earwig! Oh, boş ver!"

Kender, elinde hoopakı ile hanın ön kapısından sıçrayarak çıktı ve dosdoğru ay ışığında duran üç adama çarptı.

"Affedersiniz," dedi Earwig nazikçe.

Adamlar uzun boylu ve kaslıydı ve eskilikten kokmuş siyah deri kıyafetler giyiyorlardı. Vücutlarına çapraz biçimde asılmış geniş kayışlar torbalarını ve parlak, keskin silahlarını tutuyordu.

"Merhaba ufaklık. Bir soru sormamızın sakıncası var mı?" Ortadaki adam düz, kuvvetli bir ses tonuyla sordu. Ateşten gelen kızıl parıltı yüzünü aydınlatıyordu ve adamın derisinin kendilerini çevreleyen gece kadar koyu olduğunu gören kender büyülenmişti.

"Hayır, lütfen sorun!" Earwig adamı teşvik etti.

Adamın mavi gözleri ateşin ışığında parladı. Ustalıkla, zarif ve akıcı bir hareketle adamın keselerinden birine kaymaya hazırlanan kenderin küçük ellerini tuttu.

"Yerinde olsam bu eli kendime saklardım," diye tavsiyede bulundu kara derili adam.

"Üzgünüm," dedi Earwig. Eli vücudundan ayrılmış ve kendi başına hareket ediyormuşçasına ona bakıyordu. "Oraya nasıl gittiği hakkında hiç bir fikrim yok."

"Zararı yok. Arkadaşlarım ve ben" -adam, yanında dikilen diğer

ikisini işaret etti- "bu muhteşem kolyeyi nereden bulduğunu merak ediyorduk." Kenderin boynundan sarkan gümüş renkli kedi kafatasını gösterdi.

"Ne kolyesi?" şaşırان Earwig sordu. Doğruyu söylemek gerekirse onu tamamen unutmuştu. "Oh, bu mu?" Aşağı baktı, kolyeyi gördü ve adamların hayranlık duymaları için muskayı uzattı. "Bu bir yadigar, günlerdir ailemde duruyor."

"Bu çok kötü," dedi kara derili adam. Gözleri muskanın kafatasındaki yakut renkli gözler gibi kırmızı kırmızı parlıyordu. "Nereden aldığını hatırlayacağını umuyorduk, böylece kendimize de bir tane alabilirdik."

"Eh, hatırlamıyorum fakat bunu alabilirsiniz," diye önerdi hediye vermeye bayılan Earwig. Zinciri açmaya çalıştı. Zincir buna izin vermiyordu. "Garip. Ah, şey, üzgünüm bayım. Sanırım onu alamayacaksınız."

"Evet, biz de üzgünüz," dedi liderleri yumuşak bir sesle. Eğilerek Earwig'e yanaştı ve kender, adamın parlak kırmızı gözlerinin hafifçe çekik olduğunu gördü. "Acele etme. Onu nereden aldığını düşün. Bütün gece bekleyebiliriz."

"Eh, ben bekleyemem!" Earwig terslendi. Konuşmadan sıkılmaya başlıyordu. Ayrıca, etrafında kendisine göz kulak olacak kender olmaksızın Caramon'un kendini nasıl bir belaya sokacağı bilinmezdi. Earwig, üç adamın yanından geçmeye davrandı fakat yolunu kestiler. Bir tanesi elini kenderin koluna sertçe koydu.

"Bu bilgiyi senden bağırsaklarını sökerek alabiliriz!"

"Bunu gerçekten yapabilir misiniz?" dedi Earwig, işlerin tekrar ilginçleşmeye başladığını düşünerek. "Bağırsak sökmeyi? Nasıl? Ağzımdan mı? Bu pis olmaz mı?.."

Earwig'in kolunu acı verecek şekilde sıkın adam hırladı.

"Bekle!" kara derili adam emretti. "Doğru mu söylüyorsun kender, kolyeyi nereden bulduğunu hatırlayamadığın konusunda?"

Yine kolye. Earwig kolunu silkerek kurtardı. Artık sinirlenmeye başlıyordu.

"Hayır, hatırlamıyorum! Gerçekten! Şimdi izin verirseniz içeri dönmeliyim."

Kender üç adama doğru bir adım attı, her ifadesi yolundan çekilmezlerse onları ezip geçeceğini belirtiyordu. Liderleri gözlerini ona dikmişti. Kırmızı gözler parıltıydı. Aniden, akıcı ve zarif bir biçimde eğilen adam kapının kenarına kaydı. Yardımcısı da kenderin yolundan geriye çekildi.

"Kolyeyi nereden bulduğunu hatırlarsan lütfen bize de söyle," diye fısıldadı yumuşak bir ses, kender liderin yanından geçerken.

Earvvig cevap vermek üzere döndüğünde, şaşkınlıkla adamların gitmiş olduğunu gördü.

* * *

Tek başına oturan Raistlin bir öksürük nöbetine yakalandı. Soluğu, ciğerlerine ulaşamıyordu. Bilincini kaybetmeye başladığını hissetti. Başı hafifçe dönüyordu ve bardağına baktığında ilacından geriye kalanları, dibe yapışan yaprakları gördü. İskeletimsi elini kaldırarak yanından geçen garson kıza yapıştı.

"Sıcak su!" diye soludu.

Maggie, önlüğüne tutunmuş olan, altın renkli ve ölüm şeffaflığındaki ele baktı.

"Hasta mısınız efendim? Yardım edebilir miyim?"

"Su!" Raistlin hırladı.

Korkan kadın emri yerine getirmeye koştu.

Raistlin, başını kolları arasına alarak öne yığıldı. Bir zamanlar bir illüzyonistin gösterisinde gördüğü gibi gözlerinin önünde ateşböcekleri dans ediyordu; dans ediyor, dönüyor, dönüyor, parlıyor, renk, şekil, biçim değiştiriyordu; fakat farklı olmasını ne kadar şiddetle isterse istesin, daima aldatıcı, daima hayal ürünüydü. Olayların farklı olmasını, o istediği için değişmelerini ne kadar sık istediğini düşündü. Ne kadar çok hayal kırıklığına uğradığını düşündü.

Neden ona, zeka gücüne eş değerde fiziki güç verilmemişti? Neden o da yakışıklı ve cazip olamıyor ve insanlara kendisini sevdiremiyordu? Neden bu kadar az şey için bu kadar büyük miktarda fedakarlığa zorlanmıştı?

"Şimdilik çok az," dedi Raistlin kendi kendine. "Fakat zaman

geçtikçe daha çok şey elde edeceğim. Par-Salian, gücümün bir gün dünyayı şekillendireceğine söz verdi!"

Şifalı bitki çantasını bulmak için yan tarafını yokladı. Bunun onu iyileştireceği ne malumdur? Daha güçlü hissettiğini sanmıştı. Fakat zayıf eli emrine itaat etmiyordu ve Raistlin, Caramon'un yardımına ihtiyacı olduğunu anladı.

Ona ihtiyacım yok, diye düşündü büyücü neşesiz bir meydan okumayla. Odadaki ışıklar gözkapaklarını saran karanlıkla beraber loşlaşıyordu. Kendini dinlediğinde çocuk gibi olduğunu fark etti. Dudakları acı bir gülümseme ile kıvrıldı. Pekala, ona şimdilik ihtiyacım var. Fakat ihtiyacım olmayacağı zaman da gelecek!

Garson kız, suyunu getirerek maşrapayı çabucak masaya koydu; hem kaçmak hem de kalmak istiyordu. Maggie, altın derili ve büyücü asası, ruhları soyan korkutucu gözleri olan büyücünden hoşlanmıyordu. Ondan hoşlanmıyordu, yine de adam kendisini büyüleyordu. Öylesine kırılğan, öylesine narin, yine de -nasılsa- öylesine güçlüydü.

"Suyunuzu koyayım efendim, ister misiniz?" diye sordu neredeyse fısıltılı bir sesle.

Güçlkle nefes alan, neredeyse elini bile kaldıramayan Raistlin başını sallayarak bardağı her iki eliyle kavradı. Kana kana içti, dili hissizleşti, yorgunluğundan dolayı duyularının kaybolması ısıdan gelen rahatsızlığı sildi. Bardağı boşalttı ve uzun, derin bir nefes çekti. Gözlerini kapatan büyücü, meyhanenin duvarına yaslandı.

Caramon döndüğünde onu bu şekilde buldu. Savaşçı, kardeşinin uyuduğu düşüncesiyle sessizce odaya girdi.

"Caramon?" Raistlin gözlerini açmaksızın sordu.

"Evet, benim. Şimdi yukarı çıkmak ister misin?" Savaşçı, kelimeleri ağzında geveliyor ve nefesi kötü kokulu içki gibi kokuyordu.

"Bir dakika sonra. Merekler ne tarafa düşüyor?"

"Kuzey. Neredeyse kuzeye doğru."

Kuzey. Raistlin gözlerini açmadan da kuzeye ilerleyen, ona rehberlik eden, onu yönlendiren beyaz çizgiyi görebiliyordu.

Ona işkence eden...

BÖLÜM 4

Raistlin rüya gördüğünü biliyordu ve bu rüya onu dehşete düşürüyordu -daha önce de çok kez görmüştü- fakat bir türlü uyanamıyordu. İçindeki bir şey, kendi iradesinden de güçlü bir şey, pes etmesini istiyordu.

Genç büyücü yataktan kalktı, kapıya gitti, kapıya ulaştı, kapıyı açtı, kapıyı kapattı ve hanın holünü kaplayan gri sise daldı. Geriye baktığında Caramon'u göremedi; fakat Caramon'un uykusunda huzurlu biçimde nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

Büyücü ana hole inen merdivenlere yöneldi. Elinde, yanına aldığı hatırlamadığı halde, Magius'un Asası duruyordu.

Işığa ihtiyacı vardı. Altında güçle akan beyaz ışık ve onu başka birine bağlayan altın iplik haricinde yol, korku verecek kadar karanlıktı. "**Shirak**" diye fısıldadı.

Çizgi, adımlarını yönlendirerek ona yol gösterdi. Hareket eden ve

görülmez bir yaşamla sarılmış gri sislerle kaplı han koridorlarını ve patikaları ve çevredeki alanları dolaştı. İleride aradığı kişi duruyordu, sorularının çoğunu cevaplayacak olan kişi, hayat veren ve yok eden.

Gezintisi uykularını bölmüş, asanın ışığı ile uyanmış fantastik kanatlı canavarlar -kırmızı, siyah, yeşil, mavi- yolunun üstünde uçtu. Canavarlar ona nefret dolu, aç gözlerle baktı. Onu yok etmek istiyorlar fakat yapamıyorlardı. Şimdi değil, bugün değil...

Raistlin bir odaya girdi. Dört duvar katıydı ama tavan ve zeminin cismi yoktu. Önünde küçük bir masa vardı. Üstündeki iki içkiden birini alarak yuttu. Sıvı, soğuk, yatıştırıcı bir rahatlık getirdi; meyve ve içki tadı. Diğerinin gelmesini bekledi.

Uzun siyah cübbelere bürünmüş, belli belirsiz görünen, belli belirsiz tanınan gölgemsi bir şekil belirdi.

"Sen o musun?" Raistlin sordu. Ses kulağa garip geliyordu. Kendi sesine benzemiyordu. Altın ipliğin kendisinden diğerine parıltıyla uzandığını gördü.

"Elbette. Hatırlamıyor musun?" diye sordu öteki, hep yaptığı gibi.

"Ya ücret?" Raistlin merak etti, hep yaptığı gibi.

"Zaten bir bölümünü ödedin. Kalanı sonra ödenecek," diye cevapladı öteki, hep cevap verdiği sözlerle.

Sadece bu seferinde bir fark vardı. Konuşma sona ermedi. Oda kaybolmadı. Raistlin önceden kendisine yasaklanmış tek soruyu sorabildi.

"Peki ödülüm?"

"Çizgiyi izle, diğerleri gibi."

"Diğerleri?"

"Şu anda bile izleniyorsun."

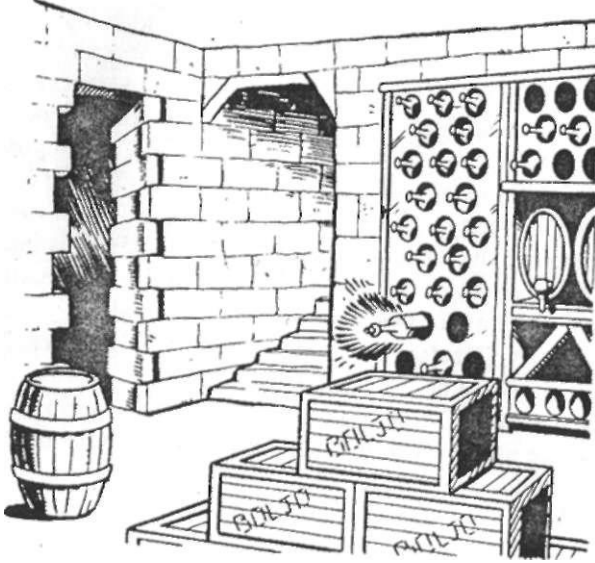
"Beni burada kim görebilir?"

"Bir adam fakat adam değil."

"Benim hakkımda iyi mi düşünüyor, kötü mü?"

"Bu senin, onun hakkındaki düşüncene bağlı."

Raistlin var olmayan bir tavan ve zemine sahip dört duvarı, yolumdan kaçan kanatlı canavarlarla beraber terk etti. Çizgi onu hana ve yatağının güvenliğine geri getirdi. Altın iplik geriye doğru akıyor, titreşiyor, karanlığa gömülüyordu.

BÖLÜM 5

Merekler şehri her biri dokuz metre yükseklikteki üç adet büyük taş duvardan oluşan bir üçgenin ortasındaydı. Taş, lekese ve kumsuzdu, üstünde bağlantı yeri, çatlak veya delik yoktu. Fakat dışa bakan beyaz taş duvarların üstüne her biri dünyanın bir çağını tasvir eden semboller, işaretler ve resimler oyulmuştu. Efsanelerin bazıları kolayca görülebiliyordu; Gargath'ın Gritaşı, Kharas'ın Çekici, Huma ile Gümüş Ejderha... Diğerleri insan, elf ve cücelerin hatıralarından kaybolmuştu. Hepsisi de kimsenin rekabet edemeyeceği ve kazanmayı bile umamayacağı bir yetiyle betimlenmişti.

Öyküler sona erdiğinde, duvarlar, asıl ustanın geri dönerek üstlerine tarihin başka bir bölümünü yerleştirmesini beklercesine bomboş kalmıştı. Merekler sakinleri, dış duvarlar öykülerle dolduğunda dünyanın sonunun geleceğine ve yenisinin doğacağına inanıyorlardı.

Dış duvarların aksine, şehrin iç duvarlarında hiç sembol yoktu. Kadim taş, Krynn'in görüp görebileceği hiçbir alet veya silahla çatlatılamazdı. Duvarların yapılış biçimi şehir halkı için bir gizemdi. 1.sasında, ataları gibi şehrin şimdiki sakinleri için de Merekler'm kendisi bir gizemdi.

Efsaneleri, Merekler'm iyi tanrılar tarafından bilinmeyen amaçlarla yaratıldığını söylüyordu. Afet'in ardından, dünyadaki kaostan kaçan şehrin ilk sakinleri burayı çevreleyen tepeler ve dağlardan gelmiş ve şehri sanki kendilerini beklercesine inşa edilmiş olarak bulmuşlardı. İnsanlar buraya yerleşmiş ve o zamandan beri dışarıdaki her tür huzursuzluğa karşı güvencede olmuşlardı. Merekler'da yüzlerce yıldır yaşayan en eski aileler bile şehrin kökeni hakkında bilgi sahibi değildi. Dünya değişiyordu, insanlar değişiyordu fakat Merekler, Beyaz Taş Şehri, aynı kalıyordu.

Merekler'da on tane asil aile vardı ve bunların her biri büyük beyaz kulelerin, caddelerin üstünde yükseldiği görülen geniş, zengin bir malikanede yaşıyordu. On büyük aile ilk müzakereciler ve koordinatörlerdi; buğday tarlalarını, meyve bahçelerini ve hayvanların otlaklarını denetleyerek şehrin büyüye zenginleşmesini sağlıyorlardı. Konumlarını bilgelik ve öngörü, zeka ve esneklikle korumuşlardı.

On büyük evin her birinin kendine ait bereketli, yeşil, tüm yıl meyve veren ağaçlarla ve çiçeklerle dolu bir parkı vardı. Şehrin içinden geçen küçük dereler, soylu aile üyelerinin çoğunlukla partilerde etrafında toplandığı veya sıkıntılı bir kalbin romantik, melankolik ihtiyaçlarını yatıştırmak için tek başlarına yürüyüş yaptıkları göletler meydana getiriyordu. Evler dört katlı ve dört köşeliydi, Merekler'daki hemen hemen her ev gibi.

Şehir refah içindeydi ve kendi kendine yetiyordu. Merekler'da yaşayan herkes kadim mezarlarda bulunmuş, kullanılmayan kitaplıklarda terk edilmiş ve koruyucu dış duvarlara oyulmuş efsane ve kehanetleri kabul ediyordu. Kedilerin dünyayı kurtaracağından şüpheleri yoktu. Bütün kapılar açık bırakılırdı. Küçük patiler evden eve dolaşıp yiyecek, sıcaklık ve huzur bulurken hiç ses çıkarmazlardı. Kediler her zaman sevilir ve saygı görürdü. Parklarda toplanarak

tembelce güneşlenir veya sokaklarda gezinerek yoldan geçen birinin bacaklarına sürünürlerdi.

Tarım Sorumlusu Lord Alfred Brunswick belki Mereklar'ın tarihini, belki de kedilerin yokluğunu düşünüyordu. Hizmetkarlar çalışma odasına kapanmış, bütün gün ve gecenin büyük bölümünde ne yaptığını merak ediyorlardı. Karısı da merak içindeydi.

"Seni artık hiç göremiyorum hayatım," diye her gün şikayet ediyordu. "Kediler için endişelendiğini biliyorum ama yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Konuşmanın bu noktasında Lord Brunswick daima kalkıp odayı terk eder ve çalışma odasına dönerek kapıyı kilitlerdi.

Çalışma odası geniş, yuvarlak bir odaydı ve lordun atalarından kalmış, her biri Mereklar'ın başka bir öyküsünü anlatan kitaplarla doluydu. Odanın ortasında her köşesi bir adam boyunda üçgen bir masa ile çevresinde on adet sandalye vardı; Mereklar'ın her sorumlusu için bir tane. Masanın üstünde şehrin her ayrıntısını üstünde taşıyan mükemmel bir maketi duruyordu. Her ağaç yerli yerindeydi, her nehir ve çay doğru yönde akıyordu, dış duvarlardaki oymalar bile emsalsiz bir hüner ile kopyalanmıştı. Şehir gibi maketin kökeni de bir muammaydı. Lordun ataları bu malikaneye taşındıklarında maket buradaydı.

Maketin çevresinde Lord Brunswick'in yönetimindeki araziler vardı; meyve, buğday ve mısır tarlaları. Hizmetkarlar, sorumlunun maketin üstünde çalıştığını, bir meyve bahçesinin ne zaman terk edileceğine veya genişletileceğine, bir bozkırın yakılacağına veya kendi haline bırakılacağına karar verdiğini görürlerdi. Karısı, kitapların ve parşömenlerin üstüne notlar alırken onu seyretmişti. Bunlar, sorumlu, çalışma odasının kapısını kilitlemeye başlamadan önceydi.

"Akşam yemeği hazır lordum," dedi hizmetkarlardan biri, kapıyı hafifçe vurarak.

Her akşam Brunswick ailesi, anne ile baba iki uçta, en küçükler sağ ve iki büyük kız solda olacak şekilde beyaz, cam bir masanın etrafında bir araya gelirdi. Yemek daima, arazilerin ve dünyanın koruyucusu kedilere şükran sözleri ile başlardı. Son birkaç haftadır ise bu âdet terk edilmişti.

"Hayır," demişti Lord Brunswick bir akşam aniden, karısı gerekli sözleri söylemeye başladığında. "Bu evde artık kedilerin sözü edilmeyecek."

Karısı ve çocukları elbette onun neden keyifsiz olduğunu biliyorlardı. Kendi kedileri ilk kaybolanlar arasındaydı. Ve böylece Brunswickler yemekte kedilerden konuşmayıp başka şeylerden bahsettiler. Lord Brunswick'i sıkıntıya sokmayacak konular.

"Bugün konsey nasıldı hayatım?" Karısı, çorbayı tabaklara koyarken sordu.

"Her zamanki gibi," Lord Brunswick kısaca cevapladı.

"Babacığım," en büyük kızı söze başladı, "biliyorsun, Gözün Festivali iki hafta sonra."

Lord Brunswick kızına keskin bir bakış attıysa da bir şey söylemedi.

Kız bir nefes alarak cesaretini topladı. "Balo için yeni elbisemi ne zaman alabilirim baba?"

"Baloya gitmiyorsun," dedi babası.

"Oh! Ama gidebileceğimi söylemiştin! Sadece bir ay önce, öyle değil mi anne?" kız bağırdı.

"Evet hayatım. Söz verdin," dedi kocasına garip garip bakan Leydi Brunswick. "Hatırlamıyor musun?"

"Verdim mi?" Lord Brunswick dalgın dalgın konuştu. Aniden terslendi, "Gözün Festivali'ymiş! Bu tür aptallıklara zamanım yok benim."

Leydi Brunswick başını salladı. Ağlamaklı olan kızına yavaşça "Bunu sonra konuşuruz." dedi.

Yemek, sessizlik içinde devam etti. Tatlıdan sonra kızlar izin isteyip masadan kalktılar ve odalarına gittiler.

"Sorun nedir hayatım?" Leydi Brunswick yüzü endişeyle kırışarak kocasına döndü. "Gözün Festivali'nden hep hoşlanmışsındır. Elbette bu korkunç sorunun ortasında bile biraz rahatlayıp buna katılabilirsin. Ne de olsa sadece yılda bir kez oluyor."

"Neden beni her zaman saçma konularla rahatsız ediyorsun?" diye patladı Lord.

Karısı şoke olmuş halde ona baktı. "Yirmi yıllık evliliğimiz bo-

KEVIN STEIN

yunca sesini bana karşı bir kez bile yükseltmedin," diye bağırdı gözlerinde yaşlarla.

"Biraz yürüyüş yapıp kendime geleceğim!"

Gece çökmüştü. Bu, şehirden fazla uzak olmayan bir handa, bir kenderin garip kara derili bir adamla tartıştığı; bir büyücünün nefes alamadığı ve bir savaşçının bir hancıyla bir şişe cüce içkisi paylaştığı geceydi. Sorumlu, arka kapıdan malikanesini terk ederek sol kolu gerçek bir centilmen gibi arkasına kıvrılmış halde bahçesinde yürümeye başladı. Mereklar'da kalmış olan, bahçeye doluşmuş bir avuç kedi onu görünce dağıldı.

İzlenmediğinden emin olmak için arkasına bakan Lord Brunswick arazisinin kenarına gelene kadar yürüdü. Burada Brunswick arazisinin sınırında bulunan birçok uzun seramik vazodan biri duruyordu. Lord, dikkatsizce buna yaslandı. Sorumlu, yalnız olduğuna ikna olduğu birkaç dakika geçirdikten sonra, vazoyu omzuyla hafifçe itti. Vazo kenara kayarak yeraltına giden gizli bir geçit açtı.

Bölgeyi son bir defa daha tarayan sorumlu, garip ve ürkütücü bir ışıkla parlamaya başlamış olan merdivene bir adım attı. Uzanarak duvarda çıkıntı yapan bir kolu kuvvetle çekti. Vazo, girişin üstüne geri gelerek onu gizledi.

* * *

Emlak Sorumlusu Lord Alvin, yemeğini Lord Brunswick ile aynı zamanda bitirdi. Tarım Sorumlusu'nun yediği zengin yemeğe karşın Lord Alvin'in menüsü basitti, evinin mutfağında taş bir takımda servis edilmişti. Yemeğini hizmetkarlarının yardımı olmaksızın kendisi hazırlayıp tek başına yerdi. Lord, büyük malikanesinde yalnız yaşardı, sadece bahçelere ve ağaçlara bakacak bir bahçıvanı vardı. Lord Alvin bir insan düşmanı, bir cimri idi.

Çalışma odasına geri dönen Lord Alvin, dimdik sandalyesine oturdu. İlgisizce bir kitaba -arazilerin ve bunların sahiplerinin listesi- baktı. Su saatinin çanı sekizinci defa vurduğunda ayağa kalkarak evinin altındaki mahzene ilerledi.

Şarap mahzeni, her şarabın kendi saklama rafında tutulduğu, s n/lerce şişe içki bulunan geniş bir odaydı. Burada yıllar boyunca saklanan şaraplar her gün biraz daha değerleniyordu.

Lord, tahta merdivenlerden indi. Bir yağ lambası alarak kibritle yaktı ve mahzenin arkasına doğru ilerledi. Raf labirenti boyunca dikkatsizce, onları sarsmaya aldırış etmeksizin yürüdü. Bir şişe yere düşüp kırıldığında bakmadı bile.

En eski şişelerin saklandığı arka tarafta, Lord Alvin özellikle eski görünüşlü bir rafa geldi. Parmaklarını üst tarafta gezdiren Sorumlu, uzanarak kırmızı bir şişeyi çekti. Raf, dikkat çekmeyen gıcırtilı bir sesle geriye giderek duvarın içine kayd. Lord, rafın arkasında açılan bir tünele girdi, ayak sesleri soğuk koridorlarda boş bir şekilde yankı yapıyordu.

* * *

O gece, beyaz duvarlı Mereklar şehrinde, diğer yedi soylu lord da diğer yedi karanlık ve farklı yönden aynı yere doğru ilerliyordu.

BÖLÜM6

Kara Kedi Hanı'nın daimi müşterileri, gece geç saate kadar oturup korkularının rüyalarını ele geçirmesinden korkarak kayıp kedilerinin meşum kehanetlerini tartıştılar. Fakat en sonunda uyku baskın çıktı ve evlerine gitmek üzere handan ayrıldılar. Yemek odasında sadece bir kişi kaldı.

Bütün gece oradaydı, tek başına, akşamın başlangıcında ısmarladığı tek içkiyle oturmuştu. Kimse onunla konuşmamıştı, o da kimseyle konuşmamıştı. Yost en sonunda ona yaklaştı.

"Şimdi kapatıyorum. Ya gece için bir oda tut ya da git."

Adam ayağa kalktı. "Ön kapıyı kilitliyorsun değil mi? Kimse dışarı çıkamaz... veya içeri giremez?"

"Beni uyandırmadan değil, hayır," Yost homurdandı. "İnsanların ödeme yaptıklarından emin olmadan öylece girip çıkmalarına izin vereceğimi mi sandın?"

Adam başını salladı ve içmediği şeyi ödemeye bol bol yetecek bir çelik parçası çıkardı. Hanın arkasındaki bir direğe bağlı süssüz kahverengi atını alarak sakın gecenin içine doğru sürdü.

Tarlalar ve araziler arasında hızla, çit sıraları ve çamurlu akar-sulardan uzak durarak at sürdü. Atın koşum takımı, uzun güçlü bacaklarının her hareketiyle, kafasının her uzanışı ve atılışı ile bir ahenk sağlıyordu. Sabit bir hızla, dörtmala ilerleyen at ve sürücüsü kuzeye ilerlediler.

Merekler iki ayın altında sakın biçimde uyumaktaydı. Solinari'nin ışığı, kuleleri gümüşe boyayarak yağmur gibi iniyor ve ilahi ışıklar en karanlık köşeleri bile aydınlatıyordu. Lunitari'nin ışığı ise şehrin üstüne huzur verici ve rahat bir battaniye gibi örtül-müş, parlak gümüşü renkle aydınlanan kızıl gölgeler yayıyordu.

Atlı, şehir kapılarına dörtmala ilerledi ve nöbetçilere elinde taşıdığı bir amblem gösterdi. Altın, ay ışığında parıldadı. Nöbetçiler geçmesine izin verdiler. Adam durmaksızın gideceği yere seğirtti.

Şehrin tam ortasındaki küçük bir tepede Merekler'daki diğer hiçbir eve benzemeyen bir ev duruyordu. Dikdörtgen şeklindeki evin ön ve arkadan yükselen iki küçük kulesi ile çan kuleli bir damı vardı ve Merekler'm saf beyaz taşı yerine sarı-kahverengi taştan inşa edilmişti. Yağmur ve rüzgardan aşınmış koyu renkli tahtalar duvarları tutuyordu. Asma ve sarmaşıklar çatıya kadar yükselmişti. Sayısız renklerde parlayan vitray camlı pencereler, içerinin ışığıyla canlı görünen, garip, değişik desenler yaratıyordu.

Atlı yere indi ve atını garip evi çevreleyen sayısız ağaçtan birine bağladı. Ayağının altında oynayan kırık beyaz taşlardan yapılmış bir yoldan yukarı koştu. Canlı tek bir ağaçtan kesildiği belli olan iri meşe kapıya ulaştığında, elini kapı kulpunu tutmak üzere uzattı; tehditkar bir kedi şeklinde dövülmüş metal parçası.

Adam çabucak elini çekti. Tutacağın demiri, soğuk gece havasından dolayı buz gibiydi. Tekrar uzanıp titremeyen bir elle kulpu tutarak hafifçe itti. Kapı açılmadı. Bir hayat belirtisi arayarak etrafa bakman ve renkli camlara bakmak için boynunu kaldıran atlı tekrar denedi. Kapı bu defa dokunuşuyla kolayca açıldı. Hiçbir ses duymamıştı. Korku, belkemiğinden yukarı doğru çıkarken elini çekti.

İçeri giren atlı, hayata ilişkin bir ses duymak üzere huzursuzca etrafına bakındı. Hiç hayat belirtisi yoktu, yine de birisi -bir şey- kapıyı açmıştı. Tahta panelli salonun öte ucuna yürüyerek ana bekleme odasına girdi. Kadife bir iskemle sıcak, yumuşak ve rahatlatıcı olacaktı. Fakat oturduğu anda istenmediğini, bir yabancı olduğunu hissetti. Ev sahibesinin ne zaman geleceğinden emin olmaksızın, karanlık, geniş evde kendisinden başka biri olduğundan emin olmaksızın, bacaklarını çaprazlayıp gerginlikle etrafına bakarak dalgın içini çekti.

Duyduğu tek ses görünmez bir saatle -içindeki suyun düzenli, ölçülü aralıklarla damladığı- aynı tempoda atan kendi kalbi ve rüzgarın açık bir pencereden duyulan iç çekişiydi. Evin eti ve kemiğiyle canlı olduğu gibi ürkütücü bir hisse kapılmıştı. Adam ayağa kalkıp odayı adımlamaya davrandı, fakat son anda fikir değiştirdi. Evi rahatsız etmekten korkar gibiydi.

Geçen dakikaları sayamıyordu. Zaman, anlamını yitirmiş gibiydi. Adam sinirlenmeye başlıyordu. Kendisine acele etmesi söylenmişti. Odanın öte ucunda, atının ilk girdiğinin bir eşi olan bir kapı vardı. Kulpu tutup aşağı büküğünde evin sessizliğinde mandalın gürültüyle şıkırdadığını duydu.

Kapı, birinciyle aynı büyüklükte ve öbür tarafında kasvetli bir şömine ateşiyle aydınlatılan diğer bir odaya açılıyordu. İçeri bakan adam, geçmiş çağların bilgisini hissettiren yüzlerce kitapla dolu kitap raflarını belli belirsiz gördü. Çelik renkli ışığı yansıtan zırhların her biri bir silah taşıyordu; çift kollu bir kılıç, baltalı bir kargı, bir mızrak.

"Ne haberler getirdin?" şehvetli ve kadınsı bir tona sahip bir ses konuştu.

Eli, kemerinde tuttuğu hançerine giden adam kapıdan geri sıçradı. Gözlerini kısığında hemen yanında masanın ucunda oturan bir kadının yalnız, cübbeli şeklini gördü. Başının üstünde beyaz kenarlı kara bir kapüşon vardı. Kapıyı açtığında kadının orada olmadığına yemin edebilirdi.

"Üçü Kara Kedi Hanı'na geldiler hanımım," diye cevapladı adam alçak bir sesle. "Kehanetleri keşfettiler ve sorular sordular.

Merekler'm yolunu sordular."

Kadın bir an düşünceli bir halde sessiz kalarak düşündü. "Ne zaman gelecekler?" diye sordu en sonunda.

"Yarın hanımım." Adam hâlâ bıçağını sıkıca tuttuğunu fark etti.

"İyi iş yaptın," dedi kadın konuşmayı bitirircesine.

Adam saygıyla selam verdi. Ev sahibesini rahatsız etmemek için kapıyı olabildiğince sessizce kapatarak hızla ve şükranla evden çıktı. Sinirli atma binerek şehre doğru sürdü, odaların kendisinin varlığını hor görmediği evinin rahatlığına dönmeye can atıyordu.

Siyah kapüşonlu kadın tüm hayatı boyunca Merekler'daki tek tepenin üstündeki evde yaşamıştı. Buranın odaları ve hollerinde kendisini rahat hissediyordu; dışarıdan gelen ışıklar vitray camlarda içeriden yansıyanlar kadar gizemli desenler yaratıyordu.

Ajanı gittikten sonra sandalyesinden zarafetle, tek bir akıcı hareketle kalkarak çalışma odasının karanlığından doğu duvarındaki bir kapıya tereddüt etmeksizin yürüdü. Saatlerin geçişine tanıklığını sürdüren görünmez su saati evdeki tek sestti. Leydi, bir kapıdan yandaki bir hole kayarak geçerken hiç ses çıkarmadı. Orada koridorun sonunda başka bir kapının önüne geldi. Bir botanik bahçeye girdi, dar bir yoldan dışarı bakan büyük cam kapıya ilerledi, ardından bahçeden çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Cübbesinin kapüşonu aşağı çekilmiş, yüzünü aylardan gizliyordu.

Ay ışığıyla aydınlatılmış karanlıkta emin ve düzgün adımlarla çabucak evini çevreleyen bahçelerden birinden geçti. Ölmüş, kah-verengi ve oyuk yaşlı bir ağaca ulaştığında ayağıyla çalıyı iterek yeraltına açılan bir girişi -ışıkta yoksun bir. hol- açığa çıkardı. Karanlığın içine doğru düz adımlarla yürüdü.

Hesaplanamayan mesafelerde ilerleyerek, her yöne doğru uzanan labirentler, yollar ve geçitler arasından yolunu bularak, en sonunda gideceği yere ulaştı; girişin karşısındaki uçta düzleşen taştan bir mağara. Şamdanlarda titreyen meşaleler, dans eden gölgeler için bir şaline oluşturunuyordu. Holün ortasında yüzlerce adamın ancak taşıyabileceği genişlikte bir kaya levhasını tutan yarım daire şeklinde bir taş vardı. Bu sunağın çevresinde her biri konum ve hizmetlerine göre cübbeler giyen dokuz kişi vardı.

"Geç kaldın Shavas," dedi Lord Alvin girişe bakmak üzere dönerken.

"Evet," dedi kapıdaki kadın, meşale ışıkları, elbisesini lekelediği halde odaya girerek.

Sorumlular birbirlerine ve kadına baktılar.

"Bize ne haberler getiriyorsun?" kadının bir özür beyan etmeyeceği anlaşıldığında başka birisi sordu.

Konuşan Lord kısa boylu, kamburdu ve güneşe benzer altın madalyonu ince bedenini öne eğiyordu. Altın şeritle çevreli koyu mavi bir takım giyiyordu. Gömleğinin önünde, koyu mavi bir yeleğin kısmen gizlediği altın düğmeler vardı.

"Üç adam şehrin yardımına geliyor."

"Ve kaybolan kedilerin sırrını mı çözecekler?" kısa boylu adam tekrar sordu.

"Deneyecekler," diye düzeltti Shavas, cübbesinin başlığı hâlâ yüzünü gizliyordu.

"Panik istemeyiz," diye belirtti ciddi yüzlü, gri saçlı bir kadın. "Buna oldukça yaklaştık."

"Hiç şansımız yok," Lord Alvin kısaca konuştu. "Bu adamları tutmalıyız, Shavas."

"Aynı fikirdeyim," dedi Lord Brunswick.

Diğerlerinin razı olmuş mırıltıları odayı doldurdu, bir ağızdan çıkan sesleri yeraltındaki mağarada boğuldu.

"Söylemeye çalıştığınız, sizin aptalca hatanızı onarmak için gereken her şeyi yapmamı istediğiniz," dedi Shavas. Onlara küçümseyici bir bakış attı, döndü ve odadan çıktı. Sağ eli boynuna taktığı büyük bir opali, hayatına sımsıkı tutunurcasına tutuyordu.

* * *

Aynı gece handaki başka birisi daha atlının aceleyle ayrılışını ilgiyle izledi. Karanlıkta neredeyse görünmeyen koyu bir figür, atlının gittiği yoldan ilerledi. Ay ışığı, gözlerinde kırmızı kırmızı parlıyordu.

BÖLÜM 7

Caramon ertesi sabah başında, demirci dostu Flint Fireforge'u kışkandıracak bir dövme hissiyle uyandı. Dayanılmaz bir düzenlenin sabit çekiç darbeleri, acıyla gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Cıvıldaayan kuşların ince sesleri, kargıların çarpışmasına benziyor ve hanın diğer müşterilerinin ayak sürüme sesleri bir ısırap dalgası yaratıyordu.

Çarşafları yavaşça başından çekip sadece uykudan karışmış saçlarını ve kan çanağına dönmüş, yarı kapalı gözlerini dışarı çıkaran savaşçı, odayı gözleriyle tarayarak yüzüne ışık vurunca tekrar gözlerini kırıştırdı.

"Vahşi bir darbeydi!" diye mırıldandı.

Çarşafları çabucak başına çeken Caramon örtüyü kenarından kaldırdı -yeni bir parlak saldırıdan kaçınarak- ve odanın diğer tarafındaki kardeşine baktı. Hâlâ uyumakta olan Raistlin acı çekiyor

gibiydi; sırtı hafifçe yaylanmış, elleri pençe gibi kıvrılmıştı. Fakat rahat nefes alıyordu. Caramon rahatlayarak içini çekti.

Savaşçı, kenderin -ve tiz sesinin- hâlâ uykuda olduğunu ümit ederek Earwig'in yatağına ^göz attı. Battaniyelerinin düzenli inip kalkışına bakılırsa gerçekten de uyuyordu.

"Güzel," dedi Caramon kendi kendine. "Aşağı inip fazla kçırmaya karşı etkisi tecrübeyle sabit ilacımı alacağım."

Savaşçı, başı sabah güneşinden korunmak için eğilmiş olduğu halde yataktan kalktı.

"Günaydın Caramon!" Sesi Caramon'un kafatasını delen Earwig, tiz sesi ile neşeyle bağırdı. Savaşçı, güçlü bir darbe ile devrilircesine yatağa düştü.

En son ne zaman böylesine zavallı hissettiğini hatırlamıyordu. Flint'i düşündüğünde yaşlı cücenin sözlerinden biri geldi aklına, "Bir savaşçının en büyük düşmanı kendisidir." Bunun anlamım şu ana kadar anlayamamıştı. Flint'in savaşçının düşüşüne sebep olan şu berbat şeyden -cüce içkisi- mi bahsettiğini merak etti.

"Earwig," diye sıktığı dişleri arasından konuşarak söze başladı Caramon, basıncı hafifletmek için elleriyle başını yavaşça tutarak. "Çenenı kapatmazsan seni öldürecekim."

"Ne?" sesi önceki kadar yüksek çıkan Earwig bağırdı. "Ne dedin? Seni duyamadım. Tekrarlar mısın lütfen?"

Cevap olarak Caramon sol eliyle bir yastık kaptı, kendere doğru yürüdü ve Earwig'in kafasına yastık kılıfını geçirdi.

"Bu bir oyun mu? Şimdi ne yapmam gerek?" diye haykırdı kender, heyecan içinde.

"Sadece orada otur," Caramon hırladı, "ben sana hareket edebileceğini söyleyene kadar."

"Pekala. Hey, bu eğlenceliymiş." Kafasına yastık kılıfı geçirilmiş olan Earwig bu mükemmel oyunun bir sonraki bölümünü beklemek üzere sakince bekledi.

Caramon odadan çıktı.

Dışarıdaki kuyuya giderek bir kova soğuk su çekti ve başını içine daldırdı. Bir köpek gibi silkelenerek sularını etrafa sıçrattı ve yüzünü gömleğinin kollarına sildi.

Hâlâ kurulanmakta olduğu halde içeri dönen Caramon kahvalhının verildiği yemek, odasına gitti. Yumurtaların, jambonların ve sıcak yuvarlak ekmeklerin kokusu, başındaki amansız acıya iyi l-eldi ve dün geceki akşam yemeğinden -ki bu da yarıda kesilmişti-beri bir şey yemediğini ona hatırlattı.

'İçtiğim zaman asla hastalanmıyor olmam iyi bir şey' diye düşündü gururla.

Oda hemen hemen boştu. Orada oturan birkaç somurtkan müşteri iri adama baktı, kaşlarını çatı ve başlarını çevirdi.

Caramon onları görmezden geldi. Dün gece oturmuş olduğu masaya giderek sırayı devirecek bir şiddetle bedenini bıraktı. Kendini toparlayan savaşçı bulantısı kaybolana kadar hareketsizce oturdu.

"Eh, hemen hemen asla," diye düzeltti.

"Size bu sabah ne verebilirim?" Bu, yüzündeki hafif gülümsemeyle hancı Yost'du.

"Bir içecek. Üçte iki buğday, bir parça meyve suyu, bir parça yemeklik baharat ve bir tane yeşil sebze sapı, oldukça tatsız bir şey. Ve yeteri kadar biber," diye ekledi Caramon.

"Ah," dedi Yost, "tecrübeli bir savaşçı. İhtiyar Savaşçının Favorisi. Ve sanırım kahvaltı da istersiniz. Maggie!" -haykırışı Caramon'un yüksek sesle inlemesine neden oldu- "buradaki beyefendinin yemesi için bir şeyler getir."

Caramon, ilk ikisini hızla mideye indirdiği üç bardak Yaşlı Savaşçının Favorisi içkisinden içti. Biberin acı tadı biranın berbat tadını boğdu. Her birini dalgın dalgın sebze sapı ile karıştırırken, bir daha herhangi bir şey yiyebileceğinden emin olmaksızın yemeğini çatalıyla didikliyordu.

Dördüncü doz ilaçta Caramon'un iştahı yerine geldi. Başta yavaş yavaş yiyerek hız kazandı. En sonunda kendine geldiğini hissederek omuzlarını dikleştirip sırasında geriye doğru duvara yaslandı. Diğer müşteriler gitmişti, savaşçı handa yalnızdı.

Yost, Caramon'un yanına geldi ve endişeli bir şekilde etrafına baktı. "Bu dert yakın zamanda sona ermezse mahvolurum. Gözün Festivali yaklaşıyor. Merekler'dan birçok kişi hanımda katlama yapar. Fakat bu yıl değil. Maggie, masayı topla."

Maggie hızla geldi ve tabakları toplayarak tahta bir tepsiye doldurmaya başladı. Caramon, onun toplu bir bedene ve sarı bir kurdeleyle bağlanmış saman rengi saçta sahip olağandışı tatlılıkta kırmızı yanaklı bir kız olduğunu fark etti. Dün gece kendisine gülümsemediğini belli belirsiz hatırlıyordu.

"Hey, bu senin için çok ağır," dedi tepsiyi kızdan alarak.

"Oh hayır, efendim. Bu benim işim," dedi kıpkırmızı olan Maggie, tepsiyi geri almaya çalışırken.

Yaptıkları dostça güreş sırasında, Caramon pembe bir yanağı öpmeyi başardı. Maggie şakadan ona vurdu ve bulaşık dolu tepsi yere düşmekten son anda kurtuldu.

"Mutlak ne tarafta?" güreşi kazanan Caramon sordu.

"Orada efendim." Şiddetle kızaran Maggie yolu gösterdi. Tepsiyi taşıyan Caramon onu izledi ve suratsız bir Yost en arkadan ilerledi.

Mutfak büyük ve tertemizdi. Kireç duvarlara asılan kancalardan sayısız kap ve tava sarkıyordu.

"Başka kahvaltı eden var mı?" Kısa boylu, zayıf, koyu saçlı bir kadın olan aşçı sordu.

"Hayır," dedi Yost kasvetle.

Aşçı, öğlen misafirleri için hazırlanmaya başladı. Maggie, Caramon'a lavabolardan birini işaret etti. Savaşçı, taşıdığı tepsideki tabakları çabucak sabunlu suyun içine boşalttı.

"Evet, Efendi Hancı," diye söze başladı Caramon, Yost'la konuştuğu halde Maggie'nin gözlerinin içine bakıp kızın tekrar kızarak bir bardağı elinden neredeyse düşürmesine neden olarak. "Bu sana daha iyi hissettirecekse, kardeşim ve ben şu ödülü kazanmaya çalışmak için Mereklar'a gidiyoruz."

"Oh, gerçekten mi?" Maggie döndü ve bu sayede Caramon'un üstünü köpük içinde bıraktı. "Tanrım! Özür dilerim efendim!"

Bir havlu alarak savaşçının geniş göğsünü silmeye çalıştı. Caramon onun elini yakaladı ve sıkıca tuttu. Kızın gözlen kahverengiydi, uzun kirpikleri vardı. Saçı vallen ağaçlarının yapraklarının sonbahardaki rengindeydi. Savaşçının omzuna bile gelmiyordu. Caramon'un kalbi hızla çarptı. Bir öpücük daha almak üzere

eğildi; fakat -patronuna yandan bir bakış atan- Maggie uzaklaşarak müthiş bir hızla bulaşık yıkamaya başladı.

Yost başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmişim. Büyücü çok lâzla soru soruyordu. Gerçekten kardeşiniz mi?"

"İkiz kardeşim," dedi Caramon gururla. "Daha yirmi yaşında Yüksek Büyücülük Kulesi'nde Sınav'a girdi. Sınava giren en genç büyücü. Ve geçti... Fakat bu ona pahalıya mal oldu... ikimize de..." diye ekledi savaşçı; fakat kendi kendine.

Maggie ise bunu duydu ve ona sıcak ve sempati dolu bir bakış attı. "O gerçekten hasta, kardeşiniz yani," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet. Onun için oldukça endişeleniyorum. Fakat," Yost'un yüzünün düştüğünü gören Caramon aceleyle konuştu, "o görüldüğünden daha güçlüdür. Sizin bu kedilerle ilgili sorununuzu çözebilecek biri varsa, Raistlin'dir. Bütün zeka onda toplanmıştır, kaslar da bende," dedi iri adam neşeyle.

"Neden bizimle vakit harcayasınız ki?" Yost, Caramon'a şüpheyle bakarak sordu.

"Paramız bitiyor. Bu işten faydalanabiliriz. Gerçi, elbette daha kişisel sebepler de oluştu." Alçak gönüllülükle gülümseyen Maggie'ye göz kırptı.

"Ve sorabilir miyim," Yost devam etti, "bir büyücünün parayla ne işi olabilir? Onların hiç yoktan var edebileceklerini zannederdim."

"Bunu yapmazlar. Bu sadece bir efsane, bir kurbağaya dokunduğunda siğil çıkması gibi," dedi Caramon azametle, büyü hakkındaki geniş bilgisini göstererek.

"Kara kurbağa," diye düzeltti aşçı çabucak fısıltıyla, geniş bir kaba un doldururken işinden başını kaldırmaksızın.

Caramon şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir kara kurbağadan siğil kaparsınız," diye tekrarlardı kadın. "Ve burada büyü kullanıcılarına ihtiyacımız yok."

"Hiç olmadı," diye onayladı Yost, "ve şu ana kadar iyi idare ettik. Garip, tabii." Sesi sertleşti. "Kedilerimiz kayboluyor ve kardeşiniz hemen hemen aynı zamanda şehre geliyor."

"Duyduğum kadarıyla kedilerinizin kaybolması haftalar önce

başladı. Kardeşim ve ben buranın yakınında bile değildik..." Caramon heyecanla söze girdi.

"Bir zamanlar burada bir büyücü yaşırdı," Maggie çabucak araya girdi. "Hatırlıyor musun Yost? Dağlarda bir mağarası olan şu çılgın yaşlı münzeviyi?"

"Oh, o mu," dedi hancı hatırlayarak, "onu neredeyse unutmuştum. Bizi hiç rahatsız etmedi. Öldüğü söyleniyordu, hayaletler veya benzer bir şey tarafından ölesiye korkutulmuş."

"Kimse kesin bir şey bilmiyor," diye ekledi aşçı uğursuzca, pastanın dışına konsantre olarak.

"Eh, önemi de yok." Yost kaşlarını çatarak konuyu kapattı. "Sadece bir büyücünün neden bize yardım edeceğini merak ettim, hepsi bu."

"Kardeşimin kendi sebepleri var," Caramon kısaca cevap verdi. "O sadece başkalarına yardım etmek amacıyla birçok şey yaptı, Larnish'deki şu şarlatan ermişi açığa çıkarmak gibi."

"Larnish!" diye aşçı haykırdı. Önündeki masaya bir torba un dökülerek havaya küçük, hayaletimsi beyaz bir bulut yükseldi.

"Orayı biliyor musun?" Caramon sordu.

"Orada tanıdıklarım vardı," diye cevapladı aşçı.

Savaşçı bekledi fakat kadın başka bir şey söylemedi.

"Eh, bana kalırsa bunlar hayra alamet değil! Büyücüler! Hah!" diye mırıldanan Yost mutfaktan çıktı.

"İşte, bunları senin için kurulayabilirim," dedi Caramon, bir kurulama bezi alıp Maggie'nin yanına sokularak.

"Oh hayır, efendim! Bu kadın işi! Ayrıca kırabilirsiniz..."

Caramon'un tabakları hızla, beceriyle kuruladığını gören Maggie sustu.

"Annem sık sık hastalanırdı," dedi Caramon yavaşça, açıklamak için. "Kardeşimle ben başımızın çaresine bakmaya alışmıştık. Raist yıkardı ve ben de kuruldum. Eğlenceliydi. Hoşumuza gidiyordu. Konuşurduk..." Mutlu günleri hatırlayan savaşçının sesi kısıldı.

Fakat Maggie ona gülümsüyordu, gülümsemesi odayı pencereden yansıyan güneşten daha fazla aydınlatıyordu.

* * *

Odasına dönen Caramon, Raistlin ile Earwig'in kahvaltılarını bitirdiklerini gördü.

"Bu oyun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum Caramon," dedi Earwig sertçe.

"Ha?" İri savaşçı boş boş bakıyordu.

"Boşver," Raistlin terslendi. "Neredeydin?"

"Oh, sadece dolaşıyordum. Birkaç şey keşfediyordum. Toplanmana yardım edeyim mi Raistlin?" Caramon, çatalını küçük bir ekmek parçasıyla değişik meyvelere batırıp duran kardeşine doğru ilerledi.

"Ben çoktan toplandım." Raistlin alışılmadık derecede uzak, içine kapanmış görünüyordu. Yüzü gri renkteydi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Kötü bir gece miydi?" diye sordu Caramon.

"Yine o rüya," diye cevapladı Raistlin kısaca. Başını kardeşinden öte tarafa, pencereye doğru çevirdi.

"Ben de toplandım!" Earwig ağzına büyük bir mısırlı ekmek tıktırdı. Çenesinden önündeki tabağa şurup damlıyordu. Hâlâ çiğnerken büyük bir bardaktan süt içti.

"Earwig, dışarı çık," Caramon emretti.

"İşim bitmedi!"

"İşin bitti. Raist, sanırım ben..."

"Bu mükemmel bir öneri. Onunla beraber dışarıda bekle kardeşim."

"Fakat..."

"Git!" İnce elleri yumruk şeklini alan büyücü emretti. Pencereden dışarı bakmayı sürdürdü.

"Elbette Raist. Seni aşağıda bekleyeceğiz. Hazır olduğunda gel."

Caramon kendisinin ve kardeşinin bohçasını alarak odadan çıktı. Bardağından son bir yudum alan Earwig onu izledi.

Raistlin kapının kapandığını duydu. Sıcak ve cesaret verici güneş camdan içeri girerek büyücünün cildinin bir gece önceki hastalıklı renge göre sağlıklı görünen içsel bir altın rengi ışıkla

parlamasını sağlıyordu. Uzanıp Magius'un Asası'na dokunarak tahtanın temasından huzur buldu.

"Neden hatırlayamıyorum? Ve neden hatırlayamadığım yarım bir rüya beni çıldırtıyor? Önemliydi. Önemli bir şey..."

"Affedersiniz efendim," diye korkuyla gerginleşmiş, ürkek bir ses duyuldu.

Raislin hızla döndü. Kapının açıldığını duymamıştı. "Ne istiyorsun?" eşikteki zayıf, koyu saçlı kadını görünce aksi bir sesle sordu.

Kadın onun haşın sesinden sarardı fakat cesaretini toplayarak odaya doğru titrek bir adım attı.

"Özür dilerim efendim; fakat kardeşinizle konuşuyordum ve Larnish'deki ermişin sonunu hazırlayan kişinin siz olduğunuzu söylediydi?"

Büyücünün gözlen kısıldı. Bu kendisini azarlamaya hazırlanan bir din fanatığı mıydı? "O bir sahtekar ve şarlatandı. Üçüncü sınıf bir illüzyonist." Raistlin fısıldadı. Kadına bakmak için dönerken başlığını indirdi.

Kadın, sabah güneşinde yansıyan altın cilde gömülü kum saatinde gözleri gördü. Görüntü dehşet vericiydi fakat kadın dayandı.

"Sahte tanrıları adına masum insanlardan para çalışıyordu," Raistlin devam etti. "Sayısız hayatı mahvetti. Evet, onun düşüşünden ben sorumluyum. Tekrarlıyorum kadın, benden ne istiyorsun?"

"Ben... ben size teşekkür etmeye ve bunu venriye geldim," dedi açığı. Elinde bir şey tutarak büyücünün yanına süründü. "Oğlum, efendim. Onlardan biriydi ve aldatılmıştı. Şimdi evde benimle beraber ve oldukça iyi."

Kadın, hediyesini büyücünün kucağına bıraktı.

"Bu bir şans muskası," dedi kadın utanarak.

Raistlin bunu kaldırdı. Muska kıvılcım saçarak parıldadı, zincirinde yavaşça dönerken ısılıyor ve göz kamaştırıyordu. Kadim bir şeydi, üstünde değerli mücevherler vardı. Büyücü bunun kıymetli bir eşya olduğunu farketti, yoksulluktan kurtulmak için satılabilirdi fakat sevilen ölmüşleri hatırlamak için saklanıyordu.

"Şimdi işime dönmeliyim," dedi gerileyen açığı. "Sadece teşe..."

Raistlin iskeletimsi elini uzatarak kadının kolunu yakaladı. Korkuyla sinen kadın geriye çekildi.

"Teşekkür ederim hanımım," dedi yavaşça. "Bana verdiğiniz bir kaLade bir muska. Daima aziz tutacağım."

Kadının ince yüzü mutlulukla parladı. Eğilerek çekingenlikle elini öperken aşırı sıcak cilde dokunduğunda hafifçe titredi. Büyücü kolunu bıraktı ve kadın kaçtı.

Yalnız kalan Raistlin rüyayı tekrar yakalamaya çalıştı ama bu mümkün değildi. İçini çekerek muskayı keselerinden birine soktu ve -asaya dayanarak- ayağa kalktı. Pencereye son bir bakış attı ve j'arip beyaz çizginin çimenler üstünde titreşerek kuzeye, Mereklar'a doğru uzandığını gördü.

Raistlin handan çıktı. Asanın altın pençesi güneşte parladı, tuttu-j'u soluk mavi küre şafağı emerek ışığı kendi ışığına dönüştürüyor-ı.ıbiydi.

"Caramon nerede?" Büyücü bohçaların üstünde kamburunu çıkarak oturan Earwig'e sordu.

"Burada kalarak kendisini beklememi söyledi fakat bu çok sıkıcı olmaya başladı. Artık gidebilir miyiz?"

"Nerede..." diye başladı Raistlin.

"Oh, aşağı yukarı bir dakika önce binanın köşesini döndü." Kender işaret etti.

Raistlin yağmalandığı belli olan bohçalara baktı ve eşyalarının ne kadarının Earvig'in keselerine girdiğini merak etti. Caramon bazen tam bir aptal oluyordu.

Yüzü sert çizgilerle dolan büyücü hanın arkasına doğru sinsice ilerledi. Kardeşiyle garson kızlardan birini kucaklaşırken buldu, savaştının iri vücudu kızın küçük bedenini kapatıyordu.

Raistlin sessizce baktı. Hafif rüzgarla kımıldayan cübbesi bedenindeki tek hareketti. Nefesi duyulmuyor, dudaklarından tek kelime çıkmıyordu. Gerçek gücü elde ederse sonsuza dek mühürlü olması gereken bir kuyudan duyguları kabardı. Göğsündeki yangınla durup izledi, ateşini söndürmek üzere içinden bir serinlik yükselmeye başlamıştı. Büyük irade gücüyle dahi dayanamayacak duruma gelene kadar durup izlemesine neden olan bir şey vardı.

"Gel Caramon! Küçük zaferlerinden bir başkası için vaktimiz yok!" Raistlin tısladı.

Her ikisinin de sıçradığını görmekten -kızın utanç, kardeşinin sıkıntı ile kızarmasını görmekten- memnun oldu.

Büyücü, esasını toprağa gömerek döndü ve hanın ön tarafına yürüdü.

"Şimdi gitmeliyim," dedi Caramon, tutkusunu bastırarak.

"Elbette," Maggie dağılmış saçını yüzünden çekerken fısıldadı. "İşte. Bunu almanı istiyorum." Adamın gömleğinden içeri bir şey attı. "Sadece bir muska. Sana beni hatırlatacak ve yolculuğunda şans getirecek."

"Seni asla unutmayacağım!" Caramon yemin etti, daha önce yüz kez yüz kadına yemin ettiği gibi; her defasında da sözünü tüm kalbi ve ruhuyla dile getirerek.

"Oh, hadi oradan!" dedi Maggie, onu şakadan iterek. İçini çeken kız gözleri yarı kapalı, bir ağaca yaslanarak savaştının büyücünün peşinden koşmasını izledi.

Üçü yola çıkarak bir süre sessizce yürüdüler; büyücü, öfkesini yenmeye çalışarak; savaştı, ikizinin sakinleşmesini bekleyerek. Earwig ise insafli davranarak 'kontrol amacıyla' koşup gitmişti.

Yolun boş olmasına karşın, sadece birkaç saat önce buradan bir atın dörtnele koştuğu belliydi. Toynakları nemli toprağa gömülmüştü.

Raistlin atın izlerini inceleyerek atlının nasıl bir aceleden dolayı atını böylesine zorladığını düşündü. Bir sürü neden olabilirdi ama büyücü aniden içgüdüsel olarak, bunun kendileriyle ilgili olduğunu hissetti. Raistlin'in içinden bir huzursuzluk yükseliyordu. İçinde kesin biçimde Mereklar'a doğru gitmektense hızla oradan uzaklaşmaları gerektiği fikri vardı. Aniden durdu.

"Caramon, bu ne?" Raistlin asasıyla çamurlu yoldaki bir noktayı işaret etti.

Caramon bakmak için geri döndü. "Şu iz mi?" Savaştı, alını düşünmekten kırıkmış, eğildi. "Emin değilim Raist," dedi ayağa kalkarken, yüzünü özenle ifadesizleştirmişti. "İyi bir iz sürücü değilim. Şu Que-shu barbarlarından birine sormalısın..."

"Caramon, ne tür bir hayvan bu izi yaptı?"

Savaştı rahatsız görünüyordu. "Şey, bir şey söylemem gerekirse..."

"Gerekir."

"Sanırım... bir kedi."

"Bir kedi?" Raistlin'in gözleri kısıldı.

"Büyük... bir... kedi." Caramon yutkundu.

"Teşekkür ederim kardeşim." Raistlin yürümeye devam etti.

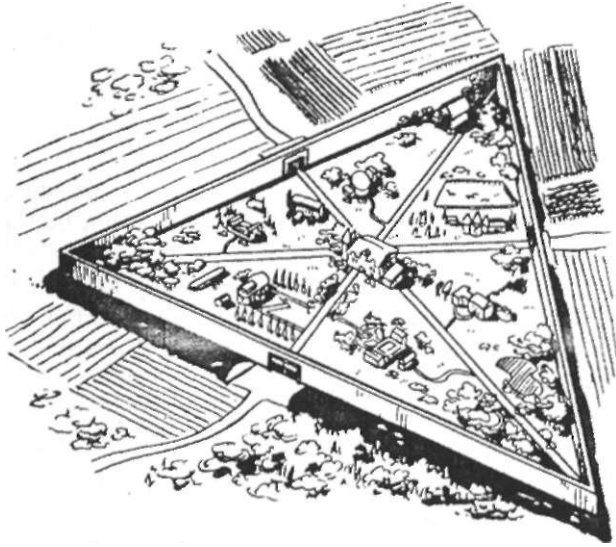
Kardeşinin yanında yerini alan Caramon, ikizinin huysuzluğunun sona ermesinden rahatlayarak içini çekti. Savaştı, cebinden küçük bir kumaş topu çıkardı. Burnuna götürüp koklayarak tatlı, çekici kokuya gülümsedi. Top, sevgi dolu ellerce dikilmiş pullarla süslenmişti. Tepesinde uzun sarı bir kurdele -bir saç kurdelesiparlak biçimde titreşiyordu.

"O ne?" Raistlin soğuk bir tavırla sordu.

"Bir hediye. Şans getirmesi için!" Caramon, kurdelesinden tutarak havaya kaldırdı ve pulların büyüleyici renklerden oluşan gökkuşağını yansıtmalarını izleyerek sabah güneşi altında döndürdü.

Büyücü, elini kesesine atarak parmaklarıyla kendisinin sabah aldığı hediyeye dokundu.

"Sen boş inançlı bir aptalsın, kardeşim!" Raistlin küçümseme ile konuştu.

BÖLÜMİ

Merekler'a ulaştıklarında gece olmuştu. Şehrin beyaz duvarları, gümüşümsü ay ışığında meşum biçimde parlıyordu. Duvarlardaki alçak kabartmalar -Krynn'in iri şekillere bürünmüş, aktörleri sonsuza dek donmuş tarihinin kabartma desenleri- etraflarındaki toprakta garip, değişen gölgeler yaratıyordu.

Earwig büyülenmişti. Yolculuklarının hiçbirinde böylesine muhteşem bir şey görmemişti. Öykülere bayılırdı ve bu, duyduğu öykülerin gözlerinin önünde canlanması gibi bir şeydi. Kender, ellerini duvarların üstünde gezdirip ağır ağır yürüyerek şaşkınlıkla bakındı.

"İşte Huma ve Gümüş Ejderha," dedi her biri mükemmel biçimde oyulmuş, her çizgisi, kıvrım ve açısı gerçek oranlarındaki kahramanla trajik aşkını işaret ederek. "Gerçi bunu tanıyamadım. Bunu da. Bu bir büyücü değil mi Raistlin? Senin gibi. Hey, bu

sensin. Bak Raistlin, başka bir büyücüyle savaşıyorsun; gerçekten, gerçekten yaşlı bir büyücü. Ve şuradaki savaşçı seni andırıyor Caramon. Arenada, bir minotarla dövüşen. Ve" -Earwig'in ağzı açık kaldı- "yemin ederim bu Kuzen Tas! Beş başlı bir ejderhayla konuşuyor! Bak, Raistlin, bak!"

"Saçma!"

Büyücü nefes nefese kalmıştı. Duvarlara güçbela baktı. Gücü hızla azalıyordu. Gecenin her çöküşünde olduğu gibi. Son birkaç mildir kardeşinin güçlü koluna dayanmaktaydı.

"Acele et Earwig!" kardeşini dinlenebileceği bir yere götürme endişesi içindeki Caramon terslendi.

"Geliyorum," diye mırıldandı ayakları sürüklenerek yavaşça ilerleyen kender. "Bu duvarlar neden boş acaba... buldum! Bahse girerim bekliyorlar; gelecekte yapılacak ve üstlerine kaydedilecek büyük işleri bekliyorlar. "Belki" -coşkunklukla iç çekti- "belki ben de oraya çıkarım!"

Parmaklarını arduazın üstünde her gezdirişinde kolları ve sırtında heyecan verici ürpertiler oluşuyordu. Neredeyse kendisini taşın üstünde ölümsüzleştirilmiş, Krynn'in diğer ünlü ve kahramanlarının arasında görebiliyordu.

"Earwig!" Caramon sinirli bir şekilde seslendi.

Kender duvara bakarak durakladı. Büyücü kesinlikle Raistlin'e benziyordu. Fakat büyücü nasıl olur da aynı anda hem burada hem de geçmişte olabilirdi? Bunu sormayı unutmamalıydı.

"Kender!" Caramon saçmalık kabul etmeyen bir sesle bağırdı. "Hemen buraya gel yoksa seni arkada bırakırız!"

Earwig onlara yetişmek için koştu. Bu fevkalade şehirde bir kahraman olup resminin duvara kazınması için bir şansı olabilirdi. Yaşayacağı maceraları hayal ederken Raistlin'e nasıl geçmişin ve bugünün efendisi olabildiğini sormayı unuttu.

"Bir dakika bekle, Caramon!" Raistlin göğsüne yapıştı. "Bırak... soluklanayım."

"Elbette Raist."

Caramon yürümeyi bıraktı. Destek almak için asasını tutan Raistlin şehir duvarlarının önünde durdu. Öksürmüyordu. Daha ya-

kından bakan savaşı, kardeşinin dikkatle, büyük bir konsantra yonla yere baktığını gördü. Raistlin'in gümüşü ay ışığından sakladığı yüzü, kırmızı kapüşonunun arkasında görülmüyordu.

Caramon, kardeşinin yanında sıklıkla hissettiği bir duyguya kapıldı; dünya üstündeki hiç kimsenin, genç büyücünün düşüncelerine giremeyeceği, dünyadaki hiçbir gücün Raistlin'in tutkusunu sarsamayacağı hissi. Caramon huzursuzlukla kendini Raistlin'in tutkusunun ne olduğunu merak ederken buldu.

Raistlin başını kaldırıp dönerek kardeşine baktı. Kırmızı ay ışığı büyücünün kapüşonuna dolarak altın derisinin ateşle -yenilmez, söndürülemeyen iç gücünün ateşi- ile yanmasını sağlıyordu. Diğer ayın gümüşü ışığından zarar görmemiş kum saati gözler kırmızı renge bürünmüştü. Önündeki görüntünün gerçekten ikizi olup olmadığını merak eden Caramon bakakaldı.

Kardeşinin belirgin huzursuzluğunu gören Raistlin hafifçe gülümsedi.

"Gitmiyor muyuz?" Earwig endişeyle onlara bakıyordu.

Caramon aniden "Hayır!" diye bağırarak, dönmek ve hana gitmek istedi. Kardeşleri dış görünüşten ziyade içlerinde bir ikiz yapan güçlü sezgi ile Raistlin'in önlerinde büyük bir tehlike olduğuna inandığını biliyordu.

Büyük tehlike... aynı zamanda büyük ödül.

"Hadi! Bana acele etmemi söyleyen sizdiniz!" Earwig, tiz sesi gecenin durgunluğu içinde oldukça yüksek çıkarak ısrar etti.

"Büyü," Caramon duyulmayacak şekilde mırıldandı. "Hayatını büyü için riske atacak!" Ve benimkini de, diye sessizce ekledi savaşı.

Raistlin sol kolunu uzatarak Mereklar'a giden açık geçide doğru eğdi. Sağ eliyle kırmızı ve gümüşü ay ışıkları altında siyah bir çizgi gibi görünen Magius'un Asası'm havada tutuyordu.

"Girelim mi kardeşim?"

Mereklar'a açılan büyük geçit yan yana giden beş atın ve ayrıca birbirlerinin omzunda duran üç tanesinin rahatça sığabileceği bir genişlikteydi. Görünmez bir mekanizma ile kaldırılıp indiriliyordu; gözlerden uzakta duvarların içine çekilmişti. Hiçbir zincir veya ip

görülmüyordu. Her iki tarafta da birer tane kanal, bariyerin düzgünce kaymasını sağlamak üzere kızak olarak kullanılıyordu. Şehrin eski olmasına karşın inip kalkın parmaklığın demir çubukları yıllara veya aşınmaya ilişkin bir emare göstermiyordu. Dekorasyon için kullanıldıkları belli olan metal plakalar çubukları süslüyordu. İler plakanın üstüne bir kedi kafası oyulmuştu.

Şehrin duvarı bir buçuk metre yükseklikteydi ve kusursuz derecede düz ve lekesizdi. Ana kapı ve tavanın kenarlarına kazınmış deliklerde bile bir kusur yoktu. Kanalların yanındaki taşın yüzeyini zedeleyen küçücük bir çentik bile yoktu; ki bir şato geçidi görmüş olan herkes taşın en çabuk bu yüksek gerilim noktalarında dağılmaya başladığını bilirdi.

Yol arkadaşları açık geçitten içeri, girdi. Caramon şehrin savunmasını bir asker gözüyle inceledi. Earwig geçit ve duvarın inanılmaz boyutlarına hayretle baktı. Raistlin sadece ayaklarının altında parlayarak şehrin içine doğru giden güç çizgisini görüyordu.

"Dur!" diye bir ses duyuldu. Nöbetçi kulübesinden bir asker çıkarak beş adamına kendisini izlemelerini işaret etti. Serin akşam havasında rahatça sandalyelerinde arkaya yaslanmış, görünmeksiz otuyorlardı. Şimdi kılıçlarını her iki ellerinde tutarak, vücutları aşırı sallantılarla sağa sola hareket eder, ağır silahlarının ağırlığını dengeler halde, gruba doğru koşuyorlardı.

İkizlerle kender, oldukları yerde kaldılar. Caramon, kolları göğsünde kavuşturulmuş, kılıcının kabzası sırtında çıkıntı yaparak, hançeri kalçasında, olduğu halde bekledi. Yorgunlukla sırtını kamburlaştırmış Raistlin esasına dayandı. Earwig öne çıkarak nezaketle küçük elini uzattı.

"Selam! Duvarlarınızdan gerçekten hoşlandım!"

Caramon onu yakalayarak geri çekti. "Konuşmayı ben yapacağım!"

Durmaları için onlara seslenen asker, iri elli, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Basit mavi üniforması üstündeki nişanlar bir çavuş olduğunu gösteriyordu.

"Yasalar adına, şehre girmek isteyen bütün yabancıları sorgulamamız gerekiyor."

"Elbette, anlıyoruz çavuş," dedi Caramon, dostça gülümseyerek. "Adlarınız?"

"Caramon Majere. Raistlin Majere," dedi Caramon, eliyli ikizini göstererek, "ve bu da" -kenderin omzuna hafifçe vurdu- "Earwig."

"Earwig. Soyadı?"

"Ah, sadece Earwig."

"Hayır, 'sadece Earwig' değil!" savaştının kendisini susturma çabalarını görmezlikten gelen kender hiddetle konuştu. "Benim adım Earwig Lockpicker."

Caramon hafifçe inledi.

"Lockpicker?" Çavuş ters ters baktı. "Ve bu isim ne anlama geliyor acaba?"

"Eh, eğer ilgilenirseniz size anlatabilirim," diye önerdi Earwig canlanarak. "İşte, kenderler Kenderyurdu'nda yaşamaya başladıklarında, büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam... sanırım. Demek islediğim, büyükbabam olduğunu biliyorum; fakat yeterince 'büyük' eklediğimden emin değilim. Belki o benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük->w;wÂ'-büyükbabamdı..."

"Bu sadece bir isim memur bey ve soy kimliği haricinde bir anlamı yok," Earwig'in aile ağacını ezberden okumasını pürüzsüzce kesen Raistlin konuştu. "Kenderler arasında oldukça yaygındır."

"Yaygın? Hiç de yaygın değil..." diye bağırdı Earwig; fakat Caramon ağzının üstüne koyduğu iri eliyle kenderin sesini boğmayı başardı.

"Onlar hakkında epey şey biliyor gibisiniz efendim. Çok kender arkadaşınız var mı?" Çavuş, kardeşinin arkasında tamamen hareketsiz duran büyücüye şüpheyile baktı.

"İsteyebileceğimden iki tane fazla," diye cevapladı Raistlin kuru bir sesle. Aniden öksürmeye başladı ve neredeyse düşüyordu.

Caramon ona yardım etmek için öne atıldı. "Bakın," dedi iri adam öfkeyle, "sorularınıza cevap verdik Çavuş. Artık bırakın geçelim. Kardeşimin hasta olduğunu görmüyor musunuz?"

"Bunu görüyorum. Ve bundan hoşlanmadım. Duvarlarımızın dışında veba olduğunu duyduk," dedi kaşları daha da çatılan çavuş.

"Rence siz içinüz geldiğiniz yere dönün."

"Veba hastalığım yok." Raistlin daha rahat nefes alıyordu. Dimdik durdu. "Ve şehre gireceğiz." Büyücü sol elini çok katlı giysisinin arasına sokarak ön tarafını kapalı tutan basit kancaların arasına kaydırıldı.

"Sizi çiğnememiz gerekse bile," diye ekledi Caramon ciddiyetle, kardeşinin yanına gelmiş ve kılıcını çekmişti.

Çavuş, "Durdurun onları!" diye bağırdı.

Askerler gönülsüzce silahlarını indirerek kılıçlarının geniş bıçaklarıyla yol arkadaşlarını tehdit etti. Kimse büyücüyü durdurmak için ileri çıkmadı. Kimse o kadar yakınlaşmak istemiyordu.

"Gelsenize!" Isık çalmaya başlayana kadar hoopakını başının üstünde çeviren Earwig bağırdı. "Hepinizi hallederiz!"

"Bekle Çavuş!" diye bir ses duyuldu.

Bütün olay boyunca beklemiş olan bir adam gölgelerin içinden işaret etti. Çavuş, yol arkadaşlarına meşum biçimde bakarak ilerledi. İkisi kısaca konuştu, ardından çavuş başını salladı. Rahatlamış bir ifadeyle döndü ve adam tekrar gölgelere karıştı.

"Lütfen şüphelerimi bağışlayınız beyler," dedi eğilen çavuş. "Bu zamanlar sıkıntılı zamanlar. Şehrimize hoş geldiniz."

"Öyle mi?" Caramon şüpheyile cevap verdi.

"Evet. Sizin için Barnstoke Hall'da odalar ayrıldı."

"Bizim geleceğimizi nereden..." diye başladı Caramon; fakat kolunda kardeşinin elini hissettiğinde sustu.

Çavuş, Caramon'a süslü bir parşömen kılıfı verdi. "İşte. Bu sizin için."

Caramon bunu ikizine verdi, o da elbisesinin içine sakladı.

"Konsey Üyesi Shavas'ın evi nerededir?" Raistlin sordu.

"Konsey Üyesi Shavas'ın evi şehrin tam ortasında. Ana yollar-dan herhangi birini takip edin. Hepsi oraya çıkar. Kalacağınız yer, Barnstoke Hail da bu yolda, kısa bir mesafede."

Raistlin tekrar öksürmeye başlamıştı. Caramon kardeşinin kolunu tuttu.

"Teşekkür ederiz, Çavuş. Hemen gidiyoruz," dedi savaştıcı. Sokakta yavaşça ilerlerken başlarını sallayarak kısık sesle fısıldaşan

nöbetçileri arkalarında bıraktılar.

Bir büyücünün gelişini tartışmaya dalmış olan nöbetçiler Mereklar'ın beyaz duvarlarına tırmanan karanlık bir şekli farkedemediler. Simsiyah giyinmiş olan şekil ip veya herhangi bir alet kullanmamasına karşın duvardan rahatlıkla tırmanıyor, oyuklarda elini ve ayağını koyacağı yerler buluyordu. Duvarın tepesinden kayarak dört ayak üstünde sessizce sokağa indi. Gölgelerden ilerleyerek nöbetçilerin yanından sıvıştı ve yol arkadaşlarını gözünün önünden ayırmaksızın sokaktan aşağı süzüldü.

"Mereklar'da bizim geldiğimizi nasıl bilebilirler?" Caramon, kardeşi tekrar nefes almaya başladığında sordu.

"Gölgelerdeki adam," Raistlin fısıldadı. "Handa bizimle beraberdi. Atın yoldaki izlerini hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Caramon duraklayarak etrafına bakındı. "Belki geri dönüp..."

"Hayır, gitme!" Raistlin terslendi. "Her an gücüm azalıyor. Beni hendekte ölmeye mi terk edeceksin?"

"Hayır Raist. Elbette hayır," dedi kardeşinin sessiz sokaklarda yürümesine yardım eden Caramon sabırla cevapladı.

Her bina duvarlarla aynı beyaz taştan inşa edilmişti, her sokakta mükemmel beyaz bir arduaz vardı, pürüzsüz ve düzgün. Tümü tek bir kayalık dağdan oyulmuşa benziyordu.

"Flint bu yere bayılırdı," Caramon mırıldandı.

"Hey! Şuna bak!" Earwig işaret ederek bağırdı.

Nemli topraktan fokurdayarak çıkan su gibi, yerden ışık zerrelere yükseliyordu. Birkaç dakika sonra ışıklar havaya yükselerek kaldırım ve sokakların üstünde süzüldü ve onları, yolu gece yolcuları için aydınlatan parlak bir ışığa boğdu.

Işıklar bu gece gereksizdi. Etrafta kimse yoktu, saat çok geç olmadığı için Caramon bunu garip buldu. Sürekli olarak gölgeli ara yolları gözetledi ve geçtikleri her karanlık eşiğe keskin bakışlar fırlattı. Gözleri keskin olan kender, savaşçının huzursuzluğunu fark etmişti.

"Sence birisi üstümüze atlar mı Caramon?" Earwig hevesle sordu. "Bana bir kavgı borçlusun biliyorsun, çünkü uyumama izin

Vermiştin..."

"Sessiz ol kender!" Raistlin hırladı.

Caramon etrafa bakındı. "Raist," dedi hafif bir sesle, sadece kiudeşinin duyması için, "birisi o gece bizi Mereklar'a gelmekten alıkoymaya çalıştı. Neden tekrar denemediler?"

Büyücü, başını yorgunca salladı. "İyi bir soru kardeşim. Olaya şöyle bak. O gece, saldırgan haricinde kimse bizim Mereklar'a çelmekte olduğumuzu bilmiyordu. Sanırım birisinin senin kavşaklaka ilanı söktüğünü gördüğünü varsayabiliriz. O gece ölmüş olsaydık..." Büyücü öksürdü ve nefes almaya çabaladı.

"O gece ölmüş olsaydık," konuşabildiği zaman tekrarladı, "kimse bunu bilmez veya buna aldırılmazdı. Fakat hana ulaştığımızda şehirle ilgilendiğimizi saklamadık. İnsanlar bizim geldiğimizi biliyordu. Yolda bize bir şey olsaydı, sorular sorulurdu. Merak uyandırırdu."

"Bu doğru," dedi Caramon, hayranlıkla kardeşine bakarak. "Öyleyse sence artık emniyette miyiz?"

Raistlin, ayağının altında titreşen beyaz çizgiye baktı. Çizgi oldukça parlaktı. Açıkça görülebiliyordu. Gözlerine şarap sürmesine gerek yoktu. "Hayır Caramon, bence..."

Acı, Raistlin'i kavradı. İstirap vücudunda kızgın iğne gibi dolanıyordu. Işık zerrelere sokakları terk etmiş ve gözlerinin önünde dans etmeye başlamıştı. Acı, vücudunu acayip biçimlere sokar, ciğerlerindeki havayı çıkarır, hatta kabaran acı, çılgınlığını keserken büyücü iki büklüm oldu.

Raistlin bilinçsizce yığıldı. Asa takırdayarak sokağa düştü. Savaşçı, kollarında paçavra kukla gibi duran kardeşini kaldırarak etrafına bakmıp çılgınca yardım aradı.

"Han orada!" Earwig bağırdı. "Fakat kapkaranlık!"

"Bu insanlar gün batınımda yatağa gidiyor olmalı! Git yardım getir!" Caramon emretti.

Yoldan aşağı fırlayan kender, Barnstoke Hall'un kapısına ulaştı ve vurmaya başladı.

"İmdat! Yangın! Hırsızlar! Denize adam düştü!" diye feryat etti, uygun düştüğünü sandığı tüm alarmları vererek.

Işıklar yandı. Üst kat penceresinden başlar uzandı.

"Ne oluyor?" İkinci kattaki bir balkona çıkan sivri gece takkeli bir adam sordu.

"Açın!" Caramon bağırdı.

"Saat çok geç. Kapalıyım. Sabah gelin..."

Caramon dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Kardeşinin gevşek ve cansız görünen vücudunu sıkıca tutan savaşçı pansiyonun kapısını tekmeledi. Tahta yarıldı fakat kapı dayandı. Caramon tekrar tekmeledi. Kapı, darbenin altında parçalandığında bir kırılma ve yarılma sesi geldi. Balkondaki adam öfkeyle haykırdı ve kayboldu.

Caramon enkazın üstünden yürüdü. Etrafa bakındığında bir divan gördü ve kardeşini hafifçe yatırdı. Raistlin'in koluna soktuğu parşömen yere düştü. Caramon kağıda aldırmadı. Kardeşinin yüzü ısırap içinde, dudakları maviydi. Raistlin soluk almıyordu.

"Nöbetçiyi çağıracağım!" Hancı yumruğunu sallayarak merdivenlerden takırtıyla indi. "Ödeyeceksin..."

Caramon gözlerini ona dikti.

"Sıcak su! Çabuk!" Savaşçı emretti.

Hancı öfkeyle şişti, ardından gözleri parşömene takıldı. Rengi soldu.

"Evet, orada dikilip ne yaptığını sanıyorsun, seni hödük!" Patron, uykulu bir uşağa bağırdı. "Beyefendiyi duymadın mı? Sıcak su getir! Ve çabuk ol!"

Uşak fırlayıp akşam çayı için kullandıkları bir kap kaynar su getirdi.

Caramon buharı tüten suyu bir bardağa koydu ve Raistlin'in keselerinden birinin içindekileri bardağa boşalttı. Şifalı bitkiler ve kabuklar fokurdayarak ayrıldı. Kardeşinin cansız vücudunu tutan Caramon, karışımı Raistlin'in dudaklarına götürdü. Buhar, büyücünün ağzına ve burnuna süzüldü. Hâlâ bilinçsiz görünmesine karşın, Raistlin tekrar soluk almaya başladı.

Şiddetle iç çekerek terli alnını elinin tersiyle silen Caramon kardeşini hafifçe kaldırdı.

"Odalarınız hazır efendim," dedi sallanan patron. "Bu taraftan. Yolu göstereyim."

"Kapı için üzgünüm," Caramon homurdandı.

"Oh, aldırmayın," dedi hancı hafife alarak, her gün ağır tahta bilisapı değiştirmişçesine. "Başka bir şey ister misiniz? Yiyecek? İçecek?"

Kafile yukarı çıkmaya başladı. Heyecan arasında unutulmuş olan Earwig onları izlemeye başladığında aklına bir şey geldi.

"Raistlin'in asası! Sokakta bırakmıştı. Eminim onu almamı ister!"

Geri dönen kender dışarı fırladı. Asa oradaydı, yolun ortasında yatıyordu. Earwig huşu ile ona baktı. Ejderhanın pençesinin arasındaki kristal küre, sahibi kadar karanlık ve cansızdı.

"Belki yanmasını sağlayabilirim," dedi titreyen elini asayı almak üzere uzatan kender. Hayatında başına gelen ilginç şeyler arasında bu en muhteşemi olacaktı. Bir büyücünün asasını taşımak...

"Hey!" Earwig öfkeyle bağırdı. "Ne..."

Kender havaya ve ayaklarının dibine baktı. Her yönü araştırdı. Asa gitmişti.

"Oops," dedi Earwig Lockpicker.

BÖLÜM 9

Caramon, gece boyunca başucundan hiç ayrılmayarak, kardeşinin düzgün biçimde alıp verdiği nefesinden bir an gözünü ayırmadan Raistlin'i izledi. Savaşçı, Raistlin'in bu derecede hastalandığına sadece bir kez, Larnish Ermişi'nin adamları onları bir ormanda kovalarken şahit olmuştu. Büyücü, enerjisinin çoğunu mızrak ve okları savuşturarak, silahların geçemeyeceği parlak Jair kalkan yaratarak, nihayet gizli bir mağarada emniyete ulaşana kadar ikizleri saldırılardan koruyarak tüketmişti.

Caramon, izlerini kendilerini kovalayanlardan gizlemeye gitmişti ve geri döndüğünde, kardeşini bir duvara yaslanmış, başı garip bir açıda eğilmiş, gözleri sadece aklarını gösterecek derecede dönmüş biçimde bulmuştu. Birkaç dakika sonra ise Raistlin iyileşmiş ve hiçbir şey olmamışçasına davranmıştı. Fakat Caramon, kardeşinin, kendisini, karşı konulmaz iradesinin gücünün bile ötesinde

tükettiğini biliyordu.

Fakat bu gece, Caramon'un şifalı bitki buharlarını büyücünün ciğerlerine çekmesini sağlaması işini zamanında davrandığından emin olmasına karşın, Raistlin iyileşmiyordu.

"Anlamadığım bir şey dönüyor," diye mırıldandı savaşçı.

Yataktaki hareketsiz şekle bakan Caramon, büyücünün yüzünden uzun, beyaz saçları hafifçe çekerek altındaki, düşünce ve duygulara dair hiçbir ipucu vermeyen altın bir maskeyi meydana çıkardı. Raistlin hâlâ kırmızı cübbesine, vücudunun zayıflığını gizleyen kızıl örtüsüne sarılıydı.

Yatağın yanındaki geniş, kadife sandalyede oturan Caramon, kendine bir anlığına gözlerini kapatıp iri bedenini esnetme izni verdi. Yorgundu fakat ikizi bu garip hastalığın pençesindeyken uyumaya niyeti yoktu.

Gümüş tellerle tavandan sarkan odanın dört köşesindeki yağ lambaları her şeyi sarı-beyaz ışıkla örten sabit bir ışık veriyordu. Caramon lambalara giderek birer birer söndürdü ve odanın kapkaranlık olmasını sağladı.

En sonuncusundan geriye dönen Caramon, büyücüye baktığında soluğunu tuttu. Raistlin'in bedeni soluk mavi bir ışık ile, büyücünün altın rengi bedeni etrafında hareket eden, titreşen ve dans eden bir hava ile kaplıydı. Parmaklarının arasında ve etrafında şimşekler çakıyordu.

"Raist!" Caramon korkuyla fısıldadı. "Neler oluyor? Lütfen söyle bana! Hiç böyle bir şey görmedim! Korkuyorum! Raist! Lütfen!"

Fakat kardeşi ona cevap veremezdi.

"Bu gerçek değil. Uykum olduğu için gözlerim bana oyun oynuyor." Caramon gözlerini ovaladı fakat ışık kaybolmadı.

Hızla yatağa ilerleyen savaşçı, yaklaştıkça harenin parlaklaştığını gördüğünü düşündü. Titreyen elini uzatarak Raistlin'in koluna dokundu. Büyücünün ellerinin çevresindeki çizgiler, körcesine başka birinin varlığını hissetmek için yoklayarak ona doğru uzandı.

Büyücünün bedenini çevreleyen güçle sohbet etmeye istekli olmayan Caramon hızla geriledi.

* * #

"Eh, iki seçenektan birini yapabilirim," dedi boş sokağın ortasında duran Earwig kendi kendine. "Raistlin'e giderek esasını kaybettigimi söyleyebilirim..."

Kender duraklayarak bu tür bir hareketi gözünde canlandırdı. Raistlin mutlu olmayacaktı. Ve kendere şüphesiz ilginç bir şey yapacak olmasına karşın, Earwig hayatının geri kalanını bir sümük-lüböcek olarak yaşamak istediğinden o kadar da emin değildi.

"Veya," dedi Earwig, "gidip asayı bulur ve ona getiririm ve ebediyen minnettar olur."

Bu, kulağa daha iyi geliyordu. Earwig keselerini ve hoopakını, asayı almaya gittiğinde bıraktığı yerden almak için hana döndü. Fakat uşaklardan biri istenmeyen yabancılara karşı nöbet tutmak üzere yıkık ön kapıya dikilmişti. Anında kenderi durdurdu.

"Fakat ben Caramon ve Raistlin Majere ile beraberim! Adım Earwig Lockpicker!" dedi kender önemli bir tavırla.

"Evet, o onlardan biri," dedi aceleyle merdivenlerden geri inen patron. "Konsey üyesi Shavas hepsini iyi karşılamamızı ve her türlü rahatı sağlamamızı söylüyor. Fakat," dedi kendere parmağını sallayarak, "sen odanda kalacak ve şehri dolaşmaya gitmeyeceksin! Gel. Bu taraftan!"

Ve şaşkın kender itiraz etmeye fırsat bulamadan patron onu merdivenlerden yukarı, bir odaya itmiş ve kapıyı arkasından kapatıp kilitlemişti.

"Pekala!" dedi Earwig, ve oturup durumunu düşündü. "Rahatımla ilgilenmeleri güzel ama yerine getirmem gereken önemli bir görevim olduğunu bilmiyorlar. Girdikleri onca zahmetten sonra duygularını da incitmek istemem, o yüzden onlar yatana kadar bekleyip sıvışacağım."

Patronun ayak sesleri kaybolup her yer sakinleştğinde Earwig kapıya doğru yürüdü. Hoopakını kapı kasasına dayayan kender, insan eli büyüklüğünde deri bir kılıf çıkardı, İçinde, her biri garip açılarda bükülmüş veya alışılmadık şekillerde kesilmiş metal bir uçla süslü çeşitli tahta saplı aletler vardı. Elini okşarcasma her biri-

nin üstünde gezdiren Earwig 'V uçlu bir tanesini çekerek kilide soktu. Yavaşça ve acele etmeksizin birkaç dakika çalışan kender, mekanizmadan gelen klik sesini duydu. Kapı açıldı.

"Ucuz kilit. Bunu değiştirmeleri gerek. Sabah onlara söyleyeceğim."

Kender hole süzülerek birisinin uyanıp uyanmadığını görmek için etrafına baktı.

Kimse uyanmamıştı.

Earwig, aleti kesesine geri koydu ve kesesini yeniden çantalarına yerleştirdi. Merdivenlerden inmek üzereydi ki ön kapıda oturan iri ve sevimsiz uşağı hatırladı.

"Muhtemelen uykuya dalmıştır. Onu rahatsız etmeyeceğim," dedi düşünceli kender, dönüp ters yöne ilerlerken.

Kilitli bir pencere Earwig'i hayal kırıklığına uğratarak aletlerine bile gerek duymadan açıldı. Dışarı tırmanarak bir parmaklıktan aşağı süründü ve hanın arkasındaki sokağa indi.

Barnstroke Hall, her biri geçitten Mereklar'ın ortasına kadar millerce uzanan üç anayoldan biri olan Güneygeçidi Sokağı'ndaki uzun ev ve dükkanlar bloğu ortasında bulunuyordu. Bina oldukça yüksekti, zeminin ve duvarların açık renkli tahta ile kaplı olmasına karşın tavan kapatılmamış, şehirdeki her evde kullanılan beyaz temeli gösteriyordu.

Mereklar'ın ışıkları sokağı parlak biçimde aydınlatıyordu, yakıt olarak kullandıkları sihir bitmez gibiydi. Earwig, uzanabileceği alanın dışında süzülen sihirli ışıklardan birine baktı. Belindeki ip-lerden birini kullanarak minyatür güneşlerden birini yakalamayı düşündü; fakat vazgeçti. Şu anda önemli bir görevi vardı; Raistlin'in esasını bulmak. Kender sağa döndü, durdu, başını kaldırıp arkasına baktı. Fikrini değiştirerek sola döndü sonra aniden tekrar arkasına baktı.

"Mmmm," diye mırıldandı Earwig. "Flangi yöne gitmeli? Bir düşüneyim. Ben bir büyücü asası olsaydım nereye giderdim?"

Kender, kendisini bir asa olarak hayal etmeye çalıştı; fakat bunun hiç de yardımcı olmadığını gördü. Arkasındaki çıkma uzanan Earwig boğuk bir sesle takırdayan kadife bir kese çıkardı. İplerini

açarak çeşitli nesneleri gözler önüne serdi; cam zarlar, fildişi piyonlar, renkli çubuklar... şans, talih veya beceri için kullanılan her şey. Elini torbaya daldıran kender, zarları ve atları etrafa dökerek bir süre arandı. En sonunda yaklaşık bir karış eninde, ortasına bağlı bir metal oku bulunan küçük, kare şeklinde bir tahta çıkardı. Düşürdüğü şeyleri sokağın ortasında bırakan Earwig, yere oturarak kaşığı önündeki beyaz taş yola koydu.

"Şimdi bakalım asa hangi yöne gitti," dedi sağ elinin baş parmağını kaşığa uzatarak.

Earwig derin bir nefes alarak kaşığı döndürdü. Ok, dümdüz Bamstroke Hall'u gösterdiği halde durdu.

"Tüh! Bir hata yaptın. Orada olamaz!"

Earwig tekrar döndürdü fakat ok tekrar hanı gösterdi.

"Bozuldun mı?"

Kender iğneyi kıvrırdı, bükte. Kaşığı tekrar yere koyarak oka üçüncü sefer parmağıyla hafifçe vurdu. Ok doğrudan şehrin kalbini gösterdi.

"Ne tesadüf. Tam da benim gitmek istediğim yer!" dedi Earwig neşeyle, kaşığı kirli, bol pantolonunun ceplerinden birine sıkıştırırken. Hoopakını eline alarak Güneygeçidi Sokağından kuzeye doğru yürümeye başladı.

* * *

Raistlin yatağında çırpıyordu. Sırtı kamburlaşmış, yüzü, sadece sahte *grotesk/erde* görülen altından bir maske gibi, korkunç biçimde çarpılmıştı. Ağzı haykırmak üzere açıldı fakat ısırap, vücudunu yardı. Ses çıkaramıyordu, göğsünde hava kalmamıştı.

Şimşek, büyücüyü içine çekti, etini dağlamakla tehdit eden mavi-beyaz çarşafarla örttü. Kardeşinin mümkün olduğunca yanında duran Caramon, parlak ışıktan dolayı gözlerini örtmek zorunda kaldı. Kardeşine duyduğu sevgi, korkusuna üstün geldi. Her defasında birkaç santim ilerleyerek adım adım yatağa yaklaştı.

Caramon artık ikizine bakamıyordu. Işık, gözkapaklarının içine girecek kadar yoğunlaşmış, şimşekler ve hayaller gözünün önünde

yüzen sarı görüntüler görmesine neden oluyordu. Fakat yine de elinden gelen yardımı sağlamaya kararlı olarak ilerledi. Uzanarak Raistlin'in elini tuttu.

Acı, Caramon'un bedeninin önünde başladı, yan taraflarını yaladı ve sert, mavi şimşegimsi pençeleriyle arkasını çizdi. Her bir siniri alevler içindeydi, etinin tüm duyularını kaybetmesine, duyularının uyuşmasına neden olacak kadar yanıyordu. Alevden ışınlar ciğerlerine saplanıyor ve kalbine batıyordu, öylesine ki gerginlikten patlayacağını düşündü.

Dengesini kaybederek bir dizinin üstüne çöktü fakat kardeşinin elini sınıksız tutuyordu.

Ve sonra, aniden, kör edici ışık kayboldu. Caramon karanlığa gömüldü. Raistlin'in elinin sıkıca kendisinininkinin üstüne kapandığını hissetti.

"Geçti artık kardeşim," dedi büyücü, hızlı hızlı ve güçlükle nefes alırken.

* * *

Earwig, Mereklar'ın manzaralarına dalarak ve asayı aramayı sık sık kendine hatırlatarak saatlerce yürüdü. Hiç böylesine sessiz bir şehirde bulunmamıştı. Sokaklarda kendinden başka kimse yoktu. Tek bir ses duyulmuyordu, hevesle beklediği kedi miyavlamaları bile. Earwig şehrin kendine ait olduğunu hissetti; büyülu ışıkları kendisi, tek gezgin, için yanan geniş, kapalı bir kasaba.

Durakladı ve etrafa bakındığında kendini başka bir kavşakta buldu.

"Bu sefer hangi tarafa gitmeliyim?" dedi yüksek sesle ama hemen ağzını kapattı. Sessizliği bozmak istememişti.

Bir kedi belirdi, ona şöyle bir baktı ve gecenin içine koştı. Birkaç dakika sonra başka kediler yolun ortasına fırladı.

"Selam!" dedi Earwig ilerleyerek ama kediler farklı yönlere dağıldılar. Kender büyülenmişçesine onları izledi.

"Oh! Burada binlerce kedi olduğunu düşünsene! Acaba nereye gidiyorlardı? Bunu öğrenmeliyim."

Omuz silkip cebini karıştıran Earwig, kaşığı tekrar çıkardı ve parmağıyla hafifçe vurdu. Ok arka tarafı, hanın bulunduğu yönü gösterdi.

"Aptal şey!" diye mırıldandı kender, oyun taşını tekrar cebine koyarken.

Kaşığın işaret ettiğinin tam aksi yönüne döndü; hafifçe aşağı eğim yapan bir yol, ışıksız dar bir koridor.

"Bu ilginç. Bir kedi veya asa olsaydım herhalde o tarafa giderdim."

Kender ara sokağa doğru yürüdü. Sevilen bir marş havasını ıslıkla çalmaya başladı fakat tekrar düşündü ve sustu. Ne de olsa uyuyan birini rahatsız etmek istemezdi.

Geçidin duvarları gri ve kaba görünümlüydü, normalde beyaz ve neredeyse parıldayan duvarların ışıksız hali. Earwig burada garip bir şey olduğu hissine kapıldı fakat ne olduğunu bulamıyordu.

Ses... İşte bu. Şehrin bu tarafı uyanıktı!

Kender şarkı söyleyen ve gülen insanların seslerini duydu. Keskin gözlen şimdi açık bir meydanın solunda -net göremediği bir yerdeki- ateşin kızıl ışığını seçebiliyordu.

Earwig, sokağın sonuna ulaştı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı, aniden durduğu için neredeyse düşüyordu. Küçük tezgahlar ve dükkanlarla dolu kapalı bir çarşıya girmişti. Her bir karanlık ve terk edilmiş dükkan onu ilerlemeye, gelip sunduklarını görmeye davet ederken bakışları oradan oraya gidiyordu.

Bir dükkan, ay ışığında parlayan canlı renkli değerli taşlar ve mücevherlerle doluydu. Bir diğeri güzel desenlerle boyanmış kumaşlar satıyordu, bir başkasında ise silahlar vardı. Earwig, önce nereye bakacağını düşünerek dans edercesine ilerledi.

Bir çığlık ve çömlek kırılması Earwig'in sıçrayarak etrafına bakmasına neden oldu. Kızıl ışığın kaynağını gördü; bir hanın penceresinden ocağın ışığı yansıyor. Oradan gelen ikinci bir çığlık duydu.

"Bu kaçırmayacağım bir kavga!" kender heyecanla bağırarak karmaşanın sebebini görmek üzere kirli bir pencereden içeriyi gözetlemeye başladı.

Odada, masalarda oturmuş yirmi adam vardı. Hepsi de kendere tanıdık gelen fakat bunun nedenini çıkaramadığı bir tür siyah zırh giyiyordu. Onlar konuşurken arpa suyu ve bira şişeleri yere dökülüyor; pencere, seslerini boğuyordu. Aranan ellerden çevikçe kaçınan garson kızlar müşterilerin arasında yürüyordu.

İri, sevimsiz görünümlü bir adam olan hancı, tezgahın arkasında kirli bir bezle bardakları temizliyordu. Earwig, adamların her birinin silah -bazıları kınlarında, bazıları masaya yayılmış, dışarıda ve bela için hazırda tutulan bıçak ve kılıçlar- taşıdığını görebiliyordu.

Parmak uçlarında yükselen Earwig, yaklaşık yirmi yaşlarında, koyu, düz saçlı ve çekici hatlara sahip bir garson kızın kırılmış bir bardağı almak üzere eğildiğini gördü. Diğerlerinden daha iyi giyimli bir adam ona kılıcının yassı ucuyla vurdu. Pencereye doğru tökezlemesine neden olurken, odadaki diğer erkekleri kahkaha ile güldürdü. Ayağa kalkmaya çalışan garson kız pencereden dışarı baktı. O ve kender göz göze geldiler. Kadın yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle geriye düştü. Earwig ilgiyle izlemeyi sürdürdü.

Garson kız, kendisine vuran adama ihtiyatla yürüdü. "Sanırım yeterince içtiniz lordum. Evinize gitseniz iyi olur."

"Bir tane daha istiyorum!" Adam kelimeleri geveleyerek cevap verdi. "Beni dışarı atamazsın!"

"Catherine," hancı öfkeyle bakarak seslendi. "Yamağı uyandır. Konsey Üyesi Shavas'a gönder."

Bu adı duyan adam yeniden düşündü. Homurdanarak sandalyesini gürültüyle itti ve düzensiz adımlarla kapıya yöneldi. Tahta kapı hızla açıldı. Sağ eliyle midasını ve sol eliyle ensesini kaşıyan adam sokağa bakındı ve Earwig'i gördü.

Sokak lambası, kenderi tamamen aydınlatıyordu. Earwig'in boynuna gözlerini diken adam ileri doğru sendeledi.

"Bunu nereden buldun?" Hanın önündeki az sayıdaki basamağı sendeleyerek inerken boğuk sesle sordu. "O benim!"

Şaşırın Earwig, elini kedi kafatası şeklindeki kolyeye götürerek kaşlarını çattı. Bu adamdan hoşlanmamıştı.

"Seni sarhoş ayyaş!" Kender, hoopakını sıkıca kavrayarak adama vurdu. "Sana saati bile söylemem. Sana pantolonunun açık

olduğunu bile söylemem, ki bu arada öyleler. Sana..."

Adam uzanarak kenderi yakasından kavradı ve kendi kuşağından bir hançer çıkardı.

"Senin gibileri öldürürüm, mikrop!"

"Neyle? Kokan nefesinle mi?"

Tüm gücünü kullanan Earwig, hoopakını adamın bacaklarının arasına soktu ve kasığına vurdu. Adam acıyla iki büklüm olarak kasıklarını kavradı. Hoopak, ikinci bir defa, bu sefer adamın kafasına inerek bayılttı.

"Oh, Tanrım, başına iş açtın!" dedi bir ses.

Earwig, garson kızın kapıda durduğunu gördü. Kızın sesi endişeli fakat gülmemeye çalışıyor gibiydi.

"Gitsen iyi olur!" dedi yavaşça, aceleyle basamakları inerken.

"O, şehirde önemli bir adamdır. Sorun çıkabilir."

"Yani oradaki adamlarla mı? Onlarla başa çıkabilirim!" Earwig cesaretle konuştu.

"Hayır, onlar değil. Sadece git, hemen. Ve... teşekkür ederim," diye fısıldadı zengin, yumuşak ve hoş bir sesle. Kız, eğilerek kenderi yanağından çabucak öptü. Ardından, içeriden gelen bağırışları duyarak ona el salladı ve merdivenleri hızla çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Earwig, elini yanağına bastırarak, yüzünde kendinden geçmiş bir bakışla yolun ortasında durdu.

"Hey! Caramon'un kızları öpmekten hoşlanmasına şaşmamalı. Bu kilit açmaktan daha eğlenceli!"

Caramon, kardeşinin tepesinde dikilerek endişeyle ona bakıyordu. "İyi olduğuna emin misin? Ne oldu Raist? Neydi bu?"

"Bilmiyorum," dedi büyücü zayıfça. "Emin değilim. Sessiz ol Caramon. Bırak düşüneyim."

Bir sebepten dolayı zihni onu, çocukluklarına çekiyordu. Raistlin belli belirsiz biçimde böyle bir şeyin daha önce de başına geldiğini hissediyordu. Uzun zaman önce.

Parlak, renkli giysileri ve müziği ve çok fazla şeker... kurabiye... yediğini anımsıyordu. Yeni pişmiş kurabiyelerin kokusunu alıyordu....

Gözün Festivali!

Raistlin, yattığı yerden hızla kalkarken kafasının içi boşaldı ve gözü karardı. Gözlerini kapatarak yana doğru yatağa düştü, üstüne bir zayıflık geldiği her sefer yaptığı gibi asasına uzandı. Siyah ahşaba dokunduğunda kolunu çevreleyerek odayı mavi alevle aydınlatan büyük parlak bir küre belirdi.

Caramon dehşetle bağırdı ama serbest bırakılan ve asanın içindeki güç labirentlerine kanallı edilmiş büyünün son zerreleri kendini tüketirken oda tekrar karanlığa büründü.

Raistlin oturdu. Gençliğini -aşağılamalara hedef olduğu bir zamanı- hatırlarken dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözün Festivali. Yılda bir kez çocuklara yetişkin gibi davranma izni verilirdi. Kendisi, yarı ablası Kitiara'nın sabırsız ve beceriksiz elleriyle kabaca diktği bir büyücü cübbesi giymişti. Kız, Caramon'u tahta kalkan ve kılıçla tamamlanan bir savaşçı kıyafetine büründürmüş ve ikizlerle kapıdan kapıya giderek bu gecenin şerefine yapılmış özel kurabiyelerden istemişlerdi. Bu, ikizlerin, ablalarıyla geçirdikleri son festival olmuştu. Kit, kısa süre sonra kendi yolunu çizmek üzere onları terk etmişti.

O gece, hazinelerini başbaşa seyretmek için eve dönerken Raistlin aniden hastalanarak midesini ve yan taraflarını tutmuştu. İkizi ve ablası, onu taşımak zorunda kalmışlardı. Ağzındaki acı tadı gidermek için tükürdüğünde küçük bir mavi alev bulamacı çıkmıştı. Kardeşlerinin yüzünde gördüğü dehşet ifadesini hâlâ hatırlıyordu.

Ertesi sabah ise Raistlin iyileşmişti. Hastalık tekrarlanmamış ve ne kardeşler ne de ablaları bundan kimseye bahsetmemişlerdi.

Raistlin şimdi anlamaya başladığını düşünüyordu.

"Bana torbamı ver," diye emretti kardeşine.

Şaşırarak Caramon itaat etti.

Büyücü, torbayı karıştırdı. Çıkardığı küçük bir kitabın sayfalarını çevirdi. Kardeşinin omzunun üstünden bakan Caramon, sararan yaprakların üstüne yazılmış sütunlar ve satırlar dolusu rakamdan

başka bir şey göremedi. Ayların evreleri ve konumları da belirtilmişti.

İki ayın resimlerinin sayfada tek bir nokta oluşturduğu tarihlerin bazılarının etrafında daireler vardı. Raistlin sayfaları çevirmeyi sürdürerek ortaya geldiğinde durdu. Kitabı iyice açarak cildinin şikayet edercesine çatırdamasına neden olan büyücü, onu önüne koydu. Bir dakikalık sessiz hesaplamaların ardından kapatarak torbaya geri attı.

"Ne?" diye sordu Caramon.

"Gözün Festivali," dedi Raistlin. "Hatırladın mı? Uzun zaman önce, daha çocukken?"

Caramon'un gözleri düşünceyle kırıştı. Aniden ağzı açıldı. "Kahrolayım," diye mırıldandı gözlerini kardeşine dikerek. "Bu ne demek? Bu sadece bir bayram, hepsi bu."

"Çoğunuza göre öyle," dedi Raistlin biraz acı bir ifadeyle. "Bu, kılık değiştirip sıkıcı varlığınızın rutinini kırma zamanı. Fakat bize, büyücülere göre çok daha fazla anlam taşıyor."

"Evet hatırlıyorum," dedi Caramon. "Bedava hizmet sunmanız gerekiyor."

"Hah! Bu, bunların en önemsizi!" Raistlin sabırsızlıkla hırladı. "Bu, gerçekte büyük bir sihirli gücün zamanı. Sonsuz zaman önce, muazzam ve emsalsiz yeteneğe sahip üç büyücünün hayatlarını, sanatlarına adanmaları ve ruhlarını kurutan nihai, son harcamayla varlıklarını sonlandırmalarıyla başladı. Bu enerjiyi herhangi birinin kendi başına çağırabileceğinden kesinlikle daha kuvvetli bir güç yaratmakta kullandılar."

Caramon, ikizinin gizli sanatını-masaya yatırdığı her defasında olduğu gibi huzursuzca kıpırdandı.

"Belirli mistik metinler, büyücülerin her birinin üç gruptan birine kendini verdiğini söyler," diye sürdürdü Raistlin. "İyi, tarafsız ve kötü... büyüler Dünyanın Büyük Dengesi'nin üç unsurunu da istiyordu. Bazı kitaplarda büyücülerin, zaman geldiğinde kendi özel gruplarının, gücün kontrolünü elde edeceği umuduyla ilahlarının geleceği üzerine kumar oynamak için büyü yaptığı belirtilir." Raistlin omuz silkti. "Oyunu büyücüler seçti ama zarı atan tanrılar-

dı. Büyücüler öldü, güç hapsedildi. Metinlerde, enerjinin sadece Büyük Göz göklerde belirdiğinde açığa çıkacağı yazar."

"Büyük Göz?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorsan sözümü kesme. Bu yılki Gözün Festivali çoğundan farklı olacak çünkü ayların üçü birden, Kara Ay Nuitari dahil, ender bir kavuşmaya doğru ilerliyor. Büyük Göz'ü oluşturacaklar; gece göğünde asılı, anlaşılmaz ilgiyle Krynn'e bakan kırmızı, gümüş ve siyah bir küre."

Raistlin duraklayarak altın renkli kum saati gözleriyle kardeşine baktı.

"Bu, dünyanın tarihinde bir kez daha meydana geldi... Afet'ten önce..."

Caramon başını salladı. "Bak, Gözün Festivali her sene oluyor. Daha önce hastalanmamıştın. O sefer hariç."

"Ve o Festival gecesinde -o kadar garip biçimde hastalandığım gece- kitaplarım, görünen iki ayın -Lunitari ve Solinari- birbirlerine yaklaştıklarını gösteriyor. Bu daha sık; fakat yine de çok fazla meydana gelmeyen bir şey. Şimdi, okuduklarıma göre bu yıl bu yaklaşma yine oluşacak. Hesaplamalarım üçüncüsünün -kadim, unutulmuş tanrıça Takhisis'in, Karanlık Kraliçesi'nin kara ayının da- onların üzerine geçerek Büyük Göz'ü oluşturacağını onaylıyor. Uzun yıllar önce hissettiğim şey, önümüzdeki festivalde serbest kalacak mistik gücün erken bir toplanmasıydı. Bu çok şeyi açıklıyor," diye ekledi, beyaz çizgiyi düşünüp neden onu gördüğünü anlayarak.

"Belki senin için evet, ama benim için değil," esneyen Caramon homurdandı. Huzursuzca kardeşine baktı. "Bu hastalık tekrarlar mı?" . Fakat Raistlin düşünceye dalmıştı ve cevap vermedi.

* * *

Earvvig, ev sıraları ve bloklarını geçerek Güneygeçidi Sokağı'ndan geriye döndü. "Belli ki herkes kolyeden hoşlanıyor," dedi gururla. "Onu bulduğum için gerçekten memnunum. Vay canına, yorulmuşum. Büyük bir savaşçı olmak ve güzel kızlar tara-

fından öpülmek bir erkekten çok şey götürüyor."

Render, Barnstroke Hall'a döndüğünde zar ve oyun taşlarının sokağa dağıldığını gördü. Hepsini toplayıp pantolon ceplerine doldururken bunların nereden geldiğini merak ediyordu.

İri ve sevimsiz uşak hâlâ han kapısında nöbetteydi. Kender, nezaketle adamı dinlenmesi için bıraktı ve hanın arka tarafına giderek parmaklığa süzüldü ve pencereye tırmandı.

"Uğrayıp Caramon'a maceramı anlatmalıyım," dedi ikizlerin kapısına gidip şiddetle vururken.

Gözleri kızarmış olan Caramon kapıyı şiddetle açtı. "Sen!" Kendere ters ters baktı. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Earwig neşeyle. "Fakat istersen öğrenebilirim. Holde bir saat var. Ben..." Kenderin ağzı açık kaldı. Öylece bakıyordu.

"Raistlin'in asası!"

"Evet, ne olmuş?"

"Fakat o... yani ben... kaybol..!"

"Sabah görüşürüz Earwig-!" Caramon homurdanarak kapıyı çarparken kenderin meraklı burnunu neredeyse götürüyordu.

"Ne kadar harika! Kendi kendine dönmüş olmalı! Yine de," diye ekledi küskün Earwig, "onu ararken bu kadar zahmete girmeden önce bana söyleyebilirdi."

Esneyerek odasına gitmeye davrandı ama nerede olduğunu hatırlayamadı. Karanlık yemek odasına sızdı, torbasını açtı, uyku tulumunu çıkardı ve büyük masanın altında uykuya daldı.

BÖLÜM 10

"Seni küçük canavar!"

Kadının cıılgılığı hanın içinde yankılanarak Caramon'u uyandırdı. Bir an sonra sert adımlar merdivenleri dövdü ve kapı yumruklandı.

Hızla dönen savaşı, büyücünün uykusundan uyanmadığı umuyla Raistlin'e baktı. Kardeşinin yüzünde bir kas seyirdi ve uykusunda huzursuzca kıpırdandı.

Caramon ayağa fırlayıp kapıya koşarken vücudunda yorgunluk-ım eser kalmamıştı. Kapıyı ardına kadar açtığında önceki gece kısaca konuştuğu patronla yüz yüze geldi.

"Şu şamatayı kes!" Caramon yüksek sesle fısıldadı. "Kardeşim hasta!"

"Lütfen, nazik bayım! Önemli kişiler olduğunuzu biliyorum konsey üyesinin dostlarısınız- fakat bana yardım etmelisiniz!" Patron merdivenlerden aşağısını işaret etti. "Arkadaşınız müşterilerime

saldırıyor!"

"Arkadaşım?" Savaşçı, birini unutup unutmadığına bakmak için gözlerini odada gezdirdi. Kafasında bir ışık yandı..".Earwig!" diye inledi.

"Lütfen efendim, lütfen!" Hancı, Caramon'uıf koluna asılarak onu kapıdan çekmeye çalıştı.

Savaşçı yerinden kıpırdamadı ve patronun gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şeyin kardeşimi rahatsız etmesine izin vermeyin, anlıyor musunuz?" Sözlerini vurgulamak için parmağını patronun yüzünün önünde tuttu.

"Elbette," dedi sertçe yutkunan hancı. "Şimdi lütfen arkadaşınızı ikna etmeye gelir misiniz, efendim?"

"İkna? Bir kenderi? Bu bir ilk olacak!" Savaşçı kendi kendine mırıldanırken kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Caramon odaya girdi ve gözleri inanmazlıkla açıldı. Earwig, yemek odasının köşesindeki meşe ağacından küçük bir masanın üstünde duruyordu, hoopakı elindeydi ve han çalışanlarını tehdit ediyordu. Kafasında beyaz ve kırmalı bir şey vardı.

İri kıyım bir adam olan aşçılardan biri büyük bir kasap bıçağını salladı. "Senin kulaklarını keserim!" diye tehdit etti kenderi, ona doğru ilerlerken.

"Gözlerimi de çıkar," kender onu iğneledi. "Böylece senin o çirkin yüzünü görmem!" *Tak!* Hoopak uçarak adamın burnuna vurdu.

"Gelsenize! Sırada kim var? Ben kudretli savaşçı Earwig Lockpicker'im!" Diğerleri yaklaşmaya çalıştıklarında kenderin değneği havada geniş bir yay çizdi. "Erkeklerin hayran olduğu! Kadınların sevgilisi!"

Nefes alan Caramon ileri çıktı. Arkadaşını gören Earwig onu uyardı, "Benden uzak durun bayım. Ben, yüzlerce yıldır Krynn'de görülmeyen meşhur kender Berzerker gang'm sancısını' çekiyorum!"

Caramon, değneği, başının üstünde yay çizdiği sırada yakaladı, tahta, odadaki çoğu kişinin aynı acıyla ürkmesine neden olarak avucunda sertçe saklamıştı.

"Bu kadarı yeter Earwig." Savaşçı, hoopakı kenderin elinden

koparıp aldı.

"Kılıcını çek Caramon! Kes onları!" Masadan atlayan Earwig haykırdı. "Bana saldırdılar!"

"Sana saldırdılar?" Caramon kendere gözlerini dikti. "Abyss adına, o katandaki ne?"

Earwig'in yüz ifadesi inanılmaz bir hızla haklı öfkeden kayıtsız masumiyete döndü. "O benim saçım Caramon."

Savaşçı, kenderin tepe kuyruğuna dolanmış dantelli başlığa baktı. Başlık aşına geliyordu. O...

"Bir jartiyer!" dedi savaşçı aniden. Caramon'un yüzü kıpkırmızı oldu. Uzanarak kenderin kafasından kadın iç çamaşırını kaplı. "Kenderlerin binlerce şey aşırıldığını duydum!" Earwig'in kulağına tıslayarak kenderi dişleri takırdayana kadar sarstı. "Fakat bunu çalmayı nasıl basardın?"

"Sorun şu ki efendim," savaş sona erene kadar beklediği kapı girişinden ileri çıkan hancı konuştu, "bu... kişi... çalmaya..."

"Çalmak!" Earwig'in gözleri kızgınlıkla açıldı. "Bir kender... çalmak!" Suçlamanın haksızlığı karşısında güçlkle konuşabilirdi.

"Efendim," diye devam etti patron. "Genç bir bayan kahvaltuya Oturmuştu ki bu kişi... ah..."

Telaşlı hancıyla ilgilenmeyen Caramon, gözlerini sertçe Earwig'e dikti. "Ne oldu?" diye sordu içini çekerek, uzun ve zor anlaşılır bir açıklamanın geleceğini biliyordu.

"Evet, dün gece Raistlin'in sokakta bıraktığı asasını almaya gittim fakat tutmak için uzandığım anda asa kayboldu. Aramaya gitmemin iyi olacağını düşündüm, kardeşinin bu asaya ne kadar değer verdiğini biliyorsun Caramon. Neyse, geri çıktım..."

"Seni odana kilitlemiştin!" Hancı gürlledi. "Konsey üyesi Shavas, onun karanlık basınca şehirde dolaşmasını istemeyecektir," diye ekledi aceleyle, Caramon'a hitap ederek. "Küçük dostumuzun başına bir şey gelebilir."

"Hah," kaşlarını çatan Caramon homurdandı.

"Evet, her neyse," diye devam etti yüce gönüllülükle kendisine 'küçük dostumuz' denmesine aldırmamaya karar veren Earwig, "şehirde dolaştım ve bir sürü kedi gördüm ve eğlenceli görünen O barı

buldum. Ve öyleydi! Oradaki bir adam beni öldürmeye çalıştı Caramon! Bir bıçakla! Buna ne dersin? Onu püskürttüm. Tak! Hoopakla tam kafasına. Ve hayatımda gördüğüm en güzel kız beni yanağımdan öptü. Sanki senmişim gibiydi Caramon! Artık yorulmaya başlamıştım ve buraya geldim ve bütün o oyun parçalarını yerde buldum, onları topladım ve parmaklıktan geriye pencereye tırmandım..."

"Ne?" Patron haykırdı.

"Şşt!" Önemli kısma geldiklerini hisseden Caramon bastırdı.

"Sizin odanıza gittim ve Raistlin'in asası kendi kendine gelmişti. Bu gerçekten olağanüstüydü, sadece başım birçok belaya girmişti ve daha düşünceli olabilirdi. Sonra kendi oda numaramı hatırlamadım, ben de masanın altında uyumaya gittim ve uyandığımda bu kadın tam tepemde oturuyordu ve giysisinin bu kısmının bacağından kaydığını gördüm. Ve bu," -kender jartiyeri gösterdi- "şey kayıp bileğine dolansaydı sendeleyebilir ve incinebilirdi, ben de onu aldım. Sanırım çılgınlığını duymuşsundur, ha? Sonra kadın bayıldı. Ve tüm bu insanlar üzerime alladı. Sebepsiz yere!" Earwig öfkeyle ekledi.

Yüzü yanan, jartiyeri hâlâ elinde tutan Caramon, ne yapacağını bilemeyerek kararsızca etrafına bakındı.

"Onu ben alırım efendim," kadın hizmetçilerden biri önerdi.

"Evet! Teşekkürler!" Caramon rahatlayarak giysiyi verdi. "Gerçekten bir sorun yaratmak istememişti, Efendi Hancı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Bundan sonra gözüm üstünde olacak. Bu bir daha yaşanmayacak."

"Umarım," dedi bir parça yumuşamış olan patron.

"Lütfen genç bayana özürlerimizi iletin," diye ekledi Caramon, Earwig'i yukarı sürüklerken.

"Başka bir öpücük alabileceğimi düşünmüştüm Caramon," dedi kender neşeyle. "Vay! Bu eğlenceliydi!"

Raistlin aşağıdaki sokağa bakarak pencerede duruyordu. Gün-

düz, sokakta gecekinden daha fazla insan yoktu. İşlerinden dolayı dışarı çıkanlar başları önde, oraya buraya kaçamak bakışlar atarak yürüyorlardı. Raistlin, vebanın pençesinde şehirler görmüştü. Havada korkunun kokusunu alabiliyordu. Şimdi de aynı kokuyu aldığını düşünmekteydi.

Ve orada, beyaz taş kaldırımın üstünde parıldayan çizgi duruyordu.

Caramon, Earwig'in arkasından, kaçmasına fırsat vermemek için kenderi ileri iterek odaya girdi. Raistlin yavaşça pencereden onlara döndü.

"Nasılsın?" diye sordu Caramon.

"Her zaman nasıl oldum?" Raistlin terslendi. Caramon'un incinmiş bakışını gören büyücü başını salladı. "Affedersin kardeşim. Üstümde ezici bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Buraya önemli bir şey yapmaya gönderilmiş gibi ama bunun ne olduğuna dair bir fikrim yok! Ve bunun için fazla zamanımız da yok!"

"Ne demek istiyorsun? Dünyanın zamanına sahibiz," dedi pratik Caramon. "Kahvaltı ısmarladım. Bir dakika içinde gelir."

"Zaman!" Raistlin pencereye dönerek beyaz çizgiye baktı. '...Geçidi bulmak, zaman geldiğinde orada olmak üzere.' Zamanımız yok kardeşim. Sadece Gözün Festivali'ne kadar. Üç gün."

"Ha?" Caramon kaşlarını çatı.

"Bu senin söylediğin şiir, değil mi Raistlin?" diye konuştu Earwig. "Gördün mü, hatırlıyorum. 'Karanlık ajanlarını gönderiyor, sinsi ve kara, geçidi bulmak, zaman geldiğinde orada olmak üzere.' Öykülere bayılırım ve bu da bir öykü kadar güzel. Size Dizzy Longtongue ile minotor hakkındaki..."

"Sanırım bir şey düşürdün," dedi Caramon,, kenderin keselerinden birine vurup içindekileri yere dökerek.

Cam ve fildişi oyun parçaları, tahtanın üstünde yuvarlanırken bir İanesi Raistlin'in ayaklarının dibinde durdu. Büyücü eğilerek bunu yerden aldı. Bu, güzel bir kadın şeklinde küçük, sararmakta olan bir l'igürdü; güzel, görkemli, kötü, küstah. Büyücü, figürü göz hizasına kaldırarak fildişine kazınmış küçücük detayları inceledi. Kadının

üstünde durduğu kaideye bakmak için çevirdiğinde alt tarafta 'X' harfiyle karşılaştı, parçanın büyücünün en sevdiği oyun olan *Büyücüler ve Savaşçılar* oyununda Karanlık Kraliçe olduğunu belirten bir işaret.

"Bu tesadüf olamaz," diye mırıldandı. " 'Kediler kaderi belirler' ve kayboluyorlar. Büyük Göz'ün zamanı, sonsuz gücün onu kullanabilecek olanları beklediği zaman, tekrar geliyor. Ben Karanlık Kraliçe olsaydım ve dünyaya geri gelmek için bir zaman seçmek isteseydim..." Raistlin'in sesi zayıfladı.

Caramon dudak büktü. "Hey, böyle konuşma Raist! Kendin söyledin. Tesadüf. Kedileri bulacağız ve kayboluşlarının müthiş mantıklı bir sebebi olacak. Belki de şu flütçü çocuğun kasabaya gelip flütünü çaldığı ve tüm farelerin onu kasabanın dışına kadar izlediği öyküdeki gibidir."

"Fakat öykünün sonunu unutuyorsun kardeşim. Sonunda, flütçü geri geldi ve çocukları çaldı."

Caramon bir şey söylemedi. Pek yardımcı olmadığını düşünüyordu.

Parçaya dikkatle son bir defa bakan Raistlin, onu kendere geri verdi. Earwig, figüre büyücü kadar dikkatle baktı ancak ilgisini çekecek bir şey göremedi. Sadece bir oyun parçasıydı.

" 'Kader bağımsızları ilerletir' " dedi Caramon kendi kendine, şu anda en sevdiği atasözlerinden birini tekrarlayarak. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Merekler'ı keşfetmemizin zamanı geldi."

"Ya Konsey Üyesi Shavas? Onu görmeye gitmemiz gerekmez mi?"

"Sanırım kardeşim, onun bana gelmesine izin vereceğim," dedi Raistlin soğukkanlılıkla.

"Siz yabancısınız, bu olayı bizim gibi göremezsiniz."

"Sanırım hayır, bayan," dedi Caramon. "Bence bu yer istila edilmiş benziyor."

"Hayır bayım, hayır. Bir zamanlar binlerce vardı, şimdiyse birkaç tane. Çok az," dedi yaşlı kadın.

"Bu doğru," diye ekledi başka bir masada oturmakta olan bir adam. "Sabahtan akşama kadar kediler sokaklarda dolaşırdı. Beyaz, gri, kahverengi, çizgili, noktalı, benekli. Her tür."

"Siyah hariç," yaşlı kadın araya girdi. "Nedenini bilmezdik fakat aralarında tek bir kara kedi yoktu."

"Bazıları, büyücülerin gelip kara kedileri aldığını söyler," dedi adam Raistlin'e ters ters bakarak.

Raistlin bir kaşını kaldırarak kardeşine göz attı. Huzursuz görünen Caramon başını bira kupasına gömdü. Üç arkadaş, görünüşte manzarayı izlemek amacıyla şehirde dolaşıyorlardı. Fakat ne zaman bir meyhaneye rastlasalar, Raistlin içeri girmekte ısrar ediyordu. Sohbetin çoğunu kardeşine bırakıyordu. Yakışıklı, iyi niyetli savaşçı insanlara kolayca yaklaşıyordu, onlar da kendisine anında ısınıyorlardı.

Caramon başlarda içkilerin parasını nasıl ödeyeceklerini merak dinmişti fakat Raistlin'in parşömen kılıfını çıkarması yetiyordu, kimse kendilerinden para istemiyordu.

Raistlin dinliyor ve Eanvig'in kafatası kolyesine birisi anormal ini ilgi gösterecek mi diye bir gözünü kenderden ayırmıyordu.

"Daima kapılarımızın dışına kedilerin yiyip içmeleri için yiyecek kapları ve süt çanakları bırakırdık," orta yaşlı bir adam l\ aşçıya anlattı, "fakat bazen de kapılarımızı açık bırakırdık ve kedilerin içeri gelmelerini, kahvaltımıza eşlik etmelerini beklerdik."

Gözlerini Caramon'dan ayırmayan genç bir garson kız, "Hep sokaklarda veya parklarda gezinip okşanmayı beklerlerdi," diye Açıkladı. "Kimse onlara zarar vermeyi düşünmezdi bile. Ne de olsa, bil gün dünyayı kurtaracaklar!" Meyhanenin diğer sakinleri onayla aak başlarını salladılar.

"Buralarda flüt çalan birini görmediniz, değil mi?" diye başladı l'ııamon ama kardeşi ona öylesine vahşi bir bakış attı ki, savaşçı hidenbire sustu. Gitmek üzere ayağa kalktılar.

"Bütün büyücülerin Abyss'e kadar yolu var," dedi oradakilerden ' büyücü giderken.

"Ne kadar da kâba!" Earwig haykırdı.

Yumruklarını sıkarak Caramon döndü fakat Raistlin elini, kardeşinin kıvrık koluna koydu.

"Sükunet, Caramon."

"Böyle şeyler söylemelerine nasıl izin verebiliyorsun?" Savaşçı bilmek istedi.

"Çünkü onları anlıyorum," dedi Raistlin fısıltılı sesiyle. "Bu insanlar korkunun pençesinde," diye ekledi sokağa çıktıklarında. "Tüm hayatları boyunca bu şehirde yaşadılar ve şimdi kutsal saydıkları bir şey kayboluyor, nedensizce, ipucu bırakmaksızın. Ben kolay bir hedefim çünkü beni suçlayabilirler."

Sokağa baktı. Beyaz çizgi oradaydı, ona yol gösteriyordu. Ne Caramon, ne de Earwig onu görebiliyordu ancak handan çıktıklarından beri onun yolundan sapmamışlardı.

"Konsey üyesinin evi mi? Sokaktan aşağı yürüyün," dedi bir adam Caramon'un sorusuna cevap olarak.

"Teşekkür ederim," diyen savaşçı başka bir meyhanenin dışındaki masalardan birine oturmuş olan kardeşi ile kenderin yanına döndü.

Merekler'a geldiklerinden beri birkaç tane kedi görmüşlerdi. Ara sıra bir tanesi yürüyen yol arkadaşlarının önlerinden geçiyordu. Caramon, rahatsız edici bir şekilde kırılmayan yeşil gözler tarafından izlendiği, incelendiği hissine kapılmıştı. Ardından gidecek daha fazlası gelmeye başladı, ve Earwig kediler tarafından çevrildi. Omuzlarına atlıyor, kahverengi saçının tepe kuyruğuna vuruyor ve boynuna sürünüyorlardı. Kender bu ilgiden aşırı mutluymuş ve yeni arkadaşlarıyla oynamak için çıldırıyordu.

Diğer taraftan Raistlin, sessiz ve tek başına oturuyordu. Kedilerin hiçbirisi onun yanına gelmemişti.

"Şuna bak," diye bir kadının fısıldadığını duydu Caramon ve parmağıyla sihirbazı işaret ettiğini gördü.

"Biliyorum," dedi arkadaş. "Kedilerimizin birine bu kadar düş-

manca davrandığını hiç görmemiştim."

"Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardır!"

Üçüncü bir kadın tısladı, "Bahse girerim büyücünün kayıp kedilerle bir ilgisi vardır! Ne de olsa, o buraya gelene kadar hiç bir sorun yoktu!"

"Sorunlarınız biz gelmeden önce başladı," Caramon ateşli biçimde söze girdi fakat kardeşi ona tekrar uyarıcı bir bakış fırlattı ve savaşçı sözlerini yuttu.

"Bazı kişilerin, onun cinsinin dünyadaki kötü olan her şeyden sorumlu olduğunu söylediğini duymuştum!"

Büyücü bu sözleri aldırmadı. Rahatça sandalyesinde oturuyor ve küçük porselen bir fincandan *hyava* denen yerel bir içki içiyordu. Hava çok soğuk olmamasına ve kendisini baştan ayağa örten kınınızı cübbesini giydiği halde, içekten gelen sıcaklık bedenini hoş bir şekilde ısırmıştı.

Caramon oturarak Earwig'in kıkırdamaları arasında kardeşiyle konuşmaya çalıştı. "Muhafızın bize söylediği gibi, tek yapmamız gereken Güney geçidi Sokağı'ndan şehir merkezine gidip konsey üyesinin evini bulmak. 'Bütün yollar oraya çıkar' demişti adam. 'Kaybolmazsınız.' "

"Sence bu biraz garip değil mi?" Raistlin sordu. "Şehrin tam göbeğinde bir ev?"

"Evet, acayip olduğunu düşünmüştüm ama ona bakarsan şu lanet yer tümüyle acayip," diye mırıldandı savaşçı.

"Sanırım bu evi görmek istiyorum." Raistlin uzanarak Earwig'in omzuna dokundu. Kediler kenderle oynamayı bırakarak taş kesilmişçesine büyücüye baktılar. "Earwig," dedi Raistlin, kendisi de kedilere gözlerini dikerek, "gitme zamanı."

"Pekala," dedi daima olduğu yerden başka bir yere gitmekten memnun olan kender. "Hadi kediler," dedi kucağına tünleyenleri dürterek. "Gitmeliyim. Kıpırdayın."

Kediler kımıldamayınca, hasır sandalyeden yavaşça kalktı. Kediler yere atladı fakat gözlerini Raistlin'den ayırmadılar.

Büyücü, kapüşonunu yüzüne çekerek ince, altın rengi cildini gün ışığından korurken cübbesinin gölgelerine sığındı. Magius'un

Asası nı eline aldı ve Caramon ile Earwig arkasında olduğu halde yoldan yukarı yürümeye başladı.

Kediler bir an durarak yaklaşık on adım arkadan yol arkadaşlarını izlemeye başladılar.

"Şuna bakın!" dedi Earwig keyifle.

Raistlin duraklayarak etrafa bakındı. Kediler durdu. Raistlin tekrar hareket etti ve kediler tekrar onun arkasından gittiler. Onlara daha çok kedi katıldı ve az sonra yol arkadaşları en küçük bir ses çıkarmayan bir grup kürk, kuyruk ve parlak göz tarafından izlenmeye başlamışlardı.

"Neden böyle davranıyorlar?" diye sordu birisi.

"Bilmem. Belki onlara büyü yapmıştır falan!"

"Bundan şüpheliyim. Kedilerimiz üstünde büyü kullanırsa ona ne yapacağımızı biliyor."

Aniden Raistlin döndü ve kapüşonunu kafasından çekti. Kediler kaçıp dağılarak sokakları büyücüye terk ettiler.

* * *

Caramon hayatı boyunca çok şehir ve kasaba görmüştü fakat Mereklar gibisini değil. Yemek ve içmek için, küçük Güneygeçidi Sokağı boyunca savaşçının çoğu köyde gördüğünden daha çok yer vardı ve hatta geceler boyu aynı şeyi sunmak yerine tek bir yemek üstünde uzmanlaşmış yerler bulunuyordu.

"Ve pencereler," dedi savaşçı kendi kendine inanamazlıkla. "İnsanlar cam parasını nereden buluyor?"

Hayal edebileceğiniz her tür dükkanda muhteşem şeyler satılıyordu. Penceresinde 'Oxford' yazan bir kitapçının yanından geçtiler. Önde tahta bir kürsü, üzerinde ortadan açılmış büyük bir sözlük vardı. Raistlin cilde baktı ve özlemle iç çekti. Üstündeki fiyat neredeyse inanılmazdı, Raistlin'in hayatı boyunca kazanabileceğinden daha fazla.

Büyücü, yoldan aşağı ilerlerken, yaptıkları işi bırakıp güce sahi bu insanı gizleyen kırmızı cübbeye bakanların sayısı artıyordu. Baz çocuklar Raistlin'e doğru koşarak altın rengi pençesi ve soluk ma

kristal küre olan siyah tahtadan asaya dokundular. Büyücü, asayı geri çekmedi. Çocuklar çok yaklaştıklarında siyah asanın kendisi onları uzaklaştırır gibiydi.

Caramon da dikkat çekiyordu. Erkekler, gençliğini ve gücünü kıskanarak ona bakıyordu. Kadınlar, güçlü kollarına ve geniş göğsüne, kıvrıcık kahverengi saçına ve yakışıklı yüzüne hayranlıkla bakarak göz ucuyla onu izliyorlardı.

"Hey Caramon, neden tüm kızlar sana bakıyor?" Earwig merakla sordu.

Savaşçı, onlara doğru baktığında kadınlar kızarak yüzlerini «İlerinin içine saklarken Caramon'un yan yan bakışına ve geniş gülümsemesine kıkırdadılar.

"Belki bu kadar büyük bir kılıç görmemişlerdir," dedi göz kupan savaşçı.

Raistlin küçümsemeyle homurdandı.

Bir saat daha geçti, yolcular Shavas'ın evini görebiliyordu. Keskin gözlere sahip Earwig birkaç ayrıntı verdi. "Bitki kaplı gibi görünüyor. Ve pencereleri renkli camdan."

Raistlin bir şey söylemese de kenderin, konsey üyesinin evini tarif edişini ilgi ile dinliyordu. Kenderin söylediği doğruysa bu ev 'İmdeki diğer tüm evlerden farklıydı. Büyücü ihtiyaçtan ziyade ı ılatlamak için esasına dayanarak ileri baktı. Önceki gece geçtiği inavdan beri kendini garip biçimde yenilenmiş, hatta dinleşmiş hissediyordu. Beyaz çizgi ayağının dibinde yanıyor, attığı her uduyla daha parlak ve daha belirgin biçimde parlıyordu.

Az sonra yol arkadaşlarının tümü de bir moloz tepesinin -beyaz hışlan sokak ve kaldırımların başladığı yerde biten mükemmel bir toprak çemberi- üzerinde yükselen evi görmüştü. Tepecik, şehir loviyesinin üstüne çıkıyor ve taş bir patika, konsey üyesinin evine ı moloz tepesini çevreleyen küçük korulara uzanıyordu. Tepenin (İnıl küçük bir gölete yetecek kadar geniş ve düzdü ve buradan de-i' lı çıkarak malikanenin kenarındaki renkli bahçeleri suluyordu.

I (özleri vitray pencereleri inceleyen Raistlin durdu. Büyülenmiş hı mide güneş ışığının renkli camlardan yansıyarak gözlerinde |i ıldayan çeşitli renkler yansıtmasını izledi; kırmızı, mavi, yeşil,

beyaz ve siyah. Beş renk. Rüyasını hatırladı. Beş renk...

Büyücü, gözlerini kırptırarak, pencerelerin kurşun çubuklarına tutturulmuş, nedense aşına gelen garip şekillere bürünmüş camdan başka bir şey olmadığını gördü. Onları daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştığında zihni bunu reddetti.

Raistlin aniden kendini zayıf hissetti ve yürümeye devam edemez hale geldi. "Caramon!" diye seslendi, sesinin kısa bir mesafe-deki kardeşinin kulağına gitmesi için. "Dinlenmeliyim."

Büyücü, diğer bir hyava dükkanına ait olan bir sandalyeye çöktü. Asasına yaslandı. Nefesi azaldı. Caramon, yanma koştururken sırtını malikaneye dönerek kukuletasını başına kaldırdı.

Çekingeng bir garson kız iki bardak sert, koyu içki taşıyarak dükkandan çıktı. "Hayır," dedi savaşı, "sıcak suya ihtiyacı var."

"Bu iyi gelecektir kardeşim." Raistlin, içecekleri kızın elinden aldı. Kardeşi, soru dolu bir bakış attığında, "Yürüyüşten biraz yoruldum," dedi.

Raistlin gülünç biçimde ufak kulbu iki parmağının arasında tutup küçük yudumlar alarak»yavaş yavaş içti. Earwig neşeyle oturdu ve keselerini karıştırmaya başladı.

"Bunu gördünüz mü?" dedi kender, altın damarlı kristal bir tüy kalem çıkararak. "Sokakta buldum. 'Eğer sokaktaysa kimse istemiyordur,' diye düşündüm. Ve bunu buldum." Earwig üstüne sarı bir kurdele dikilmiş pullu bir top çıkardı.

"Onu geri ver!" Masanın üstünden uzanıp kenderi yakalamaya çalışan Caramon haykırdı. ,

"O benim! Ben buldum!"

"Daha önce benimdi! Handaki kız onu bana verdi ve özel bir anlamı var."

"O zaman sen de düşürmeseydin," diye azarladı kender, topu gerçek sahibine uzatırken. Top kendi etrafında dönerek güneş ışığını yakaladı ve sayısız renkler yansıttı. "Gerçekten, Caramon! Çok dikkatsizsin. Ayrıca bu gerçekten hoş bir kedi oyuncağı. Buna bayılıyorlar! İzleyen şu kara kediye bak."

Raistlin sandalyesinde öne eğildi. "Hangi kara kedi?"

"Şu kara kedi," diye cevapladı Earwig, büyücünün arkasını

işaret ederek.

Raistlin, hayvana bakmak üzere döndü. Çok büyük olmayan ve son derece siyah olan kedi sakın bir biçimde oturuyor, iri iri açtığı mavi gözlerini üstüne dikerek büyücüye bakıyordu.

"Hey, pisi pisi pisi," Caramon, oyuncağı ipinden sallandırdı.

Kedi irade yarışma girdiği büyücüye bakarak bir an daha durdu; siyah kum saatlerine karşı gök mavisi küreler. Ardından kedi, beyaz taş sokaktaki yerinden kalkarak sakın sakın Raistlin'in yanından geçti. Üç kez topa vurdu ve tekrar oturarak kardeşini izlediği gibi Caramon'u izlemeye başladı

Kedinin dikkatini dağıtmak istemeyen Earwig uzanarak hayvanın siyah kürkünü okşadı. Kedi hiçbir zevk veya huzursuzluk belirtisi göstermedi. Savaşçıyı incelemeye geri dönmekten önce kendere şöyle bir bakmakla yetindi.

Caramon, onu topla oynamaya kandırdı. Onları izleyen Raistlin, parmaklarını asasının tahtasına sürttü. Bu, tüm Mereklar'da gördüğü ilk kara kedi idi ve hayvanın bir ruh tarafından ele geçirilmiş -onu bir büyücünün arkadaşı yapan- olup olmadığını anlayacak bir büyü yapmak üzereydi ki; iki beyaz atın çektiği açık bir araba köşeyi dönerek sokaktan yukarı ilerledi. Arabanın kapısındaki tutamakların kaplaması parşömen kılıfı ile aynıydı.

"Konsey üyesi," dedi Raistlin, kardeşini dürterek.

Caramon etrafına bakındı. Earwig heyecanla ayağa fırladı. Kara kedi, kenderin bacaklarının arkasına sinerek gözden kayboldu.

"Burada dur," dedi berrak bir ses. Araba hyava dükkanının önünde durdu. Bir kadın oturduğu yerden ayağa kalktı. Dalgalanan beyaz ipekler giymişti, cildi giydiği elbise kadar solgundu. Koyu kahverengi saçları başının etrafına kaim bir örgü halinde sıkıca sarılmıştı. Boynunda, altın bir zincirden ateş kırmızısı bir opal sarkıyordu.

Kadın, üçlüye otoriter biçimde baktı. "Ben Konsey Üyesi Shavas. Lütfen akşam yemeğinde bana katılın." Bir an sonra ise gitmişti, atları arabayı tepedeki malikanesine taşıırken derin, şehvetli sesi yol arkadaşlarının düşüncelerinde yankılanıyordu.

BÖLÜM II

"Ailem yüzyıllar boyunca Mereklar'da yaşadı," dedi Konsey Üyesi Shavas, mükellef bir yemeğin ardından elinde büyük, dokunulmamış bir likör bardağı ile malikanesinin kütüphanesindeki ateşin önünde otururken.

Alevler kadının arkasında oynasarak titreşen ışıklar ve gölgeler yaratıyor, kadının dengeli, biçimli vücudunu çevreliyorlardı. Kardeşlerle, onları bütün hayatları boyunca tanıyormuşçasına rahatça konuşuyordu. Eşsiz bir güzelliği vardı. Sesi tatlı, akıcı amber gibiydi.

Ne Caramon'un ne de Raistlin'in, kenderin yokluğunu farketmemelerine şaşırmamak gerekirdi.

"Ve atalarınızın çevredeki kırlarda yaşadığını mı söylüyorsunuz?" Raistlin ateşe sokuldu. Onun elinde de bir bardak rom vardı

ve o da hiç dokunulmamış gibiydi, büyücü, fiziksel zevkler için soğukkanlılığını kaybetmek istemiyordu. Kapüşonu geriye itilmişti ve ateş, gözlerinde parlıyor, alevleriyle karanlıklarını dolduruyordu.

"Evet, bu doğru. Fakat tam yerinden emin değilim," diye cevapladı konsey üyesi.

Raistlin, kadının her ikisine birden hitap etmesine karşın bakışlarını kendisinin üstünde tuttuğunu gördü. Ve gözlerinde, kadınlarda görmeye alıştığı tiksiniye veya korku yoktu. Bu kadının gözlerinde hayranlık, beğeni vardı. Bu onun kanını kaynatıyordu.

"Belki asılları bu kütüphanede bulunabilir?" diye önerdi Raistlin, duvarlara yaslanmış binlerce cilt kitabı göstermek için eliyle bir süpürme hareketi yaparak. Kendisine söylenen bir şeyi hatırladı, bunlardan bazıları büyü ile ilgiliydi. "İsterseniz aramanıza yardımcı olabilirim."

"Evet, sanırım bunu çok isterim," dedi konsey üyesi. Hafifçe kızarması soluk cildini renklendirdi. İçkisine diktığı iri gözlerini kaldırarak tekrar büyücüye baktı.

Raistlin, önünde duran kadını inceledi. Yanlış bir şey vardı; bir şey onu rahatsız ediyor, başının etini yiyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Fakat güzelliğiyle başı döndüğünden bunun ne olduğunu düşünemiyordu. Belki bu Shavas'ın kendisindeydi. Onlara çok şey anlatmıştı... ve hiçbir şey. Sokaktaki insanlarla konuşarak daha çok şey öğrenmişti. Kadının bir şey sakladığını, ona yalnızken açıklayacağını hissetti. Büyücü, kardeşine keskin, manalı bir bakış attı.

Caramon bunu görmezlikten geldi. Daha önce de kardeşinin başkalarıyla ilişkilerine şahit olmuştu. Raistlin'in değişmez hile ve manevralarını, meraklı kulaklara kurnaz bir ima gönderip sadece tahmin edebildiği şeylere işaret ederek avını diğerlerinden saklanan bilgiyi ağzından kaçırmaya mecbur etme yöntemlerini biliyordu. Savaşçı, daima büyücünün başkaları üstünde zihinsel üstünlük sergilemesinden utanmıştı. Ayrıca Caramon, güzel kadının yanından ayrılmak istemiyordu. Kadının, Raistlin ile konuşmasına karşın sürekli olarak kendisine baktığına dikkat etmişti.

"Evet, Efendi Büyücü," dedi Shavas, sıkıntı vermeye başlayan sessizliği bozarak, "siz ve kardeşiniz, gerçekten ihtiyaç duyan

şehrimize yardım edecek misiniz?"

"Burada," diye belirtti cübbesinin altından kıvrık bir parşömen çıkaran büyücü, "yapılan işin ücretinin 'görüşülebilir' olduğu yazılı. Görüşme için tam olarak ne kadar pay var?"

"Maliye Sorumlusu tarafından telaffuz edilen ücret on bin çelik," dedi Shavas.

Caramon'un ağzı açık kaldı. On bin çelik, bırak bir defada kazanmayı, tüm ömrünce kazandığından daha fazlaydı. Bu kadar büyük miktarda paranın alabilecekleri hızla aklından geçti; bir han! Hayır, büyük bir han, ortasında bir şömine ve arkada bir düzine oda ile ahırlar. Solace'in vallen ağaçlarının üstüne kondurulmuş bir ev hayal etti ve öylesine heyecanlandı ki ayağa kalkarak odada dolanmaya başladı, bu arada eşyalara çarparak küçük bir sandalyeyi devirdi.

"Caramon," dedi Raistlin kızarak. "Earwig nerede?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Caramon. "Onu takip etme günümde değilim."

Yüzünde birden endişe beliren konsey üyesi korkmuş göründü.

"Onun evimde dolanmasını istemiyorum! El sürülmemesi gereken çok sayıda değerli şey var! Lütfen gidip onu arar mısınız, bayım?"

Kadının gözlerinin içine bakan Caramon, kendisinden Abyss'e gidip beş başlı ejderhayı bulmasını istese hemen gidebileceğini düşündü.

"Elbette... Memnuniyetle, leydim," dedi. Yan kapıdan çıkarak kapıyı sertçe arkasından çekti.

Bu öğleden sonrakinden daha yorgun olmamasına karşın, destek için Magius'un Asası'na dayanan Raistlin, sandalyesinden kalktı. Bir kitap rafına doğru yürüyerek yaslandı ve metinlere gizli bakışlar attı. Belki onu rahatsız eden şey kitaplardan yayılıyordu.

"Size sormam gereken bir şey var, leydim."

"Bana Shavas deyin lütfen," dedi kadın, ona yaklaşarak.

Büyücü, altın benzeri ellerinden birini kitapların sırtı üzerinde gezdirdi. Parmakları toz içinde kaldı ve metinlerin maruz kaldığı davranıştan hoşlanmayarak bir kaş çatısıyla ince gri tozu inceledi.

Parmaklarını birbirine sürterek tozu haliya döktü. "Başarımızın değeri sizce nedir?"

"Korkarım sorunuzu anlamadım," diye cevapladı Shavas, başını hafifçe sallayıp yay biçimi kaşlarını kaldırarak.

"Çok basit, konsey üyesi," dedi farkında olmaksızın kadının yanına gelen Raistlin. "Başarımıza ne değer biçiyorsunuz?"

"Bu, elbette şehri ve tüm dünyayı kurtarmak demek. Bu benim için çok şey ifade ediyor, zira başaramadığınız takdirde karanlık ve umutsuzluktan başka bir şey olmayacak." Shavas bu sözleri rastgele, aşırı heyecan göstermeksizin söyledi. Karanlık ve umutsuzluk başa çıkamayacağı bir şey değilmişçesine gülümsedi bile. "Ne söylememi bekliyordunuz? Başarınızın tüm şehrin hazinesine bedel olduğunu mu? İsteddiğiniz herhangi bir şeyi alabileceğinizi mi, usta büyücü?" Raistlin'e cazibeyle baktı.

Büyücü, bedeninin, onun varlığına tepki gösterdiğini hissetti ve hemen öfkeyle savunmaya geçti. "Ben Usta Büyücü değilim, bu üst seviyeye ulaşamadım," dedi sahte bir alçakgönüllülükle. "Affedersiniz, sadece ilke olarak soruyordum. Kızdırdımsa özür dilerim," diye ekledi, kırmızı cübbesinin kapüşonunu başının üstüne çekerek.

Konsey üyesi ondan uzaklaştı. "O halde şartlarımızı kabul ediyorsunuz?"

"Oh, hayır, bunu kastetmedim. Düşünmek için zaman isteyeceğim," dedi büyücü cübbesinin derinliklerinden.

"Yarın cevap verir misiniz?" Shavas bir sabırsızlık hissi ile sordu.

"Belki." Raistlin ateşe döndü ve Shavas'ın tekrar ilerleyerek yaklaşma geldiğini görünce şaşırıldı. Altın maskesini takınarak sertçe sordu, "Yanlış bir şey mi var, konsey üyesi?"

"Hayır," dedi kadın, hafifçe geri çekilip bir elini taktığı kolyesine götürürken. "Sadece bir büyücüye hiç bu kadar yakın olmamıştım."

"Merekler'da hiç büyücü yok mu yani?" Raistlin sesini yükselterek sordu.

"Evet, bu doğru. Çok uzun süredir şehre hiç bir büyücü gelmedi."

"Peki bunun nedeni nedir acaba?"

"Bilmiyorum." Shavas beyaz omuzlarını silkti. Bir an düşün
dükten sonra ekledi, "Dağlarda yaşayan bir büyücü vardı. Fak
uzun süre önce öldürüldüğünü duydum, bazı... kötü güçlerce."

"Hortlaklar," dedi Raistlin, yarı gülümseyerek.

"Ne?" Kadın ürkmüş gibiydi.

"Hiç, sadece kardeşimin ahmaklığı. Ne tür bir güç öldürdü onu?"

"Emin değilim. Ben doğmadan uzun süre çıkmış bir efsane,
Gerçi 'hortlaklardan' bahsettiniz. Hayaletler tarafından öldürüldü-
ğünü duymuştum. Bu büyücüler arasında yaygın mıdır?"

"Bu tür büyü benim çalışma alanıma girmiyor, konsey üyesi.
Ben ölü çağırıcı değilim."

Shavas hafifçe öne eğildi. "Hiç olmayı düşündünüz mü?"

Neredeyse kendisine dokunuyordu. Raistlin ona baktı. "Neden,
konsey üyesi?" diye sordu hafifçe. "Bana öğretmeyi mi tekli
ediyorsunuz?"

Kadın neşeyle güldü. "Ne kadar tuhafısınız! Sanki size herhangi
bir şey öğretebilmişim gibi! Büyü ve büyücüler hakkında hiçbir
şey bilmem."

Evet leydim, iddian bu, fakat neden böyle bir soru soruyorsun?
Ve eğer bunları okuyamıyorsan neden bir kütüphane dolusu sihir
kitabın var diye merak etti büyücü, fakat bir şey söylemedi.

Konsey üyesi ile büyücü arasında bir anlık sessizlik oluştu
Raistlin yavaşça kitaplığa bakındı. Shavas hareketsiz durmuş, başı,
büyücünün hareketlerini izlemek üzere hafifçe arkaya yatmıştı. Saç
örgüsü zengin bir kıvılcık kahverengi renkte parlıyordu. Ateşin ışığı ko-
yu yeşil gözlerine ulaşmıyordu fakat gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

"Merekler'a gelmeden önce nereye gidiyordunuz?" diye sordu.

Raistlin elini ciltlerin üzerinde gezdirerek bazılarının başlıkla-
rıyla yazarlarının adlarını okudu.

"Mükemmel bir kitap koleksiyonunuz var, konsey üyesi," dedi,
özellikle ilgi çekici bir elyazması olan *Modem Felsefeler Tarih* olarak.

"Teşekkür ederim, fakat soruma hâlâ cevap vermediniz."

Raistlin kitabı yerine geri bırakarak ev sahibesiyle yüzleşmek

İn döndü. "Yol arkadaşlarım ve ben özel bir iş için Yeni Deniz
> [varına gidiyorduk." Sesi soğuk, neredeyse aşağılayıcıydı.

"Şimdi, kızdırdımsa üzgün olduğumu söyleme sırası bende,"
ledi koltuğuna dönen konsey üyesi.

Raistlin fırsattan yararlanarak parmağını yakındaki bir masaya
koyduğu bardağa daldırdı. Konsey üyesinin kendisine bakmadığın-
dım emin olduğunda, parmağını gözlerinin üstüne sürerek alkolden
dolayı sulanmalarını sağladı. Büyücü tavana ve duvarlara bakarak
hl/ln odayı taradı.

Çizgi -çağların ve sonsuz gücün akışı- görünmüyordu. Nerede
Rpki? Güneygeçidi Sokağı'ndan buraya gelerek evi ikiye bölmesi
i"-ıck!

Raistlin, çizgiyi bulma umuduyla geçitten gelen yola bakmak
İn pencereye ilerledi fakat cam mattı.

"Bir şey mi arıyorsunuz, Raistlin?" Shavas endişeyle sordu.

"Gözümde kül var," diye cevapladı, ovalarken. Ve aniden anladı.
l 'inlisini rahatsız eden şeyi biliyordu.

Kum saati gözleri, bakışının kaydığı her şeyde zamanın etkilerini
floyuyordu. Kulenin Efendileri başkalarına merhameti öğretmek,
İlin insanların aynı olduğunu, tüm insanların öleceğini hatırlatmak
umuduyla ona bu büyüü yapmışlardı. Raflardaki kitapların çürüdü-
ğünü, deri ciltlerinin çatlayıp solduğunu görüyordu. Masaların lake
juuullhlarını kaybederek yaşlandığını, kereste ve çıtalarının dağınık
yijhnlr halinde düştüğünü görüyordu. Fakat Shavas'a baktığında
.....genç, güzel, değişmemiş olarak gördü.

İhi olamaz! Eliyle gözlerini ovalayarak küfretti. Gözlerini tekrar
«Vh'ında bedeninin buz kestiğini hissetti. Konsey üyesinin vücudu
İtindi hesapsız zamanların geçişiyle çarpılmış çürüyen bir ceset,
ula karşı bir nefret, söylenemez ve doğal olmayan bir şey, yok
• dilmesi gereken bir taklitten başka bir şey değildi.

ı Islalar bana şimdi ne tür bir oyun oynuyor? Raistlin sessizce
udu filerinin arka kısımlarını gözlerine bastırarak az önce tanı-
k "İ• İHi• 11 korkunç görüntüyü silmeye çalıştı.

"Sorun nedir?" Shavas ayağa kalkarak sordu. Yaklaştı ve Raistlin
İlının kendisinin altın derisine değdiğini hissetti. Bir kadının do-

kunuşunu; asla hissetmeyi ummadığı bir şeyin ölümcül dokunuşunu hissetti.

"Dediğim gibi, ben iyiyim," Raistlin kısaca cevapladı. Kolunu kadının tutuşundan kurtardı.

Kadın incinmiş biçimde, Caramon'u hatırlatırcasına, ona baktı.

Raistlin içini çekti. Eli esasına uzandı fakat onu kitap raflarının yanında bırakmıştı.

"Lütfen bağışlayın, konsey üyesi. Kimsenin... bana dokunmasına alışıksız değilim. Kabalaştıysam özür dilerim."

"Özür gerekli değil, Raistlin. Sanırım anlıyorum. Hor görülmüş, kötü davranılmış. Hızla savunmaya geçiyorsunuz." Konsey üyesi elini kaldırarak büyücünün koluna koydu. "Sizi temin ederim ki bayım," diye mırıldandı, adamın onun saçının kokusunu duyabileceği kadar yaklaşarak, "benim yanımda savunmaya ihtiyacınız olmayacak!"

Raistlin boğulma duygusuyla soluğunu tuttu. Fakat bu duygu, hastalığının tersine zevk veriyordu. Kadın, gözlerine yine güzel görünüyordu; uzun, çok uzun zamandır gördüğü tek güzel şeydi. Kolu kadının narin bedeni etrafına kaydı ve onu kendine çekti.

BÖLÜM 12

Nedenini bilmese de her adımında biraz daha gerginleşen Caramon, konsey üyesinin evinin koridorlarında yürüdü. Evde, kütüphanedeki cansız zırh takımından daha tehditkar hiçbir şey yoktu. Derisinde hafif bir çürük, maviye dönerken sağ bacağındaki kasları ovaladı.

"Nasıl oldu bu?" dedi kendi kendine. "Herhangi bir şeye çarpıştığımı hatırlamıyorum."

Hol onu, kütüphaneden, evin ortasına doğru götürdü. Burada koridor belirsiz mor veya eflatun olan garip bir renkle donuk biçimde aydınlatılıyordu. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ve doğrudan duvara monte edilmiş pirinç yağ lambaları sadece zayıf bir parıltı sağlıyor, fitilleri çevreleyen buzlu cam, sarı-beyaz alevleri neredeyse hiçliğe dağıtıyordu.

"Abyss adına, neden burası böyle karanlık?" dedi kenderin

sayısız kapıdan hangisinde olabileceğini merak eden Caramon kendi kendine. "Earwig! Earwig! Neredesin?"

Bir cevap bekleyip seslenerek evi dolandı ve kendisine saatler gibi gelen bir süre sonra cevap alabildi.

"Caramon? Sen misin?"

"Elbette benim! Sen neredesin?"

"Burada!"

Caramon holün ortasındaki bir kapıya doğru birkaç adım yürüdü. Kolu çevirdi, içeri girdi ve donakaldı. "Shavas'm yatak odası," dedi.

Çıkması gerektiğini biliyordu, yaptığıının son derece yakışksız olduğunu biliyordu. Fakat kendine engel olamıyordu. Odanın güzelliği ve çekici gizemi onu ilerlemeye davet eder gibiydi. Ayrıca, dedi kendi kendine, kenderin sesini duymuştu ve leydinin isteyeceği en son şey özel eşyalarının arasında bir kenderdi.

"Sadece girip Earwig'e bakınacağım," dedi Caramon yavaşça, odaya girerken. Ne yaptığıının veya neden yaptığıının farkında olmaksızın kapıyı arkasından kapattı.

Konsey üyesinin holden daha aydınlık olan yatak odası rahat biçimde aydınlatılmıştı. Her biri farklı biçimdeki, bir grifon, ejderha veya diğer garip grotesk yaratıklar şeklindeki şamdanlarda birçok mum yanıyordu. Erimekte olan balmumunun çıkardığı hafif parfüm kokusu Caramon'a kadını hatırlattı. Arzu onu yaktı ve kendini yatağın yanında dikilir buldu.

Yatağın gövdesi pirinçten yapılmış, mumları tutan tuhaf yaratıklarla süslenmişti. Yatak, odanın arka tarafını kaplıyordu. Tavan ve metal desteklerden, perde ve gri ipek kumaşlar sarkıyordu. Siyah, kırmızı ve turuncu vernikli, garip kuşların, çarpık ağaçların ve tuhaf çiçeklerin resimlerinin bulunduğu konsol ve çekmeceler etrafa yayılmıştı. Aynı tip altı tane sandalye vardı. Komplike ayrıntıları ve dokuları başka bir çağa ait ipuçları veren, altın ve diğer madenlerden yapılmış küçük kutular üç masayı kaplıyordu. Savaşçı, maden işleminde bir uzman olmamasına karşın, kutuların usta bir sanatkar tarafından yapıldığını görebiliyordu.

Zemin, girdap, şerit ve çemberlerle dolu, odadaki diğer eşyalarla

aynı renkteki canlı bir halıyla bezeliydi. Duvarlarda birkaç tane ayna vardı; bunlardan birisi bir köşede altın çerçevesi olan insan boyunda bir aynaydı ve Caramon kendini görüyordu. Savaşçı, aynadaki yansımasının, mesafesinin gerçekte olduğundan daha uzak göründüğünü farketti.

"Ne kadar zamandır buradaydım?" Gözlerini kırıştıtırıp yüksek sesle sorduğunda sesi odanın çekici, şehvetli büyüsünü yok etti. "Ve Earwig nerede?" Endişeyle etrafa bakman savaşçı odayı araştırdı. Hiçbir şey bulamadı, kenderden iz yoktu.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, turuncu çiçekler ve yeşil yapraklarla boyanmış pürüzsüz, kara bir masaya dayanarak. Tahta, avuçlarının altında şaşırtıcı derecede sıcaktı. Düşünmeksizin masanın üstüne rasgele atılmış bir giysi parçasını eline aldı, parmakları kumaşı okşuyordu. İlerleyerek yatağa oturdu ve elleri serin, pürüzsüz kumaşın üstünde gezinerek ne yaptığını bilmeksizin giysiyi tutmaya devam etti.

"Konsey üyesi gördüğüm en muhteşem kadın," diye mırıldandı. Giysi parmaklarının arasında ısınıyordu. "Nasıl olduğunu bilmek isterdim," dedi Caramon yumuşak bir tonda.

Ayağa kalkarak boy aynasına ilerledi ve yüzünü inceledi; çoğu kişinin yakışıklı bulduğu bir yüz. Vücudu sayısız savaşta yaralanmış, kasları eşsiz bir güce sahipti. Derin bir nefes alan savaşçı, iri göğsünün genişleyerek kollarının sertleşmesini izledi.

Ardından elindekini gördü.

"Ne yapıyorum ben?" Yüzü utançla yanarak hızla masaya geri döndü, arkasından yüksek tonda bir ses geldiğinde okşadığı siyah ipek şalı yerine koymaya hazırlanıyordu.

"Elindeki nedir Caramon?"

"Hiçbir şey!" diye bağırdı başını yukarı kaldırmış, savaşçıya gülümseyen kenderle yüzleşmek için dönerek.

"Bu ne?" Caramon'un etrafından masaya uzanan Earwig sordu.

"Ona dokunma!" dedi savaşçı çabucak. "Sadece... konsey üyesi-ne ait bir şey."

"Oh," dedi kender omuz silkerek.

"Hadi Earwig! Burada olmamız gerek," dedi kendini suçlu

hisseden Caramon şiddetle, acısını kenderden çıkarırcasına.

Savaşçı, aceleyle kapıya doğru gitti. Earwig, onun arkasından giderken masalardan birinin üstünde küçük bir kutu gördü.

Beni al! Beni al!

"Ne?" dedi Earwig, duraklayarak hevesle kutuya bakarken.

"Ben bir şey söylemedim!" Caramon terslendi. Büyük, elle boyanmış bir paravana çarparak nerdeyse deviriyordu ve düşürmemek için onunla güreşti.

Beni al! Beni al!

"Kesinlikle!" kender haykırdı. Kutuyu kaparak keselerinden birine indirdi.

"Earwig!"

Paravanı düzelden Caramon kapının yanında duruyordu. Yine o sesi kullanıyordu. Earwig ona yetişti ve odadan çıktılar, savaşçı kapıyı dikkatle arkalarından kapattı.

"Neyin var Caramon?" İri adamın yüzünün kızardığını ve normalden daha hızlı biçimde soluk alıp verdiğini farkedenden kender sordu.

"Hiçbir şey! Sadece beni rahat bırak!" holden aşağı yürüyen Caramon emredercesine.

Beni aç! Beni aç!

"Bu gerçekten olağanüstü," dedi Earwig neşeyle, kutuyu almak üzere kesesine uzanırken. Caramon'un önünde açmaması için hiçbir sebep yoktu; fakat kender aniden bu muhteşem kutuyu arkadaşından saklama ihtiyacı hissetti. Savaşçının önden gitmesine izin veren Earwig, parmağıyla mandala hafifçe vurdu. Kutunun kapağı açılıverdi. İçinde sadece bir yüzük vardı; taş veya oyması bulunmayan, kırmızı kadifeye saklanmış düz, altın bir şerit. Daha ilginç bir şeyler bulmayı ummuş olan Earwig hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. Ne de olsa kutu onunla konuşmuştu.

"Pekala, neredeydin?" Yürüyüşünün ortasında kenderle yüzleşmek için birdenbire duran Caramon bilmek istedi. "Perdenin arkasında mı gizleniyordun?"

Earwig kutuyu giysisinin altına soktu. "Perde? Herhangi bir perdenin arkasında değildim!"

"O odadan adımı seslendiğini duydum! Bir yerde olmalıydın? Konsolların birinde mi?"

Earwig başını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Caramon. O odaya seni aramaya geldim!"

Savaşçı, şüpheyile kendere baktı. Ardından omuz silkerek başını salladı ve iç çekti. "Bu garip evden olmalı. SesL" 'uymama neden oluyor. O halde, nereye gittin?"

"Şey, Solace ve Thelgaard'a ve Güney Ergoth'a ve..."

"Evin içinde demek istedim!" Sabrı tükenen Caramon bağırdı.

"Oh! Neden öyle söylemedin?" dedi Earwig, avucuyla alına vurup gözlerini yukarı kaldırarak. "Bitkilerle dolu fantastik bir oda var ve hepsi de evin içinde yetişiyor."

"Bitkiler?" Caramon tekrarladı. "Bitkilerle dolu bir oda olduğuna emin misin?"

"Evet. Aynı zamanda sıcak ve buharlı da."

"Hım... hım. Bundan sonra da bir yerlerde gizli bir oda olduğunu söyleyeceksin."

"Hey! Nereden bil..."

"Abyss adına, Earwig! Çılgın öyküler uydurmaktan vazgeç!" Caramon holden aşağı yürüdü. "Gel hadi. Raist'in yanına dönmeliyiz."

"Elbette, Caramon," dedi Earwig neşeyle. Yüzüğü parmağına geçirdi.

* * *

"Siz ve Caramon ikiz misiniz?" Shavas küçük masanın diğer tarafından sordu.

Gözlemden dolayı şaşırان Raistlin, oyun tahtasından başını kaldırdı. Daha önce bundan bahsetmemişti. "Bunun belli olduğunu sanmıyordum," dedi kuru bir şekilde.

"Kabul, birbirinize benzemiyorsunuz ancak siz ve kardeşiniz belki de sandığınızdan daha fazla aynısiniz."

"Bundan kuşkuluyum, Leydi Shavas. Mereklar'a gelme planları anızdan size bahseden jurnalcı bu bilgiyi de vermiş olmalı."

"Kızmayın Raistlin," dedi ona şahane, yaşlanmayan gözleriyle bakan leydi. "Şehrimizin başında böyle korkunç bir dert varken, konsey üyesi olarak görevim Mereklar'ı ziyaret eden herkesin amacını ve nedenlerini bilmektir."

Haklıydı elbette. Raistlin istemeyerek kabullendi ve kendini küçümsedi. Kahrolası herkesi, her şeyi kontrolü altına alan yapısı... kadının dudaklarının tadını hâlâ kendisinininkinin üstünde hissediyor olduğu gerçeğine karşı.

Oyun tahtası, bir kol uzunluğunda ve birkaç santim kalınlığında, üstünde birbirini izleyen gümüş ve abanoz renkli kareler bulunan, tanımlanamayan grimsi bir metal bloktu. Büyücü uzanarak at üstündeki adam figürünü iki kare sola ve bir kare öne ilerletti.

"Harika bir hamle ama bunu biliyorum." Konsey üyesi gülümsedi.

Oyuncuların yanına konulmuş bir ölçekten bir parça altın -bir ucunda yüksek bir kare bulunan küçük bir üçgen- alarak topladığı küçük yığının üstüne yerleştirdi. Ölçek büyücüye doğru eğildi. Shavas kendi taşlarından birini -geniş bir kalkanı ve mızrağı olan bir adam- Raistlin'in şövalyesinin önünden aynı sıradaki diğer iki, şövalyeye doğru ilerletti. Adamlarının altına kalın metal bir çubuk yerleştirerek Raistlin'in atlısının geçemeyeceği bir engel yarattı.

Büyücü kendi taşlarından birini -bir kule- süvarilerinin arkasına yerleştirdi ve kendi tarafından daha büyük bir çubuk alarak hafifçe, yine de kendi lehine eğilmesini sağladı. Engeli ve üç adamı tahtadan çekerek kendi şövalyesini bir kare ilerletti.

"Bu hamleyi de biliyorum," dedi Raistlin, geriye yaslanıp tahtayı hesaplayan gözlerle inceleyerek.

Taktiği, Shavas'ı önemli büyüü -külçelerin temsil ettiği- harcamak ve tahtanın, büyücünün gerçek kuvvetlerinin beklediği tarafından bir taş oynatmak zorunda bırakmıştı. Yaptığı şaşırtma hareketle kadını, üç küçük subay, bir tahkimat ve oyun konumunu feda etmek zorunda bırakmıştı.

Shavas da sandalyesinde geriye yaslanarak mevcut büyülerini ölçtü, rakibinin lehine ilerleyen bir ibre olan ölçeğin üstündeki sayacı okudu.

"Mükemmel bir oyun çıkardınız, efendi büyücü."

"Teşekkür ederim. Uzun zamandır oynuyorum."

Kapı, duvara çarparak gürültü ile açıldı. Caramon ile Earwig odaya daldılar.

"Onu buldum," dedi Caramon.

"Kimi buldun? Beni mi? Ben kaybolmamıştım, değil mi? Kaybolmuş muydum, Raistlin?" Earwig sordu.

Shavas'ı izleyen büyücü, kadının bakışının Earwig'in üstünde kilitlendiğini gördü. Gözleri parıldadı, dudakları kısıldı. Raistlin hızla Earwig'e baktığında kenderin yakasının yamulduğunu, kedi kafatası kolyenin şömine ateşinde parladığını gördü. Hızla konsey üyesine baktı fakat kadının yüzü ifadesizdi.

Herhalde yanıldım, diye düşündü soğuk bir ürperti ile sarsılarak. "Çok uzun sürdü. Ne yapıyordunuz?" diye sordu, duygularını gizlemek için kısa kısa konuşarak.

"Sadece... dolanıyorduk," Caramon mırıldandı. Oynadıkları oyuna baktı. "Büyücüler ve Savaşçılar. Asla anlamını çözemedim."

"Çoğu insan bunu öğrenmekte güçlük çeker, Caramon," dedi kadın yatıştırıcı bir sesle.

"Sanırım uzun soluklu strateji kafasına sahip değilim," diye itiraf etti savaşçı.

Konsey üyesinin gözleri onunkilerle buluştu. Aptal oyunlar oynamayı aşmış erkeklerden hoşlandığını söyler gibiydi. Savaşçı, karnın yüzüne hücum ettiğini hissetti.

"Hey!" Earwig heyecanla haykırdı. "Bu taşlar tıpkı kesemdeki taşlara benziyor. Görmek ister misiniz?"

Kendini bir kanepeye bırakan kender, Caramon'a çaıptı ve iri adamın dengesini kaybederek oyun tahtasını itmesine neden oldu. Parçalar etrafa dağıldı.

"Seni sakar ahmak! Saatlerdir bu oyunu oynuyorduk!" Raistlin ("ilkeyle hırladı.

"Ben... üzgünüm, Raist," dedi savaşçı kafası karışarak. Bir şey eklemeye hazırlandı fakat konsey üyesinin bir bakışı ona sözünü unutturdu.

"Zararı yok," dedi Shavas, Caramon'un gözlerinin içine gülümleyerek. "İş konuşmaya dönmeliyiz zaten. Kardeşinizle ben sadece

siz gelene kadar vakit geçiriyorduk."

Bakış. Caramon'a, kadının dakikaları saydığını anlatıyordu. Sağ vaşçı hiç böylesine büyüleyici, böylesine çekici bir kadınla karşılaşmamıştı. Kadından nasıl olup da bu kadar uzun süre ayrı kaldığını anlayamıyordu. Bunun sebebi evdi... bu garip ev.

"Nereye takıldınız?" Raistlin sordu. "Herhalde kenderi bulman uzun sürmemiştir!"

"Kaybolmamıştım," dedi Earwig kararlılıkla. "Nerede olduğumu gayet iyi biliyordum. Kaybolan biri varsa, Caramon'du. Onu... oh! Hey!"

"Ne? Oh, affedersin Earwig, üstüne oturmak istememiştin." Kenderi altından kurtaran Caramon, kanepenin diğer tarafına, kardeşinin yanına gitti.

"Sizin de bildiğiniz gibi," misafirlerinin hepsinin oturmasını bekleyen konsey üyesi söze başladı, "Mereklar'ın refahı burada yaşayan kedilere bağlıdır. Bizi dünyadaki kötülükten korurlar. Kehanet..."

"Kehanetleri okuduk," Raistlin kısaca lafa girdi. "Fakat belki bize bunları söyleyenlerden bahsedebilirsiniz."

"Üzgünüm. Yapamam. Devam edebilir miyim? Son zamanlarda kediler kaybolmaya başladı. Kimse nedenini bilmiyor. Kimse nereye gittiklerini bilmiyor. Kehanetlere inanıyorlar, anlıyorsunuz ya. Dünyanın sonunun geldiğinden korkuyorlar.

"Şehrin kökenlerini biliyor musunuz?" Kadın, üç yol arkadaşına sordu.

"Mereklar hakkında bir şeyler duyduk," büyücü cevap verdi, "ama belki eksik bölümleri tamamlayabilirsiniz."

Shavas başını eğerek hafifçe gülümsedi. "Kimse şehrin kökeninden emin değil, Afet'ten zarar görmeden kurtulmuş görünmesi hariç. Ne yazık ki, sakinleri bu şansa sahip değildi. Çevrede yaşayan insanlar şehre akın ettiklerinde tüm binaların boş olduğunu keşfettiler. Mereklar'ın vatandaşları -eğer vardıysa- kaybolmuştu."

"Ne demek istiyorsunuz 'vardıysa' sözüyle?"

"Bazıları, şehrin sadece Afet'ten beri var olduğuna inanıyor. O zamandan önce var olmadığına. Gülünç, biliyorum fakat size söyle-

incim gerektiğini düşündüm.

"Nerede kalmıştım? Ah, evet. Zamanla bazı aileler, ülkenin kilit konumlarına sahip olarak herkesin bu yeni yerde beraberce yaşamasına yardım ettiler."

"Ve sizin aileniz de bunların arasında mıydı?" Raistlin sordu.

"Doğru. Ailem daima konsey üyesi, şehri yöneten ve her açıdan ilendiren kişiler olmuştur. Lord Brunswick, Tarım Sorumlusu'dur ve yiyeceğimizi sağlayan toprakları izler. Lord Alvin, Bayındırlık Sorumlusu'dur. Diğerleri kendi özel alanlarında lord ve leydilerdir, Parlamento Güvenlik Görevlisi ve Kütüphaneler Ustası ve benzeri görevler gibi. Toplam on kişi."

Shavas sandalyesinde yavaşça yer değiştirdi. Eli, dar elbisesinin I allarını zarafetle boynundan çekerek uzun, yay gibi boynunu ve Riermer beyazlığındaki cildini açığa çıkardı. Kardeşler, mıhllanmış l'ibi bakakaldılar.

"Önceki sakinlerinden bir iz olmadığını söylediğimde tamamen doğruyu söylemiyordum," Parmakları opal kolyesiyle oynayan Shavas mırıldandı. "İstisnasız her evde keşfettiğimiz kehanetler vardı. Bu kitaplar burada, kütüphanedeydi. Ve ayrıca..."

"...kediler!" Earwig haykırdı.

Kenderin sesiyle arzu dolu düşlerinden uyanan Raistlin ile Caramon sıçradı.

"Evet doğru, Earwig." Konsey üyesi, kendere gülümsedi. "Kediler. Binlercesi serbestçe sokaklarda dolaşıyordu. Daima dosttular ve etrafta insanlar olmasından memnun görünüyorlardı. Mereklar'ın yeni sakinleri, kedileri, tanrılardan bir işaret olarak aldı."

"Kedilerin kaybolduğunu ne zaman farketmeye başladınız?" Boğazını temizleyen Caramon sordu.

"Bir aydan kısa zaman önce."

"Gittiklerini nereden anladınız? Demek istediğim, hâlâ birçoğu etrafta geziniyor..."

"Söylemesi zordu elbette, çünkü şehirde zaten çok fazla kedi vardı. Fakat insanlar kedileri evcilleştirmişti; veya belki de kediler insanları evcilleştirmişti, bazen ayırt etmek zor olur. Kedilerin kaybolduğunu farkettiler ve şehirdeki toplam kedi sayısının endişe ve-

rici şekilde azaldığını gördük."

"Ve bir yerde saklanmadıklarından emin misiniz? Veya şehir duvarlarının dışında dolaşmadıklarından?"

Shavas'm kaşları hafifçe kalktı. "Biz aptal değiliz."

Caramon kıpkırmızı oldu. "Ben..."

"Üzgünüm, bayım." Konsey üyesi içini çekti. "Bağışlayın. Ben... bu oldukça üzücü bir zaman. Evet, eminiz. Yoksa bu ödülü öne sürmezdik."

"Tam olarak ne yapmamızı istiyorsunuz?" Raistlin sordu.

"Elbette ki kedilere ne olduğunu bulmanızı ve bunu durdurmanızı istiyoruz," dedi şaşırılmış görünen Shavas.

"Siz 'biz' diyorsunuz. Şehir konseyinin diğer üyelerinin de yardımımızı istediklerini mi varsaymalıyım?" Raistlin, kadını dikkatle inceledi ve renginin hafifçe solduğunu gördüğünü düşündü. Kadın gözlerini indirdi.

"Bazıları isteksiz... dışarıdan birini..." Shavas cümleyi bitirmeye tereddütlüydü.

Raistlin'in dudakları acımasız bir gülümsemeyle ayrıldı. "Söylemek istediğiniz hanımım, konseyin diğer üyelerinin şehirlerinde bir büyücü istemedikleri çünkü sorunun büyücü toplumunun bir hatası olduğunu düşünmeleri!"

"Kızmayın, Raistlin!" Shavas yalvaran gözlerle ona baktı. "Konseyin diğer üyeleri gerçekten de kedilerin kayboluşlarından dolayı büyücüleri suçluyorlar. Şu an için. Fakat sizin yardımınıza ihtiyacımız olduğuna, tüm büyücülerin kötü olmadığına onları ikna ettim. Bize yardım etmeyecek misiniz? Lütfen?"

Caramon, kardeşinden yayılan tatmin duygusunu neredeyse hissedebiliyordu; bu güzel, çekici kadını süründürmekten doğan tatmini. Savaşçı, ikizine çok kızmıştı. Uzanıp ev sahibesini rahatlatmak için davrandı. O anda Earwig'in, konsey üyesinin tüm şövalyelerini ve subaylarını kesesine doldurduğunu gördü. İçini çeken Caramon yön değiştirerek kenderi tuttu. "Şunları geriye koy!"

"Neleri geriye koy?"

"Şu oyun parçalarını!"

"Neden? Onlar benim."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle. Raistlin'e sor. Bu sabah odada onlara bakıyordu. İşte Karanlık Kraliçe ve işte diğer Karanlık Kraliçe... Hey! Şimdi iki tane oldu! Bu harika değil mi?.."

Caramon, kenderin kesesini kaptı -Earwig'in protesto dolu feryadına aldırmayarak- ve içindekileri oyun tahtasına döktü. "Size ait başka bir şey var mı, hanımım?"

Shavas'ın bakışı kenderin üstünde gezindi ve bir an parmağındaki yüzükte durdu. "Hayır," dedi Caramon'a. "Teşekkür ederim."

"Gitme zamanımız çoktan geldi." Asasına dayanan Raistlin kalktı. "Yorgunum ve düşünmem gereken çok şey var."

"Arabaya, sizi hana bırakmasını söyleyeceğim. Bana yarın işi almaya karar verdiğinizizi söyleyeceksiniz, değil mi Raistlin?" Zarafetle ayağa kalkan Shavas sordu.

"Belki de, hanımım," diye büyücü cevap verdi, eğildi ve odadan çıktı.

•BÜLÜM13

"İnsanlara neden böyle davranıyorsun, Raistlin?" Konsey üyesinin özel arabasının rahat deri koltuklarında önde oturan Caramon bilmek istedi. Akşamın soğuşundan korunmak için aracın üstü örtülmüştü.

Kardeşinin alışılmadık derecede düşmanca ses tonundan eğlenen Raistlin, ikizine baktı. "İnsanlara nasıl davranıyorum?"

"Biliyorsun." Caramon öfkesini tam olarak kelimelere dökemiyordu. "Seni incitecek bir şey yapmadı."

"Yapmadı mı?" diye mırıldandı Raistlin; fakat kelimeler kırmızı, cübbenin kapüşonu içinde boğuldu. Hafifçe kıpırdandı. "Saf olma Caramon. Yardımımızı, sadece kendi ihtiyaçlarına uyduğu sürece istiyor. Diğer konsey üyelerinin bizden nefret ettiklerini ve sadece mecburiyetten bizi tutacaklarını itiraf ettiğini duydun."

"Onlar sadece senden nefret ediyor," dedi Caramon ve ağzını

aliyle kapattı, Aniden kendini iyi hissetmiyor oluşu haricinde bunu I den söylediğini bilmiyordu. İç organları yılan gibi büzülüyordu.

Raistlin sabit bir bakışla kardeşine baktı.

"Evet," dedi Earwig, "iş alıyor muyuz, almıyor muyuz?"

"Bu senin için ne fark eder, kender?" Raistlin kızgınlıkla sordu.

"Ne zamandan beri iş senin umurunda oldu?"

Earwig gözlerini kırıştırtarak elini ovuşturdu. Bir parmağının IM Tındaki deri kaşınıyordu. "Birçok şey benim umurumda! Siz hiç beni ciddiye almıyorsunuz, hepsi bu. Ve almalısınız!" diye bildirdi, nıkadaşlarına bakarak. "Aksi takdirde pişman olursunuz!"

"Sakin ol," eliyle altüst olmuş midesini ovalayan Caramon mırıldandı.

"İşi alacağız. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu," dedi Raistlin.

"O halde ne zaman başlıyoruz? Önce ne yapıyoruz? Bilmem ilerek!" Earwig bağırdı.

Caramon, yüzü şaşkınlık ve acıyla kıvrılan arkadaşına baktı. "Neden?"

"Sadece mecburum, o kadar!" Earwig, kendini koltuğa fırlatıp kollarını küçük göğsünün üstünde kavuşturarak meydan okurcasına konuştu.

"Bu akşam neyin var senin?" Caramon ona dik dik baktı.

"Her birimizin nesi var?" Raistlin terslendi.

Kimse bir şey söylemedi. İkizlerin her biri kendi cevabını bulmuş olabilirdi; yine de hiçbiri yüksek sesle bunu dile getirmemişti.

Hana dönüş yolculuğu sessiz; gece oldukça sakindi. Raistlin, evlerin çoğundan, yaklaşan Gözün Festivali'ne hazırlık için süslemeler sarktığını gördü. Magius'un Asası'nı yere vurarak başını hafifçe salladı. Bu insanlar, ne kadar aptallar. Kutluyorlar, dans ediyorlar. Nedenini bilmeden. Bu bayramı meydana getiren korkunç fedakarlığı anlamıyorlar, dedi içinden.

Raistlin, konsey üyesiyle geçirdiği zamana geri döndü. Paylaşımları mahremiyet heyecan vericiydi ve çok çabuk bitmişti. Kollarından girdiği hızla çıkarak uşaklar hakkında bir şeyler fısıldamıştı. Raistlin, kendini meşgul etmek, zihnini önemli konuya tekrar odaklamak için, raflardaki kitapları incelemişti. Cadılık, büyü,

çağırma hakkında metinler bulmuştu. Büyülerin adlandırılması, illüzyonlar, dualar üzerine nadir ciltler gördüğünü sanmıştı. Çağlar ötesinden gelen harikalar, yüzyıllardır kayıp harikalar rafları dolduruyordu.

Çıraklığında bu kitapların bazılarını duymuştum. Neden buradalar? Neden bunları elinde tutuyor? diye sordu kendine. Raistlin, kadının, ailesi Afet'ten sonra buraya geldiğinde kitapların- burada olduğunu söylediğini hatırlar gibi oldu. Bu güvenilir bir cevaptı elbette, fakat...

Büyücü, odada gördüğü her şeyi hatırlamaya çalıştı; her ayrıntıyı, heykelciği, resmi. Bir masanın üstünde garip gölge ve renklerde, düz, her biri bir parmak uzunluğunda ve şöminenin ışığında parlayan, beş tane taş vardı. Kayıp Gönderi Taşları'nım tanımına uyuyorlardı. Evrenin bir modeli vardı; pirinçten bir aygıt, hareketli parçalardan oluşan bir yapı, küreler ve sayaçlar, sarmal yaylar, sıkışan enerjilerini salan kangallar...

Raistlin, elinin üstünde başka bir el hissetti. Sıçradı, ardından bunun Caramon olduğunu görünce rahatladı. "Bana dokunma! Nefret ettiğimi biliyorsun!" diye hırladı.

"Üzgünüm Raist, fakat ben... ben kendimi iyi hissetmiyorum."

"Öyle mi? *Shirak*," diye fısıldadı.

Asanın ışığı arabanın içinde parladı. Raistlin kardeşinin yüzüne baktı. Savaşçının yüz hatları çökmüştü ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı, sanki günlerdir uyumamış gibi. Sırtı kamburlaşmış ve omuzları düşmüştü.

"Romdan dolayı olmalı," inleyen ve arabanın yan tarafına yaslanan Caramon, kendince sonuca vardı.

"Ne kadar içtin?" Raistlin sordu.

"Fazla değil," Caramon kendini savunurcasına mırıldandı.

Raistlin sessizce kardeşini inceledi. Caramon genellikle, çoğu adamı masanın altına yuvarlayacak miktarda içebilirdi. Elini uzatan büyücü, parmaklarını kardeşinin bileğinin üstüne kapattı, hızla ve ip gibi atan nabzına baktı. Savaşçının alnında ve üst dudağında ter damlacıkları oluşmuştu.

Raistlin belirtileri biliyordu, iyi biliyordu. Fakat içten içe inkar

etti. "İştahını kontrol etmeyi öğrenmelisin kardeşim," dedi büyücü.

Araba, onları hanın önünde bıraktı. Bu defa ikizinin Barnstoke HalPun kapısından girmesine yardım eden Raistlin'di.

"Ben iyiyim Raist. Gerçekten," dedi zayıflığından utanan Caramon. Vücudunu dikleştirerek kardeşinin kolunu reddetti.

Raistlin ona baktı ve omuz silkti, esasına dayanarak merdivenlere doğru yürüdü. Earwig arkadan zahmetle ilerledi. Kenderin başı eğikti. Sağa veya sola bakmıyor, gözlerini doğrudan önündeki zeminin üstünde tutuyordu. Onu hafifçe yalpalayarak ve tavanın görüldüğü gibi üstüne çöküp çökmeyeceğini merak eden Caramon izledi.

Hancı, ana odanın kenarında masanın arkasında duruyor, defter yığınlarını inceliyor, siyah bir tüy kalemle notlar alıyordu. Misafirlerinin geldiğini duyunca başını kaldırdı.

"Geç bir saat. Gece yarısını geçti. Sanırım konsey üyesiyle toplantınızın iyi geçtiğini söyleyebilirim baylar?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," Raistlin yumuşak bir tonda konuşarak masanın yanından geçti, merdivenleri çıktı, odaya doğru ilerledi. Hakarete uğrayan hancı işine döndü.

Caramon merdivende tökezleyerek dizlerinin üstüne düştü. Endişeyle duraklayan Raistlin geriye baktı.

"Git," Caramon kardeşine elini salladı. "Ben... sadece dinlenmeliyim. Seninle... odada görüşürüz." Savaşçı, kendini yere atarak merdivenin kenarına yaslandı. Etrafına bakınmayan Earwig merdivenleri çıkmayı sürdürdü.

Raistlin, kendisi de Caramon kadar garip davranan kenderin arkasından baktı. Büyücü kime yardım etmesi gerektiğinden emin değildi.

"Seni burada, sahanlıkta bekleyeceğim, kardeşim," dedi bir gözü Caramon'un, biri Earwig'in üstünde olduğu halde.

Başını sallayan savaşçı, merdivenlerden çıktı. Raistlin iri adamın kolunu tutarak odaya gitmesine yardım etti.

"Earwig, kapıyı aç."

Kender başını salladı ve uykuda yürürcesine, hiç bir yorum yapmaksızın kendisine söyleneni yerine getirdi. Caramon paldır

küldür odanın içine tökezledi. Başını kaldırdığında, asanın ışığında gözüne karanlık köşede bir hareket çarptı.

"Raist..." diye başladı, fakat daha bir şey söyleyemeden kardeşi onu kenara itmişti. Ucu, asanın ışığında parlayan bir dart karanlıktan doğruca savaşıya uçtu. Kendini silahın önüne atan Raistlin pelerini ni açarak giysiden bir kalkan yaptı. İki dart daha gelerek hedeflerine ulaşmadan önce kırmızı cübbeden giysinin içine gömüldüler.

Suikastçı ileri fırladı; siyahlar içinde bir şekil, akrobat çevikliği ile büyücünün etrafından kaçtı. Şaşkına dönen kenderin üzerinden atladı, zemin kata giden merdivenleri bir sıçrayışta indi ve sokakta kayboldu.

Raistlin, kesesinden büyü malzemesi olarak bir cam parçası çıkararak pencereye koştı fakat suikastçı çoktan gitmişti. Döndü ve yerde yatan kardeşine koştı.

"Caramon? Yaralandın mı?" diye sordu, kardeşinin yanma çömelerek.

"Hayır, ben... sanmıyorum."

İkizinin yüzüne bakan Caramon, gerçek bir endişe, gerçek bir kaygı gördü. Bedeninden bir sıcaklık geçerek bir anlığına hastalığını durdurdu. Ta içinde, Raistlin kendisine önem veriyordu. Bu bilgi dünyadaki tüm suikastçılarla karşılaşmaya değerdi. "Teşekkürler, Raist," dedi zayıf bir sesle.

Raistlin, cübbesini inceleyerek giysideki üç dart çekti. İkisi katlar arasına gömülmüş, üçüncüsü metal bir diske çarpmıştı; Kara Kedi'de kadından aldığı uğur muskası. Muskaya eğlenen bir ifadeyle baktı.

Amaşsızca odada dolanan Earwig, suikastçının düşürdüğü diğer bir dartı buldu. Kender, kardeşlere hiç bir şey söyleyemeyerek dartı cebine kaydırıldı.

"Başka bir şey ister misin Caramon?" Raistlin sordu.

"Hayır, hiçbir şey. Sadece dinlenmem gerek." Savaşçı, yatağına yığıldı. Kardeşi onun yanına oturdu. "Raist, bize artık kimsenin zarar vermeyeceğini söylediğini düşünüyordum. Burada olduğumuza çok fazla insan biliyordu."

"Peşinde oldukları 'biz' değildik, Caramon," dedi Raistlin dü-

şünceli bir tavırla, dartları incelerken. "O sendin."

"Ha?" Savaşçı dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Niye birisi Caramon'u öldürmek istedin?" Earwig esnedi.

"Dartlar doğrudan seni hedefliyordu. Beni veya kenderi değil. Ve bu garip hastalık. Ben olmasaydım sen tepki veremeyecek, yoldan çekilemeyecektin. Kolay bir av olacaktın kardeşim."

Raistlin dartlardan birini ışığa tuttu. Büyücü, ucunu kokladı ve burnunu açık bir tiksintiyle kırıştırarak yüzünü geri çekti. "Thorodorone," dedi dudaklarını büzüp tekrar koklarken. "Kesinlikle. Son derece öldürücü bir zehir. Sana çarpmadığı için şanslıydın Caramon. Anında ölmüş olurdun."

Dartı yakındaki bir lambanın alevine tuttuğunda ucu yeşil renkte parlardı. Parmaklarına tükürüp hafifçe birbirine sürten Raistlin, şimdi siyah metalin üstünde kül grisine dönmüş zehri döktü. Aynısını diğer iki darta da yaparak dikkatle keselerinden birine yerleştirdi.

Yataktan kalkan büyücü, lambayı ve asasının ışığını söndürüp pencereye doğru gitti. "Adama ilişkin ne gördün?" diye sordu, davetsiz misafirlere ait bir işaret görmek için gözleriyle sokağı tararken.

"Hiçbir şey. Siyahlar içindeydi ve hızlıydı."

"Ve havalı silahta oldukça iyiydi," diye ekledi Earwig, hoopakının tepesini çıkarıp kendi silahının çıkış deliğini açarak.

Karanlıkta kimsenin görmediği kender, zehirli dart çıkararak deliğe yerleştirmeye çalıştı. Çok büyük olduğundan sığmıyordu. Tüylerden bazılarını kopardığında dartın kolaylıkla sığacağını farkedene kadar hayal kırıklığıyla baktı. Yolma işine girişti.

"Ben de onu göremedim," dedi Raistlin.

Earwig, tüysüz dartı gömleğindeki küçük, gizli bir cebe kaydırarak hoopakını kapattı. Tekrar esneyerek yatak örtüsünü açtı, uzandı ve hemen uykuya daldı.

Raistlin, "Bu gece onun evinin içinde dolaşırken garip bir şey fark ettin mi?" diye aniden sordu.

"Garip?" Caramon hastaydı ve başı dönüyordu ve sadece uyumak istiyordu.

"Garip, tuhaf, sıradışı... Anlamadığın herhangi bir şey görüp

duydun mu?"

Caramon, Shavas'ın odasını düşündü ve ipeğin temasını, parmaklarının arasındaki duyguyu, soğuk satenin ılınmasını hatırladı. Bir alev dalgası bedenini yaladı. Earwig'in sesini duyduğu sırada kenderin odada olmadığına yemin ettiğini düşündü. Evde saatlerce dolandığı gerçeğini düşündü, oysa kendisine sadece birkaç dakika geçmiş gibi gelmişti.

"Hayır. Hiçbir şey," oldu kısa cevabı. "Leydiyi işe karıştırma Raist. Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aşırı içtim, hepsi bu. Benim hatamdı."

"Belki de," diye mırıldandı Raistlin. "Bu eve tekrar gitmeliyim... yalnız."

"Ne?" Caramon uykusu sersemliğiyle sordu.

"Hiç, kardeşim."

Büyücü, yatağına gitti. Caramon'un horladığını, derin ve düzenli nefes alıp verdiğini duyduğunda Raistlin, kendisinin de uykuya dalmasına izin verdi.

* * *

Earwig. Ne yapıyorsun ?

"Uyuyorum. Ne yapıyorsa benziyorum?" kender karşılık verdi.

İri pençeler, siyah pençeler, dev bir kedinin pençeleri ona kuvvetle vurdu. Earwig ucu ucuna yoldan çekilebildi.

Arkadaşların ne yapıyor?

"Onlar da uyuyor."

İkisi de mi? Güvende? Zarar görmemiş?

"Evet! Şimdi beni rahat bırak. Şu canavarın yolundan çekilmem gerek!" Kender, dişleri olan metal bir kutuyu andıran bir nesnenin üstünden atladı.

Döneceğim, Earwig... Döneceğim... Döneceğim...

* # *

Caramon ertesi gün, geceki uykunun ardından kendini eskisi

kadar güçlü hissediyordu. Dünkü hastalığının izi bile kalmamıştı. Earwig ise huysuz ve keyifsizdi.

Caramon kahvaltıda, "Senin neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi kender. "İyi uyumadım, tamam mı?"

"Elbette," dedi şaşırın Caramon. "Sadece sordum. Bugün ne yapacağız, Raist?"

Gözün Festivali'ne iki gün var. Fazla zaman yok. Keşke ne için olduğunu bilseydim, diye düşündü Raistlin. Yüksek sesle cevap verdi, "Sanırım şehrin kalanını keşfetmeliyiz."

"Ne? Neden? Ne arıyorsun?" Earwig sertçe sordu.

Büyücü, gözünü kendere dikti. "Özel bir şey değil."

"Eh, ben de geliyorum," diye bildirdi Earwig. "Nereye gidiyoruz?"

"Diğer iki şehir kapısına, ardından merkeze gideceğiz."

"Hancı, şu siyah arabaların 'kamu aracı' olduğunu söylüyor," dedi Caramon, garip kelimeleri dikkatle tekrarlayarak. "Binmek için para ödüyorsun."

"Konsey üyesi Shavas, binmemiz için bizim yerimize ödeme yapacak," dedi Raistlin. "Gidip bir tane bul."

. + *

Yol arkadaşları arabayla dış yoldan Doğugeçidi'ne gitti. Mereklar'daki üç büyük anayol, geçitlerden şehir merkezine gidiyordu. İlerledikleri kestirme yol, diğer bölgelere hızlı ve kolay ulaşmalarını sağlıyordu. Yolculuk, bu ılık günde bir saatten biraz fazla sürdü.

Kediler her yerdeydi; kaldırımlarda uzanıyor veya insanların kucağında oturuyorlardı. Daha maceracı kediler, birkaç müşteriyle beraber gezinmek üzere dükkanlara giriyor veya dünyaya yukarıdan bakmak üzere damlara tırmanıyordu.

Kedilerin bazılarının, aralarında üç metre kadar mesafe bırakarak arabayı izlediklerini ilk farkedene Earwig oldu. Araba, insanların veya sokaktan geçen bir el arabasının etrafından dolanmak için yavaşladığında kediler de yavaşlıyordu.

"Bakın!" dedi kender, büyülenmiş şekilde.

Raistlin bakmak için döndüğünde, kediler kaçtı. Biri hariç.

"Bu o kara kedi. Konsey üyesinin evinin yakınında gördüğümüz."

"Nasıl ayırt edebiliyorsun, anlamıyorum Raist," dedi Caramon. "Bütün kara kediler bence bir."

"Şehirde başka bir kara kedi olmadığını saymazsan." Araba ilerledi. "Bizi takip ediyor."

Yüzü alışılmadık derecede ciddi olan Caramon oturduğu yerde öne eğildi. "Raist, bundan hoşlanmıyorum. Hiç birinden. Kedilerin bize bakışlarından hoşlanmıyorum. İnsanların bizi öldürmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Kenderin hareket..."

"Ben hiçbir şekilde hareket etmiyorum!" Earwig itiraz etti.

Caramon ona aldırmadı. "Bu on bin çeliğe değmez, Raist. Gidelim buradan; güzel, normal bir savaş bulalım."

Raistlin önce cevap vermedi, arabanın arkasından kendilerini izleyen kediye baktı. Ardından başını sallayarak konuştu, "Haklısın kardeşim. On bin çeliğe değmez." Başka bir şey söylemedi. İçini çeken Caramon arkasına yaslandı.

En sonunda geçide ulaştılar. Güney duvarındaki demir parmaklık gibi bu da her biri bir kedi kafası kazılı garip plaka ve levhalarla süslü madenden yapılmıştı.

"Bu sokağın adı nedir?" büyücü arabacıya sordu.

"Burası mı efendim? Burası Doğugeçidi Sokağı'dır efendim."

"Konsey Üyesi S havas sizin ücretinizi ödeyecek," dedi arabadan inmeye başlamış olan Raistlin. "Beklemeniz gerekmez."

"Evet efendim. Teşekkür ederim efendim." Sürücü, atlarını kamçıladi ve neredeyse Caramon ve Eanvig'i çiğneyerek hızla uzaklaştı.

"Burada olduğumuza göre ne yapıyoruz?" diye sordu Caramon.

"Bir içki içiyoruz," dedi Raistlin, gördüğü ilk hyava dükkanına ilerleyerek.

"Ha? Sabahın bu saatinde? Ne zamandan beri..."

"Sus kardeşim. Ben susadım."

Savaşçı, ona ne olduğunu merak ederek ikizinin arkasından bak-

ı. Omuz silkerek kenderi yakaladı ve büyücünün arkasından gitti.

Hyava dükkanının, yol arkadaşlarının geçtiği diğer dükkanlardan farkı yoktu, küçük bardaklardaki içkiyi aynı şekilde küçük tabaklara koyarak sunuyordu ve dışarıda oturmak için masa ve sandalyeleri vardı. Earwig ile Caramon sek hyava ve pide ısmarladı. Raistlin küçük bir bardak rom aldı. Üçlü, ılık güneş altında gevşedi.

"Neden bunu istedin?" Caramon sordu. "Hyava istediğini sanmıştım."

Raistlin, romu yudumladı. Caramon oturarak kara kara düşünmeye başladı. Earwig, kendi pidesini bir ısırıkta yedi. İri dostunun kendi pidesini yemeyeceğini gören kender, böreği tabaktan kaparak ağzına götürdü.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Caramon, kenderin eline vurarak haykırdı.

"İzle de gör!" Earwig de cevaben haykırarak pideyi tutmaya çalıştı. Yiyecek, ellerinde parçalandı ve yere düştü. "Ne yaptığını l-ördün mü? Yemeğimi mahvettin!"

"Senin yemeğin?" Savaşçı inanamayarak konuştu. "Ne demek istiyorsun, yemeğim derken?"

"Sen yemeyecektin, ben de bana vermek istediğini düşündüm."

"Yemeyeceğimi nereden biliyorsun? Ben... oh, boş ver. Hiç değilse boşa gitmeyecek."

Birkaç kedi geziniyordu ve ne kenderin ne de savaşçının pideyi islemediğini farz ederek tartışmayı çözme işini üstlenmişlerdi. Savaşçı neşelenerek hayvanlardan birini okşamak üzere eğildi. Bir an için gözüne siyahlar içinde, gölgelere sinmiş bir şekil çarptı.

"Earwig!" Caramon fısıldadı. "Şu ara sokakta duran birini görüyor musun? Hayır, bakma!"

"Ne?" dedi kender yüksek sesle, başını kaldırarak. "Nerede?"

Caramon dişlerini gıcırdattı. Bazı zamanlar bir kenderin yol arkadaşlığının emeklere değmediğini farketti. "Sana bakmamı löyledim!"

"Eh, bakmazsam nasıl görebilirim ki?"

"Boşver. Artık çok geç. Sokağın karşısındaki şu sokakta duran birini görüyor musun?"

"Hayır, artık değil," dedi Earwig.

Caramon dikleşerek döndü ve doğrudan sokağın içine baktı. Kimse yoktu. Aslında, daha yakından baktığında, savaşçı yanıltmış olabileceğini gördü. Siyahlı bir şekil sandığı şey bir su fıçısıydı.

"Evet?" Raistlin sordu.

"Hiç. Sanırım dün akşamdan korktum," Caramon mırıldandı. Kediyi okşamaya son verip kalkan Caramon, kardeşinin altın derili yüzünden yaşlar aktığını -şaşkınlıkla- gördü.

"Raistlin! Ne olu..."

"Hiçbir şey, Caramon," büyücü onun sözünü kesti. "Aslında tam tersi. Bu şehir hakkında bir şeyler anlamaya başlıyorum." Raistlin artan heyecanını kontrol altına almak için elini tahtadan esasının etrafında sıktı.

İki çizgi var, diye karar verdi büyücü. İkisi de iki ana sokağın ortasından geçiyor. Bu da doğruca konsey üyesinin evine gidiyor olmalı! Ve asama iddiaya girerim üçüncü bir çizgi batı sokağından ilerliyordur. Güç çizgileri, belki de bütün dünya üzerinde uzanıyor; her dakika daha da parlıyorlar. Burada sona eren çizgiler! Bu şehirde. "İlk tanrıların önünde duran şehir."

"Caramon," dedi Raistlin yüksek sesle. "Bir sekstant* bulmalıyım."

Yol arkadaşları, çeşitli dükkanlarda bu gemicilik aletini arayarak şehrin üçüncü bölümüne yürüdüler. En sonunda buldukları ise -oldukça hassas bir merceği ile daha da hassas geçişleri olan küçük pirinç bir sekstant- oldukça pahalıydı.

"Kelepir," tezgahlar onlara güvence verdi fakat büyücü aleti geri uzattı.

"Bunu almak için Leydi Shavas'ın parşömenini kullanamaz mısın?" Caramon sordu.

"Hayır. Sadece 'küçük masraflar' için geçerli. Bir sekstantın buna dahil olduğundan şüpheliyim."

Kardeşler yoldan yukarı yürüdüler, kender onlara yeniden katılana kadar kayıp olduğunu fark etmemişlerdi.

* Denizlerde gemicilerin, bulundukları yerin enlem ve boylamların belirlenmesi amacıyla, güneşle ufuk düzlemi arasındaki açısal mesafeyi ölçen optik seyir cihazı.

"Raistlin," dedi Earwig, büyücünün cübbesini çektiştirerek.

Garip, siyah gözbebeklerinde bir öfke bakışı belirdi. "Bana bir daha dokunma! Asla!" Büyücü, kenderi itti.

"Fakat sana bir şey getirdim!" dedi Earwig. Kesesine uzanarak sekstantı çıkardı.

Büyücü, elini hızla ağzına götürerek parmaklarını seğiren dudaklarının üstüne koydu.

"Earwig. Bunu nereden buldun?" Caramon sesinin sert çıkmasını için çabaladı.

"Dükkanan elbette," dedi başını sallayan kender. "Dükkan sahibi işiniz bittiğinde geri getirmeye söz verirsiniz alabileceğinizi söyledi."

"Gerçekten mi? Dükkan sahibi gerçekten bunu sana söyledi mi?"

"Şey, gerçekten söylemedi fakat odada olsaydı söyleyeceğine eminim."

Raistlin başını çevirdi. İnce omuzları sarsılıyordu ve Caramon, kardeşinin güldüğüne yemin edebilirdi.

"Ah, Raist, sence bunu geri vermeli miyiz?"

"Ne, Earwig'in hediyesini mahvedelim öyle mi? Asla!" dedi Raistlin. Aleti kenderin elinden alarak gizlemek amacıyla uçuşan cübbenin altına tıktı. "Teşekkürler, Earwig," dedi ciddiyetle. "Çok düşüncelisin."

"Bir şey değil," dedi gözlerinin içi gülen ve eski Earwig'e yenisinden benzemeye başlamış olan kender.

Yolcular başka bir araba buldu. Raistlin, sürücüye kendilerini Uatgeçidi Sokağı'na götürmesini söyledi. İstedikleri yere ulaştıklarında gün hızla batmaktaydı. Son parmaklık da diğerleri gibiydi, elementler madene dokunmamış, çubuklar üstünde aynı deşifre edilemeyen levha ve kalkan ağı.

Ardından diğer bir hyava evine gittiler, öncekinde ısmarladıkları yiyecek ve içecekleri ısmarladılar ve hemen hemen aynı sonuçları aldılar. Earwig, Caramon'un pidesini almaya çalıştı, savaşçı, kenderin eline vurduğunda yemek parçalanarak yere düştü ve hienin dükkanın önünde oturan kediler tarafından yendi.

"Gelecek defa yalnız oturacağım, yoksa açlıktan ölebilirim,"

diye mırıldandı savaşı.

Caramon, yolun öte tarafındaki bir dükkana -bol miktarda muhteşem kılıcın sergilendiği bir dükkana- baktı ve pencereden kendilerine bakan kara derili bir adam gördü.

Gizemli izleyicinin bakışına çekinmeden karşılık veren Caramon, güneşin omuzlarını ısıtmasına karşın ürperdi. Bu adamda garip bir şey vardı. Garip; fakat tanıdık...

Savaşı, kendi pidesinden bir parça ile kedilerden birini beslemeye çalışan kardeşine döndü. Caramon, Raistlin'in hayvanlara şefkat gösterdiğini hiç görmemişti. Kedilerden biri uzatılan kırıntıyı dişledi ve kendisine uzanan altın renkli ele çarptı ve geri çekildi.

Magius'un Asası'na yaslanarak sıkıca tutan büyücü, yüzünde öfkeli bir şaşkınlık ifadesiyle içini çekti.

Caramon, kardeşinin düşüncelerini bölmekten nefret ederdi ancak bu önemliydi. "Raistlin, izleniyoruz."

Büyücü ona baktı. "Sokağın öte tarafındaki silah dükkanında bulunan adam mı? Evet biliyorum. Son on dakikadır orada."

Caramon kalkmaya davrandı. "Biliyor muydun? Bizi öldürmeye çalışan kişi olabilir..."

"Otur kardeşim. Suikastçiler avlarını bu kadar açıkça izlemez. Bu adam bizi izlediğini bilmemizi istiyor."

Şaşırان Caramon isteksizce geri oturdu.

Earwig dönüp baktı. "Hey! Bu, benim kolyemi isteyen adam!"

"Ne? Ne zaman?" Raistlin şaşkın kenderin üzerine atıldı.

"N-ne..." Earwig kekeledi, "o... bir düşünüyüm... hatırladım. Kara Kedi Hanı'ndaydı."

"O sırada neden bana bir şey söylemedin?" Raistlin'in ağzından gerçek anlamda köpükler çıkıyordu. Öksürmeye başlayarak kollarını göğsüne yapıştırdı.

"Hey, Raist. Sakin ol," dedi Caramon.

"Hay aksi, sanırım unuttum," dedi omuz silken Earwig. "Önemli bir şey değildi. Sadece kolyeyi nereden aldığımı sordu, ben de ailemden kaldığını söyledim. Onu çok istiyor gibi görünüyordu ve benim de ihtiyacım yoktu ve ona vermeye çalıştım ama boynumdan çıkmadı. Ardından onunla beraber olan bir adam 'bağırsaklarımı

sökmekle' ilgili bir şeyler söyledi fakat bunu yapmamaya karar verdiler." Earwig'in sesinde hafif hayal kırıklığı vardı. "Ardından gittiler."

"Bu kolyeyi sevmeye başladım," diye ekledi kender, gururla bakarak. "Bunun sayesinde bir çok ilginç insanlarla karşılaşıyorum. Kasabadaki meyhanede bir adam bunu elde etmek için beni öldürmeye çalıştı."

"Seni öldürebilirim!" diye soludu Raistlin yeniden nefes alabildiği zaman.

"Bu ne zaman oldu?" Caramon sordu.

"Bir bakalım. Handaki kadınla başımın belaya girdiği sabahtan önceki geceydi. Kasabada dolaşıyordum ki adamların güldüklerini duydum. Komik olan şeyi gönnek için bir pencereden baktım ve bu adamın barmen kızlardan birine vurduğunu gördüm. Onu dışarı attılar, eşikte durdu ve kolyemi gördü ve kendisine ait olduğunu söyledi ve bir bıçakla üstüme yürüdü. Ben de hoopakımla ona vurdum ve barmen kız beni öptü."

"Kolyeni ilk defasında isteyen adamla aynı kişi mi?"

"Elbette hayır! O adam nazikti. Bu değildi."

"Bir isim?" Raistlin konuştu. "Bir isim duydun mu?"

"Hayır." Hatırlamaya çalışan kender kaşlarını çattı. "Fakat sanırım kız ona 'lordum' diyordu."

Raistlin derin bir soluk aldı. Caramon, sıcak su getirmeye davrandı fakat büyücü başını salladı. Spazm geçmişti. Düşünceye dalan büyücü gözlerini altın renkli ellerine dikti. Caramon başını çevirerek hâlâ gözetim altında olup olmadıklarına baktı.

"Gitti," dedi Raistlin.

Caramon titredi. "İçimi görüyor gibi geldi. Belki o da bir büyücüdür?"

"Sanmıyorum." Raistlin başını salladı. "Büyücülerin paylaştığı belirli... duygular... vardır. Bu bir..." -doğru kelimeyi aradı- "güç duygusudur. Takipçimiz bana bu duyguyu vermedi."

"Fakat sana bir duygu verdi," dedi kardeşinin sesinde bir şüphe hissedilen Caramon.

"Evet, bu doğru. Fakat bu her ne ise, başka bir büyücüyle karşı-

laştığımda hissedecek olduğum bir duygu olduğunu *sanmıyorum*."

Caramon, Raistlin'in neden 'sanmak' kelimesini vurguladığını sormak isterdi fakat büyücünün soğuk ifadesi konuşmayı kesti. Savaşçı, güzel bir yemek yemelerini önermek üzereydi.

"Güneygeçidi Sokağı'na gitme zamanı geldi." Raistlin ondan önce davrandı. "Konsey Üyesi Shavas ile yeniden görüşmek istiyorum."

BÖLÜM 14

"İşi almaya karar verdik," dedi Raistlin.

Konsey üyesi, yol arkadaşlarının her birine aşırı bir memnuniyet ifadesiyle baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Her nasılsa, alacağınızı İnliyordum."

Zarif bir hareketle, eldivenli ellerinden biri kenderden daha uzun l'ı çift elli kılıcı tutan bir zırh takımının önündeki bir sandalyeye "iudu. İşaret eden Shavas, diğerlerini de kendisine katılmaya davet Cili. Caramon, kadının kendisine manalı bir ifadeyle baktığı hissine kapıldı.

Odasına girdiğimi biliyor, dedi kendi kendine, utançla yanarak. İlenim... şalını ellediğimi biliyor. Mahcubiyetini gizlemek için kütüphaneye döndü ve eline geçen ilk kitabı çekti.

Raistlin, konsey üyesiyle konuşuyor, anlaşmanın koşullarını tar-

tışıyor, duvarlardaki oymalara ilişkin sorular soruyordu. Caramon aldırmadı. Güzel kadını düşünüyordu. Zengin, eğitilmiş, soylu; kendisinden çok yukarıda, ay ve yıldızlar gibi uzanamayacağı bir yerdeydi.

Aptal gibi davranıyorum, diye düşündü Caramon. Onun gibi bir kadın beni sevemez. Maggie gibi kadınlara bağlı kalacağım... Yine de aç bakışlarını, kadının yüzünden alamıyordu.

"Şehir bulunduğunda," diyordu Shavas, "duvarların çoğu boştu. Taşın, şehri inşa eden mimarlara ilk tanrılarca gönderildiğine inanıyoruz. Çok kişinin denemiş olmasına rağmen kırılmıyor. Bazıları, zaman ilerledikçe taşa sanki büyüyle kazanıyonnuşçasına oymalar belirdiğini fark ettiler." Büyücünün hareketsiz şekline baktı. "Oymalar Krynn üstündeki büyük olayların öykülerinden oluşuyordu, İslar'ın Kralrahibi'nin düşüşü; Huma'nın Efsanesi; Kara Gül Şövalyesi Lord Soth'un öyküsü gibi. Belli ki bilinmeyen bir güç duvarlara dünyanın öykülerini kazıyor."

Lord Soth... Ne aptalca bir isim. Caramon bakışını ondan ayırdı. Kitabı açarak bakmaya başladı ve ne aptal bir kitap diye düşündü; arka kapağa ulaşana kadar sayfa sayfa ilerleyerek. Ne resim ne yazı, hiçbir şey yoktu.

Omuz silkerek kitabı aldığı yere bıraktı. Etrafa bakındığında Shavas'ın, gözlerini kendisine diktiğini gördü. Savaşçı, kadının içi işleyen bakışı altında kızardı.

"İlginç bir şey buldunuz mu?" diye sordu kadın.

"Bundan şüpheliyim," Raistlin kardeşinin yerine cevap verdi. "Caramon, özellikle okumaktan hoşlanmaz. Öte taraftan ben, kitaplığımızda biraz zaman geçirmekten mutlu olacağım."

"Elbette, evimden ve tüm imkanlarımdan serbestçe yararlanabilirsiniz. Hepiniz..." dedi Caramon'a bakarak.

İri savaşçı kendini daha rahat hissederek kadına sırtıttı. Zengin ve eğitilmiş olabilir ama iş ona geldiğinde ne de olsa o da bir kadındı. Ve kendisi de bir erkek.

"Şehrin diğer konsey üyeleriyle de görüşmemiz gerekecek elbette," dedi Raistlin keskin bir tonda.

Caramon, kardeşine bakakaldı. Eğer son derece imkansız olma-

sa, ikizinin kışkırttığına yemin edebilirdi!

"Bu akşam için bir toplantı düzenledim bile," Shavas utangaçlıkla gülümsedi. "Dediğim gibi, kabul edeceğinizi biliyordum."

* * *

Toplantı, Mereklar'ın üçgen duvarlarının kuzey ucuna yakın olan Lord Brunswick'in evinde yapıldı. Lord, gizlilik nedeniyle ailesini o akşam dışarı göndermişti.

Şehrin yetkilileri, lordun, şehrin bir maketini bulundurduğu kütüphanede bir araya geldiler. Sandalye ve masalar zaten kalabalık olan odayı doldurarak gerçekte olduğundan daha küçük görünmesine neden oluyordu. Caramon bir parça klostrofobiye kapılarak Mereklar'ın Sorumluları gibi önemli kişiler tarafından sorguya çekileceği düşüncesiyle oldukça gerginleşti.

"Endişelenme kardeşim," dedi Raistlin karanlık, içinde kaybolduğu kapüşondan, "senin karışman gerekmiyor. Konuşmayı ben yapacağım."

Savaşçı rahatladı. "Elbette, Raist. Sen bilirsin."

Her şeye burnunu sokarak Caramon'u yarı çılgına çeviren Barwig, suratsızlık nöbetinden kurtulmuş görünüyordu. Kender, neredeyse maketi deviriyordu. Büyük bir kitabı kesesine tıkmaya çalışırken yakalandı. Nihayet Caramon, onun yakasına yapıştı ve kıpırdarsa bağlamakla tehdit ederek kanepede kendisi ile Raistlin'in arasına küt diye oturttu. Kender, metal bir nesneyi cebinden çıkararak kordonundan tutup sallamaya başladı.

Odaya ilk giren Shavas, aralarında şehrin maketi olduğu halde yol arkadaşlarının karşısına oturdu. Koyu, örgülü saç ile tezat oluşturan beyaz elbisesi tüm bedenini sarıyordu.

Onu, ev sahibi Lord Brunswick izledi. Odada yavaşça ilerleyerek Shavas'ın yanına oturdu. Sorumlunun yüz ifadesi boş ve resmiydi. Başka bir adam girdi, Lord Alvin. Brunswick'in karşısına oturarak Raistlin'e meşum bir bakış attı.

Diğer lordlar ve leydiler geniş, ikili kapıdan odaya girdi. Koyu saçlı ve bıyıklı kısa boylu bir adam Lord Brunswick'in yanına otur-

du. Alvin'in solunda uzun boylu ve zayıf başka bir adam oturuyordu.

Başka bir kadın odaya girdi. Saçı, yüzünden -kısa gümüş bir iğne ile tutulan ince tellerden bir takke- sıkıca geriye çekilmişti. Onunla beraber gri bir yelek ve daha koyu pantolon ile gömlek giyen vur; dumduymaz görünümlü bir adam geldi. Sağ gözünün altında küçük bir yara vardı ve siyah saç bir tarafa taranmıştı.

Diğer üç yetkili de odaya girdi. İkisi erkekti. Biri uçuşan kahve-rengi bir cübbeye sarınmıştı; dini bir mezhebin ermişi. Diğer çelik-ten bir tören göğüs zırhı ile deri baldır zırhı giymişti. Üçüncüsü bir kadındı, dolgun, mavi bir cübbe giymişti. Sembolü belli olmayan bir muska takıyordu.

Shavas sandalyesinden kalktı. "Raistlin Majere. Caramonj Majere. Earwig Lockpicker. Size Mereklar Şehir Konsey i'ni tanıştırayım.

"Lord Brunswick, Tarım Sorumlusu ve nazik ev sahibimiz. Lord] Alvin, Emlak Sorumlusu. Lord Young, İçişleri Sorumlusu. Lord Creole, Çalışma Sorumlusu. Leydi Masak, Kayıtlar İdarecisi. Lord Wrightwood, Maliye Sorumlusu.' Lord Cal, Muhafızların Lideri. Leydi Volia, Sosyal Yardım İdarecisi. Lord Manion..." Shavas durdu. "Lord Manion nerede?"

Diğer yetkililer birbirlerine baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Lord Alvin ekşi bir sesle. "Zamanı biliyordum. Bizzat söyledim."

"Asla geç kalmaz. Bundan hoşlanmadım." Shavas, alt dudağını ısırırdı. Alnının mermerimsi pürüzsüzlüğü bir çizgi ile bozuldu. Raistlin, bir elinin parmaklarının kıvrılarak yumruk haline geldiğini farketti.

"Belki de beklemeliyiz." Ayağa kalkan büyücü öneride bulundu.

"Hayır... hayır." Shavas'ın yüzü, büyük bir çabayla, aydınlandı. "Kısa süre içinde burada olacaktır, eminim."

"Pekala, konsey üyesi."

"Bize bir dakika izin verin konsey üyesi," dedi Lord Cal. "Sizinle ve diğer üyelerle konuşmak istiyorum. Özel olarak." Sorumlular toplanarak alçak sesle konuşmaya başladı.

Raistlin, kendisini inceleyen insanları inceleyerek hiç birine güvenemeyeceğine karar verdi. Geçmişte resmi kişilerle olan deneyimleri, devlet yöneticileri arasındaki ittifakların hem görünmez, hem de tehlikeli olduğunu öğretmişti.

"Entrika ağına dolanan kişi er geç örümceğe yem olur" dedi kendi kendine, büyük siyasi devrimci Eyavel'in bir sözünü hatırlayarak.

Ne tartıştıklarını merak etti ve tiz bir kıkırdama ona, yapacağı bir şeyi hatırlattığında dinlemek için öne ilerlemeyi düşünüyordu. Caramon'un arkasından uzanan Raistlin, Earwig'i yakasından yakaladı ve altın renkli, iskeletimsi eliyle yanma çekti.

"Earwig, bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun? Seni öldürmeye çalışan bunlardan biri miydi?"

Kender neredeyse anında başını salladı. "Hayır Raist. Fakat onun kim olduğunu bilip bilmediklerini sora..."

Raistlin kenderi daha da sıkıca tutarak dik dik baktı. "Bir kelime daha edersen seni cama dönüştürür ve bir dağın tepesinden aşağı bırakırım."

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?" duyulanan Earwig, kendisini tutan elleri takdirle kavramak için uzandı.

"Of! Ahi" Büyücü hızla elini geri çekti. "Ne yaptın? Beni yaktın!"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey yapmadım, Raistlin!" Earwig şaşkınlıkla eline bakarak itiraz etti.

Raistlin, kenderin bileğini yakaladı. Lambanın ışığında daha iyi incelemek için havaya kaldırdığında, dördüncü parmağında basit altın bir yüzük gördü.

Büyücü, kimsenin izleyip izlemediğini görmek için hızla etrafına baktı. Sorumlular özel görüşmelerine devam ediyorlardı. "Earwig!" diye fısıldadı. "Bu yüzüğü nereden aldın?"

"Yüzük? Oh, bu! Bir yerde buldum," kender rahatça cevapladı. "Herhalde birisi düşürmüştür."

Raistlin yüzük parmağını tuttu ve basit bir büyü mırıldandı. Yüzük, üstünde görünmez bir kaynaktan ışık parlarcaşma yanmaya başladı. "Büyü." Yüzüğü kenderin parmağından çekmeye çalıştı.

"Oh! Dur! Acıyor! Hey, yüzüğümün büyülü olduğunu mu söyledin?" Earwig hevesle sordu. Raistlin yüzüğü bıraktığında kender elini ovaladı.

"Hayır Earwig. 'Trajik' dedim. Birinin böyle değerli bir yüzüğü kaybetmesi trajik."

"Lütfen, tartışmaya son verelim!" Shavas'm normalden daha yüksek çıkan sesi büyücününü örttü. "Başlayalım artık." Odada bulunan herkes sandalyesine oturup sessizleştğinde kadın devam etti. "Merekler Konseyi'nin bu toplantısı şu ana kadar yapılmış tüm oturumlardan farklı. Şehrimiz tehlike içinde ve dünyanın kaderi söz konusu. Bu adamlardan" -yol arkadaşlarını işaret ederek- "ihtiyaç duyduğumuz bu zamanda bize yardım etmelerini rica ettik. Meclis şimdi sorulara açıktır."

"Şu anda bir büyücünün çıkagelmesi ilginç bir rastlantı. Kim onun, sorunlarımızın kaynağı olmadığını söyleyebilir?" Lord Alvin, Raistlin'i işaret ederek dudak büktü. "Herkes büyücülerin daima dünyayı yönetmek için çalıştıklarını bilir!"

"Size, onlara ihtiyacımız olmadığını söylüyorum, konsey üyesi!" Lord Cal ekledi, "Şehir muhafızları sorunla ilgilenecektir. Sadece biraz daha zamana ihtiyaç var!"

"Lütfen, Lord Alvin, kendinizi tutun. Suçlamanızı dayandıracak bir kanıtınız yok. Ve siz, Lord Cal, konuklarımıza saygı gösterin," diye emretti Shavas. "Eminim Lord Manion burada olsaydı aldığım önlemleri onaylardı."

"Sizi küçümsedimse üzgünüm Majere," sıkıştığı dişlerinin arasından da olsa Lord Alvin özür diledi.

Lord Cal bir şey söylemedi. Bir an sanki odadan fırlayacakmış gibiydi fakat Shavas'ın buz gibi bakışlarının altında sakinleşti.

"Büyücü sadece on bin çelik için burada," diye belirtti Lord Brunswick.

"Tam tersine," dedi Shavas soğuk bir biçimde. "Raistlin Majere herhangi bir ödeme yapılmasını kabul etmiyor."

Besbelli şaşkına dönen sorumlular birbirlerine baktı. Onlar kadar şoke olan Caramon inanamayarak gözlerini Raistlin'e dikti.

"Başka bir şeyin peşinde olmalı o halde," Alvin fısıltıyla söylendi

"Size hatırlatmalıyım ki Lord Alvin," Raistlin kapüşonunun derinliklerinden konuştu, "geleneğe göre, Gözün Festivali sırasında tüm büyücüler bedava hizmet sunar."

"Ve ben de size hatırlatabilir miyim, efendi büyücü, festival bir çocuk bayramından başka bir şey değildir ve efsaneler veya öyküler bunu olduğundan farklı bir şey yapmaz!" Alvin homurdandı. "Burada olmanızın gerçek sebebini söyleyin; cesaretiniz varsa!"

"Lord Alvin!" Şoke olan Konsey Üyesi Shavas haykırdı. "Sessiz olmanızı sağlayacak Lord Manion burada olmadığına göre, patlamalarınızı sona erdirmesenz, sizi bu toplantıdan çıkartmak mecburiyetinde kalacağım!"

"Müdahaleniz için teşekkür ederim konsey üyesi," Magius'un Asası'nı sağ elinde tutarak yavaşça ayağa kalkan Raistlin konuştu. "Fakat Lord Alvin'in sorusu uygun. Şehrinizde kalmamın sebebi burayı ilginç buluyor olmam. Bu kadar güzellik ve harikalarla dolu bir yer görmedim ve size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Biz kırmızı cübbeliler, siyah cübbeli kardeşlerimizin karanlık sanatlarını uygulamayız. Sadece kendimizi aydınlatmayı ve bilgimizi çoğaltmayı isteriz."

"O halde sadece deneyim kazanmak istiyorsunuz?" Çenesini yumruğuna dayamış, dikkatle büyücüye bakan Leydi Volia sordu.

"Bu oldukça zekice, leydim. Yol arkadaşlarım ve ben dünyevi çıkarları düşünmeksizin ihtiyaç duyanlara yardım etmenin bir erdem olduğuna inanırız," diye Raistlin alçakgönüllü bir biçimde cevapladı.

Caramon, kardeşinin yalan söylediğini biliyordu. Raistlin, para önerilerini asla gen çevirmemişti. Neden onlara böyle söylüyordu? (ierçekten neyin peşindeydi? Savaşçı merak etmişti. Kardeşini hayranlıkla süzen Konsey Üyesi Shavas'a bakan Caramon, kıskançlıkla cevabı bildiğini düşündü.

Büyücünün yorumu hepsini savunmasız yakaladığından, bir Mccsizlik oldu. Fakat Caramon, diğer sorumlular yavaş yavaş fıkırlamı değiştirse de Lord Alvin ile Lord Cal'ın halen ikna olmadıkları-
mı (örebiliyordu.

"Araştırmaya nereden başlamayı düşünüyorsunuz?" Leydi

Masak sordu.

Raistlin hafifçe eğildi. "Bağışlayın leydim ancak yöntemlerim tartışmaya açık değildir."

Bu bir patlamaya neden oldu, tüm sorumlular bir ağızdan konuşuyor veya bağıırıyordu. Bir yerde uzun süre oturmak zorunda kaldığından dolayı inleyen Caramon, huzursuzca pozisyonunu değiştirdi.

Earwig elini kaşdı; yüzüğün çevresindeki bölge sürekli ovalanmaktan kırmızı ve çiğ bir görünüme bürünüyordu.

Shavas, Lord Cal'a işaret etti. "Bu imkansız! Git Manion'u bul!"

Başkan odadan çıktı.

Lord Manion, resmi pelerinini siyah çalışma pelerininin üstüne atarak ip şeklinde örülmüş altın bir zincirden oluşan boğazındaki kopçaları bağladı. Ön hole son bir kez daha bakmak için dönüp her şeyin yerli yerinde bulunmasından tatmin olarak lambayı söndürdü, kapıyı kapattı ve büyük bronz bir anahtarla kilitledi.

Manion'un konutu, Mereklar yönetimi üyelerinin sahip oldukları diğer evlere benziyordu; her duvarında pencere camı olan beyaz taştan, geniş dikdörtgen bir yapı. Fakat bunun virane bir görünüşü vardı. İçişleri Sorumlusu varlıklı bir adam değildi. Bazıları onun, parasını kadınlara ve meyhanelere harcadığını söylerdi. Kendine ait bir arabası yoktu; fakat Lord Brunswick'in konağı yürüyebileceği kadar yakındı.

Lord Manion sokaktan aşağı, şehrin ortasına doğru ilerledi. Yol, onu şehrin içinden bir parka doğru götürüyordu. Yürürken yıldızları ve ayları gözlemek için göğe bakıyor, neredeyse dolunay görünümündeki Solinari ve Lunitari'ye gülümsüyordu.

Yakında, diye düşündü. Çok yakında...

Manion'un ağır siyah botları beyaz taştan kaldırımların üstünde tıkırdıyordu. Gece sessizdi. Şehir sakinleri kendilerini içeri kapatmış, karanlık ve bilinmeyen bir dehşete karşı kapılarını sürgülemişlerdi.

Lord gülümsüyor ve onların ahmaklıklarına başını sallıyordu ki, bir köşeyi döndüğünde aniden boğuk bir hırıltı duydu.

Manion sokağa baktı. Kaldırım, büyülu lambalarla aydınlatılmaktaydı. Bir şey göremeyince yoluna devam etti, ara sıra omzunun üzerinden geriye göz atıyordu.

Lord Manion hırıltıyı daha yakından duydu, şimdi yumuşak ayak sesleri de vardı. Dönüp ne olduğuna bakmak yerine hızını arttırdı. Parka ulaşana kadar botları kaldırımda yüksek sesle ötüyordu. Daha rahat nefes almaya başladı. Yumuşak toprak, ayak seslerini boğuyor, yüksek ağaçlar suretini gizliyordu. Takipçisini artık duymuyordu.

Ve o tekrar oradaydı, karanlıktan yılmaksızın onu izliyordu. Hırıltı daha yakından ve daha tehditkar gelmeye başlamıştı.

Derin, kısa solumalar şeklinde nefes alan lord terlemeye başladı. Bir ağacın arkasına saklanarak sırtını sert kabuğuna yaslayan adam, kınından bir hançer -uzun mücevherli bir pala, dar ucu kıvrık- çekti ve ucu aşağı bakacak şekilde elinde tuttu. Gece kadar hareketsizce, dikkatle dinleyerek, görme ve duyma duyularını olabildiğince açarak kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi.

Hiçbir şey duymadı, bir şey görmedi. Lord Manion rahatlayarak küçük bir nefes verdi.

Bir kol, başını ağaca çarptırdı. Bir el hançerini kavrayarak yakındaki bir çite fırlattı, adam tek bir becerikli hareketle etkisizleştirilmiş ve silahsız kalmıştı. "Buraya nasıl geldiniz?" diye fısıldadı saldırgan. Siyahlar giyinmişti, gölgeler içinde bir gölge.

Manion, saldırganın .gözlerinin -ayların parıltılı ışığında kırmızı görünen gözler- içine baktı. Lord tiksinti ve nefretle tükürdü.

"Cevap ver!" Siyahlı adam kolunu, lordun boğazına daha da bastırarak tısladı.

Bir bacağına kaldıran lord, saldırganın midesine vurarak saldırıyı geriye uçurdu. Manion, az önce fırlattığı adamın üstüne atladı ve boğazını tuttu.

Siyahlı adam, sağ koluna yatay bir yay çizdirerek eliyle Manion'u göğsüne vurdu. Pençeler, beyaz ipek gömlek üstünde yırtarcasına büyük bir siyahlık açtı. Lord ıstırapla çığlık attı. Saldırgan,

diğer elini lordun boğazına götürerek yerden kaldırdı ve sere serpe uzattı.

Başını sallayarak kendine gelmeye çalışan Manion, çıplak elle-riyle savaşıarak çılgınlıkla kavgayı yeniden başlattı. Pençeler yeni-den vurdu ve etini kesti. Lord, dizlerinin üstüne düştü. Saldırganın sağ ayağını kaldırıp tekmeyle başını arkaya savurduğu Manion, kolları ve bacakları açık halde, tamamen savunmasızca yere düştü. Lordun üzerine eğilen siyahlı adam lordu ayağa kaldırmak için bir kolunu uzattı.

Manion, başını saldırganın göğsüne gömdü. Siyah kıyafetli kol-ları kavrayarak ileri atıldı ve adamı tüm gücüyle ağaca çarptı.

Saldırganın göğsündeki hava boşaldı ve adam, birkaç dakika önce lordun yaptığı gibi, elleri ve dizlerinin üstüne düştü. Manion, adamı yakasından kaldırdı ve yüzüne vurarak kafasını ağaca vurdu. Saldırgan, yeterince hızlı olsa da hantal bir biçimde sonraki darbe-den sakındı. Lordun yumruğu ağaca çarparak kabuğunu çatlattı ve havaya sert kıymıklar savurdu. Diğer eliyle hâlâ saldırganı tutunan Manion, onu yere fırlatarak botunun ön tarafını yırtacak bir güçle tekmeledi.

Diğer adam yere çöktü ve lord, adamın tepesinde dikildi. Za-limlik ve nefret ifadesi yüz hatlarını çarpıttı. Adamın kafasını aya-ğıyla ezmeye hazırlanarak bacağını kaldırdı. Saldırganı bir anlık tereddüt yetti. Manion'un bacağını kavradı, bükerek kalça hiza-sından kırdı. Manion korkunç bir çılgınlıkla yere çöktü.

Saldırgan ayağa kalktı. İçişleri Sorumlusunu tek koluyla boğa-zından tutarak ayağa kaldırdı ve alışılmadık derecede uzun ve sivri dişlerini göstererek hırladı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye tekrar sordu.

"Yok edileceksin, türünün hepsi gibi!" Manion boğuk bir sesle bağırdı.

"Edilecek miyiz?" diye sordu siyahlı adam. Lordun kafasını geriye çekti. Boyun koptu. Lordun vücudu gevşedi; fakat -bir anlığına- gözleri olağanüstü canlı göründü. Olağanüstü şeytanca.

Manion'u yere fırlatan suikastçi, cesedin üzerine eğildi. Keskin pençeler pelerini ve giysileri, deriyi ve kasları yarıdı.

* * *

"İhtiyacın olan her şeyi alacaksın Raistlin," dedi Shavas.

Tartışmalar sona ermişti. Lord Cal dönmemişti ve Caramon, Shavas'm ondan kurtulmak için adamı bir tür uydurma göreve mi gönderdiğini merak ediyordu.

"Teşekkür ederim konsey üyesi... ve Mereklar yönetimi," Raistlin hafif bir alayla konuşmuştu.

"Ne zaman başlayacaksınız?" Leydi Masak sordu.

"Başladım bile, Leydi Masak." Büyücü gülümsedi. Kadın biraz endişeli göründü.

Kapı savrulurken açıldığında insanlar gitmeye hazırlanıyor, gö-rüşme sırasında tuttukları notları topluyorlardı.

Lord Cal içeri girdi. "Konsey üyesi! Sizinle konuşmalıyım!"

Adamın sesi sinirli, tedirgindi. Shavas'a doğru giderek bir şey fısıldadı. Kadının yüzünden renk çekildi. Yutkundu, ağzını açtı, kapattı.

"Baylar." Lord Cal, Raistlin'le arkadaşlarına baktı. "Sorumlular-la özel olarak konuşmalıyız. Bize izin verir misiniz?"

Bu bir rica değil, emirdi. Raistlin ve Caramon odadan çıktılar, Caramon bir an sonra geri dönerek kenderi yakaladı.

"Beni kastettiğini bilmiyordum!" Earwig, savaşçının pençesi altında debeleniyordu. "Kimse bana daha önce bayım demedi!"

Kapı arkalarından kapandı. Raistlin, kilidin döndüğünü duyana kadar bekledi, ardından kemerinden sarkan keselerden birini hızla çekti. İçeceğini karıştırmakta kullandığı fincanı alarak duvarlardan birine koydu ve kulağını dayayarak dikkatle dinlemeye başladı. İçe-riden bir kazıma sesi geldi ve Raistlin, fincanı cübbesinin kıvrımları arasına saklayarak geriye sıçradı.

Kapı açıldı ve Shavas hole girdi. "Üzgünüm fakat toplantıyı bitirmemiz gerekiyor. Arabam sizi kaldığınız yere götürecektir." Bir şey söylemek istercesine onlara baktı ama kafasını toplayamadı. Ardından başını sallayarak bir uşağı yolladı, döndü ve toplantı odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Ne duydu?" Caramon, asasına yaslanarak kadının arkasından düşünceli bir biçimde bakan Raistlin'e yaklaştı.

"Lord Manion. Öldürülmüş. Cesedi fazla uzak olmayan bir parkta bulunmuş."

Caramon bakakaldı. "Öldürülmüş?"

"Affedersiniz baylar." Arabacı girdi. "Konsey Üyesi Shavas sizi hanınıza götürmemi emretti."

"Belki gitmeye hazır de..." Caramon söze başladı.

Raistlin bir elini onun koluna koydu. "Yorulдум. Bir gecelik dinlenme iyi gelecek." İleri doğru bir adım attı, ardından aniden durarak etrafa bakındı. "Asam! Toplantı odasında bıraktım!"

"Hayır, bırakmadın," dedi Caramon. "Bir dakika önce..." Savaşçı bakakaldı. Asa hiç bir yerde görünmüyordu.

"Toplantıyı bölmek istemiyorum. Bizi bekleyebilirsiniz efendim," dedi Raistlin, arabacıya, "hemen geliriz. Dışarıda bekleyebilirsiniz," dedi anlamlı anlamlı.

Arabacı şüphelenmiş göründü fakat -aksine bir talimat almadığından- odadan çıktı.

Raistlin rahatlayarak nefes aldı. "Güzel. Şimdi Caramon, kimse bizi fark etmeden bu evden çıkmalıyız. Başka bir kapı olmalı... Ah, evet. Bunu kullanacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Parka, cesedi kendimiz inceleyeceğiz."

"Vay!" Earwig huşu ile soludu.

Raistlin alışılmadık bir enerjiyle, hızla yürüyerek holde ilerledi. Caramon arkadan onu izledi. Yeterince ölü görmüştü ve bir başkasını daha görmek istemiyordu.

"Hey Raist!" dedi hatırlayarak. "Ya asan?"

Büyücü döndü. Magius'un Asası elindeydi. "Ne olmuş ona?" diye sordu.

* * *

Saldırının gerçekleştiği park, şimdi mavi üniforma ve uzun miğfer giyen nöbetçilerin tuttuğu lamba ve fenerlerle aydınlatılmıştı.

Cesedin etrafında geniş bir halka şeklinde duruyor, bakıyor ve alçak, dehşet dolu bir sesle konuşuyorlardı. Kimse, gölgelerden sokularak arkalarında duran büyücünün aralarına sokulduğunu fark etmedi.

Lord Manion'dan geriye kalanlar, kol ve bacakları garip açılarda bükülmüş olduğu halde, çimenlerin üstünde yatıyordu. Kafa, görünüşe göre bedenden neredeyse koparılmıştı.

"Boynu kırılmış," dedi nöbetçilerden biri. "Ve boğazı yarılmış. Aslında iç organlarının çoğu yırtılmış, sanki dev bir el uzanıp hızla çekmiş gibi."

Kardeşinin omzunun üzerinden bakan Caramon, midisinin bulandığını hissetti. İri adam başını çevirdi. Şiddet dolu ölümler görmüştü fakat bunlar savaş alanlarındaydı. Gizli, gece gelen ölümler onu hasta ediyordu.

Earwig baktı. Yüzüğünü çevirerek, çoğunlukla neşeli yüzünde donuk kurşuni bir renk olduğu halde orada dikildi. "Raistlin," dedi, yutkunup büyücünün kolunu çekerek.

Büyücü onu bir bakışıyla susturdu.

"Bir el yapmadı bunu," dedi başka bir nöbetçi. "En azından bir insan eli değil. Bir pençeydi! Dev bir pençe..."

"Leydi Shavas," dedi, Caramon'un, Lord Cal olduğunu fark ettiği bir ses. "Burada olmamanız gerekir. Bu iğrenç bir görüntü."

"Ben Konsey Üyesi'yim. Bu benim görevim."

Shavas ışığa doğru ilerledi. Yerde yatan tüyler ürpertici cesede baktı, sonra elini ağzına kapatarak döndü. Arkadan gelen diğer konsey üyeleri cesede bakmak için nöbetçileri ittiler.

"Brunswick, konsey üyesini eve götür," diye emretti Lord Cal.

Lord Cal, Shavas'a yol gösterdiği sırada kadın aniden başını kaldırıp Raistlin'i gördü. "Sen!" diye bağırdı oofuk bir sesle.

"Bu adamlar burada ne yapıyor? Nöbetçiler, onları götürmenizi istiyorum! Şimdi!" Lord Alvin işaret ederek emretti.

Shavas toparlandı. "Lütfen Raistlin. Bizi yalnız bırakın. Bu kişisel bir kayıp..."

Nöbetçilerden biri, büyücünün kolunu tutmak üzere ilerledi fakat kum saati gözlerdeki bakış onu olduğu yere çiviledi.

KEVIN STEIN

Caramon, kardeşi yardıma ihtiyaç duyduğunda yanında olmak için bir adım yaklaştı. Sessiz ve durgun Earwig hâlâ cesede bakıyordu.

"Her şey düzelecek konsey üyesi," dedi Raistlin güven verircesine. "Bundan kimseye söz etmeyeceğiz."

"Fakat ben..."

"Burada ne yapıyorsun büyücü? Cinayet işlenmesine yardım etmediysen bu adamın ölümünü nasıl bilebiliyorsun?" Lord Cal sordu. "Kötü bir büyü sonucunda öldüğü apaçık!"

"Öyle mi?" diye sordu büyücü kayıtsız bir ilgiyle. "Sanırım bu kanın olmamasını açıklıyor?"

Soru hepsini gafil avladı. Shavas dişlerinin arasından nefes aldı. Lord Alvin titreyen elini büyücüye uzattı.

"Sen gelene kadar bu şehirde kimse şiddet sonucu ölmedi!"

"Aptallaşmayın," dedi Raistlin. Cesede tekrar göz attı. "bu adam belli ki toplantıya gelirken öldü. Bütün bu süre içinde Konsey Üyesi Shavas ile beraberdim."

"Büyücüler karanlık işlerini başkalarına yaptırabilir ya da ben öyle duydum," dedi Lord Cal acımasızca. "Başkaları... dostları gibi! Dev kediler gibi!"

Konsey üyesinin, Cal'a attığı zehir gibi bakış, Caramon'u zehirlenmemek için gerilemesine neden oldu.

Raistlin döndü. "Belki de şehrinizi kendi haline bırakmalıyım..."*

"Eminim buna gerek olmayacak Raistlin," dedi Shavas. Büyücüye doğru kayarcasına giderek, gözleri yerdeki dehşetten ötey çevrilmiş, bir elini cübbeli omzuna koydu. "Doğru değil mi, Lord Cal?"

Lord, gizli bir tehditten korkarcasına gerildi. Boğazını temizleyerek "Elbette doğru," dedi.

Shavas, bedenini Raistlin'inkine doğru eğerek kaydı. Adam, kolunu ona dolayarak destek verdi.

"Raistlin!" dedi Earwig ısrarla.

"Şimdi olmaz!" Büyücü, kentlere bakmadı bile. O ve S hava yavaşça fısıldaştılar.

İçinde sıcak ve öfkeli bir şeylerin kaynadığını hisseden Caramon kardeşiyle konsey üyesini izledi. Raistlin dokunulmaktan nefret

ederdi! Ve işte orada, Shavas'ı tutuyordu! Bunu bana nasıl yapabilir? Savaşçı hüsrarla içinden konuştu.

Ne olduğundan emin olmadığı bir şey söylemek üzereydi ki, bir kedinin çalının altından çıkarak bir ağacın yanına geldiğini gördü. Hayvan, fener ışığında kırmızı kırmızı yanan parlak gözlerle onu izliyordu. Caramon işaret etti ve kedi ileri fırladı. Arka ayağı üstünde durarak bacağına pençe attı.

"Eh, en azından biri beni seviyor," dedi Caramon, önceki gün karşılaştığı siyah tüylü dostunu hatırlayarak. "Yukarı mı çıkmak istiyorsun?"

Kedi mükemmel bir dengeyle Caramon'un omzuna sıçradı. Kardeşi ile Shavas hâlâ fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Raistlin'in kolu hâlâ kadının belindeydi. Savaşçı uzanarak kedinin kulaklarının arkasını kaşdı.

"Yapabileceğim bir test var," dedi Raistlin, konsey üyesinden uzaklaşarak, "adamın sihirli yollarla ölüp ölmediğini anlayabiliriz."

Bir büyüye başlamak için gözlerini kapatarak Magius'un Asası'nı cesedin üzerinde salladı. Shavas'ın sert sesi konsantrasyonunu bozdu.

"Bunu yapmanıza izin veremeyiz efendi büyücü! Biz... bedeni toprağa vermeden önce yapmamız gereken belirli kutsal törenler var."

"Dini inançlarınızla ters düşen bir şey yapmam..."

"Korkarım ısrar etmeliyim. Lütfen Raistlin." Gözyaşlarını zapteden Shavas, elini boğazındaki kolyeye götürdü. "Bu benim için çok zor. O... yakın bir dostumdur!"

Raistlin asayı indirdi. "Üzgünüm konsey üyesi. Düşüncesiz davranışımı sanırım. Bağışlayın."

Leydi Shavas, bir bekçiye işaret ederek kulağına bir şey söylemek üzere eğildi. Asker başını sallayarak koştu.

"Bu akşam hepimiz için oldukça gergin geçti," dedi kadın, parktaki herkese hitap ederek. "Hepimizin eve gitme zamanı geldi."

El koyduğu bir arabayı süren asker geri geldi. Caramon'u bu sefer dışarıda beklemeye ikna edemeyecekleri apaçıktı.

Raistlin kapüşonunu başının üstüne çekti. Kardeşinin kolunu lularak yavaşça konuştu, "Gelin Caramon, Earwig... Gidelim."

Kedi, pençelerini Caramon'un omzuna gömerek küçücük bir kan damlası çıkardı.

"Ah! Hey!" diye bağırdı hayvanı yerinden kaldırmaya çalışarak. Kıpırdamayan kedi ise Caramon'a azimle yapıştı. Arabaya tırmandılar. Caramon içeri girip yerleştiğinde, kedi omzundan hafifçe atlayarak kucağına kıvrıldı ve kırmızı gözlerini karşısındaki ikize dikti. Askerin sürdüğü araba boş, sessiz sokaklarda gürültüyle ilerledi.

"Raistlin," dedi Earwig küçük bir sesle.

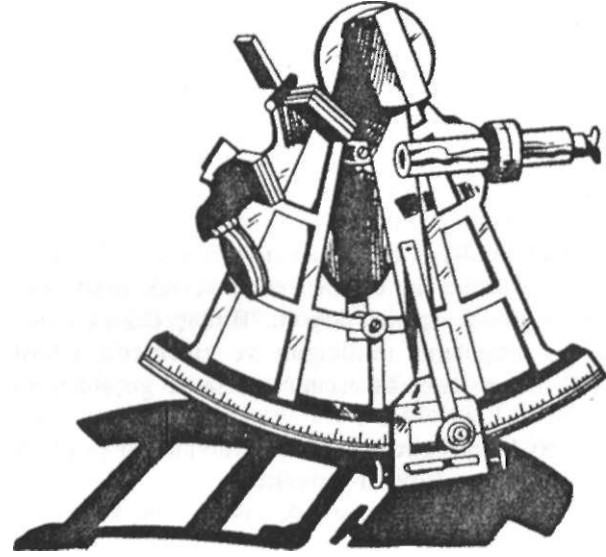
"Ne var kender?" büyücü bıkkınlıkla sordu.

"O adam. Beni öldürmeye çalışan oydu."

Caramon başını aniden kaldırarak bakakaldı. Raistlin ise kıpırdamadı.

"Ne düşünüyorsun Raist?" diye sordu dehşet ürpertisinin bedenini sarmaya başladığını hisseden Caramon.

"Sanırım," dedi büyücü, "bir günümüz daha var kardeşim. Tek bir gün."

BÖLÜM 15

Araba yolculuğu sırasında kimse konuşmadı. Yüksek sesle mırıldayarak küçük bir fırtına gibi guruldayan kedi hariç kimse ses çıkarmadı. Earwig, arabanın bir köşesinde oturmuş, elini kaşıyordu. Raistlin, kapüşonu başına çekilmiş, diğer köşede sıkışmış oturuyordu. Düşünüyor veya uyumuş olabilirdi. Geniş omuzları her iki köşeye yayılan Caramon perişan halde oturuyor, Solace'da olmayı diliyordu.

"Bu karmaşa hakkında Tanis'in fikrini sorabilirdim," dedi kendi kendine, ev özlemi üzerine çökerken. Yarı elf, Caramon'un tanıdığı en akıllı kişiydi. Daima sakin ve istikrarlı olan Tanis, nadiren herhangi bir şeyin kendisini sarsmasına izin verirdi; muhtemelen ikizlerin ablası Kitiara hariç. Caramon derin bir nefes aldı. Tanis'i Uzun bir süre, dünyanın tepetaklak karanlığa doğru gidişine bakılırsa belki de hiç, göremeyecekti. Beş -hayır, artık dört- yıl sonra

buluşmayı kararlaştırmışlardı. Kendisine sonsuzluk gibi geliyordu. Caramon tekrar iç çekti. Kedi, sert diliyle onun elini yaladı.

"Barnstoke Hail, baylar," dedi asker-arabacı.

Araba durdu. Askerin bakışları altında yol arkadaşları arabadan indiler. Belli ki kendileri emniyetle hanın içine girene kadar oradan ayrılmayacaktı. İfadesine bakılırsa, diye düşündü Caramon, geceyi burada geçirmeyi planlıyor bile olabilirdi.

Kediyi bir kolunun altına sıkıştıran savaşçı hanın kapısını açmak istedi ama kapı kilitliydi. Hızla kapıyı yumrukladı. Dakikalar sonra hancı, kapının üstündeki bir pencereyi açarak dışarı baktı. Yol arkadaşlarını görünce paneli kapattı. Birkaç dakika daha bekledikten sonra sürgülerin çekildiğini ve zincirlerin sakırdadığını duydular. Nihayet kapı, savaşçının sıkışarak geçebileceği kadar açıldı.

Hancı, üçü de içeri girdikten sonra kapıyı tekrar çarparak kapattı. Ayakta duramayacak kadar titriyordu.

"Bağışlayın baylar; fakat şehirde korkunç bir kaza oldu! Lord Manion..."

"Biliyoruz," adamın yanından geçen Raistlin terslendi. "Ve bir kaza değildi."

Caramon, kardeşinin yürümek için asanın desteğine neredeyse hiç ihtiyaç duymadığını fark-etti. Raistlin'in yürüyüşü, saatler boyu ayakta kaldıktan sonra bile, hâlâ güçlüydü. Büyücü, Caramon'a sınavdan önceki halini hatırlatıyordu. Bu hatıra, savaşçının gözünü yaşarttı. Yaşları geri iterek -hangi tanrı dinliyorsa- bu değişimin sürekli olması için dua etti.

Kollarındaki kedi aniden kıpırdanmaya ve kıvranmaya başladı. Caramon'un kucağından atlayarak yere indi ve bir dakika süreyle ona bakarak oturdu. Ardından, kuyruğunu havaya dikerek mutfağa yöneldi.

Hancı, kapıyı sürgüleyerek zincirledi. Raistlin, odalarına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Caramon, kapıdaki sayısız kilidi profesyonel bir ilgiyle izleyen Earwig'i sürükleyerek onun arkasından gitti.

Oda kapısına ulaşan Raistlin, elini uyarırcasına havaya kaldırdı,

Caramon, pervasızca içeri dalmak üzere olan Earwig'i tuttu.

"Bekle," dedi savaşçı.

"Neden?" Earwig, Raistlin'e bakarak sordu.

"*ShirakV* Büyücü parlayan küreyi yere tutarak dikkatle kapının altına baktı.

"Ne yapıyor, tozları mı inceliyor?" diye sordu kender.

"Evet, öyle sayılır," dedi Caramon.

"Tamam," dedi Raistlin ayağa kalkarak. Elinde bir gül yaprağı vardı. "Bıraktığım yerde duruyordu. Kimse geçmemiş."

"Önce ben gireyim, her ihtimale karşı," dedi kılıcını çeken Caramon.

Büyücü kapıyı açtı ve savaşçı, eliyle kenara itti, her ikisi de kapının kenarında duruyorlardı. Bir şey olmadı. Caramon dikkatle odaya girdi. Raistlin, asasının ışığını yukarıda tutarak onun arkasından gitti. Earwig, gül yaprağının yanılmış ve içeride ilginç bir şeylerin bekliyor olmasını umarak içeri daldı.

Yoktu.

Raistlin yatağa çökerek ani bir öksürük krizine girdi. Şifalı bitki kesesini el yordamıyla aradı. "Gitmiş!"

"Ne? Ne gitmiş?"

"Bitki karışımım! Kesem parkta düşmüş olmalı."

"Ben gide..." Caramon söze başladı.

"Hayır, beni bırakma kardeşim!" Raistlin göğsüne yapıştı. "Ayrıca handan çıkamazsın. Kilitlendikten sonra olmaz!"

"Ben giderim!" dedi Earwig, heyecanla yerinde zıplayarak. "Ben çıkabilirim!"

"Evet!" Yatağa çöken Raistlin başını salladı. "Kenderi gönder." Gözlerini kapattı.

"Acele et!" Caramon, Earwig'i sertçe uyardı. "Yolda durmak yok!"

"Kesinlikle!"

Kapıyı açan kender dışarı fırladı. Hafif adımlarla holden aşağı koşup merdivenlerden takırdarak inişini duyabiliyorlardı. Ardından, sessizlik.

Derin bir nefes alan Raistlin çevik bir biçimde dikleşti. Yataktan

kalkarak pencereye gitti. Caramon ona bakakaldı.

"Raist? Ne..."

"Sus kardeşim." Büyücü, görünmemeye dikkat ederek perdeyi çekti. "Evet," dedi bir dakika sonra. "İşte gidiyor. Şimdi rahatça konuşabiliriz."

"Earwig'in casus olduğunu mu düşünüyorsun?" Caramon, gülmesi mi ağlaması mı gerektiğini bilemiyordu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," Raistlin ciddiyetle cevap verdi. "Büyülü bir yüzük takması ve nereden geldiği hakkında fikri olmaması hariç. Ya da en azından o öyle söylüyor. Ne kadar garip davranışını gördün."

Caramon güçlkle bir sandalyeye oturdu. Dirseklerini masaya dayayarak başını elleri arasına aldı. "Bundan hoşlanmıyorum, hiç birinden! Bir adam öldürülüyor; bedeni değişmiş. Kan yok. Sadece bir tür kahverengi toz. Kender büyülü bir yüzük takıyor..."

"Düzelmeden önce daha da kötüleşecek kardeşim." Cübbeye uzanan Raistlin, şifalı bitki torbasını çıkararak düşünceli bir tavırla inceledi. Güçleniyordu. Buna hiç şüphe yoktu. İlacından mıydı? Yoksa...

"Bir ağacı kırabilir misin Caramon? Parktaki ağaçlardan birini?" diye sordu aniden.

"Ne... Neden bilmek istiyorsun?"

"Öldürülen adamın cesedinin yanındaki ağaçlardan birinin kabuğu parçalanmıştı, biri vurmuş gibi."

Caramon düşündü. "Sanırım evet, yumruğumu korumak için bir zırh eldiveni giyseydim." İmaları anlayan savaşçı titredi. "Bu korkunç şeyi kim yaptıysa çok güçlü olmalı! Sence... sence o... iri bir kedi miydi? Bütün o pençe izleri..."

"Ya bir kediymi ya da kedi olduğunu düşünmemiz isteniyordu," dedi başka düşüncelere dalmış olan Raistlin dalgın dalgın. Caramon'un karşısına oturmak üzere bir sandalye çekti. "Leydi Shavas hakkında ne düşünüyorsun?"

Soru, Caramon'u gafil avladı.

"Onun... çekici olduğunu düşünüyorum."

"Onu dayanılmaz buluyorsun!"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu savaşçı savunmaya geçerek.

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorum."

"Mislerimin ne olduğunu nereden bilebilirsin?" Ayağa kalkıp mlayı adımlamaya başlayan Caramon sordu.

O ve ikizi daha önce kadınlar hakkında konuşmamışlardı. Bu, daima Caramon'un hayatının Raistlin'i ilgilendirmeyen bir parçası Olmuştu. Fakat hiç bir kadın şimdiye kadar zayıf ve hastalıklı genç idama çekici gelmemişti. Bunu hatırlayan Caramon vicdan azabı duymaya başladı. Kendisi istediği her kadına sahip olabilirdi. K'iistlin'e... işte... leydiyi daha yakından tanımak... iyi gelebilirdi. Belki de bu mucizevi iyileşmeyi sağlayan buydu. Aşkın mucizeler yarattığı biliniirdi.

"Bak Raist," dedi Caramon tekrar oturarak. "Eğer onu istiyorsan l'cı çekilirim..."

"Onu istemek!" Raistlin'in altın gözleri parladı. Kardeşine attığı küçümseme dolu bakış, Caramon'un geriye çekilmesine neden oldu. "Onu 'istemiyorum', kastettiğin kaba anlamda değil."

Yine de büyücü, kelimeye takılmış gibiydi. Parmakları pürüzsüz bir cildi okşar gibi masanın tahtasını sıvazlıyordu.

"O zaman niye ondan bahsettin?"

"Seni izleyip duruyorum. Onunla tanıştığımız ilk geceden beri. ışıık bir çocuk gibi davranıyorsun, şu salak sırtımanla ona bakıp duruyorsun."

"Leydi bundan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye karşılık verdi ('aramon.

"Evet, öyle." Raistlin'in sesi hafifledi.

Caramon ona huzursuz bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evinde çok eski, çok güçlü büyü kitapları var. Bunlara bakmalayım... tek başıma."

"Bundan hoşlanmadım Raist."

"Oh, fakat hoşlanacaksın kardeşim. Hoşlanacağına eminim."

"Ya benimle çıkmayı kabul etmezse?"

"Sana baktığını gördüm," dedi Raistlin.

Caramon, kardeşinin sesindeki acı tonu duydu. "Ben de sana baktığımı gördüm, Raist," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, şey..." Raistlin yorumun üstünde durmadı.

Caramon, altın derinin altında hafif bir kırmızılık gördüğüne yemin edebilirdi. İkizi, onu şaşırtarak, aniden yumruklarını sıktı, altın gözler parladı.

"Kitaplar! Büyü! Önemli olan bu. Diğer her şey geçip gider. Diğer her şey ete ait!" büyücünün alnından bir damla ter düştü. "Ya-pacak mısın?" kardeşine bakmaksızın, boğuk bir sesle sordu.

"Elbette, Raist," dedi Caramon. İkizinin kendisinden istediği her şeye bu şekilde karşılık verirdi. .

"Teşekkür ederim kardeşim." Raistlin'in sesi soğuktu. "Yorgun olmalısın. Yatağa gitsen iyi olur."

Caramon omuz silkti. "Ya sen?"

"Çalışmam gerek."

Raistlin, cübbesinin altından defteriyle beraber sekstantı çıkardı. Metni açarak masanın yanında tüy kalem ve hokkanın yanına koydu. Pencereye gitti ve pirinç gemicilik aletiyle göğşe baktı. Parşömen üzerine acayip çizgiler ve garip eğriler, mürekkep paralelleri ve kelimeler çizerek notlar almaya başladı.

Caramon bir süre onu izledikten sonra yattı.

* * *

Büyücü, kapının açıldığını duyamayacak kadar yoğun biçimde çalışıyordu.

"Hey, Raistlin, hâlâ ayaktasın. Daha iyi misin?"

Kenderin sesi büyücüyü şaşırttı. Rahatsız edildiği için sinirlenerek başını kaldırdı.

"Bu ne hız?" diye mırıldandı, çizimine dönerek.

"Oh, asker beni götürdü. Beni götürdüğünü bilmiyordu; fakat parka geri dönüyor olacağını tahmin ettim ve arabanın arkasına atladım ve gittik. İçende yolculuk etmekten daha zevkli. Parka vardığımda büyük bir toplantı yapılıyordu. Sorumluların tümü hâlâ oradaydı ve Konsey Üyesi Shavas..."

"Shavas?" Raistlin tekrar başını kaldırdı.

"Evet." Earvvig'in esnemesi neredeyse başını ikiye ayıracaktı.

"Ona, keseyi düşürdüğünü söyledim. Aramama yardım etti ama bulamadık. Başkalarını buldum, eğer ilgilenirsen." Kender ceplerinden sayısız çanta -çoğu para dolu- çıkardı ve masanın üstüne boşalttı. Çantalarla beraber kırmızı kurdeleyle sıkıca bağlanmış küçük bir parşömen geldi.

"Bu ne?" Parşömeni kaldıran Raistlin sordu.

"Oh, bu Leydi Shavas'tan. Bunu Caramon'a vermemi söyledi."

Raistlin, kardeşinin uyuduğu yatağa baktı. Kurdeleyi çözerek parşömeni açtı.

Akşam yemeği. Yarın akşam. Sadece benim bildiğim, yalnız kalabileceğimiz özel bir yer. Akşam, arabamı seni alması için gönderceğim.

Shavas diye imzalanmıştı.

Raistlin elini yakmışçasına notu düşürdü.

Earwig, uyku tulumunu açıyordu. "Oh, başka bir şey daha keşfettim," dedi tekrar esneyerek. "O asker, arkadaşlarından biriyle konuşuyordu. Öldürülen adam. Kalbi yokmuş."

Nota gözlerini diken Raistlin oturdu.

"Ne kadar şanslı," dedi büyücü.

* * *

Caramon uyandığında, kardeşinin başı kitapların üstüne düşmüş, eli korurcasına sekstantın üzerinde, masada uyuyakaldığını gördü.

"Raist?" dedi Caramon, onu sarsarak.

Büyücü irkilerek hızla yerinde dikleşti. "Henüz değil! Şimdi zamanı değil! Daha güçlü olmalıyım..."

"Raist!" dedi Caramon.

Büyücü, nerede olduğunu şaşıracak gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Ardından, odayı ve kardeşini tanıyarak gözlerini kapattı ve iç çekti.

"İyi misin? Dün gece uyuyabildin mi?"

"Pek değil," Raistlin itiraf etti. "Fakat bu önemli değil. Kesin zamanı biliyorum artık."

"Neyin zamanını?"

"Üç ayın birleşeceği zamanı." Raistlin boğuk bir sesle konuşuyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. "Tam olarak bir gün, bir gece ve bir günümüz daha var. Yarın gece, karanlık kopkoyu olduğunda Büyük Göz onu aydınlatacak."

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi kedileri arıyoruz. Krynn'in yüzünden öylesine kaybolup gittiklerine inanmam. Onları bulduğumuzda sırrın anahtarı elimizde olacak."

"Ve bu gece..."

Caramon, Raistlin'in önceki akşam verdiği talimatları unuttuğu veya fikrini değiştirdiği umuduyla, isteksizce konuşmuştu. İri savaşçı, kendini bu latif, şahane kadına romantik bir akşam randevusunu kabul edip etmeyeceğini sorarken düşünemiyordu. Kadının kendisine güleceğinden şüphesi yoktu.

İkizi, rulo şeklinde, kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir parşömeni işaret etti. "Dün gece sen uyuduktan sonra kender bunu sana getirdi. Leydi S havas'tan."

Caramon, kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Parşömene uzandı, açtı ve göz gezdirdi. İkizine okumasına gerek yoktu. Raistlin'in dün gece buna bakmış olacağını biliyordu.

Savaşçı, boğazını temizledi. Sevinçli hissetmesi gerekiyordu ancak hissetmedi. Vücudunun buz gibi olduğunu duyuyordu. "Sanki... zihnimizi okuyor."

"Değil mi?" dedi Raistlin, ayağa kalkarak. "Earwig'i uyandır. Ona ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Caramon şaşırarak bakakaldı.

"Evet." Raistlin, kardeşine keskin bir bakış attı. "Veya nerede olduğunu bilmem gerek diyelim... ve nerede olmadığını."

Anlamayan Caramon omuz silkti ve kenderi uyandırmaya gitti.

* * *

Savaşçının, kayıp kedileri nasıl arayacaklarına dair, bir ipi arkasından sürükleyip 'Hey pisi pisi!' diye seslenmek haricinde bir fikri yoktu. Başka, daha önemli endişeleri vardı. Önceden bomboş

olan sokaklar şimdi dün geceki cinayeti konuşan insanlarla dopdoluydu. Kırmızı cübbeli büyücü görünür görünmez sesleri kesiliyordu. Az sonra, korkularını odaklayacakları bir yer bulmuş olarak, konuşmaya yeniden başlıyorlardı.

"Lordumuzu öldüren şey büyüydü... Şehre bir büyücü gelene kadar kimse ölmemişti!.. Kedilerimizi de o öldürmüştür!"

Caramon, eli kılıcının kabzasında, yüksek sesle konuşmaya veya Raistlin'e doğru bir adım atmaya cüret edebilecek herkese meşumca bakarak sokaklarda yürüyordu. Ya büyü kullanıcısının çevresindeki gizem ve güç havasından ya da yanındaki savaşçının güçlü kolu ve keskin bıçağının tehdidinden, kimse yanlarına yaklaşmadı. İnsanlar ara sokaklara sokuluyor veya karanlık kapı girişlerine saklanarak kayboluyordu. Fakat Caramon; kendisi, ikizi ve kender geçerken mırıldanılan tehditleri duyuyor ve yüzlerdeki nefreti görüyordu.

Barnstoke Hail'dan yarım mil kadar ilerlemişler, Mereklar'ın üç caddesinin birinden ilerliyorlardı ki, Raistlin durdu.

"Şimdi, talimatlar. Earwig, bizi kedilere götürecek bir büyüm var fakat bunu yapmak için belli bir ottan bir torba dolusuna ihtiyacım var; *nepeta çatarla*. Bulduğunda bizimle Barnstoke Hall'da buluş."

Earwig, neredeyse yere düşürürcesine Raistlin'e doğru sıçrayarak yapıştı. "Hayır! Lütfen beni yanınızdan ayırmayın. Gerçekten sizinle kalmak istiyorum! Sizinle değilken... korkuyorum."

"Hey, sakın ol!" kenderi, kardeşinden uzaklaştıran Caramon konuştu. "Neyin var senin? Kenderler hiçbir şeyden korkmaz!"

"Yanınızdan ayrılmama izin vermeyin Caramon!" Earwig, Caramon'un onu silkelemek için harcadığı tüm çabaya karşın, iri adamın koluna yapıştı. "Lütfen! Olacağım..."

Raistlin'in eli kesesine kaydı. Bir avuç gül yaprağı çıkararak yavaşça kenderin başına serpti.

"*Ast tasara/c sinuralan kıynavi*" diye mırıldandı.

Earwig aniden esnedi ve gözlerini ovuşturmaya başladı.

"İyi olacaaaa..." Kenderin parmakları Caramon'un kolundan kaydı. Earwig bir yığın halinde kaldırıma kıvrıldı.

KEVIN STEIN

"Ne oldu?" Caramon küçük dostunun yanına diz çöktü.

"O iyi kardeşim," dedi Raistlin. "Uyuyor."

Earwig yavaşça horlamaya başlamıştı.

"Onu şu banka yatır ki kimse üstüne basmasın," diye talimat verdi Raistlin. "Şimdi araştırmamıza sen ve ben yalnız devam edebiliriz." Büyücünün bakışı kenderin elindeki yüzüğe gitti.

Caramon kendisine söyleneni yaptı. Mutlulukla horlayan Earwig'i bir hyava dükkanında bıraktılar.

"Almasını istediğin madde neydi? Bir tür ot mu?"

"*Nepeta cataria*." Büyücü hafifçe gülümsedi. "Kedi otu."

Kardeşler, dükkan ve mağaza pencerelerine bakmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi sokaktan yukarı devam ettiler. Fakat tüm dükkanlar boştu, evlerin pencereleri kapanmıştı. Kendi korku ve paniklerini paylaşan insanlar sokaklarda ilerliyordu.

"Kuşatma altındaki bir şehri andırıyor," diye işaret etti Caramon.

"Kesinlikle. Ve aynı sebepten. Korku... terör... ve bak," Raistlin ekledi, "kedi yok. Hiçbir yerde."

Caramon etrafa bakındı. "Haklısın! Bir tane bile görmedim! Hepsi birden kayıp mı oldu?"

"Sanmıyorum. Herhalde saklanıyorlardı^ Onlar da korkuyor."

Caramon hedeflerini merak etti. Raistlin'in nereye gittiğine dair kesin bir fikri var gibiydi ve tereddüt etmeksizin yürüyordu. Savaşçı, dün gece Lord Manion'un öldürüldüğü parkı gördüğünde anladığını düşündü. Etrafta kimse yoktu, şehir halkı vebalıymışçasına buradan kaçıyor.

"Burada ne yapıyoruz?" Kendisi de aynı izlenime kapılmış olan Caramon huzursuzca sordu.

Kardeşi cevap vermedi. Büyücü bir bankın yanında durdu. Asasına dayanarak çiğnenmiş çimene baktı.

Giderek endişelenen Caramon, Maggie'nin kendisine verdiği sarı topu çıkardı ve karamsar düşüncelerini dağıtmaya çalışarak oynamaya başladı. Fakat Maggie'yi düşünmesi Shavas'ı düşünmesine neden oldu. Bu geceyi iple çekmesi gerektiğini biliyordu; hangi erkek sabırsızlanmazdı ki güzel, arzulanan bir kadınla yalnız kal-

mak için? Fakat Caramon, zihninin gerisinde kendisinin kadını kullandığını, aldattığını biliyordu. O bir şaşırtmacaydı, hepsi bu. Bundan hoşlanmamıştı ve gitmeyeceğini Raistlin'e söyleyecekti ki elinin hafifçe çekildiğini hissetti.

Caramon aşağı baktı. Arka ayakları üstüne oturan kara kedi topa vuruyordu.

"Hey," dedi Caramon, kediyi almak için eğilerek.

Kedi yana sıçradı, kulakları ve kuyruğu seğiriyordu. Savaşçı omuz silkerek banka oturdu ve sabah güneşinden kamaşan gözlerini kapattı. Kedi onun bacaklarına sürtündü.

"Pekala, seni okşayacağım," dedi eğilerek.

Dönüp uzaklaşan kedi, başını çevirip ayna gibi gözlerle savaşçıya baktı. Caramon başını salladı. "Ne garip bir hayvan."

Raistlin bir rüyadan uyanır gibi oldu. Kediye dikkatle baktı.

"Bu dün gece bizimle gelen kedi değil mi, omzunda duran?"

"Sanırım. Şehirde gördüğüm tek kara kedi."

Raistlin onu izledi. "Kendisini takip etmemizi istiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Kedi hızla uzaklaştı, ardından tekrar Caramon'a doğru atıldı. Savaşçı onun ardından bir adım attığında tekrar koşup gitti.

"Bakalım bizi nereye götüreceksin," dedi Raistlin.

Kedi, birkaç metre önlerinden gidiyor, parkın çevresinden şehrin kuzeyine doğru ilerliyordu. Hayvanı kaybedecek gibi olduklarında durdu ve sabırla oturarak onları bekledi. İkizler bir kol boyu yaklaşıtlarında kedi tekrar aynı yöne fırladı.

"Bizi nereye götürüyor dersin?" Caramon sordu.

"Bilseydim onu izlemezdik!" Raistlin terslendi.

Kardeşler; büyücü, sokaklar, caddeler ve patikalar akışında kaybolana kadar sokak sokak gezdiler. İkizler ne zaman kara kediye yaklaşırsalar, kedi gözden kay bulmaksızın fırlayıp gidiyordu. Tek bir ses çıkarmıyor, güneş ışığını Raistlin'in asasındaki mavi küre kadar parlak biçimde yakalayan gözlerle geriye bakıyordu.

Caramon başını kaldırdı ve yürürken göğe baktı. "Neredeyse öğlen oldu," dedi. "Her nereye gidiyorsak umarım varmışızdır."

"Sanırım yaklaştık," dedi Raistlin. "Hayvan hızını artırdı."

"Şehrin bu tarafını biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım sen de bilmiyorsun."

Caramon başını salladı. Terkedilmiş veya kullanılmıyor gibi duran binalar, dükkanlar ve evlerle çevrili bir alandaydılar. Çöpler, bloklar arasından karanlık ve pis iri yaralar gibi geçen yolları doldurmuştu. Şehrin beyaz taşları bile gri, aşınmış ve eski duruyordu.

"Bu çok garip." Siyah pencerelere bakan Raistlin kapüşonunu geriye itti.

"Evet. Bu yer ölü." Caramon, etrafta kimse olmamasına karşın huzursuz bir şekilde kısık sesle konuştu.

"Şehrin ölmüş ve gömülmemiş bir bölümü. Bak, dostumuz belli ki görmemizi istediği şeyi bulmuş."

Kedi, sağ taraftaki kaldırımın yanında duran lağım kapağını tırmalıyordu. İkizler dikkatle kediye doğru yürüdüler. Önceki gibi kaçmadı fakat keskin bir 'miyav!' sesiyle beraber tırmalamaya devam etti.

"Aşağı inmemizi istiyor," Raistlin anladı. Uzun, ince bir parmakla işaret ederek emir verdi, "Izgarayı kaldır Caramon."

Savaşçı, kardeşine bir bakış attı. "Lağım? Emin misin Raist?"

Kedi yüksek sesle miyavladı.

"Ne diyorsam onu yap!" Raistlin tısladı.

İri savaşçı eğilip metal kapağı iki eliyle tuttu ve kaslarını gererek kaldırmaya başladı. Harcadığı efordan yüzü kızarmış ve yüzü konsantrasyon ve çaba ifadesine bürünmüştü. Birkaç dakika sonra levha gıcırdadı ve Caramon onu kenara sürükledi.

Kedi, başını iki yana yatırarak gözlerini sokağa ve tekrar onlara döndürüp kardeşlere dikkatle baktı. Herhangi bir uyarıda bulunma hayvan delikten içeri dalarak karanlıkta kayboldu.

Caramon alnındaki teri sildi. Zifiri karanlık delikten aşağı baktı. Abyss'e bakmak gibi bir duyguydu. Buz gibi pençelerin uzanarak onu ölümün diyarına çekmek için kavradığını hissettiğini sandı. Ürpererek geri çekildi.

"Gerçekten oraya gitmek zorunda mıyız?"

Raistlin onaylayarak başını salladı. Büyücünün yüzü kaskatıy Kardeşiyle aynı hislere kapılmış gibiydi ama ilerledi.

"Önce ben gideyim," dedi Caramon.

Savaşçı, kendini çukurun ağzına yaklaşmaya zorladı. Eğilerek derin soluklar aldı ve deliğe indi. Bacakları, kolları ve nihayet başı gölgelerce sarıldı.

Cübbesini toplayan Raistlin, Mereklar'm altına inmeye hazırlandı.

* * *

"Hey sen! Ya iç ya da çek arabanı."

Earwig gözlerini açtığı anda, meyhanecinin kendisine bakan kızgın yüzünü gördü.

"Sürtmek yok."

"Sürtmüyordum," dedi kender içerleyerek. "Kestiriyordum. Gerçi," diye ekledi, saçından gül yapraklarını süpürürken, "çok genç bir kender olduğum zamanlardan beri kestirdiğimi hatırlamıyorum. Fakat dün gece geç saatlere kadar ayaktaydım ve belki bundan dolayıdır. Şimdi, acaba Raistlin ile Caramon nereye gitti?"

Başta Earwig, arkadaşlarını bulamadığı için fena halde endişeliydi ancak daha sonra rahatsızlık verici duygu kaybolarak günlerdir hissetmediği kadar neşelenmesini sağladı. İçindeki küçük, sinir bozucu ses ona şunu yap, bunu yap diye dırdır etmeyi bırakmıştı. Ve sesin dediğini yapmazsa açılacak kilitler, bulunacak keseler, tanışılacak insanlar olmayan bir yere sürükleneceği tehdidi de yok olmuştu. İlelebet sıkıcı bir yere.

Şimdi Raistlin ile Caramon'dan uzak olan Earwig, kendini yeniden kaygısız ve mutlu hissediyordu ve tüm kenderlerin en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı; keşif.

Earwig ilgiyle etrafına bakarak sokaktan yukarı yürüdü. Kendisini büyücü ile ilişkilendiren bazı insanlar, birbirlerine sivri kulaklı küçük adamın bir şeytan olabileceğini fısıldıyorlardı. Ondaki uzaklaşıyor, çocuklarını evlere sürüklüyor, yüzüne kapıları kapatıp sürülüyorlardı.

"Ne kadar kaba," dedi Earwig. Omuz silkti ve tahta hoopakını sabit, yankılı bir ritimle yere vurarak yürüdü.

"Daha önce buraya geldim, değil mi?" diye yüksek sesle kendi

kendine sordu. Bir kavşağa gelmiş ve bir pasaja açılan dar bir sokak görmüştü.

"Hatırladım! Burası ilk gece geldiğim yer! Burası o adamın beni öldürmeye çalıştığı ve kızın beni öptüğü han."

Earwig çarşıya doğru yürüdü. Dükkanların hiç biri açılmamıştı ve sadece endişeli birkaç insan, işlerini bitirip güvenli evlerine dönmek endişesi içinde, yolda yürüyordu. "Hey, sen," genç bir ses duyuldu.

Earwig etrafına bakındı.

"Beni hatırladın mı? Geçen gece bana yardım etmiştin. Adını sorma fırsatım olmamıştı. Benimki Catherine. Seninki ne?"

"Earwig. Earwig Lockpicker," dedi küçük elini uzatan kender. Caramon bir kızı böyle mi selamlar? diye merak ederek hatırlamaya çalıştı.

"Sana teşekkür etme fırsatım da olmadı. Ben bir şey söyleyemedim uzaklaştım Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Ben orada çalışıyorum," dedi Catherine, hanı göstererek. "Özel içkimiz Stonewash Sürprizi'dir."

"Stonewash Sürprizi? Hiç duymadım," dedi Earwig.

"Oh, bunu sadece en zorlu maceracılar denemiştir. Ve yaşamıştır," Catherine kıkırdarak ekledi.

Meyhane, kenderin hatırladığı kadarıyla büyük ve pisti; bira ve diğer ağza alınmayacak lekeler zemini karartmıştı. Duvarlar, yıllarla beraber birbirine düğümlenmiş ve çürüyen uygunsuz kalaslardan yapılmıştı. Catherine barın arkasına geçerek bir bardağa içki dökmeye, kadehi kırmızı, yeşil ve mavi şişelerdeki sıvılarla doldurmaya başladı. İçki hazır olduğunda birbirine uymayan birçok taburelerden birinde oturan Earwig'in önüne sürdü.

Kender bir yudum aldı ve gözleri büyüdü. "Kutlama İçkisi!" diye haykırdı tanıyarak. "Gibi."

"Kutlama İçkisi. Nedir o?" Catherine sordu.

"Kenderlerin kutlamada kullandıkları içki elbette." Earwig etrafına baktı. "Bugün fazla müşteri yok."

Aslında bar, kenderle genç kadın haricinde boştu.

"Cinayetten," dedi Catherine sakın bir tonda. "Herkes ölesiye

korkuyor. İyi kurtuluş, bana göre."

"Evet, hatırlıyorum. Sana vuran adamdı." Earwig içkisini yudumladı.

"Biliyor musun, bu garip. Lord Manion buraya çok sık gelirdi ve genellikle sarhoş olurdu fakat daima bir beyefendiydi. Birçok gece güvenle evine gitmesini sağlamıştım. Fakat sonra, birkaç haftadır değişti. O" -kız düşünceyle kaşlarını çattı- "çirkin, zalim oldu. Bu kolyeyi takmaya başladktan sonra, seninki gibi."

"Hangi kolye? Oh, bu mu?" dedi Earwig, yakut gözleri olan gümüş kedi kafatasına bakarak.

"Terbiyesizleşmeyeceksin, değil mi?"

"Haydi, sence öyle bir ihtimal var mı?" Earwig heyecanla sordu. Catherine gülmeye başladı. "Hayır, üzgünüm. Sanmıyorum."

"Ben de." Earwig içini çekti. Kender, parmağındaki altın yüzüğü çekiştirirken kadınlara söylenebilecek şeylerin bir listesini kafasından geçiriyordu. Uygun bulduğu birini seçip sordu, "Senin gibi tatlı bir kız böyle bir yerde ne yapıyor?"

Catherine kıkırdadı. "Sadece işimi. Bir tanesini."

"Kaç tane işin var?"

"İki ya da üç, işe bağlı. Batıgeçidi Sokağı'ndaki Hyava Meyhanesi'nde çalışıyorum."

"Umarım burası kadar kaba değildir."

"Pöh! Başımın çaresine bakabilirim. Bahse girerim birçok yer görmüşsündür," dedi Catherine özlemle.

"Oh, evet. Tüm Krynn'i. Güney Ergoth, Kuzey Ergoth, Solamniya..."

"Ben buradan başka bir yer görmedim."

Earwig barın üzerinden dikkatle kadına baktı. Güvenilir ve güçlü görünüyordu, kolları kaslıydı. Kendini her durumda idare edebileceğine karar verdi.

"Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun. Adı Kitiara."

"Gerçekten mi? Nasıl biri?"

"Vahşi ve kurnaz bir savaştı," dedi kender.

Catherine şoke olmuş gibiydi. "N-ne, teşekkür ederim Earwig. Sanırım..."

"Bu yerden ayrılmak istiyor gibisin." Kender içkisinden birkaç yudum aldı. "Neden toplanıp gitmiyorsun?"

"Yeterince çeliğim yok."

"Yolculuk için paraya ihtiyacın yok! Tek gereken bir hoopak ve iyi bir yürüyüş türküsü." Earwig, hoopasını havada sallayarak güldü. Kendini gerçekten iyi hissediyordu. Daha önce bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Catherine omuz silkere kaşlarını çattı. Geriye yaslandı ve dirseklerini bir rafa dayadı.

"Üzgünüm Catherine. Seni üzmem istememiştim." Earwig ceplerini arayarak eline gelen ilk şeyi çekti; üstünde kordon olan karışık tel. "İşte. Bunu almanı istiyorum."

Kendine rağmen gülümseyen garson kız, hediye almaya üzere uzandı. Teli ışığa tutarak hayranlıkla baktı. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Arkadaşlarımla bir maceradayken buldum. Bera-ber birçok maceraya atılırız, arkadaşlarım ve ben. Bir tanesi büyü kullanıcısı," diye ekledi önemli bir havayla.

"Bu gerçekten şaşırtıcı, Earwig." Catherine hâlâ tele bakıyordu. "Yakından bakarsan kordonun üzerinde yazı görülyor!"

Earwig, arkasında kapının açıldığını duydu fakat dönmedi. Caramon'un kızlara kendini nasıl öptürdüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Catherine başını kaldırdı ve aceleyle teli cebine tıktı. Bir kez başını sallayarak barın üzerine eğildi ve yüzünü kendere yaklaştırdı.

"Bana arkadaşlarından bahset," dedi. "Büyücüden bahset. Onunla tanışmayı çok isterim."

"Raistlin ile Caramon mu? Solace adında bir yerde doğdular, buranın doğusunda. Caramon oldukça güçlü bir savaşçıdır. Kasları... şunun kadar iri," dedi Earwig köşedeki bir bira fıçısını göstererek. "Bir vuruşta yirmi adamı ikiye böldüğünü gördüm!"

"Olamaz! Gerçekten mi?" Catherine endişeli görünüyordu. Gözlerini kenderin üstünde tutmak için kendini zorlar gibiydi.

Earwig gözlerini kırıştırdı. Öne eğilerek gizlice konuştu "Hemen bakma Cather.-.Cather... herneyse. Fakat duvarlar dönüyor."

"Bir içkiye daha ihtiyacın var. Hepsini bu. Bana diğer arkadaşın-

dan bahset."

"Diğer arkadaşımın adı... Raishlin. Şeni altın gibi parlıyor ve gözleri kum saati biçiminde. Ölümü görebiliyor," dedi kender ciddiyetle, burnunu içkisine yapıştırarak. "Fakat bu ne kadar kulağa korkutucu gelse de, daha da korkunç olan bir düşmanı yok eşmek için yaptığı büyüler ve çağırdığı güçler."

"Doğudaki tepelerde yaşayan bir büyücü vardı," dedi Catherine, kenderin arkasına doğru hızlı bir bakış atarak.

"İsmi ne?"

"Kimse bilmiyor ama mağarasının hâlâ orada olduğu söylenir. Bir hayvan pençesine benzeyen bir taş dizisi etrafında inşa edilmiş."

Duvarlar daha da hızlı dönüyordu ve şimdi Earwig'i sasınarak lavan da ona katılmıştı. İskemleye oturarak etrafında dönmelerini i/ledi ve ardından iskemle de vahşi dansa katılarak; Earwig aniden kendini yerde bulana kadar kenderi döndürüp durdu.

Siyah deri zırh giyen bir adam üzerinde belirdi, yanında çömel-di. Güçlü eller kenderi kaldırdı ve iri bir omuza fırlattı.

"Ona zarar vermeyeceksiniz değil mi?" CatherineMn sesi sevimli bir bulut gibi kenderin etrafında yüzdü.

"Hayır," dedi sert bir ses cevaben. "Lordumuzun sana söylediği l'ibi. Küçük dostumuz boynundaki şu kolyeyle tehlike içinde. Onu korumak istiyoruz; hepsi bu. Yardımın için teşekkürler."

Adamın sırtında sallanıp duran Earwig, inanılmaz şekilde l'aşımın döndüğünü hissetmeye başladı. Giderek daha da küçülen (atherine'e donuk gözlerle baktı.

"Bir Kutlama İşkisi... yol... için!" diye haykırdı ve kendinden **beti**.

* * *

"Ah! Öff!"

"Ne var Caramon?"

"Burada bir dere var! Buz gibi soğuk. Seni taşıyayım."

Raistlin merdivenlerden inerek suya daldı. "Saçma! Benim için rılışelenme. Ben iyiyim."

KEVIN STEIN

Caramon ikizinin yerini belirlemeye çalışarak karanlığa doğru baktı.

"Emin misin? Demek istediğim, ıslanıp üşümekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Dediğim gibi, ben iyiyim," büyücü kızarak terslendi. "Soğuk seni bu kadar rahatsız ediyorsa, belki de *benim* seni taşımamı ister-sin?"

"Hayır, elbette değil!" Caramon kendini aptal gibi hissediyordu. "*Shirak*."

Magius'un Asası'nın yumuşak beyaz ışığı tüneli doldurdu. Ön-lerinde büyüü ışığın ötesinde uzun, karanlık bir dehliz uzanıyordu. Duvarlar ıslak ıslak parladı.

"Kötü kokuyor," dedi Caramon. "Fakat bir kanalizasyondan beklenecek gibi değil. Sanki... demir gibi." Sesi inanmaz bir tonda çıkıyordu.

"Veya kan," dedi Raistlin yumuşak bir sesle.

"Evet."

Kılıç çekecek yer yoktu. Caramon kınından bir hançer çekti. Hançerin bıçağı, asanın ışığında parıladı.

"O halde bunun bir kanalizasyon değil, kanala açılan bir yol olduğunu kabul edebiliriz," diye ekledi Raistlin.

Kedi sabırsızlıkla miyavladığında büyücü, kardeşinin yanından geçerek ilerledi. Caramon itiraza başladı; ikisi tehlikeye doğm yürüdüklerinde hep o önde olurdu. Fakat ışığın Raistlin'de olduğunu hatırladı. Arayı açmaksızın arkasından ilerledi.

Kedi, Caramon'un tünellerden oluşan bir labirent olduğunu keşfettiği bu yerde takipçilerinin kaybolmaması için yavaş yavaş yürüyordu. Kedi sudan, savaşçıdan daha fazla hoşlanmıyordu; zir" her adımda pençesini silkeleyerek ayağını tekrar suya sokarke yüzünü buruşturuyor gibi duruyordu.

Kilometrelerce gitmiş gibiydiler ancak Caramon'un zihnini gerisinde bir şey, çok fazla ilerlemediklerinde ısrar ediyordu.

"Ne diyorsun Caramon?"

"Dedim ki şimdi bir cüceden yararlanabilirdik," diye cevapladı savaşçı. "Keşke daha iyi görebilseydim! Üstümüze herhangi bir şey

atlayabilir."

"Burada bize yönelik bir tehdit görmüyorum. Bu yerden aldığım tek his buranın eski olduğu... çok, çok eski..."

"Eski ve unutulmuş."

"Aynı fikirdeyim kardeşim. Bu çok garip."

• Yürümeye devam ettiler. Buz gibi su, Caramon'un çizmelerinden süzülüyordu. Titriyordu ve Raistlin'in cübbesinin sıırsıklam olduğunu bildiğinden, kardeşi için endişeleniyordu. Savaşçı, yine de sor-maması gerektiğini biliyordu. Kedi aniden dönerek birincisiyle açı yapan diğer bir dehlize fırladı. Yeni dehliz de eskisi kadar karanlıktı. Caramon tereddüt etti fakat kedi miyavlayarak ilerlemeleri için ısrar etti.

Raistlin, alçak tavandan dolayı sadece göz seviyesine kadar kaldırabildiği asa ile tereddüt etmeksizin ilerledi.

"Gel Caramon. Arkada kalma!"

Bir kavşağa geldiler ve kara kedi sıçradı, sola döndü ve suyu sıçratarak koşmaya başladı. Merakları uyanan kardeşler hızlarını artırdılar.

"...kediye öldüren," dedi Caramon fısıltıyla.

Tüneller baş döndürücü bir labirent; bilinmez bir sebepten yaratılmış bir labirent haline geldi. Raistlin, Magius'un Asası'nı karanlığı delen bir ışık mızrağı gibi ileri tuttu. Caramon, arkadan suları sıçratarak geldi. Duvarların değişmeye başladığını, kurudu-ğunu farketti.

"Şuna bak!" Asayı kaldıran Raistlin soludu.

Duvar resim ve oymalarla kaplıydı, kardeşlerden hiçbirinin ta-nımlayamadığı görüntüler içeriyordu. Solda ve sağda, ileride ve l'eride, eğimli bir zemine açılan kıvrık bir dehlize doğru hızla iler-lediler.

Kedi daha da hızlandı. İkizler, onun arkasından bir köşeyi dön-düler ve aniden gözlerini iri iri açarak bakakaldılar.

"Abyss adına!" Mağaranın girişine elini dayayan Caramon bağırdı.

Raistlin konuşmadı fakat asanın yumuşak ışığına gözlerini dikti. (iözleri, asanın ışığında kırmızı görünen kara kedi onlara bakmak bin döndü.

Bulundukları oda büyüktü; yüzlerce metre uzunluğunda. Kaya-da siyah yaralara benzeyen, içeri ve dışarı açılan sayısız dehliz vardı. Küçük nehirler, yağlı bir yansımayla parlayan havuzlarda toplanıyordu ve baktıkları her yerde Mereklar'm kedilerini görüyorlardı. Binlerce kedi sessiz, hareketsiz, yan yatmıştı. Asayı yaklaştıran Raistlin eğildi.

"Bak," dedi işaret ederek.

Her ağız ve burundan küçük bir kan dereciği boşalmıştı.

"Hepsi... ölü!" Caramon soludu.

Raistlin, küçük bedenlerden birini inceledi. İnce, altın rengi elini kaplan çizgili kürkün üstüne koyarak hafifçe okşadı. Başka bir bedene, ardından başkasına giderek başlarını kaldırdı ve parlak gözlerine baktı.

"Anlamıyorum," dedi Caramon hafifçe. "Hepsini birden ne öldünnüş olabilir? Zehir mi?"

"Ölü değiller."

"Bana ölü gibi göründüler."

"Seni temin ederim yaşıyorlar. Sadece akıllarını kaybetmişler."

Caramon en yakınındaki kediye giderek kürküne dokundu. Elinin altında bir sıcaklık, hâlâ çarpan minik bir kalp, zorlukla alınıp verilen bir nefes hissetti.

Kara kedi, onun önüne sıçrayarak ön pençelerini bükte. Tükürdü.

"Tamam." Caramon ayağa kalkarak geriledi. "Onlara zarar vermeyeceğim. Haklısın Raist. Yaşıyorlar!"

"Birinci sorunun cevabı, onlar zehirlenmemiş. Bildiğim kadarıyla bunu yapabilecek bir zehir yok."

"Sence ne bu?"

"Verebileceğim tek cevap büyü fakat bu tür bir yıkıma yol açabilecek büyü benim yöntemlerimin dışında."

İmayı düşünen Caramon durakladı. "O halde sence bu bir büyücünün işi mi?"

"Olağanüstü bir güce sahip bir büyücü, belki de Par-Salian'dan daha büyük."

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin güçlü efendisini düşünen Caramon titredi.

Kara kedi, parlak, ışığı yansıtan gözlerini onlardan ayırmaksızın kardeşlerin konuşmasını dikkatle dinleyip izledi.

Raistlin kollarını kaldırarak büyü'nün garip, örümceğimsi dilinde konuşmaya başladı. Oda alevlendi; yürüdükleri koridorla beraber her şeyi kapsayan donuk, mor bir hava.

"İşte," dedi büyücü tatmin olarak. "İstediğimiz zaman buraya dönebiliriz." Gitmek üzere döndü.

"Fakat..."

"Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bu kedileri kurtaramam. Odama gidip düşünmeliyim. Ve senin, hatırlıyorsan, bu akşam bir randevun var." Raistlin koridordan aşağı ilerledi.

Caramon yüreğinde bir üzüntüyle geriye bakarak durdu. Cebinden çıkardığı sarı pullu topu kanlı zemine koydu.

Kara kediye 'üzgünüm,' demek üzere döndü fakat kedi gitmişti.

BÖLÜM 16

"Earwig'in nerede olduğunu merak ediyorum. Belki kaybolmuştur." dedi odayı düzelten Caramon. Annesi daima eşyalarını toplattı ve savaşçı, eski alışkanlıkların kaybolmasını istemiyordu.

"Kenderler asla kaybolmaz, belki de asla gerçekten nerede olduklarını bilmediklerinden."

Raistlin, yol arkadaşlarının odasında pencerenin önündeki masada oturmuş, parşömene bir şeyler yazıyordu. Caramon kendi temizliğini bitirdiğinde kardeşinin eşyalarını da topladı. Büyücü de eski alışkanlıkların kaybolmaması taraftarıydı.

"Ne yapıyorsun?"

Kırmızı cübbesi Raistlin'in yüzünden çekilmiş, öğlen güneşinin altın rengi, yüz hatlarına vurmasını sağlamıştı. Tüy kalemini bırakarak işine dönmekten önce Caramon'a yan yan bakarak kaşlarını çatı.

"Mutlaka bilmen gerekiyorsa, Leydi Shavas'tan bu gece kütüphanesine girmek için izin istiyorum."

"Bu harika!" Caramon rahatlayarak içtenlikle konuştu.

"Neden bu tonda konuşuyorsun kardeşim?"

"Sadece... düşündüm ki..."

"Evine hırsız gibi gizlice gireceğimi mi düşündün?"

"Şey..." savaşçı huzursuzca konuştu.

"Sen bir budalasın, Caramon."

İri adam sessiz kaldı. Çoğunlukla ikizi daha sezgiliydi; fakat bu sefer Caramon, kardeşinin ne hissettiğini kesinlikle biliyordu. Kıs-kançlığın acısı keskindi ve irinli yaralar açıyordu.

Raistlin yazısını bitirerek mürekkebin kurummasını bekledi. Kapıya vurulması ikisini de şaşırttı.

"Birini bekliyor muydun Caramon?"

"Hayır," dedi savaşçı, kılıcını kınından çekerek. "Sen?"

"Hayır. Girin!" Raistlin seslendi.

Ulak, kapıyı açacağına çerçeve ile zeminin arasındaki bir çatlaktan bir şey itti. Ayak sesleri aceleyle odadan uzaklaştı.

Büyücü, mesajı alarak mührü gürültülü bir kopma sesi ile kırdı. Penceredeki ışığa döndü ve parşömeni her iki elinde tutarak okudu.

"O ne?" savaşçı, elinde hâlâ kılıcı olduğu halde sordu.

"Leydi Shavas'tan bir mektup. Seni aşağıda bekliyor." Raistlin sakın bir ses tonuyla konuştu.

Caramon, kardeşinin altın rengi ellerinin titrediğini gördü. "Başka?"

Raistlin mesajı buruşturdu. "Bu gece kendisinin kütüphanesini kullanabileceğimi söylüyor."

* * *

"Bu akşam teklifimi kabul ettiğine çok sevindim Caramon," dedi Mereklar'ın Konsey Üyesi.

İkisi, Shavas'ın özel arabacısının kullandığı özel arabasında oturuyordu.

"O zevk ba-bana ait," koltukların arasında uzanan uçurumun

üzerinden yoldaşına bakan Caramon kekeleydi.

Shavas, yol arkadaşları onu ilk gördüğünde giydiğine benzer bir elbise giymişti, sadece bu seferki beyaz omuzlarını açıkta bırakıyordu. İpek bir şala sarmıştı -siyah olanı, diye fark etti Caramon çekinerek- kumaşa bir dantel dokunmuştu, uçlardan saçaklar sarkıyordu. Boynunda opal süs vardı.

"Üşüdünüz mü leydim? Pelerinimi alabilirsiniz," diye önerdi hareketinin centilmence olduğunu düşünen savaşçı.

Shavas cevap vermeden, Caramon siyah pelerinini çıkararak beceriksizce onun bedenine attı. Katlan düzelten Caramon, yanlışlıkla kadının boynuna dokundu; cildi, narin bulutlar kadar yumuşaktı. Kadının sıcaklığını, hayat ateşini, parmaklarının altında hissetti.

"Pardon," diye özür diledi, kızarıp kendi koltuğuna dönerek.

Pelerini düzelten Shavas gülümsedi. Savaşçının pelerininin kınınızı iç astarı kadını büyüğü gibi gösteriyordu; Krynn'in üç ayı kadar karanlık ve parıltılı.

Gerçek bir budala oluyorum, Raistlin'in dediği gibi, diye düşündü Caramon kederle. Neden onunlayken rahat olamıyorum? Hiçbir kadınla böyle hissetmedim. Bunun sebebi onun leydi olması; gerçek bir leydi. Gördüğüm en güzel kadın. Solamniya Şövalyeleri öykülerindeki soylu leydiler gibi. Sturm, eski dostum, sen ne yapardın? Bir şövalye bir leydiye nasıl davranır?

Caramon, yanakları hafif bir sıcaklıkla kızaran Shavas başını eğene kadar gözlerini kadına dikmiş olduğunu farketmedi.

"Ben... özür dilerim. Budala gibi davrandığımı biliyorum fakat elimde değil. Çok güzelsiniz!" Caramon kekeleydi.

"Teşekkür ederim, cesur savaşçım," dedi Shavas. Neredeyse utangaçlıkla ona uzanarak parmaklarının, savaşçının elini okşamasına izin verdi. Caramon onun dokunuşuyla titredi. "Bu gece benimle gelebildiğine çok sevindim. Unutmama... unutmama yardım..."

Kadın titredi, yüzü soldu.

"Bu konuda konuşma," dedi Caramon kesinlikle.

"Yo, haklısın. Konuşmayacağım." Shavas cesurca başını kaldırdı. "Ve korkacak bir şey yok, değil mi? Yanımda sen varken?"

"Size zarar gelmesindense ölürüm, Leydi Shavas."

Konsey üyesi, iri adamın sesindeki içtenliğe gülümsedi. Eli, onunkini yakalayarak güçlü parmaklarının etrafında kapandı. "Teşekkürler," dedi, "fakat senin yaşamayı tercih ederim."

Arzu Caramon'un içinde yandı. Kanı tutuştu. Soylu leydilere ilişkin tüm düşünceler aklından gitti. O bir kadındı ve şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Shavas'ı yanına çekmeye çalıştı fakat kadın aniden elini geri çekti. Arabada geriye yaslanarak ruhsuzca pencereden bakmaya başladı. Tutkusuyla savaşan Caramon da aynısını yaptı.

Şehrin ışıkları her zamanki gibi yanıyordu; sokaklardaki parlak yıldızlar gibi. Mereklar kaldırımlarında sürten birkaç kişi, onlar geçerken şapkalarına dokunarak eğildi. Caramon, Shavas'ın şehir halkına karşılık olarak gülümsediğini ve başını eğdiğini gördü. Ancak gülümsemesinin zoraki olduğunu düşündü.

Araba diğer bir sokağa dönerek kaim ağaçlar ve çalılardan oluşmuş bir çitle çevrili geniş, açık bir parka girdi. Parkın ucunda küçük bir bina vardı.

"Buraya mı gidiyoruz?" kalbi çarpan Caramon sordu. Mekan terkedilmiş gibi duruyordu.

"Beğenmediysen başka yere gidebiliriz," konsey üyesi kayıtsızca konuştu.

"Oh, hayır. Burası... güzel," diye cevapladı savaşçı.

Araba, binanın yanına geldi ve Caramon aşağı atlayarak ellerini uzattı. Shavas'ı ince belinden kaldırarak yere indirirken sıcak bedenini kendininkine bastırdı. Siyah şal kanat gibi titredi.

"Teşekkür ederim Caramon," dedi kadın, bir an onun yanında oyalanarak.

"İyi akşamlar Konsey Üyesi Shavas. Zamanında geldiğinize çok sevindim," dedi birisi yüksek sesle.

Şaşırان Caramon hızla döndü. Arkasında, siyah palto giymiş zayıf bir adam duruyordu. Yolun her iki yanında gezdirdiği bakışlarıyla sinirli görünüyordu. "Bu gece burada yemek istediğinize emin misiniz leydim? Uşaklar karanlık bastıktan sonra gelmeyi reddettiler ve..."

"Teşekkür ederim Robere, sorun değil." Shavas rahatça adamın sözünü kesti.

"Yolu göstereyim mi leydim?" Robere ellerini kenetleyerek sordu.

Konsey üyesi başını hafifçe salladı ve gülümsedi. "Hayır. Sanırım yolumuzu bulabiliriz."

"Çok güzel, leydim," diye cevapladı Robere. Tekrar eğilerek geriye döndü ve yolcuların yanından ayrıldı.

"Beni bekleme," dedi Shavas arabanın sürücüsüne.

"Ne zaman sizi almak üzere döneymiy leydim?"

Shavas, göz ucuyla Caramon'a baktı. "Yarın sabah," dedi hafifçe. Caramon kalp atışlarının onu boğacağını düşündü.

İkisi, kokudan dolayı mutfak olduğunu düşündüğü küçük bina- nın etrafından yürüdüler. Park girişine benzeyen bir yere geldiler. Savaşçının gözleri karanlığa alışmıştı. Yere serilmiş bir örtü gördü ve dışarıda yemek yiyeceklerini anladı. Huzursuzca etrafına baktı. Tuzak için mükemmel bir yerdi. Geçen gece gördüğü cesedin anısı neredeyse dönüp koşmasına neden olacaktı. Shavas, elini onun koluna geçirerek yanında yürümeye başladı.

"Burası en sevdiğim yerlerden biridir. Bir parça... rahatlamamı sağlıyor... evdekinden daha fazla," yumuşak yanağını onunkine yaklaştırarak Caramon'un kulağına fısıldadı.

Geldiklerinde yemek yiyecekleri yer hazır. Robere birkaç siyah yastık eklemiş, beyaz örtünün etrafında rahat konumlarda yerleştirmişti. Ortada, canlı bir ışıqla yanan gümüş mumları ile iki gümüş şamdan duruyordu. Tabak ve tepsilerde taze meyveler ve sıcak etler vardı. Köpüklü kırmızı şarap dolu iki kristal bardak içilmeyi bekliyordu.

Shavas, Caramon'u örtüye doğru götürdü. Elini bırakarak karşısındaki yastıklara gömüldü ve küçük bedenini rahatça uzattı.

"Lütfen otur," dedi zarafetle yastık öbeğini göstererek.

Savaşçı, bacaklarını hantalca altında çaprazlayarak oturdu, uzun çizmeleri gıcırdadı.

"Muhteşem görünüyorsun Caramon." Shavas'ın iltifatı savaşçının yüzünü kızarttı.

"Ah, teşekkür ederim," dedi, iltifata karşılık vermek ile sadece

kabul etmek arasında tereddüde düşerek. "Burası çok hoş bir yer. Çok... hırım.;"

"Özel." Kadın cümleyi onun yerine bitirdi. "Merekler'in Konsey Üyesi olarak, sürekli halkın içinde olmam gerekiyor. Fakat benim de ihtiyaçlarım var ve bir tanesi de ara sıra mahremiyet."

"Kulağa çok yoğun bir yaşantın var gibi geliyor." Caramon şarabını acele ile yuttu.

"Evet, çok yoğun ve çok... yalnız."

Shavas gözlerini indirdi. Kirpikleri uzun gölgeler oluşturunuyordu ve yanağından bir yaş süzüldü. Caramon onu kollarına almak istedi ama tabaklardaki yiyeceklerin üzerinden nasıl uzanacağını bilemedi.

Bardağına bakan Shavas, bardağı mum alevine kaldırdı. Konsey üyesi, rüyadan uyanırcasına aniden gözlerini kırptırdı ve başını sallayarak kaşlarını çatı.

"Şerefe," dedi açıkça. "Sana ve kardeşine..."

"Ve görevimizin başarısına," diye ekledi Caramon yüksek sesle. Bu kadını şaşırttı. "Elbette," dedi. "Başarıya..."

Aynı anda içkilerini yudumladılar. Caramon, leydinin, bardağını nerdeyse dolu halde indirdiğini görmeseydi, kendisinininkini bir dikişte bitirecekti.

"Aç mısın?" diye sordu konsey üyesi, örtünün üzerinden uzanıp savaşçının tabağını alırken.

Bir karşılık beklemezsizin et, meyve ve balık seçerek tabağı doldurmaya başladı. Kendine de biraz aldı ama savaşçıya koyduğundan daha az.

Caramon çatal kaşık arandı fakat bir şey göremeyince yine bir şey kaçırdığını düşünüp gerginleşti. Shavas onun endişesini fark etti.

"Ellerinle ye, Caramon. İzleyen kimse yok! Tamamen, kesinlikle yalnızız."

Kadın parmaklarının arasına bir çilek aldı ve damlayan suyunu yalayarak yavaşça ağzına götürdü. Savaşçı, yüzünün yandığını hissederek baktı. Oturmada önce kurt gibi açtı fakat şimdi bir lokma bile yiyip yiyemeyeceğini bilmiyordu. Hayatında bu kadını istediği kadar hiçbir kadını istememişti.

İkisi de yemek sırasında konuşmadı. İkisi de umutla, yemeğin sona ermesini bekler gibiydi.

Bitirdiklerinde Shavas, parmaklarını ipek peçeteye sildi. Robere aniden belirerek tabakları toplamaya başladı.

"İşin bittiğinde gidebilirsin," dedi, gözlen Caramon'a kilitlenmiş Shavas.

"Teşekkür ederim leydim," dedi Robere belirgin bir rahatlama ile.

"Şimdi, Caramon," dedi Shavas, "Ne hakkında konuşalım?"

"Konuşmak?" şaşırان ve hayal kırıklığına uğrayan savaşçı karşılık verdi. Kendisi başka şeyler düşünmüştü. "Bilmiyorum. Ne hakkında konuşmak istersin?"

Shavas kendine bir bardak şarap daha aldı. "Bana kendinden bahset. Maceralarından birini anlat."

Savaşçı, çoğunlukla meyhanelerde anlattığı, kan, bağırsaklar ve soğuk çelikle ilgili öyküleri düşündü. "Öykülerimin ilginizi çekeceğinden şüpheliyim, leydim," diye mırıldandı, neredeyse şarabını dökerek. Bardağı kavrayarak bir yudumda bitirdi.

"Şaşırabilirsin," dedi Shavas. "Fakat savaşlardan konuşmak istemiyorsan kardeşinden bahset. Raistlin'i anlat."

Ah ha! Caramon huzursuzca, kıskançlıkla kıpırdandı. Şimdi gerçek ilgisi ortaya çıkmıştı! "Raist? Onun hakkında ne bilmek istersin?"

"Nasıl biri olduğunu anlat. Böylesine bir güç için çok genç değil mi?"

"Yaşıtları arasında Yüksek Büyücülük Kuleleri'nde sınavı ilk geçen o oldu," dedi Caramon isteksizce, o berbat anı düşünmek veya anlatmak istemiyordu.

"Gerçekten mi?" Shavas onu teşvik etti. "Korkutucu bir deneyim olmalı."

"Öyleydi. Sınavı geçemeyenler ölür."

Huzursuzlaştığını gören Shavas kendi kendine gülümseyerek konuyu değiştirdi.

"Sen ve kardeşin uzun zamandır mı beraber yolculuk ediyorsunuz?"

"Tüm hayatımız boyunca," dedi Caramon hafifçe, elindeki boş

bardağa bakarak. "Asla ayrılmayız."

"İkinizin de gerçekten arzu ettiği bir şeyi aramaya gittiğiniz zamanlar hariç."

Shavas zarafetle ayağa kalktı. Kollarını başının üstüne kaldırarak başının etrafına sarılmış örgülerini çözdü ve şelaleye benzeyen yumuşak, kahverengi saçlarını saldı.

Arzusu, fiziksel bir acıya dönüşen Caramon onu izledi. "Kadın-lık tacının belirtisini görmek ve parlak telleriyle oynamak isterdim," diye fısıldadı.

Konsey üyesi, misafirin önünde diz çökerek eğildi. Yanağını Caramon'un ağzına yaklaştırarak yanına sokuldu. "Bu çok hoş. Sen mi buldun?"

"Hayır," diye cevapladı savaşçı, kadını kollarına alıp kendisinin yanında serin çimende uzanması için aşağı çekerken. "Raist'in söylediği bir şey. Sanırım bir kitapta okudu. O hep... kitap... okur."

Shavas, ellerini kaldırarak Caramon'un yüzünü okşadı; uzun, muhteşem tırnaklarını erkeğin sert cildine sürdü.

"Yine söyle Caramon," diye fısıldadı.

Fakat adam, onun alıntıyı dinlemeyi gerçekten istemediğini biliyordu.

Bu da iyiydi, çünkü kesinlikle hatırlamıyordu.

* * *

Raistlin, Shavas'ın kütüphanesinde kanepeye oturmuş, Caramon'un iki akşam önce göz attığı kitaba dalgınca fiske vuruyordu. Boş sayfaları farkederek küçümseme ile kitabı fırlattı.

Konsey üyesi, malikanesinin kapısını açık bırakarak büyücünün girmesine izin vermişti. Notunda ne zaman döneceği yazmıyordu. Caramon'un maharetini bilen Raistlin, leydinin muhtemelen sabaha kadar dönmeyeceğine karar verdi. Büyücü, kendisini şiddetli ateşte yutmakla tehdit eden kıskanç arzusunun küçük alevini boğdu.

"Büyü," dedi kendi kendine. "Asla önemli olanı unutma."

Raistlin bir büyü yapmaya hazırlanarak ayağa kalktı. Melodi, alçak bir mırıltı, odayı tarif edilemez bir müzikle dolduran bir şarkı

olarak başladı. Sol eli sonuna kadar açıldı, ardından kapandı, parmakları güç örneği olarak tekrar açılarak Krynn ve görünmeyen düzlemlerden kuvvet çekti. Kolunu dik tutarak siyah asayı kaldırdı, ve yavaşça cübbeli bedenine tekrar yaklaştırmak yay şeklinde yanma eğdi.

Emrine cevap olarak üç kitap ısıldamaya başladı.

Büyünün uzun sürmeyeceğini bilen Raistlin, hafızasına kitapların yerini işaretledi ve kanepeye geri oturdu. Derin, titrek bir nefes aldı. Hazinesine bakarken bedeni de arzuyla acıdı.

Düşüncelerini toparlayıp sakinleşerek yavaşça kitap rafına gitti, titreyen elini uzattı ve ilk metni çekti. Başlığı *Merekler'di*. Altında *Kedilerin Lordu* yazıyordu.

"Nedir bu?" Raistlin kaşlarını çatarak kahverengi kapağı inceledi. Başlığın ikinci bölümü, ciltçiye son dakika talimatı gelmişçesine aceleyle eklenmiş gibiydi. Kitabı ateşin yanındaki masaya koydu, ahşap sandalyeye oturdu ve ilk sayfayı açtı. Kırmızı, mavi ve altın rengi ışıklar arasında çağlar öncesinin bilinmeyen, isimsiz bir alimi tarafından çiziktirilen harfler vardı.

Merekler'in kökeni bilinmemektedir; ve keşfedilmesi gereken zamana kadar bilinmeyecektir. Şehrin amacı net ve nihaidir ve içindekiler sebeplerini bilmektedir. Kediler burada yaşamalıdır, zira onların amaçları zamanı geldiğinde bilinecektir.

"Ne saçmalık!" büyücü hırladı. "Büyüler beklemiştim, gezi rehberi değil!"

Başka bir sayfa çevirdi ve yıkık bir şehir manzarasının önünde duran, siyah kıyafetler giymiş siyah derili bir adamın resmini gördü. Turuncu gökte şimşekler çakıyordu ve üç ay, doğal olmayan gökte Büyük Göz'ü oluşturmuştu. Sokak, Raistlin'e tanıdık geliyordu fakat hemen hatırlayamadı. Resmin altında bir başlık vardı; *Umutsuzluk krallığındaki Kedilerin Lordu, sinsi ve kara, geçidin açılmasını bekliyor.*

"İlginç. Çok ilginç," dedi öfkesi kaybolan Raistlin. Kitabın sonuna gelene kadar kadim parşömenleri birer birer dikkatle çevirmeye başladı. "Bu, kesinlikle olayı kehanetlerden farklı bakış açısına götürüyor."

Kedilerin Lordu şeytanlarını getiriyor... kedileri dünyaya karşı sürecek... ilk tanrılardan önce yaşayan şehri yok ediyor... ülkesine zarar verenleri katlediyor... kötünün ajanı.

Sona gelen Raistlin işaret parmaklarını dudaklarına götürdü. İlginçti, kesinlikle; fakat en küçük bir sihir içermiyordu. Büyüsüne karşılık vennesine sebep olan şey neydi? "Daha önce böyle bir şey görmedim. Ve neye inanmam gerek? Şehrin efsanelerine mi, bu kitaptaki gerçeklere mi?"

Kitabı rafa geri koyarak keşfettiği bir sonraki kitaba gitti. Üst rafa uzanmak üzere elini kaldırdığında, kenarda başka bir kitap gördü.

Başlığı *Tanis Yan-Elfti*.

"Büyüleyici; fakat ne yazık ki önemsiz," Raistlin işaret etti.

Asıl istediği metni masaya götürerek siyah, yıpranmış kapağı açtı ve ilk sayfayı çevirdi.

Parlak Düzlemlerin Büyücüsü Ali Azra'nın Öyküleri - Beyaz Taştan Şehir.

"Ah!" Raistlin heyecanla haykırdı. Büyülü metinleri eğlenceli öykülerle birleştiren gizemli Parlak Düzlemlerin deli olduğu düşünülen büyücüsü Ali Azra'nın öyküleri, favorileri arasındaydı. İçerdiği bilginin genç bir büyücünün algılamasına göre aşırı gelişmiş ve tehlikeli olduğunu iddia eden ustalarına karşı gelerek bunları okumuştı. Fakat onların düşünceleri, stiline sinir bozucu olduğunu düşünse de, Azra'nın tekniklerini büyüleyici bulan Raistlin'i durduramamıştı.

Merekler'in taşlarını uzun süre inceledim, Isclangaard'ın sütunlarını incelediğimden de uzun.

Raistlin, Isclangaard imasına gülümsedi. O kayıt, ilk okuduğu metindi.

Ve sütunlar gibi, birçok fantastik şey öğrendim ve çocuklarımın öğrenmesi için bu sayfalara döküpyrum. Çocuklarımın arasında... Raistlin bu bölümü atladi. Ali Azra, asla öğrencilerinin adlarını sıralama fırsatını kaçırmazdı. Büyücü ilk bölümün başlığını bulana kadar sayfaları çevirdi.

Duvarlar: Saflık Sembolleri. Fantastik ve muhteşem şehir

Merekler'in duvarları bölgeyi kötülüğe karşı üç muazzam engelle çevreliyor. Beyaz mermer, şehir sakinlerine zarar vereceklerle bir uyarı. Fantastik ve Muhteşem Şehir Merekler'in Duvarlarına dünyanın, Kryn'n 'in ve itiraf etmeliyim ki benim, Büyük ve Güçlü Büyücü Ali Azra 'nın bile kısaca göz atabildiğim fakat sen, nazik okuyucunun arzu ettiğinden emin olduğum tam ve doğru bir rapor verecek kadar uzun süre inceleyemediğim diğer yerlerin efsaneleri ve öyküleri hakkedilmiş.

Raistlin kaşlarını çattı. 'Nazik okuyucu,' onun tiksindiği bir terimdi.

Yüceliğimi daha yakından görmek isteğiyle, serbestçe hükmettiğim gücü tatma arzusuyla, şöhretli ayak izlerimi takip ettiğinizde -ki edeceğinizden eminim- Fantastik ve Muhteşem Şehir Merekler 'ın Duvarlarının hiçbir güç tarafından çizilemeyeceğini ve iyi veya kötü hiçbir büyüden etkilenmediğini göreceksiniz. 'Neden böyle 'diye soruyorsunuz ve sormalısınız da, zira bilgide güç vardır. Bilinmelidir ki ben, Büyük ve Güçlü Büyücü Ali Azra, Merekler Şehri 'nin kökenini biliyorum; ve onlar emsalsiz İyi Tanrılardır ki, aralarında sohbet etme mutluluğuna eriştiğim Paladine, Majere ve Mishakal sayılabilir; element veya insanlarca zarar görmemesini buyurarak şehri bu diyara göndermişlerdir.

"Pekala, pekala!" diye mırıldandı Raistlin sabırsızlıkla. "Merekler'ı iyi tanrılar yarattıysa, amaçları neydi?" büyücü, sorusunun karşılığını bulma umuduyla kitabı okumayı sürdürdü. Fakat Azra'nın, herhangi bir faydalı bilgi vermeksizin sık sık şehirden bahsettiği, yolculukları ve gezintileri haricinde ilgi çekici hiç bir şey öğrenemedi. Büyücü, faydalı bir büyü bile yazmamıştı.

Çılgın büyücünün öykülerini çarparak kapatan Raistlin, kitabı rafa geri koydu. Üçüncü ve son metne giderek kırmızı kadifeden, yılların kararttığı bir cilt çekti. Başlık basitti, *Arcanus*, çoğu büyü yapıtında bulunan bir isim. Raistlin masaya dönerek ilk sayfayı açtı, ve sayfada yanan bir rün spiriline, sıcaktan solgun bir sarı ile çevrelenmiş siglaya bakarken gözleri büyüdü.

"Ah!" diye fısıldadı. "Nihayet!"

Altın rengi yüzü, şöminenin kıızıl ışığında parlayarak yanında

duran asayı yakaladı. Okumaya başladığında aniden gözünün önünde, bedenleri tutkulu bir kucaklaşma ile birbirine sarılmış Shavas ve Caramon'un hayalleri belirdi.

"Böyle şeylere zamanım yok!" diye hırlayarak gözlerini kapatıp hayali kovdu. Disiplin. Kendini ilk resme hazırladı. Derin bir nefes alarak zihnini hedefleri; iradesini arzuları ile birleştirdi ve gücün dolambaçlı yoluna adım attı.

Beyaz bir yıldırım, duyularını acıyla sersemletti ve sinirleri ateş aldı. Üzerine sarı ışınlar yağıyor, vücudunu imkansız biçimlerde büküyordu. Turuncu ışınlar ruhunu kıran bir soğuk seli biçiminde beynini dağlıyordu. Kıızıl halkalar düşüncelerini yok ederek sonsuzluğa taşıdı. Mavi renkte mızraklar etini kesti.

"Hayır! Asla!" Raistlin haykırdı.

Siyah asayı iki eliyle tutarak, bir acı evreninde tek başına durarak iradesini topladı ve parçalanmış bedeninin umutsuzluğa düşmesini önleyen parlak arzu yıldızına kendini çekti. Rengarenk iblisler etrafında feryat ediyor, alt düzlemlerden biçimsiz yaratıklar ruhunu tuzağa düşürmeye ve onu Abyss'e çekmeye çalışıyordu. Ruhunun giderek dibe battığını hissetse de gözlerini lanetli rünlere bakmaya zorladı. Raistlin teslim olmanın, bir anlığına okumayı bırakmanın, varlığına yıkım getireceğini biliyordu.

Ardından tek başına savaşmadığını anladı. Bu mücadelede birinin daha Raistlin'in varlığında menfaati vardı. Bütün dünyalara onu almaları için, bütün düzlemlere onu kendilerine istemeleri için meydan okuyup karşı gelerek güldü.

Yaratıklar işkence etmeyi bırakıp kaçtılar.

Tükenen Raistlin kitabın üzerine düştü. Altında, metnin bir yılın lıslamasıyla kaybolduğunu duydu. Tuzağı yenmişti. Kaçmıştı.

BÖLÜM 17

Shavas, çiğden ağırlaşmış, başlarını yola eğmiş çiçeklerine beğeniyle bakarak evinin kırık beyaz taştan yolunda yürüyordu. Sabah güneşi vitray pencerelerde ışıldıyordu. Gülümseyerek başını salladı ve yüzüne düşen dağınık saçları silkeledi.

Malikanesi oldukça sessizdi ve onu rahatsız etmekten korkarcasına su saatinin sesi bile kesilmişti. Shavas, kütüphaneye gitti, ağır kapıları açtı ve yavaşça arkasından kapattı. Oda boştu. Merakla kaşlarını çatı. Ne bulmayı bekliyordu? Ruhu kendisinden alınmış, Karanlık Kraliçe'nin huzuruna sürüklenmiş genç bir büyü kullanıcısının bedeni... Gerçekten gücünü kanıtlayıp kaçmış mıydı? Yoksa denememiş miydi bile? Shavas, odada büyücünün varlığının bir izini aradı. Yoktu. Raflardaki kitaplara dokunulmamıştı. Belki onları okumamıştı. Belki gelmemişti bile.

Hayır. Shavas gülümsedi ve büyücünün yerine koymayı düşün-

mediği, zararsız görünen tek kitabı aldı. Buraya gelmişti. Ve kazanmıştı. Gerçekten değerliydi.

Shavas kitabı yukarı, odasına taşıdı. Soyunmadan yatağa uzandı. Ağır kitabı açarak artık boş olmayan sayfaları okumak üzere rahat bir pozisyon aldı. Kitabın sırtında altınla yeni kakılmış iki kelime vardı; *Majere Kardeşler*.

Resim, kamp ateşinin etrafında oturan iki adamı gösteriyordu; biri iri, yakışıklı bir savaşçı; diğeri zayıf nahif, kırmızı cübbe içinde, üstünde soluk mavi bir küreyi tutan altın bir ejder pençesinin bulunduğu siyah bir asa ile. Shavas okumaya başladı.

Caramon, Raistlin'in uykusunu korumayı seviyor. Bu, kardeşinin büyücüyü huzurlu gördüğü tek an, gerçi bu huzur rahatsızlık veren rüyalarla sıklıkla kesiliyor. Caramon, zayıf kardeşini daima dünyanın tehlikelerine karşı korudu, soğuk, hastalık ya da daha aşikar tehditlere karşı. Raistlin'in sağlığından kendini özellikle sorumlu hissediyor, kardeşi takdirini fazla göstermese de.

Caramon'un kardeşi için duyduğu sorumluluk hissi çocukluklarından geliyor. Raistlin'in fiziksel zayıflığı, yüksek zekası ve doğuştan sinsi, alaycı yapısı onu, kabadayılardan bir hedefi haline getirdi. Caramon'un yerinde müdahalesi, muzipliklerden bazılarının ciddiye bindiği çeşitli olaylarda zayıf kardeşinin yaralanmasını önledi. Zayıf ve acizleri incitme ihtiyacını anlamayan Caramon, Raistlin'in koruyucusu oldu. Raistlin'in kendisinde de masumlara, zayıflara zarar verenlere karşı bir nefret oluştu. Kardeşler Krynn'de bu türden çeşitli olayların üstesinden geldiler.

Shavas içini çekti ve dudağını ısırıldı. Raistlin'i yanlış mı değerlendirmişti? Hayır, bunu nasıl yapabiliirdi? Hırsının cildini yaktığını hissetmişti. Ve doğru bir kararla, onun büyüye olan tutkusunun etin zevklerine karşı tutkusuna üstün geleceğini düşünmüştü.

İkizler birbirinden ayrılamaz, daima beraberler, yine de daima ayrılır. Caramon, kendisi sempatikleşirken Raistlin'in giderek aksi ve içe dönük oluşunu izledi. Raistlin, büyü çalışmak üzere ayrıldığında, Caramon onun daha da değiştiğini gördü. Raistlin, büyüünün kendisinin fiziksel zayıflığını telafi edebileceğini keşfetti. Büyü sayesinde kontrol edebilir, işleyebilir, hükmedebilir... Caramon'un

anlayamayacağı, daha doğrusu, anlamaya ihtiyaç duymadığı ihtiyaçlar...

Savaşçı popüler Güçlü ve yakışıklı olması akranları, özellikle çocukluk arkadaşları, karmaşık bir avareler topluluğu arasında beğeni/ip sayılmasını sağlıyor. (Bakınız ciltler: Tanis Yanelf, Flint Fireforge, Sturm Brightblade, Kitiara Uth-Matar, Tasslehoff Burrfoot.) Bunların arasında, Raistlin müsamaha görüyor.

Raistlin, akranlarının hiçbirinin göremediği birçok özelliğe sahip. Bunların en göze çarpanı ise cesareti, demir bir yumrukla yönetenlere karşı savaşmaya istekli oluşu. Bu özelliği, genç büyücünün düşmanca davranışları ve sinsî tavrının altında gizli.

Raistlin birçok sefer, büyücü çırağıyken bile, sözde 'yeni tanrıların' ermişlerinin hilelerinin ve sahte cazibelerinin maskelelerini düşürerek halkın korkularından beslenen en asalak türde şarlatanlar olduklarını ortaya çıkardı.

Raistlin hiçbirine inanmıyordu ve zehirli hilelerini kendilerine çevirerek dehşete kapılmış, korkuyla yönetilen kalabalıklara bu ermişlerin idealleri kadar sahte olduklarını gösterdi. Caramon birçok kez kardeşini, mahvolmuş, intikamı kafasına koymuş ermişlerin yolundan çekmek zorunda kaldı.

Caramon içten içe, kendisi ve kardeşinin yavaşça, kaçınılmaz biçimde birbirlerinden ayrıldıklarını biliyor. Caramon her günün Raistlin'e yeni bir güç, irfan ve büyü getirdiğini görüyor, büyücünün bedeni bu gerilime güçlkle dayansa da. Caramon, kardeşinin en güçlü savaşçıyı küle çevirecek büyüler yapışını izledi ve Raistlin'in bedenini içeriden yıkan çırpınmalar ile yıkılışını, dudaklarına kan gelişini.

Fakat her seferinde Raistlin işkenceden kalkıyor, kendini kaldıramayan kolları üzerinde çaba/ayarak, yorgunluktan güçsüzleşmiş bacakları üzerinde durarak. Ve Caramon çok hafif bir gülümsemenin kardeşinin yüzünü aydınlatıldığını görüyor; ölmek istemeyen, her bir hedefe ulaşana kadar ölümlü bedeni terketmek istemeyen büyük bir ruhun yerine konuşan bir gülümseme.

Bu azim yüzündendir ki; Caramon bu fıkirden şikayet etse de, kardeşinin ellerinden gelecek nihai yenilgiyi kabullenmesi gerekti-

ğini biliyor. Yüksek Büyücülük Kulesi 'ndeki görüntü -Raistlin'in kıskançlık gazabı içinde ikizini bile öldürmeye istekli oluşunu gösteren- Caramon 'un şefkatli rüyalarının matem çanı.

"Ah", diye mırıldandı Shavas. "Şimdi bir yerlere geliyoruz. Daha ayrıntılı bilgi lütfen."

Kitap söz dinleyerek kadının gözlerinin önünde yeni bir sayfa ekledi.

Kimse Raistlin 'in sınavı nasıl geçtiğini tam olarak bilmiyor, zira Kule'nin gizemleri bana bile kapalı. Kuşkusuz, genç büyücü, bir kara eljle yaptığı çekışmede yenildi. Raistlin "in hayatına karşılık hayat özünü pazarlık konusu ettiğini sanılıyor Bu doğruysa, varlık düzlemlerinin birinde genç büyücüyü izleyip koruyan güçlü bir varlık var; nezaketten değil belki fakat kendi çıkarlarını korumak için.

Shavas, parmağıyla kaldığı yeri işaretleyerek, bir anlığına kitabı kapattı. Bu doğruysa, planları aksayabilirdi veya koruyucunun yapısına göre, kendisine yardımcı da olabilirdi. Bu bilgiyi daha önceden edinmiş olmayı diledi. Şimdi ise vakit çok azdı. Shavas okumasına geri döndü.

Testin sonunda ustalar, Raistlin 'in, ikizi Caramon 'un büyüye sahip olduğunu sanmasını sağladılar. Kıskançla yoğrulmuş bir gazaba kapılan, kardeşinin büyücünün mutsuz hayatında bir anlamı olan tek şeyi de çaldığını düşünen Raistlin, Caramon 'u öldürdü. Gerçekte bu, Caramon 'un, ustaların yarattığı bir hayaliydi. Fakat Par-Salian, Beyaz Cübbeliler 'in başı, Caramon 'un ikizinin ellerinden gelen kendi ölümünü izlemesini de sağlamıştı. Kardeşler, Kule'den ayrıldıklarında, hayatları sonsuza kadar değişmişti. Raistlin aradığı güce sahip, fakat Caramon 'un elindeki tek şey zaman.

Shavas kitabı yere attı. Yastıklara gömülerek gülmeye başladı.

* * *

Aynı sabah Lord Brunswick, koyu tahta kaplı ve servet ve gücün göstergesi mobilyalarla dolu bir yer olan malikanesinin ana oturma

odasında, en sevdiği iskemlede oturuyordu. Lord, parmaklarını garip biçimli bir üçgen şeklindeki deri bir torbanın etrafında gezdirerek soğuk gözlerle çocuklarının oyunlarını izliyordu.

En küçük kızı ona doğru koşarak keseyi tuttu. "Bu nedir baba?"

Lord kıza tokat atarak torbayı geri çekti. "Dokunma ona velet!"

Kız feryat ederek annesine koştu. Lordun karısı, çocuğu sakinceleştirirken dehşet içinde kocasına baktı. "Alfred! Neyin var senin?"

Lord, cevap vermek yerine odadan dışarı azametle yürüdü ve çift kanatlı kapıyı arkasından çarptı. Kadının, çocuğu yatıştıran boğuk sesini duydu. "Şşt, şşt. Bu gece Gözün Festivali var. Yaşayacağın eğlenceyi düşün!"

Lord sırtıttı. Evet, *bu gece eğlence başlayacaktı.*

Büyük ev karanlıktı. Hizmetkarlar tatil için ayrıldıklarından, odaların hepsi boştu. Brunswick, aceleyle evden çimenli bahçeye çıkarken torbayı göğsünde sıkıca tuttu.

Kemerinin altındaki keseye dokunan lord, evi çevreleyen alanı aştı ve şehrin içinden geçen sayısız çaydan birine ulaştı. Akıntıya karşı dere kolunu izleyerek Mereklar'a doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Lord Brunswick, ortasında küçük bir korunun bulunduğu bir parka geldi; ailesine ait bir anıt. Buraya baktı ve alayla güldü.

Kahkahasına küçük bir miyavlama cevap verdi. Ağacın dibinde kaybolmuş, belki de asla gelmeyecek annesini arayan yavru bir kedi vardı. Lord eğilerek yavruyu ensesinden tuttu. Korkudan çıldıran kedi yavrusu lordun başparmağını tırmaladı, çizdi ve keskin süt dişlerini parmağa geçirdi.

Küfreden sorumlu, yavruyu fırlattı. Brunswick acıya konsantre oldu; kan kurudu ve yara kapanarak iyileşti.

Lord Brunswick'in yüzü karardı. Kemerinin altındaki keseyi çıkararak ağzını yırtarcasına açtı ve içinden bir ucu garip bir açıyla bükülmüş, kısa bir değnek aldı. Değneği kedi yavrusuna tuttu.

Başının üstünden gelen öfkeli bir hırlama, lordun korkuyla yukarı bakmasına neden oldu. Çok geç. İri siyah bir kedi ağaçtan atlayarak ağırlığıyla adamı yere düşürdü. Değnek, Brunswick'in elinden uçtu. Adamın boğazını yırtmaya hazırlanan hayvan, uzun

dişlerini çıkardı.

Lord, insanüstü bir güçle hayvanı göğsünden attı. Ayağa fırlayarak kavga duruşuyla çömeldi.

İri kedi yavaşça sola doğru ilerlerken lord da karşılık olarak kenara çekildi. Parlak, ayna gibi gözleri pırıldayan adam ve hayvan dikkatle birbirlerini izlediler. Lord, kediyi boynundan yakalamak için tek bir hareketle ileri fırladı fakat hayvan çok hızlıydı. Yana sıçrayarak adamın boğazına atladı.

Lord, arkadan uzanıp panteri yerinden sökmek için umutsuzca savaştı. Boynunun arkasında, etini arka pençeleriyle çizen, adamı anında öldürebilecek derecede kanayan yaraları daha da kesen kedi, lordu korkutuyordu.

Sertçe yere düşen lordun eli yerdeki bir nesneye dokundu. Alev benzeri kırmızı bir ışık çıktı. Sersemleyen panter, adamı devirdi. Yaralarından kırmızımsı bir sıvı akan Lord Brunswick ayağa kalkarak gözlerini kısıtı ve gözlerini önünde duran düşmanına dikti. Yeni bir kırmızı alev panterin sırtındaki deriyi dağladı. Kedi hiç ses çıkarmadı; acı bilincini yerine getirmişti. Yeniden düşmanına doğru sıçradı fakat lord aniden kaybolmuştu.

Panter, gözlerini etrafta gezdirerek koruda sessizce ilerlemeye başladı. Başı, omuzlarının arasına hiddetle gömülmüş olduğu halde yavaşça yürüyordu. Lord, değneğe uzanmaya çalışırken aniden fırlayıp ön pençelerini koluna geçirene kadar hiç ses çıkarmadı. Adamın parçalanmış kolu gevşedi ve değnek güçsüz parmaklarından kaydı.

Lord, kalan sağlam koluyla umutsuzca hayvanı boynundan yakalamaya çalıştı. Panter kolayca kendini kurtardı. Arka bacakları üstünde çömelip güç toplayarak, beyaz dişleri parlayarak, adamın boğazına atladı.

Bir çığlık, yırtılma sesi, ve çimenlere kanla ıslanmış bir kolye yuvarlandı; yakut gözlere sahip gümüşten bir kedi kafatası.

BÖLÜM 18

"Dizzy Longtongue'ı hiç duydun mu; hoopakım ellerine geri döndürebildiği bir beceri ve dikkatle atabilen kenderi? İşte, bir gün bir minotor, Dizzy ile sopasını ormanın çevresinden atamayacağına dair bahse girdi ve Dizzy dedi ki, 'Seninle cebimdeki altına karşılık burnundaki halka üzerine bahse girerim ki hoopakımın ormanın etrafından bana gelmesini sağlayabilirim.' Minotor kabul etti ve başaramazsa Dizzy'i tatlı niyetine yiyeceğini söyledi. Dizzy doğal olarak kabul etti."

Earwig, mahkum dostlarından herhangi birinden, "Vay, bu çok ilginç!" veya "Ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum!" gibi bir yorum gelip gelmediğini duymak için durakladı. Fakat etrafta sadece sessizlik vardı.

İç çeken Earwig üsteledi. "Dizzy yüz adım koşarak hoopakım büyük bir enerji ile gönderdi! Dizzy ile minotor, dönecek olan

hoopakın sesini dinleyerek saatlerce beklediler. Bir gün sonra minotor 'Evet evlat, belli ki seni yemekten sonra yiyeceğim,' ve Dizzy dedi ki..."

Gözlerinin arkasına saplanan keskin bir acı Earwig'e, Dizzy Longtongue'ın öyküsünde kaldığı yeri unutturdu. Bu kesinlikle ilginç bir histi; şakakları öylesine zonkluyordu ki, kafasının çatlayacağına düşündü. Fakat biraz düşününce, kender bu his olmaksızın da yaşayabileceğine karar verdi.

Earwig, gözlerini ovalamak için ellerini kaldırmaya çalıştı fakat bileklerindeki zincirlerden dolayı bunu başaramadı. Bu da diğer bir ilginç gelişmeydi.

"Belki de yerin onlarca metre altında, dişlerine kadar silahlı binlerce savaşçıyla korunan karanlık, nemli bir hücrede esirim. Hep denemek istediğim bir durum." Bir saat kadar müthiş eğlendi fakat sonra...

"Biliyor musunuz," dedi Earwig sadece belli belirsiz görebildiği (birisi oldukça kel görünüyordu) hücre arkadaşlarına, "bu, beklediğim kadar eğlenceli değil."

Gerçekte, başındaki ağrı ve bileklerindeki zincirlere rağmen, Earwig sıkılıyordu. Ve Krynn üzerindeki herkes bilir ki, sıkılan bir kender oldukça tehlikeli bir şeydir.

"Of, siz kesinlikle çok sessizsiniz!" dedi karanlığa dikkatle bakan Earwig. Cevaben duyduğu tek şey suyun muntazam, melodik damlamasıydı; ki o da hücrenin son sakininin ne diyeceğini duymak istercesine bir an kesildi. Bir an sonra konuşmaya ilgisini kaybederek tekrar sesini yükseltti.

Earwig, zincirleri içinde çırpınarak iç çekti. Kilidi elinden geldiği kadar incelemişti ama etraf oldukça karanlıktı.

"Açamazdım zaten. Aletlerim kayıp." Bunu düşünen kender oldukça öfkelenmişti. "Bu hiç adil değil. Dışarı çıktığımda bundan bahsedeceğim."

Zincirler ağır ve kalındı ve kender, güçlü arkadaşı Caramon'un bile bunları bir denemede kırıp kıramayacağını merak etti. Oturduğu zemin soğuk ve ıslaktı; nem onu hapsiştiriyordu. Duvarlar, görüşte hiç bir şey sızdırmayan katı taştan yapılmıştı. Bir hapishane

KEVIN STEIN

hücrelerinden kaşıkla tünel kazarak kaçtığı düşünülen Trapspringer Amca'yı düşündü. Bu kaşık, kenderler arasında kutsal bir yadigar olmuştu.

"Burada olsaydı acaba Trapspringer Amca ne yapardı?" dedi Earwig yüksek sesle, yarı cevap almayı umarak. Trapspringer Amca'nın nerede ve ne zaman ortaya çıkacağı hiç bilinmezdi.

Fakat görünüşte, burada değil.

Earwig ne kadar zamandır ve nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece-en kısa zamanda dışarı çıkması gerektiğini biliyordu yoksa aklı tek başına gidecekti.

"Neden içinizden biri bana bir öykü anlatmıyor? Daha önce duymadığım bir şey," kender sessiz hücre arkadaşlarını teşvik etmeye çalıştı. "Evet? Ne dersiniz?"

Cevap yok. Earwig kaşıklarını çattı. Bu duruma karşı tüm sabrını kaybediyordu. Kaçmasına yardım edecek veya ilginç eğlenceler sağlayacak bir şey bulma umuduyla ceplerini onuncu kez karıştırdı.

"Mendil ve bir parça tüy. Boş. Boş. Kaşık ve o kadar." Hayal kırıklığıyla zincirli elini üstünde gezdirerek parmağıyla kaşığa fiske vurdu. Sağ yenido bir şey kolunu dürttü.

"Dart!" Silahı gizleyen iç cebini çeken Earwig haykırdı. "Endişelenmeyin dostlarım. Bir dakikada dışarı çıkacağız!" diye seslendi hücredeki sessiz arkadaşlarına. "Bu gerçekten garip, biliyor musunuz..." hücre arkadaşlarının sabırsızlığını hafifletmek için konuşmayı sürdürdü "fakat birisi bu dartla Caramon'u öldürmeye çalıştı, ve şimdi kaçmama yardım ediyor."

Earwig, dartı bileğindeki kelepçenin kilidine soktu. Raistlin'in, dartın ucuna ölümcül bir zehir sürüldüğünü söylediğini hatırlar gibi oldu ama önemli değildi. Ölüm burada hiç bir şey yapmadan oturmaktan daha iyiydi.

Dartın ucunu anahtar deliğine soktu, metali parmağında gezdirdi ve ucun ilk tırnağa gelişini hissetti. Silahı hafifçe sallayarak ikinci ve üçüncü tırnağı atladı, dördüncüyü kurcaladı ve keskin ucun derisini sıkıştırdığını hissetti. "İşte!"

Son tırnak hafif dürtmelerine teslim oldu. Yumuşak bir şey -toz belki- dartın üzerinden derisine döküldü fakat heyecanı arasında

Earwig farketmedi. Dartı cebine kaydırды, zincirleri üstünden attı ve muzaffer bir şekilde ayağa kalktı.

"Pekala! Sıra sizde."

Tek bir büyüleyici an için, kender kafasındaki ani ağırla bayılacağını düşündü. Fakat sersemletici büyü geçti ve kafasındaki ağrı hafifledi. Kollarım öne uzatan Earwig odada körçesine tökezleyerek yürümeye başladı. Bir duvara ulaştığında eli nemli taşa çarptı. "Endişelenme kelkafa. Geliyorum."

Ayağı yerdeki bir zincir yığınının takırtıyla çarpana kadar duvarı takip etti. "İşte!" dedi, zincirleri hissetmek üzere eğilirken. "Neden bana yerini söylemedin?" Eli etin üzerinde değil kemiklerin üzerinde, uzun zaman önce ölmüş bir adamın kemiklerinin üzerinde kapandı.

"Sanırım bu yüzden Dizzy ile ilgilenmedin," dedi rahatlayan Earwig. Gerçekten öykü anlatma yeteneğini kaybettiğini düşünmeye başlamıştı. "Pekala, kelkafa, kusura bakmazsan ben gidiyorum. Kaba olmak istemem ama iyi bir arkadaş değilsin."

Earwig, hücrenin etrafında körlemecesine birkaç dakika dolandıktan sonra bir duvar yanında yerde yatan büyük ve yumuşak bir nesneye çarptı. Eğildi ve ellerini uzun bir tahta parçasının etrafında kapattı; oldukça aşina olduğu bir tahta parçası.

"Hoopakım!" diye bağırdı. Diğer elini uzatarak keselerini buldu. Eşyalarını karıştırdığında sahip olduğunu hatırladığı her şeyin hâlâ orada olduğunu gördü, kav kutusu ve küçük bir fener dahil. Az sonra parlak, sarı bir alev odayı aydınlattı.

Earwig hücreye bakındı. Kendi bulduğundan başka, duvara zincirlenmiş dört iskelet daha vardı. Epey zamandır orada duruyor gibiydiler. Fakat dikkatini asıl çeken duvarlar oldu. Resimler ve dekorasyonlarla kaplıydılar, siyah üstüne altın rengi.

"Daha çok öykü!" diye sevinçten çıldıran Earwig içini çekti. Duvarları incelemeye başladı. "Uzun zaman önce," dedi, deseni parmağıyla izleyerek, "dünya... bütündü... ve her şey güzeldi. Sonra bir şey oldu ve savaşlar başladı. Sonra hiçbir şey olmadı ve herkes mutlu olduklarını düşünmeye başladı fakat aslında değildiler. Ardından Afet geldi!" diye tahminde bulundu, gökten

düşen alevli bir dağdan başka bir şey olamayacak resimleri görerek. "Ya sonra? Geriye gidiyoruz ve kırmızı cübbeli bir adam beyaz taştan büyük bir şehir inşa ediyor. Hayır, bu doğru görünmüyor. Bakalım, siyah cübbeli bir adam kırmızı cübbeliyi beyaz taştan bir şehir yapması için kandırıyor. Ve sonra, kırmızı cübbeli adam şehri inşa ediyor ve beyaz cübbeli biri arkadan yardım ediyor."

Earwig şaşkınlıkla kafasını kaşıyarak geri çekildi. Öykünün ilk bölümünün takibi kolaydı, duvardan aşağı dikey olarak ilerliyordu; fakat şimdi baktığı her şey yüzlerce yöne, tavana, zemine, duvarlara dallanıp budaklanıyor, altın çizgilerin her biri büyük bir üçgene bağlanıyordu. Çizgileri izleyerek kırmızı, beyaz ve siyah renklerde yapılmış, üçgenin karşı duvarından kendisine bakan büyük, yapay bir göze ulaştı. Odadaki tüm altın çizgiler bu sembolde birleşiyordu.

"Öyküye pek fazla benzemiyor," Earwig burnunu çekti. "Konu kesinlikle bir yere varmıyor."

Kendri, çıkınına sırtına attı, rahatlığını ayarlayarak omuzlarını ağırlığa karşı oynattı. Odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki kaçış planı için önemli bir şeyin eksik olduğunu fark etti.

"Bir kapı. Kapı yok! Buradan nasıl çıkacağım ki?" dedi kızgınlıkla. "Dur! Belki de kapıyı saklamışlardır, o halde onu bulmam gerek."

Neşelenen Earwig, hoopakını duvarlara vurmaya başladı, tahta sopa, hücrenin sessizliğinde gürültülü bir ses çıkarıyordu. Sistemli biçimde bir köşeden diğerine gidiyordu. "Tak, tak tak, tak, tak, tik! İşte burada!"

Tüm gücüyle bloğu itti fakat kırıpratamadı. "Belki de burası değildir," diye karar verdi, dinlenmek için duvara yaslanarak. "Ne...oh!" Taş, gizli menteşeler üzerinde savrulurken irkilen fakat oldukça sevinmiş kenderi diğer tarafta yere devirdi.

"Uyan Caramon!"

İnce parmaklar genç adamın omzuna battı. Delikanlı, bir an içinde uyanmış ve harekete geçmişti. Bedeni, savaşçı içgüdüleriyle,

beyninden önce çalışıyordu.

"Buradayım! Hazırım!" diye bağırdı, elleri ile silahlarını araya rak.

"Telaşlanma. Daha değil. Giyin."

Caramon uykulu uykulu etrafına bakarak goblin sürülerinin saldırısına uğramış bir savaş kampında değil, Barnstoke Hall'daki rahat odasında olduğunu fark etti.

"Elbette Raist." Sadece birkaç saat uyumuş olduğuna hükmetti. "Bana sadece yıkanıp traş olmam için birkaç dakika ver ve..."

Raistlin, esasının metal ucunu duvarlardaki lambaları sarsacak şiddette yere vurdu.

İrkilen Caramon, kardeşine bakakaldı. Acı ve hakaret, altın rengi yüzü kaplamış, kısılmış gözlerde titreşiyordu. Savaşçı, harbe gidecekmiş gibi bir aceleyle giyindi.

Bir şey söylemeyen Raistlin odasından sokağa çıktı. Geceleyn bir intikam ruhuna dönüşmüşse benziyordu. Ne olmuştu? Caramon merak etti.

Caddede yürürken karşılaştıkları insanlar uzaklaşıyor, diğer kaldırıma geçerek büyücüyle karşılaşmaktan kaçınıyordu. Kardeşler bir arabaya bindi. Raistlin, "Batıgeçidi Sokağı" diye emir verdi. Sürücü, onaylarcasına başını sallayarak dizginleri şaklattı.

Araba, Güneygeçidi Sokağından sabit bir hızda geçti. Sorular Caramon'un dilini yakıyordu fakat sessiz kaldı. Raistlin, kendisini uyandırdığından beri doğrudan kardeşine bakmamıştı. Büyücü, yol boyunca uzanan dükkanlara dikkatle bakıyor, ikizini belirgin biçimde görmezden geliyordu.

Yüzüne kan sıçrayarak geceyi nasıl geçirdiğini hatırlayan (aramon, kardeşinin huysuzluğunun sebebini bildiğini düşündü. Neden beni suçluyor, diye sordu savaşçı sessizce, kendini suçlu hissedip bundan hoşlanmayarak. O seçimini yaptı. İstedikini aldı ve ben de öyle.

Araba, Batıgeçidi Sokağı'na döndü ve Caramon, kardeşinin gerildiğini, derisinin üstündeki eklemler bembeyaz olana kadar her iki eliyle siyah asayı kavradığını gördü. Savaşçı bir şey görmüyordu, tehlike unsuru algılamıyordu, yine de hançerini çekti.

Raistlin bu hareketi görerek alayla güldü. "Bıçağını kaldır Caramon. Tehlikede değilsin."

"Sen mi tehlikesin?" diye sordu savaşçı.

Raistlin kardeşine baktı. Altın rengi yüzü acıyla çarpıldı, ardından büyücü, hızla başını çevirdi. Elleri, parmakları çatlayıp kanayacakmışçasına bir sertlikle Magius'un Asası'nı kavradı.

"Dur," diye emretti Raistlin arabacıya

Araba durdu. Büyücü, aşağı atlayarak hızla Batıgeçidi Sokağı'na yürümeye başladı. Caramon, kardeşinin hızlı adımlarını elinden geldiğince izledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir fincan hyava içmeye," Raistlin, dönmeden cevap vermişti.

Caramon şaşkınlıkla ona baktı. Aptalca bir soru daha sorar kardeşinin gazabını üzerine çekme riskine girmek üzereydi önündeki manzara ile sözlerini yuttu. Sokak aniden büyük bir ke dalgasıyla sarılmıştı ve akıntının ortasında, bir meyhanede, yal bir kişi oturuyordu; kara derili bir adam, siyahlar içinde.

"Raist! Bu..."

"Caramon, kapa çeneni," dedi ikizi.

Kardeşler yaklaşıırken kediler duvarların üzerinden ve sokak aşağı doğru koşarak dağıldılar. Raistlin, adamın önünde durd Caramon, eli kılıcının kabzasında, kardeşine katıldı.

"Lütfen bana katılın," dedi siyahlı adam. Sesinde Caramon'u titremesine neden olan zayıf bir tıslama vardı. Raistlin'e baktı, o dl başını salladı. Savaşçı, bir sandalye çekerek oturdu. Büyücü de aynı şekilde davrandı.

Caramon, gözlerini adama dikti. Son derece yakışıklıydı, simsiyah saçları boynundan aşağı kıvrılıyordu. Parlak siyah derisini tezatla gözleri mavi ve hafifçe çekikti. Gözlerini kırpmaksızın dik-katle kardeşlere baktı.

"Benim adım Bast," dedi aniden. Siyah kıyafeti üzerinde, boy« nunun etrafındaki bir şeride dikilmiş mücevherler güneş ışığında hafifçe parlıyordu. "Bir içki ısmarlayabilir miyim?" . •

Bir cevap beklemeyen Bast, elini kaldırarak bir garson kıl/n işaret etti. "Lütfen, Catherine. Misafirlerime iki fincan hyavn."

Catherine bir an bakakaldı, ardından arkasına dönerek içeri koştu. Neredeyse anında iki küçük fincanla döndü.

"Teşekkürler," dedi Caramon. Kız bir şeyler mırıldanarak geri çekildi fakat yakınlarda oyalanıp onları izledi.

Raistlin, ağzında sert, koyu çizgilerle şehir kadar sessiz ve hare-ketsizce oturuyordu.

"Evet, sorular?" dedi siyahlı adam, büyücüye dikkatli mavi göz-leriyle bakarak.

"Kimsin sen?" diye sordu Raistlin.

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Neden bizi takip ediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

Raistlin, büyüyen bir öfkeyle kızardı. Siyahlı adam eğleniyor gibi görünüyordu. Caramon, içkisinden büyük bir yudum alarak damağını yaktı. Kardeşi dengiyle karşılaşmışa benziyordu.

"O halde bütün bunlardaki rolün nedir?" Raistlin bilmek istedi. "Neden buradasın?"

"Nedenini biliyorsun," diye cevapladı Bast, keskin beyaz dişleri, hafif bir gülümseme ile parlayarak.

Caramon patlamayı bekleyerek sindi. Kardeşi gerçek anlamda bastırılmış öfke ve gerginlikle kabarıyor gibiydi. Siyahlı adam onu sakince izledi ve Raistlin'in öfkesi yaradan akan kan gibi süzüldü.

"Öyle mi? Neye inanacağımı nereden bileyim?"

"Neye istersen inan. Benim için farketmez."

"Hayır, buna inanmıyorum!" Raistlin hafifçe konuştu. "O halde neden buradasın, benimle karşı karşıya?"

"Buraya kendimi sana kanıtlamaya değil, seni kendime kanıtla-maya geldim."

Kendine Bast diyen siyahlı adam yavaşça ve tembelce ayağa kalktı. Rahatça gerinip ince kol kaslarını kabartarak başıyla kardeş-lere zarif bir selam verdi ve sokaktan aşağı ilerledi.

"Onu durdurmamı ister misin?" Caramon ayağa kalkmaya dav-ındı.

"Hayır!" dedi kardeşi sertçe, savaşçının bileğini kavrayarak. "O Nenin gücünün, senin anlayışının ötesinde bir düşman. Birkaç daki-

kada ölürsün."

Biraz rahatlayan Caramon oturdu. Nedenini söyleyemese de kardeşinin açıklamasının doğru olduğunu hissediyordu. İri savaşçının tek bildiği, hayatındaki ender zamanlardan birini yaşadığı, gerçekten korktuğuydu.

Raistlin soğuk gözlerle onu izliyordu, gözleri ince çizgiler halinde kısılmıştı. "Bir kadınla bir gece geçirmek seni bu sabah çok cesurlaştırmış kardeşim. O... özel olmalı."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Caramon hafifçe.

"Neden? Daha önce zaferlerinle gösteriş yapmaya aldırılmazdın!"

"Belki öyleydin fakat hâlâ bu tür İlişlerim olabilir! Birini sevmeyi bilebilirim!"

Caramon, iğneleyici kelimelerini hedefsizce savuruyordu, kardeşinin acı alaycılığı onu kavgaya itmişti. Fakat hedeflerini vurduklarını gördüğünde, onları geri almak için ruhunu verebilirdi.

Raistlin'in omuzları kalbinden bıçaklanmışçasma sarsıldı. İnce bedeni çökmüş gibiydi. Başı eğildi, vücudu titredi. Cübbesine sarındı.

"Üzgünüm Raist...." diye başladı Caramon.

"Hayır, Caramon." İkizi güçsüz elini kaldırdı. "Özür dilemesi gereken benim. Yorumların oldukça... yerindeydi."

"Sana dün gece ne oldu?" diye sordu Caramon, bir ikizin içgüdüsel bilgisiyle.

Büyücü bir süre konuşmadı. Hyavasına bakarak içkinin fincanda dönüşünü izledi. "Dün gece neredeyse öliyordum."

"Bir pusu mu?" Caramon yeniden kalkmaya davrandı. "O adamdı, değil mi? Şu Bast denen herif! Ben..."

"Hayır kardeşim. Bir tuzaktı; büyülü bir tuzak. Kitaplardan birine benim için kurulmuştu."

"Tuzak? Nerede? Leydi Shavas'ın evinde mi?" Caramon inanamayarak bakakaldı.

"Evet, Leydi Shavas'ın evinde."

"Onun yaptığını düşünüyorsun, değil mi?" Caramon öfkelenerek sordu.

"Kütüphanesinde üç büyü kitabı buldum kardeşim ve bir tane-sinde neredeyse ruhumu yakalayıp beni Abyss'e sürükleyecek olan

bir rün spiral vardı! Sen ne düşünürdün?"

"Bir kazaydı. Evinde böyle bir şey olduğunu bilemezdi!"

"Nasıl bilemezdi? Ah, hatırladım. 'Merekler'da hiç büyücü yok.' " Büyücü, kacknın sesini taklit etti. "Mükemmel bir bahane."

"Şüphelenmiyorsun... Bunu bilerek yaptığını **düşünüyorsun**!"

İkizinin sessizliği Caramon'u daha da kıskırttı.

"Neden bunu yapmak istedin?" diye bağırды. "Bizi tutan o! Bizi sorumlulara karşı savundu!"

"Kesinlikle. Neden benim?.." Gözleri kısılan Raistlin durakladı.

"Bak Raist!" dedi Caramon, şiddetle soluyup öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Benden daha akıllısın. Kabul ediyorum. Burada neler olduğu hakkında benden daha fazla şey biliyor gibisin. Birisi ormanda ikimizi de öldürmeye çalıştı. Sonra birisi beni öldürmeye çalıştı. Birisi sana tuzak kurmaya çalıştı. Earwig kayboldu. Şimdi buraya bir amaçla geliyor ve bizi izleyen bu adamla buluşuyorsun. Burada olacağını nereden biliyordun? Kim o? Sanırım bana neler olduğunu anlatmalısın."

Raistlin başını salladı. "Yapacak çok şey var. Ve çok az zaman. Bu gece Caramon. Büyük Göz bu gece parlıyor. Ve hazır değilim..." İçini çekti, sonra konuştu, "Eğer bilmen gerekiyorsa, kitaplardan birinde bu adamın bana aşına gelen bir yerde duran bir resmini gördüm. Bu sabah o yerin burası olduğunu farkettilim; Batıgeçidi Sokağı."

"Onu bir kitapta mı gördün? Onun hakkında ne yazıyordu?"

"Onun büyük kötülüğün bir yaratığı olduğu. Fakat onunla karşılaştıktan sonra neye inanmam gerektiğine emin değilim."

"Biliyorum." Caramon üperdi. "Sana bakarken kalbini sökebilir."

"Belki. Fakat..."

"Özür dilerim baylar." Bu, garson kızdı. Caramon adının Catherine olduğunu hayal meyal hatırladı. "Elimde olmaksızın Earwig'den bahsettiğinizi duydum. Earwig Lockpicker'ı mı kastediyorsunuz, kenderi?"

"Earwig'i mi gördün? Nerede o?" Raistlin ilgiyle sordu.

"Bilmiyorum. Size bunu söylemeye geldim. Sanırım kaçırıldı."

"Kaçırıldı mı?" Caramon homurdandı. "Akıllı başında olan kim

bir kenderle kaçır ki?"

"Şey, çalıştığım meyhanede konuşuyorduk ve bira almak için arka tarafa gittim ve döndüğümde gitmişti!" Catherine gözlerini ayakkaabalarına dikti.

Raistlin'in keskin gözleri kapüşonunun gölgelerinden kızı izledi. "Belki de çekip gitmiştir."

"Hayır, bunu yapmadı." Catherine önlüğünü büküp çekiştirmeye başladı.

Raistlin düşünceyle kızı inceledi ve aniden altın rengindeki eli uzanarak bileğini yakaladı. "Onu nereye götürdüler?"

"Ah!" Catherine küçük bir çığlık atarak kıvrınmaya başladı. "Lütfen bayım. Ben... canımı yakıyorsunuz!"

"Onu nereye götürdüler?" Raistlin kızı daha sıkı kavradı. Kızın yüzü ölüm derecesinde soldu. Kaçmaya çalıştı.

"Raist..." diye başladı Caramon.

"Hadi, hadi kızım!" Raistlin ikizine aldırmadı. "Bu işin içindeydin, değil mi? Onu tuzağa çektin."

Catherine elini çekerek kurtardı. "Bunu yapmamı söyleyen oydu."

"Kim?"

"O adam; Bast. Arkadaşınızın tehlikede olduğunu söyledi, taktığı o garip kolye yüzünden. O ve adamlarının onu koruyacaklarını söyledi. Tek yapmam gereken kenderin sakince onlarla gitmesini sağlamaktı. Sorun çıkarmaması." Önlüğünü düğüm yaptı. "Zarar vermek istemedim! Sadece yardım etmek istedim!"

Yanaklarından yaşlar akıyordu. Kolunu kaldırarak onları burnunun yanında sildi.

"Onu nereye götürdüler?" Raistlin ısrar etti.

"Ölü... ölü büyücünün mağarasına, sanırım."

"Nerede bu?"

"Dağlarda, buradan yarım günlük yolda," dedi Catherine, parmağını güneydoğu yönüne uzatarak. "Oraya giden eski bir yol vardır, siyah çiçeklerle işaretlenmiş."

"Siyah çiçekler!" Raistlin gözlerini ona dikti. "Bana yalan söyleme!"

"Söylemiyorum!" Catherine ellerini gözlerine bastırdı. "Yaptı-

ğım şey için üzgünüm. Bana karşı kibardı. Lütfen gidin ve onu bulun, olur mu?"

"Siyah çiçekler," diye mırıldandı büyücü.

"Ne oldu Raist?"

"Siyah çiçeklerin bizim aramızda belli bir anlamı vardır kardeşim. Kötü bir büyücünün öldüğü yeri gösterir." Raistlin ayağa kalktı. "Earvvig'i aramalıyız."

"Kenderle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum," dedi mutlu olan Caramon.

"Onunla değil! Taktığı sihirli yüzükle!" Raistlin hızlı adımlarla sokaktan aşağı yürümeye başladı.

Başını sallayan Caramon, kardeşinin ardından ilerliyordu ki, kolunda hafif bir dokunuş hissetti. Döndüğünde kızı gördü. "Evet, şimdi ne var?" kabaca sordu. "Yeterince sorun çıkarmadın mı?"

Catherine kızarak gözlerini indirdi. "Sadece sizin... Earvvig'i görürseniz deyin ki" -omuz silkti- "üzgün olduğumu söyleyin."

"Evet, elbette!" diye mırıldandı Caramon ve yürüyüp gitti.

Earwig uzun bir tünele girdi. Kender içini çekti. Bu, kaçışında rastladığı beşinci tüneldi ve sıkılmaya başlıyordu. Duvarlardaki altın, siyah ve beyaz çizgilerle birleşen resimler bile -önceden oldukça büyüleyici olan resimler- sihrini kaybediyordu. Midesi guruldadı,

"Açım da," dedi Earwig, karnını sevgiyle okşayarak.

Elinde tuttuğu küçük fener yumuşak, sarı bir ışıqla parlamaya devam ediyor, tahtanın ucundaki kehribar, ara sıra yağ sıçratıyordu. Bu fenerler kenderlerin favorisiydi ve saygıdeğer hiçbir maceracı çıkınında bunlardan birkaç tane olmaksızın evden ayrılmazdı. Earwig beş taneyle başlamıştı ve her biri birkaç saat yanık kalmasına karşın, gezintilerinde bir tanesini kullanmıştı bile.

"Bu artık eğlenceli değil!" diye bağırdı. "Buradan çıkmak istiyorum ve derhal buradan çıkmak istiyorum. Ciddiyim! Saçmalama

istemiyorum!"

İnce sesi geçitte yankılandı fakat çok sürmemesi ve çok uzağa gitmemesi, kenderin durup bağırmaktan, sesinin kadim taşlar arasında yüzlerce kez tekrarlanışını dinlemekten başka bir şey yapmasını önlemişti. Kender hiçbir cevap duyamadı ve hayal kırıklığına uğradı. Sağ tarafa yürüdü ve ılık bir kehribar gölcüğüne daldı.

"Buraya daha önce geldim! Daireler çiziyorum." Ardından büyük-büyükbabasının söylediklerini hatırladı. Ne zaman sıkıcı bir duruma düşersen sola dön ve sola dönmeye devam et. Earwig bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünerek uygulamaya karar verdi.

Duvarlarında daha fazla resimler, daha fazla altın, siyah ve beyaz çizgilerle daha fazla tünele rastladı. Kender bunları görmezden geldi. Birkaç hol daha geçti ve aniden resimlerin solmaya başladığını farketti. Çizgiler yan yana ilerleyerek altın, siyah ve beyazdan tek bir büyük çizgi oluşturunuyordu.

"Seni suçlamıyorum," dedi kender bilinmeyen ressama. "Öbür şeyden ben de sıkılmaya başlamıştım."

Aniden duran Earwig fenerini düşürdü ve öne devrilmemek için bir duvara yapıştı. Bir odaya daldı; yeryüzünde bir kubbe. Çıplak duvarlarda düzenli aralıklarla yerleştirilen fenerlerin ışıkları havada sürüklenen gri sisi tamamen dağıtıyordu.

"Eh, en azından burası tünellerden farklı!" dedi neşelenen kender.

Merakla etrafına bakarak içeri yürüdü. Zemin düz ve sertti; ayrıca odanın ortasında kenderden daha uzun, yuvarlak, iri taştan bir kürsü vardı.

"İşte bu büyük!" diye haykırdı, taşa doğru yürüyüp ellerini düz, işaretli yüzeyinde gezdirerek. "Ne işe yarıyor? Biliyorum! Çıkış yolu olmalı!"

Fakat değildi. Earwig, diskin etrafında dolanıp hoopakını hücredeki gibi kullanarak gizli bir kapı veya saklı bir açıklık aradı. Bir şey bulamayınca odanın geri kalanına baktı.

Fenerler düzenli aralıklarla duvara takılan apliklerde duruyordu, her birinde on tane vardı. Birini çıkarmaya çalıştı fakat sopayı kulpundan kaldırmaya gücü yetmedi. Yayıkları ışık sarıydı, puslu bir günde görülen güneş gibi. Isı ve duman vermiyorlardı.

"Büyü," dedi kender bilmişçe ve birini yanına alamadığı için büyük hayal kırıklığına uğradı.

Oda küçüktü ve görece çok az şey vardı, geldiği yol hariç çıkış yoktu ve bu da tünellere açılıyordu. Midesi daha ısrarla guruldadı.

"Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum, lanet olası!" dedi kender, gövdesinin mutsuz kısmına. "Ve beni rahat bırakırsan çok daha iyi konsantre olabilirim!"

Kürsüye yaslanan Earwig, parmağındaki yüzükle sinirli bir şekilde vunnaya başladı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye yüksek sesle sordu.

Kim sesleniyor? Kafasının içinde, kelimeleri yılanın zehir tükürmesi gibi tıslayan bir ses çınladı.

"Vay!" dedi kender, huşu ile.

Oda kararmaya başladı. Lambalar kulpları içinde karardı. Gri sis siyaha döndü.

"Kim sesleniyor?" ses yeniden sordu.

"Ben!" Earwig heyecanla haykırdı. "Adım Earwig Lockpicker." Durakladı, ardından nezaketle sordu. "Seninki ne?"

Hava, ışıklı noktalarla, karanlık bir havuzda dönüp duran noktalar ve zerrelere doldu. Kender, aniden Krynn'in gece göğündeki yıldızları gördüğünü farketti ve görünen en önemli takımıydılar...

Benden ne istiyorsun Yüzük Takan?

"Pek dost canlısı değilsin," diye işaret etti Earwig, sesin ilgilenmesi ihtimaline karşı. Yıldızlar dönmeyi sürdürüyordu, sersemlemeye başlamıştı. "Ve bu kadar yolu geldikten sonra..."

Benden ne istiyorsun? ses gürledi.

"Ah," dedi Earwig, zihni giderek bulanıyordu. Yıldızların dönüşünü izlemenin muhteşem bir deneyim olacağını düşünmüştü fakat midesi etkilenmiş benzemiyordu. "Ah, sanırım gitmek istiyorum..."

Geçitten doğru gideriz!

"Güzel, şimdi bir yere varıyoruz. Geçit nerede?"

Yerini söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bu onları kapımıza çeker!

"Önce bir geçit, ardından kapı." Kender giderek sersemleşiyordu. Sandığından daha fazla Kutlama İçkisi içip içmediğini merak etti.

Beklemeli ve katılmamalısın! Onları kapımıza getirmemek için ajanlarımıza karışma! Bulurlar... Bulurlar... Onlar... Onlar...

Ses bir fısıltı seviyesine indi, ardından tamamen kayboldu. Karanlık, kenderin üstüne kapandı. Hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey duyaımyordu.

Midesi gürültüyle guruldadı. "Oh, kapa çeneni," dedi Eanvig perişan halde. Yüzük parmağını yaktı. Kender çılgınca kaşdı, bileğinden aşağı ılık ve yapışkan bir şeyin aktığını hissedene kadar parmaklarıyla etini tırnakladı.

"Dur!" çılgınca bağırdı. "Dur! Dur!"

* * *

Bir arabanın, şehrin sınırına götürdüğü ikizler, Güneygeçidi'nden çıktılar.

"İyi kurtuluş," dedi nöbetçilerden biri.

"Dönmeye zahmet etmeyin," diye ekledi öteki.

"Geçitten tekrar nasıl gireceğiz?" diye merakla sordu Caramon. Raistlin arkasına baktı. "Sadece dört kişiler kardeşim."

"Oh, evet," dedi Caramon, kılıç tutan kolunu eğerek.

İkizler, adımlarını garson kızın gösterdiği yöne çevirerek kısa sürede şehri arkalarında bıraktılar.

" 'Gündüz gözüyle bir seyahat, bir dostun haritası ve güzel hava tek arzum' " dedi bir ses.

Kılıcı kınında sakırdayan Caramon döndü.

"Sükunet, kardeşim," dedi Raistlin.

Bast, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, bir ağaca yaslanıyordu. Kıvrık saçının gölgesi yüzüne düşerek çehresini daha da koyu göstermişti.

"İyi söyledin," dedi Magius'un Asası'nı yumuşak toprağa gömen Raistlin.

"Willians benim favorimdir." Bast ikizlere doğru ilerledi. Yürümekten ziyade akar gibiydi. Adımları dünyaya süzülen gece kadar sessizdi.

"Ne istiyorsun? Ve bana ne istediğini zaten bildiğimi söyleme,"

Raistlin kuru bir biçimde ekledi.

"Ama biliyorsun. Size büyücünün mağarasına kadar eşlik etmek istiyorum."

Caramon gerginleşti. Adamdan yayılan gizemli gücü hâlâ hissedebiliyordu. "Bizim bir eşlikçiye..."

"Gel o zaman," Raistlin, Caramon hiç konuşmamışçasına araya girdi. Büyücü, kırmızı cübbesinin kapüşonunu yüzüne çekti.

Mereklar'ın etrafındaki topraklar, şehrin ilk sakinlerinden beri orada dikili bulunan tahıllar ve meyve ağaçlarıyla doluydu. Buğday, mısır ve çeşitli hububatlar, düzenli çalı toplulukları ile diğer bitkiler arasına serpiştirilmiş, ölçülü desenler halinde uzanıyordu. Fakat tarlalarda hiç çiftçi yoktu ve aletler aceleyle fırlatılmışçasına etrafa yayılmıştı. Bu manzaraları görmezden gelen yolcular, büyük güney geçidinden uzanan ana yoldan ilerleyerek bir göle ulaştılar.

"Buradan doğuya döneceğiz," dedi Bast.

"Arkadaşıma bir zarar geldiyse," diye başladı Caramon hararetle, "Ben..."

Siyahlı adam dönerek mavi gözleriyle dik dik baktı. "Hayır," dedi. "Yapmayacaksın."

Caramon tartışmadı.

Ekili toprakların sonuna ulaşip bir ormana geldiklerinde öğlen olmuştu. Ağaçların arasındaki yolu, hayvanların izlerini ve etrafa yayılmış, önceki kışlara ait yaprakları incelemek için durakladılar. Dağınık güneş ışığının arasında, bitki özleri ve çiçeklerin kokusu hafif bir parfüm gibi sürüklendi.

Raistlin, ayağının altında dalları ezerek ilerledi. Kardeşi, dahu da gürültüyle onu izledi. Bast ise yerdeki tek bir çimen veya yaprağı bozmadan ikizlerin arkasından sessizce yürüyordu.

Büyücü aniden durarak bir ağaca doğru ilerledi. Eğilip çimenleri inceledi.

"Ne var?" diye sordu Caramon.

Raistlin, ağacın köklerinden bir çiçek kopardı. Diğerlerinin gömesi için yukarı kaldırdı. "Siyah bir zambak."

Caramon çiçeği kokladı ve burnunu kırıştırdı. "Kokusu... ölüm gibi."

Bast'm görmesi için çiçeği yukarıda tutan büyücü onaylayarak başını eğdi. Siyahlı adam ilgilenmiyor gibiydi. Omuz silken Raistlin, çiçeği dikkatle elinde tutarak yoldan ağaçların arasına daldı.

"Bu taraftan," dedi. Bast'a baktı. "Doğru mu?"

"Karar sana ait," dedi Bast. "Ben bu girişi kullanmam. Ama sen kullanmalısın büyücü. Burayı... ilginç bulabilirsin."

Raistlin'in gözleri parıldadı. "Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Her şey. Bilinmez şimdi, değil mi?"

Büyücü, siyahlı adamın yanından hızla geçerek ormanın içerisine yürüdü. Kardeşini izleyen Caramon, yeşil zemine yayılmış koyu bir halı, siyah zambaklardan oluşan bir yol gördü. Uzaktan bir mağara ağızı görülüyordu; taşlardan, hayvan pençesi şeklinde dizilmiş bir daire.

"Evet, ne bekliyoruz?" diye sordu ilerleyen savaşçı.

Magius'un Asası süpürürcesine bir hareketle hafifçe savaşçının göğsüne vurdu. "Dikkatle ilerleyeceğiz kardeşim," dedi Raistlin yumuşak bir sesle. "Burası bir büyücünün mezarı!"

Üçü, yavaşça yoldan yukarı doğru ilerledi; büyücü öndeydi, onu savaşçı izliyor, Bast en arkadan geliyordu. Öğlen olmasına karşın güneş ışınları kalın ağaçlar ve kadim taşlarla kayalar tarafından tutulmuştu. Mağaranın girişinden buz gibi bir hava geliyordu.

Caramon, kollarını ovuşturdu. "Kenderden de böyle bir yere gelmesi beklenirdi. Kendi kendine çıkması ona ders olurdu. Sanırım içeri giriyoruz?"

"Elbette!" Raistlin, siyah asayı bir eliyle başının üstüne kaldırarak fısıldadı, "*Shirak*." Altın ejderhanın pençesindeki soluk mavi küre ışıqla doldu. Fakat ışık mağaranın içine kadar uzanamıyordu.

Caramon kılıcını çekmeye davrandı fakat Raistlin başını salladı. "Çelik burada işe yaramaz kardeşim. Şimdi başka beceriler gerekiyor."

Raistlin, mağaranın ağızından ginnek için eğilerek diğerlerine kendisini izlemelerini işaret etti. Mağara çok geniş ve yüksek olduğundan Caramon ayakta durmakta zorlanıyordu. Kardeşinin ikazına karşın battal kılıcı sırtından çıkararak her iki eliyle tuttu. Asa-

run ışığında, kirli zeminle birleşmeden önce on adım boyunca u nan eğri duvarları ve tavanı gördü.

Mağaranın ortasında Mereklar'ın bir sureti duruyordu. "Baş bir maket mi?" diye sordu, daha yakından bakmak üzere eğilere' "Lord Brunswick'in evindeki maketle tamamen aynı."

"Tamamen değil," dedi Raistlin.

Caramon dikkatle baktı ve gözleri büyüdü. "Shavas'ın evi ner de?" Savaşçının kafası hızla kalktı ve aniden buz keserek korkuy kapıldı. "Nerede o?"

"Leydi Shavas'ın evi nerede?" Bast'a bakan Raistlin de aynı s ruyu sordu. "Belki bize söyleyebilirsin."

Siyahlı adam yavaşça başını salladı. "Hayır. Bunu size söyley mem. Fakat o söyleyebilir," dedi, eliyle işaret ederek.

Ani bir rüzgar esintisi Caramon'u titretti. Magius'un Asası'n ışıının gizli bir el ile örtülmesiyle mağara karanlığa büründü. M ğaranın arkasındaki gölgemsi şekil, siyah cübbeye sarınmış 1 adama dönüştü. Elleri, çürümekte olan etle kaplı kemiklerden iba retti. Oyuk çukurlarda göz yoktu; yine de Caramon ölü büyücünün kendilerini görebildiğini biliyordu.

İskeletimsi eller, nefes borusunu kavramışçasına savaşçının bo ğazı kasıldı. Hareket etmeye, kardeşini korumak üzere onun yanına gitmeye çalıştı fakat görünmez iplerin ve sargıların kol ve bacakla rını sardığını hissediyordu.

Siyah asayı önünde tutan Raistlin, büyücüye doğru yürüdü. Bü yücü uzanarak hayaletimsi parmağıyla Raistlin'in alnına dokundu, Raistlin şiddetle geriye uçarak Mereklar'ın maketine çarptı.

Caramon kurtulmak için tüm gücünü ve iradesini kullanarak hapishanesine direndi. Fakat bacakları iri zincirlerle tutulmuş, kolları ağırlıklarla iki yanına bağlanmıştı. Savaşçı yardım dileyerek Bast'a baktı fakat kara derili adam hareketsiz duruyordu; ilgisiz görünen bir izleyici.

Raistlin, maket enkazından kurtulup kalkmaya çabaladı. Asasına dayanıp kısılmış gözlerle hayalete bakarak dişlerini gıcırdattı ve tekrar büyücüye doğru yürüdü.

"Cesursun Kırmızı Cübbe. Bunu beğendim. Birbirimizi anlaya-

biliriz, sanırım. Bak. Arkana bak."

Raistlin döndü. Maket yeniden sapasağlamdı. Her geçitten üç parlak beyaz çizgi çıkarak, yine güçle parlayan kubbeli bir binanın durduğu şehir merkezine gidiyordu. Çizgiler şehir duvarları boyunca uzanarak üç bölüme ayrılmış bir üçgen oluşturuyordu.

Mağaradan yüksek bir inleme sesi yükseldi, canlıymışçasına havada kıvranıp gazap dolu bir sesle söndü.

"Sözlerimi duy! Altından bir maske takıyorsun fakat başkası da etten bir maske takıyor. Aldanma; çünkü onun gerçek simasını gör-dün. O benim düşüşüm oldu. Tereddüt edersen, seninki olacak."

Hayalet kayboldu. Raistlin bilincini kaybederek yere yığıldı. Caramon, Bast'ın, kardeşinin üzerine eğildiğini gördü ve savaşçı -sihirden kurtularak- yalpalayarak ilerledi.

Gölgelerin içinden küçük ve kürklü bir şey üzerine sıçradı. Şa-şıran Caramon geriye doğru sendeledi ve kafasını bir kayaya çarptı. Acı, kafasına doldu. Düştü ve sersemleyip kıpırdayamadan uzandı. Belli belirsizce sesler duydu...

"Onlardan kurtulayım mı lordum?"

"Hayır, bize yardımcı olabilirler. Daha sonra her an onları yok edebiliriz. Kender?"

"Onu kaybettik lordum."

"Onu dikkatle korumanızı söylemiştim!"

"Zararsız görünmüştü..."

"O öyle. Yüzük değil."

"Emirleriniz, lordum?"

"Bu ikisini bırak gitsinler. Başka yerde işlerim var. Zaman azalı-yor ve hâlâ yedi tane kaldı. Gözlerini bu ikisinin üzerinde tut."

"Evet, lordum."

Caramon kendine gelmek için başını salladı. Bir elini kaldırarak acıyı gidermeye çalıştı. "Raist?" diye seslendi otururken.

Kardeşi bilinçsizce yerde yatıyordu. Yanında kıvrılmış, yüksek sesle mırıldayan iri bir tekir kedi vardı.

"Sorulara zaman yok! Bana yardım et! Şehre dönmeliyiz!"
 "Şehre mi? Nasıl? Bizi geçitten sokmazlar!"
 "Tahmininden kolay olabilir, kardeşim," dedi Raistlin sertçe.
 "Çok kolay olabilir."

* * *

Raistlin haklıydı. Geçit terk edilmişti. Nöbetçiler yerlerini bırakmıştı.

"Dinle, duyuyor musun?" başını yana eğen Raistlin sordu.
 Caramon başını salladı. "Hayır, hiçbir şey duymuyorum."
 "Kesinlikle. Şehirde hiç ses yok."

Eklemlerinde 'savaşçının korkusunun' kabardığını hisseden Caramon tek bir hareketle sırtından battal kılıcı çekti. Artık daha dikkatle dinliyordu ve gerçekten bir şey duydu, bulundukları yere hızla yaklaşan bir şey.

"Raist, haydi!" diye haykırdı ve kardeşini yakalayarak eski fıçı ve kutuların arkasından eğilerek ilerleyip geçitten bir yola çekti. Sesi artık tanıyabiliyordu, şiddet ve nefretin sesi, yanlış anlaşılma yok etme ihtiyacı.

"Onları bulacaz! Önce Lord Manion. Şimdi ise Lord Brunswick!"
 "Büyücü uzun kırmızı cübbe giyiyor!"
 "İri olanın bir attan daha fazla kası var!"

Çete, yanlarından geçti. Raistlin öfkeyle kaşlarını çatı. "Bunun için zamanım yok. Konsey Üyesi Shavas'ı görmeliyim."

Caramon ona bakakaldı. "Fakat; Seni öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun!"

"Hayır kardeşim. Öldürmeye değil. Anlıyor musun, Caramon," dedi Raistlin, hafif bir iç çekişle, "Sanırım en sonunda anlamaya başlıyorum."

"Buna memnun oldum. Ben kahrolası olaylardan tek bir şey anlamıyorum! Eh, başlasak iyi olur, onlar geri gelmeden önce."

"Hayır kardeşim. Biz değil. Yalnız gitmeliyim."
 "Fakat..."

"Barnstoke Hall'a dön. Kenderden bir haber gelebilir. Duyduğun-

BÜLÜM.20

"Raist!" Tekir kediye göz ucuyla bakan Caramon, kardeşinin üzerine eğildi. "Raist, iyi misin?" diye sordu çaresizce. İkizi bir tür büyü acı içindeydi, kendisinin ne yapacağına dair hiç fikri yoktu.

Raistlin'in gözkapakları titredi. Gözlerini açarak nerede olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafa bakındı. Aniden hatırlayarak dimdik oturdu.

"Ne kadar süre bilinçsiz kaldım?"

"Fazla değil. Sadece birkaç dakika."

Büyücü sertçe etrafa baktı. "Bast nerede?"

"Gitti, sanırım," dedi Caramon huzursuzca, belli belirsiz duyduğu konuşmayı hatırlayıp bunun bir rüya olup olmadığı merak ederek.

Raistlin kardeşinin kolunu kavradı. "Bana yardım et."

"Bunu yapman gerekiyor mu? Ne oldu? Büyücü..."

nu söylediğin şey doğruysa, muhtemelen kaçmış. Caramon" -Raistlin dikkatle ona baktı- "taktığı yüzüğe dikkat et!"

Ve sonra, Caramon tek kelime edemeden büyücü gitmişti, geç bir öğleden sonrasının gölgelerine karışmış, sokaktan aşağı hayalet gibi kayıyordu.

* * *

Okuduğu şeyden ürperen Leydi Masak, kayıt defterini kapattı. Titreyen bir elle, metni, rafta benzerlerinin arasına yerleştirdi; sıra sıra altın kakmalı tarihler öğleden sonrası güneşinde parlıyordu. Beyaz sandalyesine oturarak buharı tüten çayını yudumladı.

Vernik ve resimlerin gri bir renk kazandırdığı oda çok uzun ve enine uzanan tek bir masa, odayı neredeyse kaplıyordu. Odadaki tek sandalyede Kayıtlar İdarecisi oturuyordu. Odada binin üzerinde kitap vardı; şehrin keşfinden bu yana Mereklar vatandaşlarının ve konsey üyelerinin mirası.

Kadın aniden başını eğerek gözlerini pencereden aşağıdaki şehre çevirdi. Bir şey duymuş veya duyduğunu sanmıştı. Bir çılgılığa benzeyordu.

Leydi Masak, çay fincanını tabağa koyup masanın altına uzanarak, siyah ve yılların eskittiği üçgen bir kumaş rulosu çıkardı. Örtüyü açarak bir değnek çıkardı ve nesneyi bir parmağıyla dengeledi. Bir tarafı, yapım çizgisinden eğrilmiş ve koyu tahtanın içiyle dağlanmış simgelerle çevriliydi. Diğer tarafı, metalden eksiz ve mükemmel bir şeritle çevriliydi; ucu açıkta bırakan, derin ve yuvarlak bir keskiyi ortaya çıkaran bir halka. Leydi, nesnenin uzunluğuna bakarak gülümsedi.

Aşağıdan gürültülü bir ses geldi. Kadın, sandalyeyi masadan geri iterek sessizce kapıya yürüdü. Kulağını tahtaya dayadı.

Bir el kapıyı kırarak kadının boğazına uzandı. Kadın, değneği! ucunu kendisini kavrayan siyah parmakların üzerine indirerek kollarını kırarak ve tendonları kopardı. Darbeden incinmiş benzeyen el geri çekilerek açtığı delikten çıktı.

Leydi Masak, sandalyenin arkasına geriledi. Kapının diğer tarafı

findan ses gelmiyordu. Kadın, değneği kaldırdı; metal ucu kapıya uzattı ve konsantre oldu. Değnek, parlak kırmızı bir ışın çıkarak kapıya çarptı ve tahtayı parçalayarak havaya boğucu bir bulut halinde duman ve toz yükseltti.

Leydi Masak olduğu yerde durarak dikkatle davetsiz misafiri dinledi. Arkasında cam kırıldı. Çok geç kaldığı halde, dönmeye çalıştı. Bir darbe onu masaya fırlattı, keskin pençeler sırtını yırttı. Dönerek değneği kaldırdı. Değneğin ucundan başka bir kızıl şimşek çaktı fakat panter kolayca yan tarafa sıçramıştı. Kırmızı alev, şehrin kayıtlarını vurarak ateşe verdi.

Leydi konsantre oldu ve kırmızı ışık huzmesi kütüphaneyi taramış, değnek kadının öldürme arzusunu gerçeğe çeviriyordu.

Sırtına gelen diğer bir darbe kadını yere düşürdü. Değnek elinden uçtu. Odayı dolduran duman ve ateş örtüsünün gizlediği değneğe körlemesine uzandı. Çizmeli bir ayak, kadının kolunu ezerek dirseğinden kırdı.

Leydi Masak, suikastçiyi topuğundan yakalayarak bacağını alından çekti ve yere çarptırdı. Çılgınca değneği arandı.

Açık bir avuç, çenesinin altından yukarı kalkarak başını geriye savurdu ve kitap raflarına çarptırdı. Kadın dayanmaya çalıştı. Parmakları kanayan kara derili bir el aşağı inerek kadını boynundan yakaladı. Pençeler kadının boğazını kesti ve yırttı.

Leydi Masak, titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve alevlerin ışığında parlayan yakut gözlere sahip gümüş bir kedi kafatasının sarktığı bir kolyeyle çevrili boğazını güçsüzce tutarak pencereye doğru sendeledi. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Başını bir kez sallayarak gülümsedi; yere yığılırken yüzünden silinmeyen çirkin bir gülümseme.

Ateş odayı yok etti. Öfkeli duman bulutları arasından bir el uzanarak değneği yerden aldı. Pençeli parmaklar değneği ikiye böldü, parçalanmış tahtaları fırlattı ve alevlerce yok edilmeye bıraktı.

BÖLÜM 21

Malikanenin kapısı kilitli değildi ve Raistlin ses çıkarmadan kapı kolunu çevirerek fuaye ile ön odadan kütüphaneye geçti. Kursesiz omuzlarına canlıymışçasına yapışmış beyaz ipek bir elbise giymiş olan konsey üyesi, ateşin önünde bir sandalyede oturmuş, siyah ve beyaz renkteki çeşitli taşları küçük bir masanın üstünde duran oyun tahtasına diziordu.

"Çok uygun," dedi Raistlin yavaşça, kapı **arkacından** kapanırken.

"İ loş geldiniz, elendi büyücü. Görevinizde başarılı olabildiniz mi?"

"Öyle görünüyor ki beni bekliyordunuz," dedi öteki.

"Lütfen." Shavas karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Evet, bekliyordum."

Büyücü, başını eğerek önerilen sandalyeye oturdu. Yüzü şöm' neden gelen kırmızı ışıktan kızarmıştı, cildine bronz parıltısı kazırıyordu.

"Oynayalım mı?"

"Birbirimize çok benziyoruz, konsey üyesi," dedi Raistlin.

"Ne demek istiyorsunuz?" zarif elleriyle ilk hamle için taşlarını dizen Shavas sordu.

"Aynı arzulara sahibiz."

"Ah!" Shavas başını kaldırdı. Nidasında anlam, vaat yüklüydü. Bakışı sıcak, sesi ve vücudu çekiciydi. Yüzü son derece güzeldi.

Yutkunan Raistlin, kendi taşlarını dizmeye başladı. Dikkatle Shavas'ın ellerini izleyerek parmaklarının titrediğini gördü. Kadın, bir piyadesini düşürdü.

"Ters giden bir şey mi var leydim?"

Kadın canlılıkla başını salladı, dudaklarını sıktı, soluk yüzü ateşin sıcaklığından yanıyordu. "Kim başlıyor?" diye sordu.

"Ben," subayını öne iten Raistlin cevapladı. "Şehrinizde bunca karmaşa varken sizi böylesine sakın görmenin beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Ne oldu?"

Shavas başını kaldırdı. "Bilmiyor musunuz? Neredeydiniz ki?" Rakibini karşılamak üzere kendi subayını itti. "Lord Brunswick dün gece öldürüldü. Leydi Masak ise henüz... henüz bu öğleden sonra."

"Bu taşı daha oynatamazsınız."

"Üzgünüm. Ben... düşünmüyordum."

"Nasıl öldüler?" Raistlin diğer bir subay çıkardı.

"Lord Manion gibi. Dev bir kedi tarafından öldürüldüler."

Büyücü, şövalyelerinden birini tahtadan kaldırarak hatlarının önüne getirdi.

Konsey üyesi, masanın yanındaki ölçekten küçük bir çubuk alarak dengeyi bir parça Raistlin'e çevirdi. Şövalyenin önüne çit şeklinde oyulan bir metal engel koydu.

"Şimdi soru sorma sırası bende. Kedilerin kaybolmalarının nedenini buldunuz mu?"

Raistlin, şövalyeyi çitin etrafında döndürerek ilerletti, kendi külçelerinden birini figürün yanına getirerek ölçeği dengeledi.

"Hayır, bulamadım. Elinizde araştırmaya ekleyecek bir bilgi var mı?"

Shavas cevap vermeden önce duraklayarak parmaklarını düşün-

ceyle dudaklarına götürdü. Tahtadaki bir çekmeceyi açtı, ağır bir zırha bürünmüş bir uşak çıkardı ve Raistlin'in şampiyonunun iki kare önüne yerleştirdi.

"Kaybedilmiş bir davaya yardım için çok geç."

Raistlin, kadının sesinde bir rahatlanma sezdi.

"O halde zamanınızı nasıl geçirdiniz?" kadın sordu.

Büyücü, şövalyesini olduğu yerde bırakarak yanına başka bir işaret yerleştirdi. "Garip birisiyle."

"Kim?"

Raistlin taşını ileri, Shavas'ın uşağının önüne itti. "Sanırım onu tanıyorsunuz. Sizde resmi var... orada." İşaret etti.

"Gerçekten mi? Bir kitapta mı?"

"Size göstereyim."

Büyücü, esasına yaslanarak yerinden kalktı ve *Merekler ve Kedilerin Lordu* adlı cildi koyduğu rafa ilerledi.

Kitap yoktu.

Raistlin, Shavas'a baktı. "Ah, siz bulmuşsunuz zaten."

Kadın huzursuz gibiydi. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiç fikrim yok. Fakat belki adamı görmüşümdür. Nasıl biri?"

"Uzun boylu, siyah derili ve saçlı. Çoğu kişi onu yakışıklı bulabilir," diye cevapladı büyücü, sesinde acı bir tonla. Yerine dönerek tahtayı uzman gibi inceledi.

"Ve gözleri, acaba... garip miydi?"

"Garip? Ne demek istiyorsunuz?"

"Onlar... ışıktan parlıyor muydu, yansıyor muydu?"

"Bilmem. Farketmedim. Zamanımı onungözlerine bakarak harcamadım," dedi Raistlin. Rakip, uşağı ve arkasındaki subayı tahtadan kaldırarak kendi karesine koydu.

Konsey üyesi alt dudağını ısırды ve sivri tırnaklarını vernikli masaya sürterek tahtada hafif bir iz bıraktı. Ölçeğe uzanarak diğerlerinden daha büyük bir külçe çıkardı.

Stratejiye şaşırın Raistlin kaşlarını çatı. Kadının yapmaya hazırlanmış büyü güçlüydü. Savunma amacıyla kendi işaretlerinden birini aldı.

Shavas şövalyeyi kaldırdı, asabiyetle düşürdü.

"O burada!" dedi boğuk bir sesle. "Hepimizi öldürmeye geldi!"

"Kim?"

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun! Kedilerin Lordu! Merekler Konseyi'ni cezalandırmaya geldi." Shavas güzel, titreyen elini Raistlin'e uzattı. "Korumana şiddetle ihtiyacım var!"

"Kedi Lordu? Eğer gerçekten oysa, bir yarı tanrıdır. Böylesine güçlü birine karşı nasıl durabilirim?" Raistlin sordu.

"Sana daha önce söylemedim," diye başladı Shavas, derin bir nefes alarak, "fakat atalarım, yolculuklarında büyü nesneler topladılar. Bir tanesi taktığım bu uğur broşu" -alev opali olan altın kolyeye dokundu- "diğeri de şu." Masanın çekmecesini açan Shavas, ortası şişkin üçgen bir deri kese çıkardı. "Bu bir silah."

Raistlin torbaya bakmıyordu. Kolyeye bakıyor, eksik, bitmemiş durduğunu düşünüyordu. Neden daha önce farketmedim? Kendi kendine sordu.

Çünkü kolyeye bakmıyordun, diye cevapladı alaycı iç sesi.

Shavas keseyi açtı ve kısa bir değnek çıkardı. Raistlin baktığında bir ucunun eğik, diğer ucunda ise metal bir halka olduğunu gördü. Rünler ve simgelerle kaplıydı. Değneğe dokunmadı.

"Nasıl çalışıyor?"

"Emin değilim. Hiç kullanmadım. İhtiyacım olmadı. Fakat babam bana bunun duygularımızı alıp yüz kat kuvvetlendirdiğini söyledi. Bir düşmanı yok etmek istiyorsan sadece onun yıkımını düşünüp değneği ona doğru tutman gerekiyor, böyle."

Silahlı eğik tarafından tutarak ucunu Raistlin'e doğrulttu.

Büyücü bir yorumda bulunmadı. Kıpırdamadı.

Gülümseyen ve gözlerini indiren Shavas değneği çevirdi ve ona uzattı. Raistlin, silahı torbaya geri koyarak, torbayı cübbesinin içine soktu.

"Şimdi beni koruyabilirsin," dedi Shavas. "Güçlü bir silah. Bir yarı tanrıyı bile yok edebilir."

Öne eğildi ve elbisesi kayarak beyaz göğsünü açığa çıkardı. Opal, yumuşak boynunda tüm parlaklığıyla asılıydı. "Ve bu korkunç kabus sona erdiğinde, kendimize zaman ayırabiliriz."

"Yani sen ve kardeşim birbirinize zaman ayırabilirsiniz," dedi

Raistlin, küçümseyerek. Neden bunu söyledim? Bana ne yapıyor? İçinden kendi kendine hırladı. Hatırla! Gördüğün şeyi hatırla!

"Kabul ediyorum," dedi Shavas, parmakları büyücünün elini okşuyordu. "Ben... Caramon'la buluştum" -okullu bir kız gibi kızardı- "fakat bu sadece seni kıskandırmak içindi. İstediğim sensin!"

Sesi alçak ve kısıktı. Son söylediğinde Raistlin'i şaşırtan bir gerçeklik vardı. Büyülenmiş halde ona baktı.

"Ben zenginim, güçlüyüm! Sana... her şeyi verebilirim! Sadece bu bir tek şeyi benim için yap! Kedilerin Lordu'nu yok et!"

Raistlin, kolunu yavaşça kadının elinden çekti. Kadın onu bırakarak sandalyeye geri oturdu. Büyücü, tahtaya, kendi şampiyonunun önünde duran ölülerin savaşçısına baktı.

"Konuşma tarzın onun nerede olduğunu bildiğini düşündürüyor."

"Nerede olduğu değil, olabileceğini... Lord Cal çok becerikli. Kedi Lordu'nun Leman Meydanı'nda, Güneygeçidi Sokağı'nın merkezinin doğusunda sıkıştığını sanıyoruz."

"Orayı gördüm," dedi ayağa kalkan büyücü. "Şimdi gideyim mi leydi?"

"Evet!" diye bağırdı. "Ve başarılı olursan, bana gel... bu gece."

"Evet," dedi Raistlin, dikkatle ona bakarak. "Döneceğim. Bu gece."

BÖLÜM IX

Hızlı adımlarla Güneygeçidi Sokağı'ndan yukarı koşan Caramon, oldukça vakit kazanmıştı. Yol çoğunlukla boştu. Lord Cal ve adamları, insanları dağıtıp düzeni sağlamaya çalışıyorlardı. Savaşçı, yine de alacakaranlığın gölgeleri arasından gitmenin iyi olacağını düşündü. Çileden çıkmış bir ayaktakımını püskürtmeye zamanı yoktu.

Bamstoke Hall'a ulaştığında, terk edilmiş göründüğünü farketti. Elini kapının kulbuna koydu. Açılmıyordu. Kapı kilitliydi. Girmek için yumruklamaya başladı, ardından hancının onu gördüğüne sevinmeyebileceği geldi.

Eh, bir kere açmıştım, diye düşündü. Yine yapabilirim.

Derin bir nefes alan Caramon geriledi, ardından kapıya yüklendi. Kapı bir parça açıldı. Omzunu ovalayıp toparlanarak yeniden denemeye hazırlanıyordu ki arkasında tiz bir ses duydu.

"Hey Caramon. Sana yardım edebilir iniyim?"

"Earwig!" savaşçı dönerek haykırdı. "Neredeydin? Her yere baktık! Hasta falan mısın?"

Kender alışılmadık derecede soluk görünüyordu, yüzü süzölmüş ve acı içindeydi. Hoopakma, Raistlin'in Magius'un Asası'na yaslandığı gibi güçlölkle yaslanarak hafifçe kambur duruyordu.

"Birkaç gündür yemek yemedim," dedi dalgınca. "O... o adam beni yakaladı."

"Evet, seni aradık. Mağarada... ölü büyücünün mağarasında."

Earwig düşünceli göründü, ardından omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadım, biliyorsun."

"Neredeydin? Nasıl kaçtın? Şu kapıyı kırana kadar bekle, bir şeyler yiyip konuşabiliriz."

"Hayır!" diye haykırdı Earwig, Caramon'a yapışarak. "Sana göstermem gereken bir şey var. Şimdi gitmeliyiz."

"Fakat sen? Sen hiç de..."

"Benim için endişelenme Caramon. İlgilenmemiz gereken daha acil durumlar var!"

Savaşçının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Çok garip konuşuyorsun. Tıpkı Raist gibi."

"Aptallaşma Caramon!" dedi kender sertçe. "Gel!"

Caramon bundan hoşlanmamıştı ve kardeşinin, tavsiyede bulunmak için yanında olmasını diledi. Raistlin'i düşündüğünde uyarısını hatırladı. Kenderin yüzük parmağına baktı. Halkanın etrafındaki et şişmiş ve ateşle kızarmıştı. Altından kan sızıyordu.

Savaşçının bakışını yakalayan Earwig, elini cebine soktu. "Geliyor musun? Yoksa yalnız mı gitmeliyim?"

"Tamam, Earwig," dedi kenderin etrafta başıboş dolaşmasını istemeyen Caramon. "Yolu göster."

Kender, şehrin merkezine doğru bir koşu tutturdu. Caramon ona yetişmeye çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, caddelerde ayaktakımından bir iz olup olmadığına bakman savaşçı.

"Ah, benim bulunduğum yere, yakalandığımda yani," hem yürüyüp hem düşünmek zorunda kalmaktan şaşkına dönmüş görü-

nen Earwig cevap verdi. "Demek istediğim, şehrin altındaki tünellere."

"Tünellere? Hangi tünellere?"

"Hapis hücremin bulunduğu tüneller, ahmak!" Earwig kendi kendine mırıldandı.

"Tünellerin her tarafında resimler var mıydı, birisi öykü anlatmaya çalışıyor gibi?"

"Ah, evet, sanırım. Hatırlamak zor. Korkunç başım ağrıyor," sağ eliyle başını ovan kender mırıldandı.

"Hey, dur. Bekle bir dakika. Bir bakayım. Belki sen..." Savaşçı uzandı.

"Hey! Ne yapıyorsun?" kender haykırdı. Dönerek savaşçının eline hoopakıyla vurdu.

"Ah! Hey!" Elini tutup arkadaşına bakakalan Caramon üzüntüyle konuştu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Earwig ona baktı, ardından yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Ben-ben üzgünüm. Ben... asabiyim, o kadar." Kender dönerek sokaktan yukarı yürüdü.

"Asabi bir kender!" Caramon hayret etmişti. "Belki onu sergilemek üzere doldurtmahyım." Omuz silkip elindeki kızarıklığı ovalayarak arkadan ilerledi.

Birkaç blok geçtikten sonra, aynı yöne giden diğer bulvarlara paralel uzanan sokak, şehrin merkezine doğru kıvrılmaya başladı. Çimen ve çalılar haricinde hayat belirtisi görölmeyen küçük bir parkın köşesinde, Earwig sola dönerek Mereklar'ın on konsey üyesinden birine ait olan bir konağa ulaşana kadar açık bir çarşının içinden ilerledi.

"Kimin evi bu?" Caramon ikinci kata, ardından araziye bakarak sordu.

"Lord Manion'un. Ama o öldü," dedi Earwig somurtarak. "Hadi gel, olur mu! Endişelenme. Evde kimse yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Basit. Evde lorddan başka kimse yaşamıyordu ve o da öldü." Garip, doğal olmayan bir tonda ısıklık çalan Earwig kayboldu.

Savaşçı, savuşturma hançerini yüzüne doğru kaldırıp kabzası ile alnına hafifçe vurdu. "Gerçekten bir kenderi dinlediğime inanamı-

yorum," diye mırıldandı. "Bırak takip etmeyi."

Çevresinde kısa çitler olan ve çiçek tarlalarının etrafına yayıldığı geniş bir havuz, henüz yükselmekte olan görünür iki ayın ışığını yansıttı.

Onlara bakan Caramon, birbirlerine çok yakın olduklarını fark etti. "Büyük Göz!" diye anımsadı yüksek sesle. Gecenin en karanlık saati demişti kardeşi. Üçünün birden birleşeceği... ve muazzam büyü gücünün açığa çıkacağı zaman!

Caramon, onu bulduğunda Earwig çalılıkları araştırıyordu. "Ne arıyorsun?" diye sordu yardım etmek üzere çömelen savaşçı.

"Bir kapı."

"Bir kapı? Çalılıkta? Hey, kafan gerçekten çatlamış olmalı!"

"İşte burada!" kender tahta bir kapağın üzerinde bitmekte olan bir çimen topağını çekiştirerek haykırdı. Kender aşağı koştu. Caramon içeriye dikkatle baktı-. Kapı, taş duvarların içine oyulmuş bir merdivene açılıyordu.

"Evet, gelmiyor musun?" delikten dışarı Caramon'a bakan Earwig sordu.

Derin bir soluk alan Caramon hançerini yerine koydu fakat harekete hazır halde palasını çıkararak onu takip etti.

Earwig, küçük bir fener yakarak duvarlara titrek sarı ışığını düşürdü. Koridor lağımdakilere benziyordu, sadece burada farklı resimler ve göz alabildiğine garip altın, beyaz ve siyah çizgiler vardı. Caramon uzanarak beyaz bir çizgiye dokundu. Elini şaşkınlıkla geri çekti ve şiddetle salladı.

"Hey! Beni yaktı!"

"Kapa çeneni Caramon! Saçmalıklarına ayıracak vaktimiz yok!"

Kender, savaşçının giydiği deri kuşamı çekiştirerek arkadaşını tünelden aşağı sürüklemeye çalıştı.

"Tamam, geliyorum! Bu ne acele?"

"Çabucak bir yere gitmek zorundayız! Biz... ah... şehri kurtarmak zorundayız! İşte bu!"

"Ne demek 'şehri kurtarmak'? Neler oluyor?" diye merakla sordu savaşçı.

"Kehribar eriyiklerini aramama yardım et. Yerde," dedi Earwig,

elleri ve ayakları üstüne çöküp avuç içleriyle yere hafifçe vurdu. "İşte! Bu taraftan!" Kender bir koridordan aşağı koştu.

Earwig'in garip davranışlarına karşı duyduğu endişesi ve korkusu birleşen Caramon, onun arkasından fırladı. Kenderin küçük feneri garip gölgeler yaratıyordu; fakat duyulan tek ses çizme ve ayakkabının taşa çarpan sesleriydi. Tünellerden oluşan labirentte rahatlıkla koşan Earwig, iri arkadaşını geride bıraktı. Ayağını yerdeki bir çatlağa her sıkıştırdığında tökezleyen savaşçı, ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Aniden kenderin ışığı büsbütün kayboldu ve tereddüt eden savaşçı durdu.

"Earwig! Neredesin?"

"Buradayım Caramon!" kenderin, elinin içine doğru konuşuyor-muşçasma garip biçimde boğuk sesi duyuldu.

"Nerede?" Önceki haykırışının yerini bulmaya çalışan savaşçı karanlıkta döndü. "Bu senin aptal oyunlarından biri mi? Çünkü..."

"Buradayım!"

Kılıcının kabzasını bir destek olarak kullanan Caramon, yoldaşının sesine doğru dikkatli adımlarla yürüdü. Birkaç defa duvarlara çarptı, kılıcın metali gürültülü, duyarsız titreşimlerle sakırdarak savaşçıyı asabiyetle ürpertti. Tamamiyle kör olmuştu. Yoğun bir karanlıktaydı. Sonra, ileride, soluk bir ışık gördü. Rahatlama ile kenderin boğazını sıkma arzusu arasında ikiye bölünen Caramon öne doğru tökezledi ve bir odaya girdi.

"Earwig. Burada mısın?" belli belirsiz titreşen meşalelere hayretle bakan savaşçı seslendi.

Bir soluma sesi duydu, ardından metal bir dart onu parmağından vurdu. Caramon kılıcını tutamayarak öne doğru düştü.

Artık Earwig'i görebiliyordu ve büyük, taştan bir kürsünün üzerinde durmuş, hoopakını elinde tutan arkadaşına bakakaldı. Hoopakın tepesi çıkmış, bir hava tabancasına dönüşmüştü.

"Bu o zehirli dartlardan biri Caramon," dedi kender. "Suikastçinin geldiği gece yerde buldum. Çok yakında öleceksin."

"Neden?" Başının dönmeye başladığını hisseden Caramon konuşmayı başardı. Ateş, kolundan yüzüne ve boynuna yükseldi.

"Ölmelisin Majere!" yüzü zalim bir zafer ifadesiyle çarpılan

kender tısladı. "Planlarımız engellenemez!"

Caramon dizleri üstüne düşerek düz, işaretsiz duvara yaslandı. Başı bir tarafa eğildi, siyah ve gümüşü yıldızlar gözlerinin önünde titreyordu. Ağzı kurumuştı ve dudakları kelimeleri zorlukla şekillendirebildi.

"Kimin planları?"

"Kimin planları?" Earwig alay etti.

Kolunu başının üstüne kaldırarak kahverengi tuniğinin kolunu indirdi ve elini açığa çıkardı. Altın halka, fenerin ışığında parladı.

Yüzüğe dikkat et! Raistlin'in sesi Caramon'un zihninde yankılandı.

Tavan kararmıştı. Ateş böcekleri belirerek savaşçının belli belirsiz aşına bulduğu resimler ve şekiller oluşturdular. Zehir, zihnini bir taş gibi köiştürüyordu.

Earwig güldü. "Evet! Bak! Akıbetine bak! Kraliçemize tap! Karanlıklar Kraliçesi! Takhisis! Takhisis! Dünyaya dönüşünü kutluyoruz!"

Caramon anlamıyordu. "Earwig," diye fısıldadı ürpererek. "Bana yardım et!"

Kender, arkadaşına baktı ve yüz hatları yumuşadı. Aniden bağırdı. "*Bana yardım et Caramon! Duramıyorum!*"

Kemerinden bir hançer çeken Earwig taştan aşağı zıpladı ve savaşçıya koştu.

Kedilerin Lordu, ayın aydınlattığı gecede karanlık bir gölge gibi şehrin sokaklarında süzüldü. Yan sokaklardan ve sadece ellerinin ve uzun, mükemmel tırnaklarının yardımıyla inanılmaz bir beceriyle tırmandığı binaların üzerinden geçerek şehir muhafızlarının çoğunu atlattı ve Lord Cal'ın komuta birliklerinden uzak durdu.

Şehir sınırında daha iyi görebilmek için damlara tırmandı. İnsanların çoğunun emniyetle kapılarının ardına kendilerini kilitlediğini, pencerelerin kapanıp sürgülendiğini gördü. Şehirde hâlâ büyücünün kanını dökmeye kararlı birkaç kişi dolanıyordu. Fakat

çetelerin çoğu kaybolmuş, üyeleri Göz'ün Festivali arifesinde karıları ve çocuklarına koşmuşlardı. Mereklar'daki hiçbir çocuk bu gece dışarıda kurabiye dilenmeyecekti.

Güneygeçidi Sokağı'nın son evine ulaşan Bast, bina ile duvar arasındaki büyük mesafeyi sıçrayarak geçip havadan yere ses çıkarmadan zarafetle atladı. Tehlikeye hazırlıklı olarak anında ayağa fırladı. Duraklayarak dikkatle dinledi, ardından Mereklar'ın beyaz sınırının dışındaki topraklara döndü. Dimdik durdu ve başının üzerine kaldırdığı kollarıyla halkına seslendi, onları dünyanın sonuna çağırırdı.

* * *

Bıçağı çılgınca sallayan Earwig, dosdoğru Caramon'a koştu. İri savaşçı, kenderi yakalayıp bıçaktan kaçmayı başardı ve ikisi de yere düştü. Küçük vücudu savaşçının iri bedeni üzerinde çırpınan Earwig, kendini kurtarmaya çabaladı. Zehrin zayıf düşürdüğü Caramon yuvarlanarak kenderin kollarını bir güreş tutuşuyla bağladı, kolu küçük, sivri çenenin altına sıkışmıştı.

"Abyss adına, ne yapıyorsun?" Caramon homurdandı.

"Henüz ölmedin!" Earwig haykırdı.

"Bunun için sana teşekkür edemeyeceğim! Oof..."

Kender, bacağını savaşçının altından geçirerek tam karnının altından tekmelemişti.

Caramon inleyerek geriye düştü. Deri donanımına rastlayıp kender ellerinden fırlamadan önce, Earwig bıçakla vurmuş ve savaşçının omzunu kesmişti.

Savunmasız kaldığını gören Earwig geriye yuvarlandı ve taş kürsünün arkasına sığındı.

Caramon duvara yaslandı. Omzundaki yara derin değildi ve gömleğini üstüne bastırarak kanamayı durdurmayı başardı. Kemerinin altına uzanarak kuşağını çıkardı, parmakları üzerinde kaydırды, bilincini kaybetmemek için etine batırdı. O da neden ölmediğini merak ediyordu.

Bu berbat hisle keşke ölseydim, diye düşündü; acı, iç organlarını

bükerken.

Earwig, belki de devrilmesini bekleyerek, ümitle ona bakıyordu. Düz taşı bir destek olarak kullanan Caramon, güçlü ayaklarıyla iterek kendini ayağa kaldırdı. Kafasının yanında takırdayan üç tane fırlatma çivisi düz taştan sekti ve ayağına düştü. Savaşçı eğilmekte geç kalmıştı, ardından, silahların zaten ıskaladığını farketti. Kürsünün arkasından üç çivi daha uçtu ve ikisi zırhından sekerek savaşçıyı kolundan ve göğsünden vurdu.

Kenderi kısa zamanda durdurmazsam, diye düşündü Caramon, zehirden mi yoksa kan kaybından mı öleceğimi görmek için yarışacaklar! Derin bir nefes aldı ve kenderi şaşırtmayı umarak dizleri üstüne çöküp muazzam diskin etrafında sürünmeye başladı. Oda oldukça sessizdi ve içki alemindeki bir cüce kadar ses çıkardığını biliyordu fakat yapabileceği bir şey yoktu.

Caramon bir hareket gördü ve arkadaşını yakalamaya çalışarak sıçradı. Fakat kender geriye kaçtı, yere bir yumurta attı ve kırarak dalgalanan pis kokulu duman bulutları oluşturdu.

Yüzüğe dikkat et!

Onu yakalayabilirsem belki şu lanetli şeyi parmağından çıkara-bilirim, diye umutsuzca düşündü Caramon. Savaşçı, yanaklarından akan yaşları geriye iterek dumanın arasından bakmaya çalıştı.

"Earwig, burada mısın?"

"Elbette buradayım. Seni öldürmek için bekliyorum!" Ses, odanın diğer tarafından gelmişti.

"Hayır, *seninle* konuşmak istemiyorum!" Odada iki ayrı kender olduğu gibi garip bir izlenime kapılan Caramon bağırdı. "Earwig ile konuşmak istiyorum! Ben onun arkadaşayım."

"Caramon, yardım et..." diye boşuk bir ses geldi fakat yarıda kesildi.

Güzel, dengesini bozabilirsem... Caramon gevezeliğe başlayarak aklına gelen ilk şey hakkında konuştu. "Hey Earwig, kediler seni gerçekten özledi, özellikle de seni izleyip duran kara kedi. Hatırladın mı?"

"Bütün kediler ölecek! Onları da öldüreceğim!"

"Neden kedileri öldürmek istiyorsun Earwig?"

"İstemiyorum Caramon..." kenderin sesi duyuldu. "İnanmalısın..." bocaladı, ardından bağırdı, "Kehanet konuşuyor. Sözlerini duyun. 'Yaşayan kediler dönecekler, onlar belirler kaderi, karanlığı veya ışığı.' Karanlık kazanacak!"

Kender yer değiştirmişti ve duman dağılmaya başladığı halde Caramon, onun nerede olduğundan emin değildi. Yakında görebileceğini umarak oturup gücünü toplamaya çalıştı.

"Oh, bu arada, Earwig. Catherine sana üzgün olduğunu söylememi istedi. Yaptığı şey için kendini kötü hissediyor."

"Catherine? Catherine kim?" Bu sefer cevap veren Earwig'di, sesi kaybolmuş ve korkmuş çıkıyordu.

"Catherine. Meyhanedeki kız. Seni öpen."

"Hatırlıyorum! Ben... Ben... Yardımına ihtiyacım var Caramon. O, beni kontrol etmeye çalışıyor ve onu durduramıyorum!" Earwig bağırdı.

"Sana yardım edeceğim Earwig, sadece nerede olduğunu söyle," savaşçı seslendi.

"Tam buradayım!"

Kender, Caramon'un omuzlarına atladı. Caramon'u saçından yakalayan kender, savaşçının başını geriye çekerek bıçakla boynunu kesmeye çalıştı.

Yaralı bir boğa gibi kükreyen Caramon, başının üstüne uzandı, Earwig'i yakaladı ve ileri fırlattı. Kender duvara çarptı ve hareket-sizce uzandı.

Savaşçı hile yapıp yapmadığını anlamak için bir an ihtiyatla onu süzdü. Kender kesinlikle baygındı.

Caramon, kenderin sol kolunu kaldırarak odadaki bulanık ışığa tuttu. Altın yüzüğü yakalayarak çekiştirdi. Raistlin'in keşfettiği üzere, halka çıkmıyordu.

"Bu gerçekten acıtacak, Earwig," Caramon fısıldadı.

Altın yüzüğün altından, parmak ısırılıyormuşçasına kan sızdığını gördü. Ürpererek tekrar denedi fakat kan akışı arttı ve yüzük olduğu yerde kaldı. Earwig inleyerek acıyla çırpındı.

"Ne yapacağım?" Caramon bir cevap bulmak için kafasını yordu. Büyünün alanı kendisinin algısının ötesindeydi. "Sen ne

yapardın Raist?" diye mırıldandı. Kardeşinin sesini duyar gibiydi; "Parmağı kes."

Caramon yavaşça bıçağını çıkardı. "Eh, yapmam gereken buy-sa..." Artık kanla sıırsıklam olmuş yüzüğü tuttu ve bir kez daha denedi. Hafifçe kıpırdadığını hissettiğini sandı.

Kanla ıslanmış. Islak. Sabunu yüzüğe sür ve kayarak çıksın. Sabun yok fakat yeterince kaygan... "İşte bu!"

Caramon, hançeri kendine döndürerek başparmağında büyük bir kesik açtı. Kanını yüzüğün üstüne damlatarak kenderin eli kızıl renge dönene kadar artan miktarlarda yaşam özünü altının üstüne döktü.

"Bu sabun değil fakat bakalım işe yarayacak mı!"

Caramon halkayı başparmağı ile işaret parmağının arasına sıkıştırıp çekti. Yüzük kolayca çıktı; oldukça kolay. Sanki büyüyor ve genişliyor, parmakları arasında nabız gibi atıyordu. Caramon büyülenmişçesine ona baktı.

Beni tak! Beni tak!

Bu güzel bir yüzük ve bana yakışacak, diye düşündü Caramon.

Earwig, dakikalarca odanın içinde yankılanan bir sesle acı içinde haykırdı. Çocuk gibi inleyerek inanılmaz ıstırap içinde kıvrandı.

"Kafamın içindeydi... kafamın içindeydi... kafamın içindeydi!"

Caramon yüzüğü bir kenara attı. Arkadaşını iri kollarıyla kavrayan savaşçı, Earwig'i göğsüne çekti ve hıçkıran kenderi yavaşça salladı.

BÖLÜM 23

Merekler, Büyük Göz'ün oluşumunu sabırla, hissederek, sessiz bekledi. Üç ay, Solinari, Lunitari ve Kara Nunitari, binlerce yıldır aştıkları aynı yayı oluşturarak, bir defa daha buluşacaktı. Siyahın üstünde kırmızı ve üstünde beyaz; dünyaya bakacak bir göz, Güç Çağı'ndan beri ölü olan büyücülerin gücünü salacak bir odak.

Kim kullanacaktı?

Başı sadece kendisinin hissedebildiği bir rüzgara karşı eğilmiş yürüyen Raistlin, çocukluğundan ustalık eğitimine, şu anda kusursuz sokakta durduğu yere kadar, hayatının yollarını ve mucizelerini araştırıyordu. Afet'ten beri kilitli duran festivalin gizeminin anahtarını bulmaya çalışıyordu.

Sağ eli, hem destek hem de kaynak olarak kullandığı Magius'un Asası'nı kavramıştı. Siyah tahtası, altından pençesi ve soluk mavi küresi, büyü bilgisinin zirvesiydi; daha kavrayamadığı büyülerin

rünlerini ve kabartmalarını içeren bir obje. Kendisini yaratanın bilgeliğine, geçmişte kaybolan ve sessiz hikayelerini duyabilenlerce bilinen güçlü ayınlara ve fedakarlıklara sahipti. İşte büyücü, etrafındaki diğer her şeye sırtını dönerek bu kutsal sesleri dinliyordu.

Bilincinin etrafında maddeden ziyade algılar halinde resimler ve görüntüler yüzüyordu. Ruhunun, asanın damarlarından içeri girmesine izin verdi. Güç yolları onu alarak zihninin bölümlerini diğer yollara dağıttı. Fakat büyücünün zamanın perdesini yakalama ve geçmişe süzülme deneyimi yoktu. Nihayet yenilgiyi kabul edene kadar iradesi rün yollarına tekrar tekrar sürüklendi.

"Göz bu gece oluşuyor ve ne olduğu hakkında hâlâ fikrim yok! Bunun gücünü kim kullanacak? Gücünü nasıl kullanabilirim!"

Asayı öncekinden de sıkı biçimde tutarak elinde, kolunda ve eklemlerinde gücü hissetti. Büyük Göz'ün büyüyen gücü ile ilk karşılaşmasından beri hastalık bedenini terketmişti, büyüler bedeni ne nüfuz etmişti. Bozuk sağlığının kalıcı biçimde düzelmesi fikri, bir zamanlar sahip olabileceğini düşünemediği umudu ona kazandırarak onu harekete geçirdi. *Ondan gerçekten kurtulabilir miyim?*

Evet, diye fısıldadı Shavas'ın canlı ve duyularına hitap eden sesi büyücünün zihninde. Benimle müttefik ol ve onunla, beraberce savaşalım. Yakında hükmedebileceğim güçlü kuvvetlerim olacak. Bu geceki çalışmadan sonra cömertçe ödüllendirileceğim ve bunu sen de paylaşacaksın!

Raistlin zihninde bir cevabın yankısını, bir rüyanın yankısını duydu.

Ödülüm nerede?

Geliyor.

Bu kelime ile Raistlin, aradığı bilgiyi nerede bulacağını anladı. Fakat yüksek bir bedel karşılığında. Altın ipliği kopar ve; büyüyü tamamen kaybedecekti. Fakat Shavas'ı elde edecekti. Zenginliği, gücü elde edecekti. Büyüye sahip olmaması çok önemli iniydi? Raistlin, elini alnına bastırdı. Kanı beyninde zonkluyordu.

Magius'un Asası yere öfkeyle vurur, metal ucu çınlarken, titreşimi büyücüyü o güne geri döndürdü. Aylar yükseliyordu, görebildiği ikisi, sokaklarda bozuk gölgeler yaratırken ebedi geçişlerinde

gizemli ışıklar toplanmaya başlamıştı; kaldırımın üzerindeki konumlarına, en yüksek binanın da tepesine yükselen ışıklı yıldızlar. Ayaklarının dibinde bembeyaz bir havuz oluşurken Raistlin durup onların oluşumunu izledi, sonra fırlayarak yakındaki bir parka koştu. Mereklar'ın kendisi canlanıyor gibiydi.

Yaralı bir hayvanın çığlığı sessizliği yırtarak Raistlin'i düşünceli gözlemlerinden kopardı. Ses birkaç blok öteden, ileride sol taraftan, kendisinin de gitmekte olduğu bölgeden geliyordu.

Görünüşe göre kararımı tahminimden de yakın zamanda vermem gerekecek, diye düşündü ve bir korku spazmı hissetti.

Büyücü, sokakları ve yan yolları araştırırken hızını artırdı. Bir blok daha ilerleyen Raistlin, bir kapı aralığına sığınmak zorunda kaldı. Düzenli hatlar halinde yürüyen, kısa kargılar veya kılıçlar taşıyan bir grup organize adamdan oluşan bir birlik köşeyi döndü. Onları, kayıtsız bir biçimde yürüyerek aynı silahları taşıyan başka bir grup izledi. Raistlin nereye gittiklerini merak etti. Şehir terk edilmiş gibi görünüyordu.

Ses yeniden duyuldu; acı ve hiddet dolu başka bir çığlık. Büyücü, kuşağından deri torbayı çıkararak ağzını açtı ve Shavas'ın kendisine verdiği, garip, simetrik rünlerle kaplı değneği ortaya çıkardı. Değneği yavaşça çekerek sokağa atıldı, Güneygeçidi Sokağı'ndan yukarı cesaret edebildiğince hızla koşuyor, Leman Sokağı'na gidiyordu.

Orada onu bulacağını biliyordu... Bast, Kedilerin Lordu...

Raistlin soldaki karanlık bir yan sokağa döndü ve bloğun bitiminde sağa saptı. Kaldırımın üzerinde süzülen ışıkların sanki yakıtı tükenircesine azaldığını farketti. Ana sokaktan aşağı tekrar sola doğru ilerledi. Meydana çıkan açık alana ulaştığında son köşeyi döndü ve aniden durdu.

Yaralı ve hızlı hızlı soluyan siyahlı adam, çevresi Mereklar'ın geriye kalan sorumluları tarafından sarılmış, bir ağacın altında sıkıştırılmış duruyordu. Elinde kırmızı kırmızı parlayan değnek ile Lord Cal ona yaklaştı.

"Dinle beni Kedilerin Lordu. Leydimiz seni düşman olarak görmek istemiyor. Sana ve hükmettiklerine, bize katılmanızı ve çok iyi

bildiğin karanlıkta güç kazanmanızı teklif ediyor."

"Sizin 'leydiniz'in umurunda bile değiliz!" Bast tükürürcesine konuştu, "idaresi altına giren herkesi kullandığı gibi bizi de kullanmak istiyor." Kedilerin Lordu gururla başım kaldırdı. "Biz özgürüz. Sadece kendimize hizmet ederiz. Bu böyle oldu ve böyle olacak!"

"Özgür olarak öl öyleyse!" diye hırladı Lord Cal ve değneği kaldırdı.

Biz özgürüz. Sadece kendimize hizmet ederiz.

"**Shirak**" dedi Raistlin, net ve güçlü bir sesle.

Magius'un Asası ışığa boğularak, birleşen iki aydan daha parlak şekilde yanmaya başladı. Büyücüye bakan Bast'ın gözleri kızıl alevle parladı. Yarı dönen sorumlular, ışıktan dolayı gözlerini kırptırıyorlardı.

"Kim..."

"Büyücü," dedi Lord Cal, dudakları kıvrılarak.

"Ben ilgilenirim," dedi Lord Alvin dişlerinin arasından. "Raistlin Majere, seni yanlış yere suçladık ve özür dileriz. Gördüğün gibi katil canavarı köşeye sıkıştırdık. Kavgamızda bize hizmet edersen cömertçe ödüllendirileceksin! Leydi Shivas bununla ilgilenenecektir!"

Raistlin, hastalığını, acıyı, bir sonraki nefesini alamayacağından korktuğu dehşet verici anları düşündü. Daima kardeşine bağımlı olmasını düşündü. Kendisine dehşet veya acıma ifadeleriyle bakan kadınları düşündü. Hiç sevgi ifadesi olmayan.

Raistlin büyüyü düşündü, kanında yanan.

"Seçim yapıldı," diye mırıldandı.

Evet, dedi öteki. Uzun zaman önce. O halde, işte ödülün.

Raistlin büyük ışık şelalelerinin önünde duruyordu, büyü şeritleri Magius'un Asası'nın içerisinde, büyülerin rünleri arasındaki sonsuz boşluklarda, kadim bilginin kendisini çağıran altın renkli parmaklarının temasını beklediği yerde yol alıyorlardı. İradesi ile gümüş bir ipi, kendisini diğer üç büyücüyle beraber bir dağı aşarken gösteren, geçmişe giden geçidi sarmaladı; tüm duyularıyla algıladığı, başka bir zamandan görüntüler.

Beyaz cübbe, kırmızı cübbe ve siyah beraberce yürüyor, fırtına,

rüzgar ve şimşeklere göğüs gererek taşların içinden doğal güçlerce yüksek bir düzlüğe çevrilmiş yolda ilerliyorlardı. Kenarda durarak dünyaya baktılar.

"Zamanı geldi," dedi beyaz cübbe.

"Hayatlarımızı daha yüksek bir amaç için kaybetmenin," dedi kırmızı cübbe.

"Tanrılarımıza herhangi birimizin kumanda edebileceğinden daha fazla bir güç vermenin," dedi siyah cübbe.

Büyülerini yaptılar ve öldüler; çağırdıkları güçlerce yerlerinden koparılmış, üç ilahi küre içinde hapsolmuş olarak.

Raistlin, onları, elleriyle yaptıkları hareketleri, giysilerini şiddetle döven rüzgarların üzerinden söylenmiş sözleri izledi ve Büyük Göz'ün kudretinin kendisinin kumandası altında olabileceğini anladı.

Değneği kaldırdı. Cisim, elinde kırmızı kırmızı parlamaya başladı.

"O bizim!" dedi Lord Cal gülerek ve Kedilerin Lordu ile yüzleşmek için döndü.

Raistlin'in değneğinden bir kırmızı şimşek çıkarak Lord Cal'ı sırtından vurdu. Dağlayıcı ışın, giysilerini ve etini eritirken adam hiddet ve acı içinde haykırdı. Düşmanı ile yüzleşmek için hızla döndü fakat gücü tükendi. İstirapla kıvrılarak yere yığıldı.

Bast, sağ eliyle saldırdı, parmaklarını Lord Alvin'in boğazına batırarak adamın kafasını neredeyse koparan büyük bir yara açtı. Alvin bir ceset olarak yere düştü.

Hiddetle haykıran diğer sorumlular, Kedilerin Lordu'na saldırdı. Raistlin, yapacağı herhangi bir büyüün siyahlı adama zarar vereceği korkusuyla yardıma cesaret edemedi.

Görünüşe göre Bast'ın yardıma ihtiyacı yoktu. Süpürür gibi bir tekme ile düşmanlarından birini göğsünden hakladı ve diğerini, alnına vurduğu avuç içi darbesiyle kafasını geriye çarpıp kafatasını ezerek ve boynunu kırarak öldürdü.

Gece yeniden sessizleşmişti.

Asasına yaslanan Raistlin öne çıktı.

Sorumluların bedenleri yerde yatıyordu; etraflarında, ay ışığı altında siyah görünen kırmızımsı bir sıvıyla. Her birinin boynunda

parlak, gümüş kedi kafataslarını görebiliyordu.

"Onlar ne?" diye sordu büyücü.

"Onları gerçek biçimlerinde gör," Bast yanıtladı.

Cesetler korkunç bir değişim geçirmeye başladı. Bedenler kıvrılıp buruştu, ciltlerinden siyah bir kürk çıktı, el ve ayakları pençeye dönüştü; kedilerin kötücül, çılgın bir hayali.

"İblisler," dedi Raistlin.

"Abyss'ten gelen öncüler," diye yanıtladı Bast.

"Bahsettikleri 'leydi'..."

"Takhisis, Karanlık Kraliçesi." Kedilerin Lordu reverans yaparak huşu ile yavaşça cevap verdi.

Raistlin vücudundan bir titreme geçtiğini hissetti, ürperti verici bir önsezi. "Henüz değil!" diye fısıldadı. "Henüz değil! Yeterince güçlü değilim." Derin bir nefes aldı. "Ya şimdi?"

"Bu sana kalmış büyücü. Kryn timerlikede. 'Kıtada beş çağ yaşanacak; fakat geçitten gelen karanlık başarıya ulaşırsa sonuncusu gelmeyecek.' Kraliçe dünyaya girmeye çalışıyor. Yolu kesilmeli."

Raistlin iblislerin pençelerinin kestiği Kedilerin Lordu'na -bir yarı tanrı- baktı. "Sen onlara direnemediysen, ben nasıl yapabilirim?"

"Gönderilen dokuzu, türleri arasında en güçlüleriydi. Merekler'ı gerçek lord ve leydilerini öldürerek konseyde onların yerlerini aldılar. Sen olmasaydın, geçidi herhangi bir engelle karşılaşmaksızın açacaklardı."

"Fakat konseyde on kişi var."

"Shavas senin keşfetmen gereken bir şey. Şimdi gitmeliyim." Raistlin izlerken, Kedi Lordu'nun yaraları iyileşmeye başladı. "Fakat bunu sana doğrudan sormak zorundayım, gerçi sanırım cevabını biliyorum. Karanlık Kraliçe'yi durdurmamıza yardım edecek misin?"

Raistlin başını eğerek elinde kırmızı kırmızı parlayan, konsey üyesinin değneğine baktı.

Seçim yapıldı.

Değneği yere fırlattı, asasının metal ucunu üstüne bastırdı.

Değnek parçalara ayrıldı ve kırmızı parıltısı solarak kayboldu.

* * *

"Yakınımda dur," dedi Bast; ve Raistlin kendini büyük bir odada buldu. Titreşen meşaleler odayı sönük gri bir ışıqla dolduruyordu. Siyah deri zırhlar giymiş adamlar, iri taş bir kürsünün yanında ayakta duruyorlardı.

Yaralarından kanlar akan Caramon yerde oturuyor, Earwig'i kollarında sallıyordu.

Raistlin, hızla ikizinin yanında diz çöktü.

"Caramon," dedi yumuşak bir sesle.

Kardeşini gördüğüne şaşıramayacak kadar sersemlemiş ve keder içindeki iri adam başını kaldırdı.

"Earwig'di, Raistlin! Yüzük konusunda haklıydın. Ele geçirilmişti. Yüzüğü çıkardığımda haykırmaya başladı. Oradaki zehirli dartla beni vurdu fakat öldüremedi."

Raistlin, Caramon'un hafif tutarsız açıklamasını dinledi, ardından zehirli dartla yüzüğü incelemek için yere uzandı.

Darta yakından baktığında, metal ucun üzerinde çizik izleri gördü. "Zehrin çoğu dart seni vurmadan önce silinmiş. Sanırım..." Raistlin, kendere baktı ve neredeyse gülümsedi, "kilit açmakta kullanılmış.*"

Caramon dinlemiyordu. İri adam saçma sapan konuşan kenderi boş yere avutmaya çalışmakla meşguldü.

Raistlin, yüzüğü avucunda tutarak dikkatle kaldırdı. Neredeyse aynı anda ipeksi fısıltıyı duydu; *Bern tak... Beni tak...*

Yüzüğü daha önce başka bir yerde gördüğünü düşünerek gözlerini ona dikti.

Hayır, diye farketti. Onu görmedim! Onun olması gereken yeri gördüm!

Shavas'ın kolyesi; boynuna taktığı opal. Gözlerini kapatarak mücevherin zincirle birleştiği üst tarafına uyan altın halkayı hayal etti. Yüzüğü hızla keselerinden birine soktu.

Kender, çılgık atarak kıvranmaya ve çırpınmaya başladı, "Kafa-

* Kilit açmak (pick lock) derken Earwig'in soyadı olan Lockpickcr'a gönderme yapıyor.

mın içinde! Kafamın içinde! Kafamın içinde!"

"Ona yardım edemiyorum Raistlin," dedi yalvaran gözlerle kardeşine bakan Caramon. "Bir şey yapamaz mısın?"

"Hayır kardeşim," dedi Raistlin yavaşça. "Fakat bir şey yapabilecek biri var."

Bast eğildi ve Earwig'in alına dokundu. Kender, gözlerini kırıştırarak ovaladı.

"Selam Caramon! Neden beni tutuyorsun... Hey! Kavga etmişsin!" Savaşçının kolundaki kanı gösteren Earwig suçlarcasına bağırırdı. Ayağa fırladı. "Kavga ettin ve o arada uyumama yine izin verdin!"

"Earwig," dedi kafası karışan savaşçı. "Ben... Bekle!"

Kender küçük ayağı ile saldırdı ve Caramon'un incik kemiğini tekmeledi.

"Ah! Lanet, Earwig! Bırak açıklayayım..."

"Ne yapmamız gerek?" Raistlin, Kedi Lordu'na sordu.

Bast'ın uzun, beyaz dişleri parladı. "Sen karar vermelisin. Ben karışamam." •

"Bana öyle geliyor ki lordum," dedi Raistlin kuru bir sesle, "çoktan karıştınız bile!"

"Ben bir şey yapmadım. Seçimler daima sana aitti."

Evet, diye düşündü Raistlin. *Haklısın. Seçimler daima benimdi. Şimdi öğrendiklerimi birleştirmek bana kalmış.*

"Mereklar, kehanette bahsedilen geçidin ta kendisi. Bu gece, Büyük Göz oluştuğunda, Karanlık Kraliçe, geçidi açmak için büyüsünü kullanmaya çalışacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Caramon, kardeşine şüphe ile bakarak.

"Ölen büyücünün mağarasındaki modelden. Parlayan çizgileri sen orada gördün. Ben bu çizgileri Kara Kedi Hanı'ndan beri görüyorum. Büyücü bana dokunana kadar bunların ne olduğunu bilmiyordum. Bana bilgisini verdi, kendisini yok eden kişiden intikamını almam için."

Caramon ayağa kalkmaya çabaladı. Omzundaki yara tekrar açılmıştı. Bir damla kan kolundan aşağı aktı. "O halde geçidin

açılmasını nasıl durduracağız?"

"Geçit açıldığında, girmek veya çıkmak için bir kapı görevini görecek. Fakat kapının sadece bir tarafı bir yere girişe izin veriyor ve diğer tarafı sadece bu yerden çıkışa."

"Bu doğru," dedi Kedilerin Lordu. "Bu geçidin yaradılış şekli belli bir noktadan sadece bir kişinin girmesine izin veriyor."

"Ve bu nokta da kapının oluşacağı şehir duvarlarının köşeleri olacak, üçümüz üç yerden girebileceğiz," dedi Raistlin. "Kapının nasıl oluşturulduğunu bilmem gerek, lordum. Bizim adımıza seçim yapamayacağınızı söylediniz fakat belli ki bize bir şekilde yardım edebilirsiniz. Bilmem gerekeni söyleyin."

"Büyük Göz oluştuğunda Karanlık Kraliçe'nin kullanacağı bir sunak var. Bunu yok edersen geçit kapanacaktır."

Caramon başını salladı. "Fakat bu şeyi nasıl yok edeceğiz? Demek istediğim, neye benzediğini bile bilmiyoruz!"

"Evet, biliyorsunuz," dedi Bast. "Ben güneydoğu köşesinden gireceğim."

"Nereye gireceksin?" Caramon sordu. "Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?"

"Mereklar şehrinin altında uzanan Mereklar şehrine gireceğiz, kardeşim," dedi Raistlin. "Büyücünün modelinde gösterilen şehir. Leydi Shavas'ın evinin olmadığı şehir."

"Onun yerinde ne var?" bilmek istemediğinden emin olan Caramon sordu.

"Karanlık Kraliçe'ye ait bir tapınak," Kedi Lordu cevapladı. "Acele etmeliyiz. Zaman kısıyor."

"Ya onlar?" Kürsünün arkasında duran adamları işaret eden Caramon sordu.

Bast eliyle bir işaret yaptı. Oraya bakan Caramon soluğunu tuttu. Artık adamlara değil, kedilere bakıyordu; her şekil ve büyüklükle. Kedi Lordu'nun bacaklarına dolanıp ona sürtünerek emirlerini beklediler.

"Onlar kehaneti yerine getirecekler. Büyük Göz oluşmaya başlıyor." Bast oradan çıkmaya hazırlandı. Odanın girişinde döndü. "Sadece bu kılıcı kullan, Caramon Majere." Kedi Lordu, savaşçının

geniş sırtında asılı battal kılıcı işaret etti. "İblisleri kesmesi için onu büyüledim."

"Bize yardım edemeyeceğini sanıyordum," dedi Raistlin kaba biçimde.

Bast'ın koyu renkli kaşları kalktı. "Bir armağan, kaybına karşılık." Kedi Lordu elinde bir top tutuyordu. Yuvarlak ve sarı renkli topun pulları ışıktaki parıltıydı.

"Ya ben?" Hayal kırıklığına uğrayan Earwig bağırdı. "Ben de büyülmüş bir silah almayacak mıyım?"

"Sen bir kendersin," dedi Kedilerin Lordu. "Bu yeterince etkili bir büyü." Bu sözlerle Bast karanlıkta kayboldu ve kediler onu izledi.

"Vay!" dedi gözleri kocaman açılan Earwig. "Bunu duydunuz mu?"

Caramon, kılıcını çekerek şüphe ile baktı. Çevirerek dengesini denedi.

"Silahlarımın kirletilmesinden hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Tanrılar tarafından bile."

"Oh, vay! Bir kavg! Ve bu sefer kimse beni aldatıp bunun dışında tutamayacak!" Earwig hoopakını havada döndürdü.

"Ne yapacağını biliyor musun, kardeşim?" Raistlin sordu,

1 "Hayır," dedi Caramon açıkça. "Lanet olası tek bir şey anlamıyorum."

"Her biriniz şehir duvarları üzerinde, geçitlerin üstünde bir yi bulmalısınız. Caramon, sen Doğugeçidi'ne git. Earwig..." Raistlin, dünyanın kaderini bir kendere emanet ettiğini düşünerek duraksadı İçini çekti. Yapacak bir şey yoktu. "Earwig, sen Batıgeçidi'mu üzerine git. İçeri girdiğinde şehir merkezine, içinde bulunduğumuz yere yönel."

Caramon'un yüzü şaşkınlıkla kırıştı. "Ama Raist! Zaten geçitlerin içindeyiz! Zaten şehir merkezinde bulunuyoruz."

"Bu şehrin içinde bulunuyorsun," Raistlin onu düzeltti. "AşağıM dakine girmelisin. Abyss'te olana!"

Earwig'in gözleri neşeyle büyüdü.

Caramon'un gözleri büyüdü.

"Bu odaya geldiğinde, şunun üzerinde duran şeyi yok etmelisin." Raistlin taş kürsüyü işaret etti.

"Nasıl?"

"Bunu kendin bulmalısın, kardeşim!" sırtını dönen büyücü ters ters cevap verdi. "Zaman azalıyor, ve yapmam gereken çok şey var."

"Ama... bizimle gelmiyor musun?" Caramon onu durdurmak için uzandı. "Tek başına gitmene izin veremem!"

"Vermelisin, kardeşim," dedi Raistlin.

"Nereye gidiyorsun?"

"K_endi Abyss'ime."

* * *

Gece göğü yıldızlarla; beklentiyle izleyen büyük güçlerin takım-yıldızlarıyla doluydu. Üç ay beraber yavaşça hareket ediyordu. Önce Solinari ile Lunitari birbirlerini kucakladı. Nunitari'nin kara küresi ötekilerin birleşik ışığına doğru kayarak ittifakın ortasına yöneldi, üç kusursuz küre dünyadaki en muhteşem ve dehşet verici manzarayı oluşturmaya başlıyordu; Büyük Göz'ü.

Uzun zaman önce ölmüş üç büyücünün gücü bölgeyi istilaya başladı; dünyayı büyü ile boğmak üzere serbest bırakılan bir su gibi. Merıklar şehrinin beyaz duvarları üzerinde bir kubbe, ortasında bir tepenin yükseldiği sivri bir örtü, toprak ve taşların altında, yüzyıllardır gömülü duran bir tapınağın olduğu Merıklar'ın merkezindeki tepenin üzerinde yükseldi. Karanlık yıldızların ışığını tuttu ve Göz'ün görüntüsü bile kapanırcasına karardı.

Vuku bulan şeyi tanıyan iyi tanrılar, yapmaları gerektiğini öngördükleri şekilde hareket ettiler. Şehrin üç geçidi çarparak kaptandı ve mühürlenerek her şeyi içeri hapsetti. Dünyaya yeniden açıldıklarında -eğer açılırlarsa- bu, Karanlık Kraliçe'nin emriyle olacaktı.

BÖLÜM 24

Earwig, Mereklar'ın Batıgeçidi tarafındaki duvarının üzerinde durdu. Etrafı kapkaranlıktı fakat tam üzerinde, gök açık ve parlaktı. Büyülenmiş biçimde Büyük Göz'ün bölge üstünde parlamasını, kırmızı ve gümüşü hayaletler gibi hareket eden ve titreşen gölgeler yaymasını izleyerek, bekledi.

En sonunda Göz'ü izlemekten sıkılan Earwig, bakışlarını aşağı çevirdi. Bu da sıkıcıydı. Mereklar tamamen kaybolmuştu. Karanlık, kuleleri ve binaları ve sokakları yutuyor, hiç var olmamışçasına topraktan çekiyordu. Fakat karanlık hiçbir şey yapmıyordu. Sadece öyle duruyordu ve kender esnedi.

Hoopakının ucunu karanlığa fırlatıp çekerek, umutla korkunç bir balçık veya çamurla kaplanıp kaplanmadığına baktı.

Hiçbir şey...

"Gerçekten, bunun doğru düzgün yürütüldüğünü sanmıyorum.

Yani, bunun Abyss'e götürmesi gerekiyorsa, en azından daha... daha... berbat olması gerek!"

Earwig köşeyi döndü, eğlenceli bir şey arıyordu ki, gözüne titrek bir ışık çarptı; parlak bir merdiven yavaşça oluşuyor, parlak ateş böcekleri dönerek katı bir nesneye dönüşüyordu.

"İşte bu daha uygun!" diye haykırdı ve aşağı atlamak üzereyken birinin bağırıldığını duydu.

"Earwig!.. Earwig!"

"Lanet," dedi kender.

Caramon diğer geçitteki yerinden bağıırıyordu. Üç ayın uzaktaki şeklini çarpıtan iri adam, arkadaşının dikkatini çekmek için zıplayıp duruyordu.

"Hey!" Earwig cevaben seslenerek hoopakını havada döndürdü ve deri şeridi yüksek sesle öttürdü.

"Merkezde buluş!"

"Ne?"

"Benimle merkezde buluş dedim!"

"Neyin merkezinde?"

"Şehrin merkezinde, seni..." Son sözleri, neyse ki, karanlık tarafından yutulmuştu.

"Sen müdahale etmeden önce tam da oraya gidiyordum!" kender hiddetle söylendi. Dönerek yeniden büyümlü yıldızlara yöneldi. "Of, bir daha onu maceralarımda yanıma almayacağım!"

Nefesini tutup burnunu baş ve işaret parmağı arasına sıkıştıran kender merdivenden aşağı kaydı; Krynn üstündeki ondan son görünen şey; tepe kuyruğuydu.

* * *

Dik dik bakan, bundan en ufak şekilde hoşlanmayan Caramon, önünde beliren sihirli merdivenin tepesinde dikildi. Tereddüt, kılıcını sıkıca kavradı. Karanlığa .inmek istemiyordu. Biliyordu ki, bunu yaparsa kendi ölümüyle karşılaşabilirdi, ki bu da korkunç bir ölüm olacaktı.

"Fakat belki de Raist aşağıdadır. Tek başına. Bana ihtiyacı var."

Caramon, bir ayağını basamağa koydu. Ardından -acı bir ilaç gibi- en iyisinin çabucak işi bitirmek olduğuna karar veren savaşçı, hızla merdivenden aşağı koştu.

Son basamaktan inip dibe ulaştığında birden etrafında kırmızı ışınlar yandı. Biri kolundan sekti ve etini acı verecek şekilde dağladı. Caramon yerde yuvarlanıp yakındaki bir binaya daldı ve kapıyı arkasından kapattı. Pencereden baktığında, kırmızı kırmızı parlayan asalarını kendisine uzatmış üç yaratık gördü.

Yaratıklar çarpık çurpuktu, vücutları kürk kaplıydı. Kafaları ölü kedilerin kafataslarına benziyor, dişleri açık bir sırtışla parlıyordu. Ortasında gümüş bir madalyon bulunan, garip, parlak materyalden bir şeyler giyen iblislerden biri Caramon'un saklandığı binayı göstererek garip bir dilde bir şeyler bağırdı.

İblisin kaba ve tıslayan sesi, Caramon'a insan gibi konuşabilen bir kediyi hatırlatıyordu. Elinden geldiğince yavaş ve sessiz hareket eden iri adam merdivenleri tırmandı.

Aşağıda kapının kırıldığını duydu ve odada kızıl bir şimşegın parladığını, arka duvarı sıyrarak mobilyaları ateşe verdiğini gördü.

Ayak sesleri, pençeler zemine sürtünerek, arayarak odanın içine yürüdü. Daha sonra merdivenden tırmanmaya başladılar. Caramon'un görüş alanında bir kafa belirdi. İkisi de aynı anda birbirlerini gördüler.

"Das..." alarm vermeye hazırlandı.

Caramon'un kılıcı boynunu kesti, keskin metal ete öylesine girmişti ki; bıçak, iblisin içinden duvara saplandı. Savaşçı, bıçağı çekerek kurtardı ve üçüncü kata çıkan merdivenlerden tırmandı.

Kırmızı bir ışık koridoru havaya uçurdu, sandalye ve masalar parçalandı, havada kıymıklar uçtu. Caramon koşmaya devam etti. Hedefini kaçırdığı için öfkeyle hırlayan diğer bir iblis, onun arkasından merdivenlerden yukarı fırladı.

Caramon merdivenlerin başında tuzak kurarak bekledi, atış hançerini çekti ve fırlattı. Bıçağın sivri ucu iblisi tam göğsünden vurdu.

Sinirlenen iblis uzanarak bıçağı siyah postundan çıkardı.

"Ha? Herhalde Bast, bu yüzden kılıcı kullanmamı söyledi," diye mırıldandı Caramon.

Değneğın kendisine döndüğünü gördü ve kendini yere fırlattı. Kırmızı ışık kafasının üzerinde, oda boyunca yandı. Çılgınca etrafa bakman savaşçı tavanda, uzanabileceğı bir alçaklıkta bir kapı gördü. Tahta panjurlu kapağı battal kılıcıyla iterek bıçağı dama fırlattı. Sıçradı ve kapının kenarlarını yakalayarak kendini yukarı çekmeye başladı.

Güçlü eller topuklarından yakaladı ve yere çekti. İblisin pençeleri, kulaklarını ezerek onu sersemletti. Yaratık, pençelerini uzatarak savaşçının zırhını kesip, pis pençeleriyle etini tırmalıyordu.

Acı, Caramon'u kendine getirdi ve savaşçı, bacaklarıyla tekmeleyerek iblisi yere devirdi. Üstüne atlayarak yere çivilemeye çalıştı. İblis, ellerinden kurtuldu ve Caramon geriye sıçradı.

Kılıcı tepede duruyordu, dikkatsizliğı yüzünden kendine küfretti. Ardından elini yerde duran bir nesneye koydu ve dokunuşundan tanıdığını düşünerek parmaklarını etrafında kapattı.

İblis değneğın uzanarak, pençeli parmakları havayı tuttuğunda umutsuzlukla hırladı.

"Bunu mu kaybettin?" dedi Caramon, silahı kaldırırken.

İblis alladı. Savaşçı, dizini tam midesine gömdü. Yaratık iki büküm oldu ve Caramon, bir ayının sarılışı gibi her iki kolunu iblisin etrafına sardı, kasları ötekinin koyu kürkü etrafında gerilirken, kavrayışının altında kemiklerin parçalandığını hissedene kadar ezdi. Beden gevşedi. Cesedi yere bırakan savaşçı nefes almaya çalışarak duvara yaslandı. Kısa bir süre sonra tavandaki deliğın gitti, kendini kolayca kapının içinden boş çatıya çekti. Bıçağını alarak kenara kadar süründü ve diğer iblisin...

Başının yan tarafına vurulan güçlü bir darbeye neredeyse çatının kenarından yuvarlanıyordu. Görünüşe göre yaralanmamış olan iblis, dişlerini çıkararak adamın omzunu ısırırdı.

Caramon, diğerlerinin dikkatini çekebileceğı korkusuyla acı çığlığını bastırdı ve kılıcın kabzasını iblisin çenesine vurarak geri itti. Savaşçı, battal kılıca yatay bir yay çizdirerek kafayı kürklü omuzlardan ayırdı.

Caramon'un gözlerinin önünde beyaz ve gümüş noktalar dans ediyordu. Bacakları güçsüzleşti ve ağırlığı altında ezilip düz taş

sertçe oturmasına neden oldu. Çatıda uzanan, gözlerini Büyük Göz'ün görüntüsüne kapatan savaşçı yutkunarak soludu.

"Ve bu şeylerden bir ordu dolusu var!" dedi inleyerek.

* * *

Bamstoke Hall'daki odasında, Raistlin, bohçasından birkaç siyah torba çıkardı; kürk ve diğer yumuşak maddelerle kaplı yassı keseler. Birini açarak içinde çeşitli renklerde sıvılar, kristaller ve tozlar bulunan, mantar başlıklı ve lastik kalıplarla tıpalanmış bir dizi şişe ve tüp ortaya çıkardı. Çalışırken kimyasalları saklamakta kullanılan pirinç bir tezgah açtı ve kapları kayışlarından çıkarıp uygun konumlarına yerleştirdi... katılar öne, sıvılar arkaya...

Diğer bir keseden sığ bir karıştırma kabıyla tokmak ve üstünden bir fitil sarkan, şeffaf bir sıvıyla dolu cam bir şişe çıkardı. Bir diğere- rinden eritme tavası ile kaidelerini ve; sapı deri kaplı daha küçük bir tava çekti. Üçüncü kesede ise destek sehpaları, küçük metal zincirler ve çeşitli gümüş aletler vardı.

Büyücü, aleti masanın üstüne dikti. Hacimli cübbesinin içinden altın rengi parmağının uzunluğunda, üstünde herhangi bir sembol veya rün bulunmayan derin, altın bir tüp çıkararak tavanın yanına yerleştirdi.

Raistlin sandalyeye oturarak ellerini dizlerinin üstüne koydu, yumrukları konsantrasyonla sıkılmıştı. Hafızasından, doğru iksiri taramaya başladı; amacına uygun bir iksir. Simya öğretisinin, bir cevap bulmak üzere bilincini, dünya hakkındaki bilgisini ve sanata olan aşinalığını ele geçirmesine izin verirken malzemeler zihnine süzülmeğe başladı.

Temel olarak bir tutam beyaz toz, bunu dengeleyecek siyah toz, tarafların kant, sempatik büyü sembolleri, ruh ve bedeni riske sokarak alınan toz, eğmek için şeffaf kristaller, genişletmek için yeşil, yok etmek için kırmızı, dövmek için ateş, soğutmak için altın silindir.

"Ve alkol," diye bitirdi Raistlin, yarı transından çıkarak.

Ayağa kalkıp çalışmaya başladı, kullanmayacağı şişeleri kayışlarına geri koyuyor, keseyi kapatıyor ve emniyet için kenara kaldı-

rıyordu. Uzun tırnağıyla, bir şişeden çoğu küçük öbekler halinde birbirine yapışmış pütürlü beyaz tozdan bir ölçü aldı ve eritme tavasına boşalttı.

Bodur şeffaf şişenin üstündeki fitili yakarak dans eden sarı alevi topladı. Raftan koyu renkte bir şişe alan Raistlin dikkatle lastik tıkaçı kaldırdı ve dibe itilmiş küçük bir kaşığı açığa çıkardı. Beyaz toza eşit bir ölçü aldı ve ikisini tahta bir çubuk -bir çimen yaprağından geniş olmayan bir çubuk- ile karıştırdı ve grileşen karışımı ortası açık ince bir halka şeklinde yaydı.

Bileğinin bir hareketiyle çubuğu odanın diğer tarafına atan büyü, alnında oluşan ter damlasını sildi. Düşüncelerini ve amacını açık, dış etkiden uzak tutmaya çalıştı fakat -önündeki malzemelere bakarken- nefesini tuttu, elleri titriyordu. Gözleri bir an için sıkıca kapandı.

Arzuları bastırıldı. Gözlerini açtı.

Büyücü, raftan her biri çeşitli ebatlarda ve şekillerde kristal çömlek parçaları -biri şeffaf, biri yeşil, diğeri kırmızı- içeren üç şişe daha çıkardı. Bir parça şeffaf kristal alarak sığ kaba yerleştirdi ve mermer çekiçle metalin üstünde ezdi. Aletin üstündeki birikintileri koluna sildi. Aynı işlemi diğer kristallerle de yaparak ihtiyacı olacağını düşündüğü miktarları küçük parmağının ucuyla ölçmeye başladı; kırmızıdan bir parça, biraz daha yeşil ekle, şeffaf çok fazla oldu... şimdi ise çok yetersiz...

Raistlin geçen zamanın farkındaydı ve dengeyi sağlayana kadar kristal ezip fazlasını yığından alırken acele etme dürtüsüyle savaşıyordu. Şeffaf tozun hepsini alarak diğerlerinin düzensiz parçalarıyla birleştirdi -yeşil kırmızıdan daha fazla- ve her birinin rengi bütünün ayrılmaz bir parçası olana kadar baş ve işaret parmağıyla ovdu. Yeni karışımı eritme tavasının üzerindeki gri tozdan halkanın sınırlarına ekledi.

Ellerini kırmızı cübbesine silen Raistlin, gerginlikten acımaya başlayan gözlerini ovuşturdu. Ardından, gümüş bir bıçakla Earwig'in taktığı altın yüzükteki kanı kazıdı. Büyücü hızla hareket ederek kuru kabukları deri saplı küçük tavaya boşalttı.

Diğer bir tıpalanmış şişeye uzandı. Bu, hastalıklıymışçasına

siyah lekelerle kaplıydı. Bunu diğer şişelerden daha dikkatle açan Raistlin, hayalet gibi yükselen kokudan kaçındı. Kabı, avucunun içinde tutarak sadece ağzını ve dibini açıkta bırakan büyücü, arkasına vurdu.

Koyu bir bulut öne uzandı ve kanı yutarak kuru sıvıyı daha koyu bir gölgeyle soldurdu. Büyücü şişeyi yeniden eğdi ve içindekiler kıvrılarak dışarı çıkıp başka birinin hayatının vaat edilmesi karşılığında uzanırken, kapağını yeniden kapattı.

Ölümçül tozdan kurtulduğu için rahatlayan Raistlin, uzun bir soluk bıraktı. Tavayı bıraktı ve kalan kristalleri alarak metal kerpetenle alevin üstünde tuttuğu eritme kabının içine döküp erimelerini izledi.

Sıcaktan parlamaya başladıklarında kuru kanı içine boşalttı, kabuklar anında kirli bir duman esintisi ile kaybolmuştu.

"Dur! Eksik bir şey var," diye fısıldadı hatasını fark ederek. Malzemelerini araştırırken giderek öfkeleniyordu. "Bulamıyorum! Ve kristal olmaksızın bu işe yaramaz!"

İç ceplerinin birinde aniden sert ve yuvarlak bir şey -zincirin ucunda bir disk- hisseden Raistlin öfkeyle elini göğsüne kavrayarak kumaşı yırttı. Aceleyle nesneyi çıkardı.

"Kadının verdiği şans muskası," diye mırıldandı. "Köylülerin batıl inançlarına karşı tutumumu kesinlikle gözden geçirmeliyim."

Havan tokmağını tutarak tılsımı parçalara ayırdı ve ihtiyacı olan kristalleri çıkararak anında eridikleri kabın içine attı. Yeni elementi sığ bir tabağa dökerek ince bir tabaka halinde yaydı ve soğumaya bıraktı. Çatırtı sesleri havayı doldurdu. Element, ortasında bir siyahlıkla, yakut gibi kırmızı ince bir toza dönüştü.

Omurlarının katılıktan çatırdadığını hisseden büyücü, sırtını kamburlaştırdı. Nihayet biraz dinlenebileceği noktaya ulaşmıştı. Fakat bu sırada bile zamanın, pannakları arasından kaydığını hissediyordu. Toz halkayı oynatmamak için dikkatle hareket ederek eritme tavasını sehpa ve zincirlerine kaldırdı. Kırmızı tozu, sivri uçlu eğri yarım tüpün içine boşaltarak tavadaki beyaz dairenin karşısına birbiri üstüne gelen güç sembolleri oluşturdu. Bu iş tamamlandığında tüpü yere bıraktı.

"Son sahne," diye fısıldadı Raistlin.

Eritme tavasının etrafına başka bir sehpa, üst tarafta bağlantı çubuğu ile iki tel ayak dikti. İki metal bağlantı zinciri çekti -opak bir şişeden gelen siyah, kaygan bir elementle kaplı- ve ayak taraflarından asarak altın tüpü en alçak noktadaki kıvrıma yerleştirdi ve tepesini altın bir kapakla kapattı.

Üçüncü keseden küçük gümüş bir zil ve çekiç çıkaran büyücü, çekiçle zile vurarak berrak sesi kesilene kadar dinledi. Tekrar vurarak ses kesildiğinde başını salladı.

Zil üçüncü defa çaldı; berrak, yankılı ses geceye nüfuz etti. Büyücü, yankının hiçbir şey kalmayana kadar giderek zayıflamasını, kaybolmasını dinledi.

Raistlin, kapağı çıkararak tüpten soğuk hava üfledi. Eritme tavasının üstündeki semboller kaynayıp soldu, biçimleri tek bir güç mühründe birleşene kadar eriyip birbirlerinin içine geçti. Elementlerinin yıkımından yaratılan mühür beyaz zemine çöktü ve gri halka, alevlere bürünürken ani bir ışıkla yukarı yükseldi. Özü, tüpü kapladı.

Büyücü, kapağı yerine yerleştirdi, alevi suyla söndürdü ve destek için Magius'un Asası'na yaslandı. Şiddetle soluk alarak yorgunlukla başını eğdi. Ayın tamamlanmıştı.

Raistlin tüpe baktı, iç yüzeyinde opak kahverengi kristallerin oluştuğunu gördü; uygun netice. Fakat yüzünde bir tatmin ifadesi yoktu. Kapüşonunu başının üstüne kaldırdı, altından bir maskeye benzeyen yüzünü cübbesinin karanlığı içine gizledi.

BÜLÜM 25

Earwig, aşağıda ters dönmüş gibi duran Büyük Göz'e hayranlıkla baktı; Göz siyahtı, kırmızı bir ışık veriyordu ve ortasında küçük beyaz bir nokta vardı. Bulutsuz gökte güç şimşekleri çakıyor ve çattallı parmaklarla bilinmeyen mesafelere dokunmak için uzanıyordu. Bu mükemmel manzarayı sonsuza kadar -veya en azından on dakika boyunca- izleyebileceğini düşünüyordu fakat içinde sinir bozucu bir ses ona bir şey yapması için dırdır etmekteydi.

"Ama ne, asıl soru bu? Oh, hatırladım! Caramon'la şehrin merkezinde buluşmam gerek."

Earwig, neredeyse çarpık, çılgın görünümlü bir grup kediyle kafa kafaya çarpışacağı sırada köşeyi dönmeye hazırlanıyordu.

Yaratıklar kesinlikle ilginç görünüyordu. Earwig gidip tanışmayı düşünürken diğer bir 'Çok Önemli Görev' üzerinde olduğunu hatırladı. Kedilerin durup sohbet etmemeleri için kender çevikliği ile bir

gölgeye sinerek aceleyle geri çekildi.

Gürültülü bir ses merakla etrafına bakmasına neden oldu. Bu bir arabaydı, kenderin gördüğü kadarıyla kendisini çeken bir şey olmaksızın ilerliyordu.

"Hey," içini çekerek izledi, "bu eğlenceli görünüyor. Ve gitmek istediğim tarafa doğru ilerliyor. Peşlerine takılsam herhalde aldırmazlar."

Earwig dışarı fırladı, arabanın arkasından koştu, yakaladı ve arkaya tündü. Ayaklarını birbirine vurarak neşeyle etrafına bakındı.

Araba hızla giderken metal destekli tekerlekler gürültüyle şehrin beyaz taşlarına çarpıyordu. Yaklaştıkları yolun Güneygeçidi Sokağı olduğunu farketti. Araba burada durdu. Earwig aşağı atlayarak ön tarafa baktı. Üç yaratık aşağı atlamış, tembelce geriniyor, uzun sırtlarını kedi gibi yaylandırıyorlardı. İkisi, parlak kuşamlarına bağlı şişelerden bir şey içiyordu. Bitirdiklerinde başlarını şiddetle sallayarak yüzlerini buruşturdular.

"Kutlama İçkisi," dedi Earwig sempatik bir anlayış içinde.

Öne çıkıp şehir merkezine giden yolu veya bu çocuklardan herhangi birinin Caramon'u görüp görmediğini sormak üzereydi ki; çılgın görünümlü kediler arabaya geri atladı. Araba, kender binemeden sokaktan aşağı sarsılarak ilerledi.

"Hey!" diye bağırды Earwig, bir taraftan kollarını sallıyordu. "Beni unuttunuz!"

* * *

Caramon damdan dama atlıyor, ara sıra soluğunu düzenleyip dinlenmek için duruyordu. Hâlâ zehirden midesinin bulandığını ve kan kaybından zayıf düştüğünü hissediyordu. Damın kenarından eğilerek Doğugeçidi Sokağı'nda olduğunu gördü. Gidecek sadece bir blok kalmıştı.

"Yeniden hareket zamanı. Umarım Earwig ile Bast çoktan oradadır ve bu şeyi yok edip buradan çıkabiliriz."

Caramon kılıcını kavrayarak bir sonraki eve olabildiğince hızla ve sessizce indi. Bir tırmalama sesi, ardından sessizlik ve yüksek

sesle soluma duyuldu, bir hayvan iz peşindeymişçesine. Kalp atışları kulaklarına kadar geliyordu.

Caramon kendini gizlenmeye, beklemeye zorladı. Sıçrayıp kılıcını sallamayı ve iblisi şaşırtmayı istiyordu. Fakat ötekinin hızını ve inanılmaz duyularını düşündüğünde bunu becerebileceğinden emin değildi.

Savaşçının sol omzunu delen kızıl ışın, zırhının ön tarafında bir çıkış deliği açtı. Yanan gömleğinden ince bir duman yükseldi. Ateş hattından kaçmaya çalışırken, diğer bir ok kolunu dağladı. Yaratığı şaşırtmak umuduyla kemerinden bir hançer çekerek fırlattı.

İblis eğilerek Caramon'a, öne atılıp bıçağını göğsüne saplamak için zaman verdi. İblis ölü bir halde yere devrildi.

Çatışmanın bitmesiyle Caramon yarasının acısını hissetti. Çağlayan su sesi kulaklarını doldurdu ve karanlık gökyüzü, gözlerini kapatan karanlıkla kayboldu. Bayılacağı korkusuyla dizlerini kilitleyerek düşmekten korunmaya çalıştı.

Çabası başarısız oldu.

Yüzüstü, bacakları uzanmış olarak yatıyordu. Gözlerini kapatıp acı ve korku gidene kadar dinlenme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

"Raist... Raist'i bulmalıyım," diye mırıldandı Caramon. İnleyerek kendini oturmaya ve yarasını incelemeye zorladı. Yanık gömlekle zırh düşmüş, ısı ile damgalanmış deliği açığa çıkarmıştı.

"En azından iltihap kapmayacak," savaşçı kıkırdadı ve gülmeye başladı. Histeriye kapılmak üzere olduğunu farkedene Caramon kahkahasını yuttu. Ayağa kalkmaya çabaladı. Damların üzerinden atlamanın yolu yoktu. Bir merdiven bularak aşağıdaki sokağa yuvarlandı.

* * *

Raistlin, Shavas'ın malikanesinin önünde duruyordu. Vitray pencereler her zamankinden daha hareketli ve canlıydı ve yere vurarak çizgilerle renk kemerleri yayıyorlardı. Bu manzaranın artık etkilemediği büyücü, parmaklarıyla tahtaya vurarak giriş kapısını gürlütle çaldı.

Seslenişine bir cevap gelmedi fakat kapı önünde açıldı ve hole girdiğinde arkasından kapanarak kilitlendi. Büyücü, kütüphaneye yürüdü. Oda boştu.

Daha iyi. İşler kolaylaşıyordu.

Büfeye ilerleyerek likör şişesini kaldırdı ve tıpasını çıkardı. Kapağına çıkararak kahverengi kristalleri şişeye dökmeye başladı. Elleri titriyordu.

"Bir hata yaparsam," dedi kendi kendine sakince, "benim sonum olur." Tüpün içindekileri şişeye boşalttı.

Tıpayı yerine koyduktan sonra dönüp oyun tahtasını inceledi ve evin hanımının verdiği görev için ayrılmadan önce nerede kaldığını hatırladı.

O gittikten sonra Shavas bir hamle yapmıştı. Kendisinin şampiyonu, ölü savacıardan birinin şampiyonuna dönüşmüştü.

"Ne kadar uygun," Raistlin mırıldandı.

Ağır ikiz kapı, sessiz menteşeleri üzerinde açıldı ve odaya parfüm doldu. Shavas girdi. Saf ipekten, omuzlarının kıvrımı kadar beyaz, bol ve bendini saran bir elbise giyiyordu. Giysi, bedeninin avare bir bulut huzmesi gibi zarif hareketleriyle dalgalanıyordu. Raistlin'e gülümsedi. Yüzü içten gelen bir ışıltıyla parladı. Az önce büyük bir zafer kazanmış ve rahatlatıcı bir eğlence arar gibiydi.

"Döndüğüne sevindim Raistlin," dedi büyücünün karşısındaki sandalyeyi alarak. "En azından birbirimizi anladığımızı görüyorum."

"Belirgin neşenizin nedeni bu mu konsey üyesi?"

"Konsey üyesi? Bana hakaret ediyorsun! Artık konsey üyesi değilim. Ne de olsa konsey diye bir şey kalmadı." Kendi şakasına güldü.

"Kendinizden çok emin görünüyorsunuz hanımım," büyücü vurgulayarak düzeltti. "Şehir daha düşmedi." Şövalyeler ve subayın arkasındaki gizli yerinden bir rahip çıkardı.

Bir hamle düşünen Shavas, parmaklarını kendi rahibinin üstüne koydu. "Bizi durduracak kimse yok. Mereklar halkı yakında ölecek." Rahibi öne kaydırdı.

Hamlesi, büyücüyü tehlikeli bir konuma getirmişti. Raistlin düşünerek arkaya yaslandı. "Ne zamandır bu şehirde yaşıyorsunuz?"

diye sordu tahtadan başını kaldırmaksızın.

"Oh, uzun yıllar, uzun yıllar; o veya bu biçimde. Ben ilk konsey üyesiydim. Son olacağım," diye cevapladı kadın.

Raistlin ona baktı. Kadının güzel gözleri doğrudan büyücünün yüzüne dikildi.

Ayağa kalkan Raistlin büfeye ilerledi ve likör şişesini aldı. Kendine bir bardak doldurdu.

"Bana da bir tane ver aşkım," dedi Shavas.

Ayartıcı dudaklardan böylesine rahatça çıkan bu kelimenin telaffuzu Raistlin'i titretti. Bir bardak likör koyarak kadına götürdü.

"Şerefe," dedi. "Kedi Lordu'na."

Shavas küçük bir kahkaha attı. "Ne kadar komiksin!"

Raistlin likör bardağını dudaklarına götürerek yanan sıvıyı içti. Gözleri kadehin üzerinden parıldayan Shavas, büyük bir yudum aldı.

İlerleyerek büyücünün yanında durdu. Ateşin alevleri, giysisinin ince kumaşı üzerinde parlıyor, vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Ağır ağır başının üzerine uzandı ve uzun kahverengi saçını şelale gibi akıtarak yüzüne ve omuzlarına düşürdü.

"Benden ne istiyorsun?" Raistlin sordu. "Ben kardeşim gibi değilim. Çekici... değilim."

"Sen güçlüsün Raistlin. Gücü daima çekici bulurum. Ve zamanla daha da güçlenebilirsin."

"Zaman?.."

"Evet. Dünyanın tüm zamanına sahip olacağız."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, bardaktan bir yudum daha alarak.

"Benim büyüm geniş, neredeyse şu ana kadar tüm gördüklerinden daha güçlü. Bunu... seninle paylaşmayı isterim."

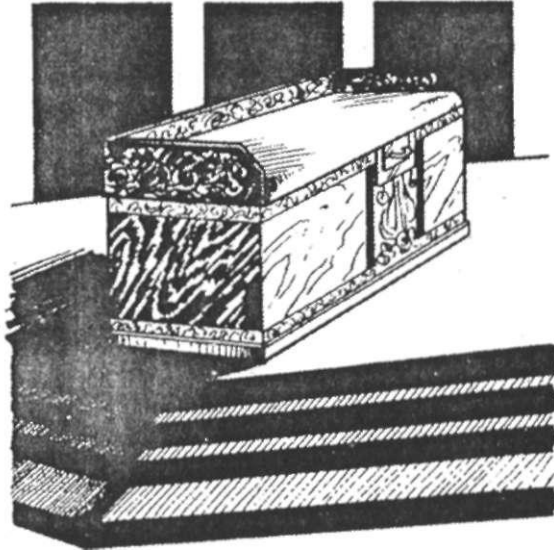
"Ne amaçla?"

Shavas, likörü içti. Boşalan bardağını sürahiden yeniden doldurdu ve parmaklarını, odada nöbette duran zırh takımının üzerinde gezdirerek kütüphanede ilerledi. Bir kitap rafına giderek bir cilt çekti. Başlık; *Majere Kardeşler*, kitabın sırtında altın harflerle basılmıştı.

"Kırmızı cübbeyi giyiyorsun büyücü fakat sonsuza kadar bunu giymeyeceksin. Ortada duracak sabrın yok. Bir seçim yapmalısın, aksi takdirde tutkuların seni paramparça edecek."

"Olabilir; ancak benim belirleyeceğim zamanıma göre. Tekrarlıyorum, benden ne istiyorsun?"

"Bu, daha çok senin benden ne istediğin," dedi Shavas yaklaşık yumuşak elini koluna koyarak. "Sana kendi kaderini kontrol etme şansını öneriyorum. Sana Karanlık Kraliçe ile ittifak öneriyorum!"

BÖLÜM 2.6

"Araba gitti. Şimdi yürümek zorundayım," dedi kender, küskünce.

Sokaktan aşağı yürümeye başladı, balık pazarına doğru Caramon'la beraber inseydi çok daha eğlenceli olacağını anlatıyordu ki; yan sokakların birinden çirkin, çarpık yaratıklardan biri fırlayarak önünde durdu.

"Merhaba," dedi elini uzatan kender mutlu mutlu. "Benim adım Earwig..."

Yaratık, elini kaldırdı. Oldukça büyüleyici görünüşlü bir araç, bir tür değnek tutuyordu. Parlak kırmızı renkte ışımaya başladı. Yaratığın, değneği kendisine sunduğunu düşünen -zira kendisini işaret ediyordu- kender uzanıp onu aldı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yaratık hırlayarak değneği geri almaya çalıştı.

"Hey!" dedi Earwig. "Onu bana vermiştin! Lağım cücesi kılık-

lı!" diye onu iğneledi.

Yaratık, öfkeyle dişlerini gösterip salyalarını akıtarak Earwig'e yaklaştı.

"Hayır! Bunu geri alamazsın!"

Kender, hoopakını savurdu. Tak! Yaratığı başının yanından vurdu. Yaratık sokağa devrildi ve hareketsiz yattı.

"Oh, özür dilerim," dedi Earwig, ayakkabısının burnuyla onu dürterek. "Eh, bu sana bir ders olsun," diye ekledi.

"Şimdi, kırmızıya dönüp parlamanı görelim!" Değneğe beklentiyle baktı. Hiçbir şey olmadı. Kender, değneği salladı. Hâlâ ses yok.

"Kırık!" dedi iğrenerek. "İşte, onu geri alabilirsin," dedi ve değneği henüz kımıldanmaya ve halsizce oturmaya çalışan yaratığın üstüne fırlattı.

Caramon'un, kendisini istiyor olabileceğini düşünen kender yoluna devam etti.

Şehrin merkezine ulaşan Earwig, sokakta yürüyen, korkunç sesleriyle bağırان ve şarkı söyleyen çirkin yaratıklardan bir orduya rastladı. Kender, kendini küskün ve keyifsiz hissediyor ve kimseyle konuşmak istemiyordu; bu yüzden etrafa bakınmak için bir kapı eşiğine çekildi. Durduğu yerin karşısında uzun, kubbeli bir yapı vardı.

"Hey!" diye bağırdı Earwig. "Burada Leydi Shavas'ın evinin olması gerekiyor. Lanet! Belki yanlış yere geldim."

Ama sokaklara baktı ve tanıdı. Evet, kesinlikle şehrin merkezindeydi.

"Ona söylemeliyim," dedi düşünceli kender, Raistlin'in, Karanlık Kraliçe'nin tapınağı hakkında söylediklerini tamamen unutarak. "Leydi Shavas evinin gittiğini bilmiyor olabilir."

Earwig, (yaratıkların taşıdığı keselerden bazılarını ilgiyle süzerrek) kapı aralığından dışarı çıkmış sokağı geçmek üzereydi ki, tam arkasında bastırılmış bir haykırış duydu.

"Earwig! Buraya!"

"Caramon?" Kender gölgelere doğru gözlerini kısarak baktı ve bir metal parıltısı gördü.

"Caramon?" diye seslendi yüksek sesle. "Sen misin?"

Bir kol uzandı, yakasından kavradı ve dar bir sokağa sürükledi.

"Hey! Yapma! Buruşturacaksın..."

"Kapa çeneni!" Caramon, elini kenderin ağzına bastırdı.

Kıvranan kenderi sıkıca tutan savaşı, sokağa göz attı. Yürüyen iblisler oldukça gürültü yapıyordu ve bir şey duymamış gibiydiler.

"Şşşşt!" diye fısıldadı, Earwig'i yavaşça bırakırken.

Yüzü öfkeyle kızaran kender ona baktı. "Yine kavga etmişsin!" Earwig bağırarak ayağını yere vurdu. "Bensiz!"

"Üzgünüm," Caramon hırladı. "Sesini alçak tut! Kedi Lordu'nu gördün mü?"

"Elbette," dedi Earwig.

Caramon'un yüzü aydınlandı. "Sahiden? Nerede?"

"Tam burada." Kender işaret etti.

Caramon, eli kılıcının üzerinde olduğu halde, döndü. Bast, zarif bir biçimde gölgelerin içinde duruyordu, derisi karanlıktan da koyu bir siyah tondaydı.

Duvara dayanan Caramon derin bir nefes aldı. Omzu yanıyordu fakat korkusu acıdan daha kuvvetliydi ve acıyı derinlere gömüyordu. Bu yerden nefret ediyordu. Bu iblis ordusunun yerine, arasına bir alay hobgoblin karışmış altı goblin ordusunu tercih ederdi.

"Kırmamız gereken şu bilmem ne nerede? O binada mı?"

"Hayır. Tapmak, dünyalar arasına bir tünel olarak kullanılıyor. Karanlık Kraliçe'nin sunağı şehrin altında."

"Büyük taş diskin olduğu yerde," Earwig de yardım etmek isteyerek konuştu.

"Doğru," dedi Kedi Lordu. "Oraya nasıl gideceğinizi göstereceğim fakat size daha fazla yardım edemem."

Caramon'un kaş çatışını gören Bast ekledi, "Kuvvetlerimle ben, yukarıdaki şehirde savaşıcağız. İblis ordusu çoktan Mereklar sokaklarında yürümeye başladı, geçitlere gidiyorlar, bunlar açılırsa hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir dünyaya dağılacaklar. Zaman azalıyor, Büyük Göz gökte parlıyor. Beni izleyin!"

Caramon inleyerek yaslandığı duvardan ayrıldı.

"Gerçekten kötü görünüyorsun, Caramon," dedi Earwig endi-

şeyle. "Başaracağından emin misin? Al, benim hoopakıma yaslanabilirsin."

Caramon, zayıf tahta sopaya baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Başarabilirim. Buna mecburum."

"Şimdi! Bu taraftan," Bast ısrar etti.

Köşeden kayarak ilerledi ve yol arkadaşları, gölgelerden ilerleyerek onu takip ettiler. Kedi Lordu gecenin bir parçası gibi hareket ediyordu ve kenderin hafif ayak sesleri bile Bast'ınkilerin yanında oldukça gürültülü kalıyordu. Caramon takırdayıp tıkırdıyor, homurtulu soluklarla nefes alıyor ve her hareketinde vücudunu sarsan ağrıdan dişlerini gıcırdatıyordu. Birkaç blok geçtikten sonra yarattıkları arkada bıraktılar; veya iblisler Mereklar şehrine doğru gidiyordu.

"Bu sokağı biliyorum," dedi Caramon aniden.

"Bilmen gerek." Siyahlı adam eğildi. Taştan metal bir ızgara alarak kara bir deliği işaret etti. Caramon akan suyun sesini duyabiliyordu.

"Bu tünel sizi gitmeniz gereken yere götürecektir," dedi Kedi Lordu. "Sunağı olabildiğince çabuk yok etmelisiniz. Kurcalanmaları algılayıp sahibesini uyarır."

"Yani canlı mı?" kender ilgiyle sordu.

"Lafın gelişi. Elveda savaşı ve kender. Bir daha görüşmeyeceğiz. Kendi tanrılarınız sizinle olsun."

"Bekle!" diye bağırdı Caramon, elini uzatarak. Fakat sadece havayı tuttu. Kedi Lordu gitmiş, gece kadar sessizce güne karışmıştı.

"Ondan ne istiyordun?" diye sordu Earwig, lağıma atlamaya hazırlanarak.

"Eve nasıl dönüleceğini soracaktım," dedi Caramon yavaşça.

* * *

İblisler kendi dünyalarından geçit yoluyla gerçek Mereklar şehrine inerek mükemmel çevikliği ile ayakları üstüne indiler. Nihayet diğer dünyadaki zindanlarından kurtulmuş olarak sarı gözleriyle etrafa bakındılar. Mereklar onlara aitti. Yakında Krynn'in

kalanını da ele geçireceklerdi.

Küçük takımlar halinde ilerlediler, dağılmaya ve dünyayı karanlığa boğmaya hazır olarak şehir geçitlerine doğru gidiyorlardı. Korkuları yoktu. Düşmanları, bir zamanlar şehri korumakta olan kediler, ölmüştü.

Fakat iyi tanrılarca örülen büyülerin koruduğu geçitler kapalıydı ve açılmıyordu.

Sıralanan iblis saldırı grupları eğilerek değneklerini şehri çeviren ağır parmaklıklara çevirdiler ve kalın metal levhalara kızıl akımlar göndererek yakmaya çalıştılar. Uzun süre boyunca denemelerine karşın, güçleri yetersiz kalmıştı. Silahlarını kaldırarak geçitleri kendi güçleriyle zorlamaya çalıştılar fakat şehrin inşaatçılarının gücü geçitleri korudu.

Batıgeçidi'ne bir komuta birliğini geri çağırarak takviye istedi. İblisler emirle geri çekildiler, bazıları öfkeyle hırlıyor ve dişlerini gösteriyordu.

Kumandan, başını çevirip tanıdığı, korktuğu ve nefret ettiği bir kokuyu algılayarak havayı kokladı. Geçide ilerledi ve şehir duvarının dışındaki karanlığa baktı; Büyük Göz'ün oluşturduğu karanlık. Ağzı dehşetle seğirdi.

"Silahlar dışarı..."

Bir pençe, süpürür gibi sırtını yırtarak sulu bir kan serpintisiyle eti kemikten ayırdı. İblis cansız biçimde yere düştü. Bedeninin üstünde iri bir kaplan duruyor, pençesinden iblisin kürkü sarkıyordu. Düşman, ölümcül oklarını canavara fırlattı fakat o çoktan kaybolmuştu.

"Bulun onu!" diye sokağı işaret eden bir iblis bağırdı.

Birliklerden beş tanesi emre uyarak karanlığın hızıyla kaplanın peşinden koştu, köşeleri dönüyor ve gizli yolları ve yan sokakları araştırıyorlardı.

Birkaç dakika içinde iri pençelerle parçalanmış, yırtılmış ve lime lime bedenleri sokağa fırlatılmıştı.

İblisler çok öfkelenmişti. Havayı sarsan kırmızı patlamalar kutuları, tahtayı ve metali dağıttı. Görünmez düşman vurulmuşa benzemiyordu. Daha fazla iblis yere yıkıldı ve yaratıklar öfkeyle

kaynaşmaya başladı.

"Takviyeler!" diye bağırdı biri, sokağa doğru elini sallayarak.

Diğer bir iblis, yedek kuvveti ihtiyatla onlara yaklaşıırken keskin sarı gözleriyle karanlığı tarıyor, tiksintiyle havayı kokluyorlardı. Bir arabayı devirip çevreleyerek saklanma noktası olarak kullandılar. Nihayet ilk gruba ulaştılar ve ortasında sarı madalyonlu bir kuşam giyen bir iblis neler olduğunu sordu.

İblisler cevaben ölü liderlerini gösterdiler. "Bize kedilerin öldüğü söylenmişti," dedi öbürü hırlayarak.

"Sanırım biri bir hata yaptı," dedi diğeri.

"Evet, bu gece başka ne hatalar yaptıklarını merak ediyorum. Burada kalın ve ilave birlikleri bekleyin. Buraya geldiklerinde şu geçidi açmaya çalışın." Kuvvetleri pozisyonlarına çevirmek için döndü. "Ekipler oluşturun ve düşmanı bulun. Onları ölü istiyorum!"

Çarpık bedenler Solamniya Şövalyeleri'ni kışkındıracak bir hız ve kapasiteyle beşli gruplara ayrıldı. Tek bir emir, onları yönlendirmeye yetiyordu; mükemmel bir işbirliği içindeydiler. Bir an sonra kıvrak biçimler, gölge içinde gölge gibi harekete geçti.

Hiçbiri geri dönmedi.

Savaş vaadi onları çağırırken beklemek istemeyen birkaç iblis, kendi iradeleriyle ileri doğru yürümeye başladı; fakat sıkılı dişlerinin arasından tıslar gibi konuşan kumandan, oldukları yerde durmalarını söyledi. "Pozisyonunuzu koruyun!"

On beş erkek ve kadın, cadde ve bulvarlardan dışarı çıktı. Silahları yoktu. Elllerinden kan damlıyordu. Gözleri zaferle parlıyordu. Koşarken ses çıkarmıyorlardı, hareketleri düzgün ve akıcıydı.

"Hah! İnsanlar!" iblislerden biri tükürdü.

O ve arkadaşları havada dalgalanan kırmızı oklardan bir baraj oluşturdu; hedeflerine uzanan, yere ve binaya çarpan, toz ve kir bulutları kaldıran ölümcül şimşekler. Fakat mesafeyi inanılmaz bir hızla kapatan saldırganlar bir an içinde tepelerindeydi.

"Bunlar insan değil!" diye haykırdı liderleri. "Bunlar düşman!"

Aslanlar, kurbanlarının tepesine sıçrayarak beşini muazzam ağırlıkları altında anında yere indirirken, saniyeler içinde beşini daha öldürdü. İblisler geriye devrildi ve sarı gözleri yanarak pençe-

leri, dişleri ve kırmızı kırmızı parlayan değnekleriyle dövüştüler. Birkaç dakika içinde iblislerin yarısı ölmüştü, aslanlarınsa beş tanesi.

Kuvvetlerini toparlayan kumandan emir verdi, "Geri çekilip yeniden toplanın! Kazanamazlar!"

İblis birlikleri anında emre uyarak hızla oluşturdıkları hatlarına ulaşana kadar sırt sırta savaştılar. Tekrar ileri atıldıklarında, darbenin şoku dev kedileri geçide püskürttü. Birkaç tane kalmıştı. Tutunamayacaklarını biliyorlardı.

"Onları yok edin! Şimdi!"

Fakat iblisler tereddüt etti. Şehir sessiz, bekliyordu. Her iki taraf da savaşa ara vererek dinlemeye başladı.

Büyük duvarların dışındaki alanı dolduran belirsiz bir gök gürültüsü gittikçe yaklaşarak geçitlerin üstüne ulaştı. Aniden parmaklıkların arasından bin kedi fırladı, küçük bedenleri çubukların üstüne monte edilmiş muazzam plakaların arasından kolayca kayıyordu; bariyerler, sadece kendilerinin ince biçimlerinin sığabileceği kadar birbirlerine yakın yerleştirilmişti. İri kardeşlerinin yanından koşarak geçtiler ve iblislere saldırdılar, küçük pençe ve dişler çarpık bedenlere saplanıyor, kara büyüünün iyileştiremeyeceği yaralar açıyordu.

Geçitteki iblisler yok edilmişti, bedenleri kusursuz beyaz taşın üstünde parçalanmış uzanıyor ve daha fazla kedi yanlarından geçerek kehaneti yerine getirmek üzere sessiz adımlarla ilerliyordu.

* * *

"İşte orada Caramon," dedi Earwig, hoopakını taş kürsüye doğru uzatarak. "Sunak)"

"Evet, sanırım haklısın," diye cevapladı savaşçı, mağaranın girişinde durmuş, gözleriyle önlerindeki loşluğu delmeye çalışıyordu.

Kender ileri atılmaya davrandı ama Caramon durdurmak amacıyla onun küçük omzuna elini koymuştu. "Bir dakika bekle. Nöbetçiler olabilir. Bir şey görüyor musun?"

Earwig bütün gücüyle baktı. "Hayır, hiçbir şey."

"Ben de öyle. Fakat sanki bir şey duyuyorum."

"Caramon," dedi Earwig bir an sonra. "Hiçbir şey duymuyorum çünkü kalbin çok hızlı atıyor. Bunu durdurabilir misin?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Öleyim mi? Ayrıca bu benim kalp atışım değil! Bu benim duyduğum ses ve birbirine sürtünen dişlere benziyor."

"Emin misin?" dedi Earwig şüpheyle. "Bana kesinlikle kalp atışı gibi geliyor."

"Evet, eminim!" Caramon ters ters konuştu. "Haydi gel. Bütün gece burada duramayız."

İkisi ilerledi. Mağara, Earwig'in yukarıdaki şehirde keşfettiğiyle aynıydı. Aynı titreşen meşaleler, aynı taş kürsü vardı. Fakat girişe ulaştıklarında kürsünün tepesinde bir şey gördüler; Abyss ile Krynn arasındaki geçidi yaratmakta kullanılan sunak...

Büyük bir kutuya benziyordu, her tarafı biçimsizdi ve altın, gümüş ve bronzla süslüydü. Parlak yüzeyine garip, kötülüğü simgeleyen şekiller oyulmuştu.

"Vay!" diye haykırdı Earwig; ve Caramon onu durduramadan odaya fırladı.

"Hayır! Bekle!" savaşçı bağırdı.

"Ne? Ne oldu?" Earwig olduğu yerde dönerek heyecanla seslendi. "Sorun ne?"

Caramon'un kalbi boğazında atıyordu. Kendine gelmek için öksürdü. "Sakin... asla... bir yere... böyle dalma... önce bakınmadan!"

"Tamam Caramon."

Savaşçı, bir sonraki soruyu bekleyerek geriledi.

"Neden?" diye sordu Earwig.

"Sadece biraz daha fazla yaşamak isteyebileceğini düşündüm!" Caramon hırladı. Gözlerini kırıştırıp kılıcını kaldıran savaşçı, odaya baktı. "Earwig, arkanda!" diye bağırdı.

"N..." Kender hoopakını büyük bir yay çizdirerek salladı. "Ne o Caramon?" diye bağırdı, hiçliğe vururken. "Hiçbir şey görmüyorum!"

"Şu-şey," diye bağırdı Caramon, işaret ederek. "Bu bir... bir... ele benziyor!"

"Oh, evet! Vay!"

Zayıf, yılankavi, olağanüstü güzellikte bir kol boşlukta belirdi, el, amaçsızca sallanıyor, sanki göremediği bir şeye uzanıyordu.

Earwig kendi elini uzattı. "Merhaba. Benim adım..."

"Hayır!" diye haykırdı Caramon fakat kol Earwig'in parmaklarının arasından geçmişti.

Earwig bakakaldı. "Ne kadar kaba!"

Kender, eli tekrar yakalamaya çalıştı ancak el her defasında onun içinden geçiyordu. Sıkılan Earwig kutuyu incelemek üzere atladı.

Caramon, kılıcını savurmaya hazır biçimde tuttu. Yavaşça odaya girdi, girişi kontrol etmek için döndü, ardından kutuya yöneldi.

"Dokunma ona!" sertçe kenderi azarladı.

Earwig elini geri çekti.

"Bunu ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Yok etmemiz," diye cevapladı üzerinden gölgemsi bir kol geçerken gayri ihtiyari eğilen savaşçı. Birkaç kol daha belirdi, eller karanlığın içinden uzanıyordu. "Raistlin bunu yapmamızı söyledi."

"Nasıl?" Earwig bir uzman edasıyla mühürlü kutuyu inceledi. "Herhalde parçalara ayırmayacaksın?"

Caramon kutuya sıkıntılı bir bakış attı. "Sanmıyorum."

"Eh, aşağıda ne arıyoruz o halde?" sabrı taşmış Earwig sordu.

"Bana sorma! Ben sadece... Raist'in burada olup bize yardım edeceğini düşünüyordum."

"Eh, yok edemiyorsak o zaman açıp içinde ne olduğunu görelim."

Beklentiyle ellerini ovuşturarak Earwig, kürsünün üzerine sıçradı. Ellerini objenin üzerinde gezdirip bir anahtar deliği veya çatlak bulmaya çalışarak kutuyu inceledi.

"Earwig, bundan emin değilim..." dikkati kenderle sallanan kollar arasında bölünen Caramon konuştu.

"Ah, ha!"

Kutudan, gürültülü bir tıkırtı geldi ve ortasında bir çatlak açılarak yatay şekilde çevresini dolaştı.

"Oops..." dedi Earwig.

Başka kenderlerle maceralar yaşamış olan Caramon bu korkutu-

cu kelimeyi oldukça iyi biliyordu. Vakit geçirmeksizin kavga pozisyonu aldı.

"Ne o? Ne yaptın Earwig?"

"Hiçbir şey!" dedi kender, masumiyet havasıyla. "Fakat sanırım şimdi bunu açınan gerek."

Caramon kürsüye doğru yürüdü, ilerlerken sallanan kolların gittikçe daha gerçek hale geldiğini farketti. Şimdi, eğilemeyeceği kadar çoğalmışlardı ve ilk kol kendisine dokunduğunda savaşçı kendini hazırladı. Fakat kol, kendisi de onlar kadar cisimsizmişçesine bedeninin içinden geçti.

"Acele et Caramon!" dedi Earwig heyecanla. "İçinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben sabırsızlanmıyorum," savaşçı mırıldandı.

Kutuya doğru ilerledi. Son bir kez etrafına bakarak kılıcını kutunun kenarına dayadı, ellerine tükürdü ve ovuşturdu. Kendini hazırladı, kapağı kavradı ve kaldırdı.

Bir tıslama sesi duyuldu. Kapak kolayca açılarak neredeyse üstüne düşmesine neden oldu. İhtiyatla, ağır kapağı iki eliyle tutarak kutunun içine baktı.

"Bakayım! Bakayım!" bağırarak Earwig, başını Caramon'un iri kolunun altına soktu.

Titreşen meşale ışığında mücevherler panîdadi. Earwig'in küçük eli ileri atıldı.

"Hey!" dedi Caramon, kapağın ağırlığı altında soluyordu. "Bunları yok etmeye geldik... çalmaya değil."

"Ben hayatımda asla bir şey çalmadım!" Earwig öfkeyle bağırdı. Kutudan parlak mavi safirlerle dolu cam bir tüp çıkardı.

"Şuna bak!" dedi huşu ile. "Bundan daha güzel bir şey gördün mü?" Bir mavi ışık çizgisi mücevherlerden kutuya kaydı.

"Bunu yapmaman gerek sanırım," dedi Caramon gerginlikle. "Koy..."

Hiçbir uyarıda bulunmaksızın, ellerden biri uzanarak tüpü yakaladı ve kutuya geri koydu. Caramon bir saldırıya karşı hazırlandı fakat el, anlaşılmasız sallanmasına geri döndü.

"Bu mükemmeldi Caramon! Acaba tekrar yapar mı?"

Earwig uzanarak siyah obsidyen kaplı cam bir tüpü kavradı. Ortasında yakutlar, zümrütler ve safirler parlıyordu. Kender, tüpü çekiştirdi fakat oynatamadı.

Ellerin sallanması durdu. Caramon huzursuzlukla, görünmeyen gözlerin kendisini izlediği hissine kapıldı.

"Earwig," dedi hafif bir sesle. "Sanırım bir şey buldun."

"Biliyorum, fakat," -suratı kızaran kender tekrar çekiştirdi-"çıkıyor!"

Caramon bir bakış atmayı göze aldı. "Kıvrır." Kolları kapağın ağırlığına yeniliyordu. "Çabuk! Bunu daha fazla açık tutabileceğimi sanmıyorum!"

Earwig, her iki elini tüpün etrafına koydu ve döndürmeye çalıştı fakat elleri pürüzsüz kaptan kaydı.

"Diğer yöne d-me," diye önerdi Caramon.

Elleri yakından izliyordu ve parmakların dehşetle seğirdiğine yemin edebilirdi. Birisinin hoşlanmadığı bir şey yapıyoruz, diye Caramon karanlık bir biçimde düşündü. Bunun ne olduğunu bilebilmek isterdi.

Kender tüpü sola çevirdi.

"Yakaladım!" diye bağırdı. "Çıkıyor!" daha güçlü çevirdi.

"Harika! Devam et ve..."

Gölgemsi bir el aniden Caramon'u boğazından kavradı. İki tane omuzlarının altından yakaladı ve çekmeye başladı. Savaşçı, kapağı sıkıca tutarken onlara karşı direnmeye çalıştı.

"Bilmiyorum... ne kadar... bunu... tutabilirim... yukarıda!" soludu. "Acele et!"

"Acele? Acele ve ne?" Earwig çılgınca bağıarak daha hızlı çevirdi.

Tüp, deliğinden yavaş yavaş çıkıyordu. Eller ona uzandı fakat dokunmaya isteksiz gibiydiler, belki de tüpü tuttuğu için.

"Aldıktan sonra ne yapacağım?"

Caramon cevap olarak sadece homurdanabildi. Yüzü acıyla çarpılmış, kapağa asılma ve elleri itme çabasından yüzü kızarmıştı.

"Yakaladım!" Earwig tüpü kuvvetle çekti.

Tüpe baktı, salladı ve kulağına dayayarak sesleri dinledi. Yakı-

nındaki ellerin parmakları ısırap içindeymişçesine bükülüp çarpıldı.

Caramon boğuk bir çığlık attı. Daha fazla el iniyor, onu tutuyor, havaya çekmeye çabalıyordu. Tüm gücüyle kapağa tutundu.

"Bir şey yap!"

"Deniyorum!" Earwig soludu.

Tüpü tekrar tekrar çevirdi. Nihayet, öfkeyle "Argh!" diye bağıarak tüpü kutunun yanına vurdu.

Yüksek perdeden, keskin bir ses havayı yırtarak beynini deldi. Caramon hiç böylesine korkunç bir şey duymamış, daha acı verici bir şey hissetmemişti. Elinden düşen kapak gürültüyle yere çarptı. Eller boğazına sarıldı ve onu boğmaya başladı.

Sesi engellemek için omuzlarını kamburlaştıran Earwig, koyu silindiri tekrar kutunun yan tarafına vurdu.

Caramon, bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Boynu kalındı fakat eller güçlüydü ve yavaş yavaş nefesini kesiyordu.

Arkadaşına bakan Earwig, savaşçının ağzının açık kaldığını ve gözlerinin kafasından dışarı fırladığını gördü.

"Kırıl!" Kender çılgınca emrederek tüpü yeniden kutuya vurdu. Tüpün dibi açıldı ve daha küçük bir tüp çıktı. İçinde altın bir şerit vardı.

"Oh, hayır!" Earwig inledi.

Kenderler hiçbir şeyden korkmaz fakat bu kender belli ki yüzüklere doymuştu.

Yine de bir şey yapmalıyım. Caramon'u öldürüyorlar. Tüpü salladı ve yüzük avucuna düştü.

Benden ne istiyorsun? bir ses gürledi.

"Yine mi sen!" diye mırıldandı Earwig.

Yakınındaki eller yumruğa dönüştü. Biri ona doğru sallandı. Earwig eğildi. Darbenin gücünden çıkan hava neredeyse onu yere deviriyordu. Caramon'a baktı. Arkadaşı bilincini kaybetmişti ve iri adam, onu yavaşça yukarı çeken ellerin arasında gevşekçe sallanıyordu.

Earwig tekrar yüzüğe baktı.

"Buradan çıkmak istiyorum!" diye bağırdı.

Yüzüğü başparmağıma geçirin Karanlık Majesteleri ve geçit açılsın.

"Şey, ben bir Karanlık Majeste değilim fakat olan birisini gidip bulmaya zaman yok. İşte!" dedi Earwig ve yüzüğü parmağına geçirdi.

"Hayır!" korkunç bir haykırış duyuldu ve kender gerçekte beş ayrı sesin aynı anda bağırıldığı hissine kapıldı. "Zamanı gelmedi! Göz'ün gücüne sahip değilim!"

Bir hava darbesi kendere vurarak kenderi Caramon'un üzerine fırlattı. Karanlık, hızla yanından geçti, sokaklar yanından geçti ve sonra binalar ve çirkin yaratıklar yanından geçti, hepsi de büyük bir aceleyle bir yere gidiyordu. Fakat gariptir ki, hepsi de geri geri gidiyor gibiydi.

Ve ardından koşturma durdu.

Yuvarlandığını ve tepetaklak olduğunu hisseden Earwig, bir an başının mı yoksa ayaklarının mı üstünde durduğunu anlayamadı. Aslında Caramon'un üzerindeydi ve Caramon, beyaz taştan bir sokakta yatıyordu.

Earwig, eğilerek küçük elini Caramon'un kalbine koydu. Güçlü biçimde atıyordu. Savaşçının göğsünün nefes alırken inip kalktığını görebiliyordu. Fakat iri adam bilinçsizdi. Earwig savaş seslerini hemen yanında duyuyordu; korkunç çığlıklar ve haykırışlar.

"Fıçı içindeki bir grup kedi gibi," dedi kender. Etrafa baktırdığında büyü ışıkları gördü; belirsiz ama parlak. Catherine'in kendisini öptüğü alanı ve hanı gördü.

"Döndük!" dedi hafif bir hayal kırıklığıyla. "Oh, şey, eğleneliydi."

Caramon'un yanına oturmuş, savaşçının bilincinin geri gelmesini bekleyen Earwig yeni yüzüğüne hayranlıkla baktı.

BÖLÜMLÜ7

"Ya sana Karanlık Kraliçe ile ittifakla ilgilenmediğimi söylersem?" Raistlin hafifçe sordu.

Shavas inanmazlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar gücü Karanlık Majesteleri seni durdurmaya çalışmadan kazanabileceğini mi sanıyorsun?" Kadın gülmeye başladı. "Bana bu kadar çekici gelmenin sebeplerinden biri bu Raistlin. Hiçbir şeyden korkmuyorsun."

" 'Korku içinde yaşayanlar kendi endişelerine yem olur.' "

"Evet, Eyavel bir zamanlar favori yazarlarındandı. 'Ve sen, nazik okuyucu, benim yolumu takip etmelisin; zira ben senin bilmen gereken yolum.' Ali Azra, favorilerinden bir diğeri." Shavas yarı boşalmış likör bardağını büfenin üzerine koydu. "Büyücü nereye döneceğini, kime tapılacağım biliyordu. Onun gibi sen de büyük güç kazanabilirsin. Ve büyük zevk."

Kadın yirmi üç düğmesini birer birer çözerek elbisesini çıkardı.

Yavaş, zarif bir hareketle omuzlarını silkti. İpek elbise yere düştü. Şömine ışığı beyaz cildinin üstünde parıltıyor, bedeninin gölgeli kıvrımlarını vurgulayan kırmızı bir alev yayıyordu.

Erkeğe yaklaştı. Uzanan Shavas, pannak uçlarıyla Raistlin'in yüzüne dokundu.

Büyücü onun ellerini tuttuğunda kendi cildinin yanıyor olmasına karşın kadının soğukluğunu hissetti. Vücudundan bir titreme geçti, kadının da hissedebildiği bir titreme.

Tereddütle, şüpheyile ona bakan Shavas geri çekildi.

Raistlin, likör bardağını kaldırdı fakat titreyen eli neredeyse bardağı düşürüyordu. Geri koyarak aniden oyun tahtasına döndü ve kendi şampiyonunun taşına baktı. İzlerken biçimsiz, ölü bir savaşçıya dönüştüğünü gördü. Bacaklarının kendisini taşımayacağından korkan büyücü oturdu.

"Teklifin baştan çıkarıcı..."

"O halde kabul ediyorsun?"

Shavas, büyücünün sandalyesinin yanında djz çöktü. Ellerini, onunkinin üstüne koydu ve gülümseyerek kum saati gözlere baktı. Zaferinden emin görünüyordu.

Raistlin başını salladı. "Yapamam."

"Neden? Sana her şeyi sundum! Benimle hükmetme şansını. Kendi kaderini biçimlendirme gücünü. Kendimi!"

Büyücü bir şey söylemedi. Ona bakmadı fakat gözlerini tahtaya ve mahvolmuş taşına dikti.

Shavas, yavaşça ve vakarla ayağa kalktı. "Beni arzuluyorsun. İnkâr edemezsin!"

Başını kaldırmayan büyücü cevap verdi, "Seni arzuladığımı, leydim, inkâr edemem. Fakat arzumu inkâr edebilirim."

"O zaman bir aptalsın!"

"Belki," dedi Raistlin hafif bir sesle. "Belki... Fakat oyunu kazandım."

Elini uzatarak Karanlık Kraliçe'yi tahtadan aldı ve hor gören bir tavırla ateşe attı.

Etrafında kadının öfkesinin yükseldiğini hissediyordu, alevlerden daha yakıcı biçimde.

"Sen? Sen hiçbir şey kazanmadın!" Shavas bağırdı. "Kendi yıkımın hariç hiçbir şey!"

Kollarını havaya kaldırdı. Parmak uçlarında koyu şimşekler oluşarak çıplak bedenini soğuk, zayıf düşürücü bir hale ile sardı. Uzun saç, kıvranan yılanlar gibi başının etrafında yükseldi. Gözleri kaybolarak derin karanlık kuyulara gömüldü.

Raistlin ayağa kalktı ve Magius'un Asası'na yaslandı.

"O aciz oyuncak seni kurtaramayacak! Öleceksin..." Kadının sesi çatladı, ardından dehşet dolu bir çığlıkla yükseldi. "Ne oluyor?"

"Çağırdığın büyüler onları kontrol etme yeteneğinin sınırlarının ötesine geçiyor," Raistlin cevapladı.

"Yardım et!" Shavas haykırdı. Havada siyah bir şimşek çakarak kadının çıplak vücudunu içine çekti. Raistlin'e uzandı ancak elleri çürümeye başlıyor, et kemikten ayrılıyordu.

"Yapamam," dedi büyücü. "Ben senin yıkımının sebebiyim!"

Shavas ıstırapla kıvrandı. "Bir gün düşeceksin! Bir gün Karanlık Kraliçe seni ele geçirecek!"

"Hayır," diye cevapladı Raistlin. "Ne olursa olsun, kendime ait olacağım."

Kadının vücudu yavaşça parçalara ayrıldı ve sonunda sadece kütüphanenin halısının üstünde bir toz yığını kaldı. Ortasında bir kolye duruyordu; ateş opali, yaşamla alay edercesine parıldadı.

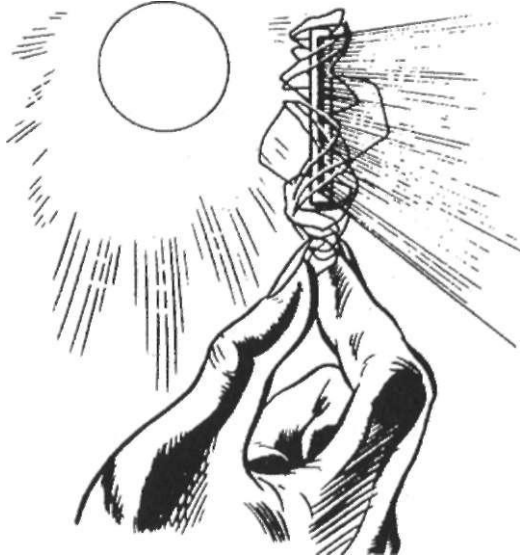
Raistlin hareketsiz durdu ve Shavas'ın tozlarının, yaşama sarılarak kımıldanmasını izledi. İlerleyerek Magius'un Asası'nı kaldırdı ve ezici bir güçle indirdi. Ateş opali patladı.

Uzanıp bir kitabı yakalayan Raistlin, bunu liköre buladı ve ateşe attı. Alevler altın renkli kelimeleri -*Majere Kardeşler*- yutarken kitabın cildi kararır kıvrılmaya başladı.

Raistlin, asanın ucunu ateşe soktu ve uç yanana kadar kömürlerin içinde tuttu. Yanan asayı çıkaran büyücü perdeler, mobilyalara ve en sonunda oyun tahtasına dokundurdu. Alevler çatırdadı. Hava dumanla doldu.

Raistlin asayı yere vurdu ve alev sönerken siyah tahtayı pürüzsüz, soğuk ve zarar görmemiş biçimde ortaya çıkardı.

Büyücü döndü ve yanan evden çıktı.

SOMLSÖZ

Raistlin ile Caramon, Mereklar'ın güney geçidinin dışında, şehrin beyaz sınırlarının ötesinde, duruyordu.

"...ve kadın, çığlıklar atıp kollarını sallayarak evine koştu." Earwig göstermek amacıyla kendi kollarını salladı. "Ertesi gün kapı çaldı. Bil bakalım gelen kimdi?"

Catherine başını salladı. "Hayır. Kim?"

"Dizzy'nin hoopakı!" Earwig toprağa devrildi ve kontrolsüz bir neşe ile yuvarlandı.

Dudakları seğiren Catherine orada durdu.

"Anlamadın mı?" Bir dakika sonra oturan Earwig sordu.

Catherine, daha sonra sık sık yapacağı gibi, gözlerini göğe çevirdi. Genç kadın, deri pantolon ve uzun, güderi bir tunik giymişti. Ayağında yumuşak, esnek çizmeler vardı ve sırtında bir bohça taşıyordu. Elinde ufak, karışık bir tel vardı; Earwig'in kendisine

verdiği hediye. Teli havaya fırlattı. İçindeki boncuk, güneşi yakalayarak parladı. Teli, düşerken yakalayan Catherine, kendere göz kırptı.

Sırttan Earwig de ona göz kırptı. İkisi mükemmel bir sırı paylaşıyordu, kenderin diğer bir mükemmel macera olacağını umduğu bir şeye doğru onları sürükleyen bir sır.

Caramon ayağını sürüdü. "Keşke fikrini değiştirip bizimle seyahat etsen. En azından Kara Kedi'ye kadar."

"Yapamam," dedi Earwig, heyecandan patlamak üzereydi. "Çok Önemli Bir Görevimiz var. Anlarsın, bu tel..."

Catherine onu sırtından dürttü. "Sus," dedi. "Bu aynı zamanda Çok Gizli Bir Görev."

"Doğru," dedi Earwig, başparmağındaki yüzüğü ovalayarak. "Eh, hoşçakal Caramon. Hoşçakal Raistlin. Bu kesinlikle eğlenceliydi!"

Raistlin bir şey söylemeye hazırlandı, ardından şiddetle öksürmeye başladı. Göğsüne yapışarak dengesini kaybetmemek için asasına dayandı. Caramon endişeyle ona baktı.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Ya sen?" Raistlin bandaja sarınmış, dimdik ve acıyla yürüyen kardeşine sert bir bakış attı.

Cübbesinden beyaz bir bez çeken büyücü, dudaklarına hafifçe dokundu. Kumaş kanla kıpkırmızı şekilde geri çekildi. "Bilmen gerekiyorsa," diye fısıldadı, "bu şehirde bir gece daha geçirmek istemiyorum."

Caramon etrafına baktı. Geçit boş, korumasızdı. Sokaklar, kapıdan kapıya koşan, her biri geceki dehşet verici mucizelerle ilgili kendi hikayesini anlatan insanlarla doluydu. Yöneticileri ölen şehir kaos içindeydi. Söylentiler, şehri büyük bir kötülükten korumak için Kedilerin Lordu'nun yanında savaşırken öldükleri şeklindeydi. Mereklar'ın duvarları daha iyi bilgiye sahipti fakat şehirde çok az kişi yeni oymalara dikkat ediyordu.

Yeni doğmuş yavrusunu ağzında taşıyan bir kedi hafif adımlarla hızla yanlarından geçerek ailesini, kırık alandan kedileri memnuniyetle kabul ettiği söylenen şehre doğru taşıdı. Kediyi gören bazı şehir halkı eğilerek onu çağırırdı.

"Hâlâ Leydi Shavas'a veda etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Caramon.

Raistlin, hâlâ ince bir kara duman sütununun havada asılı durduğu, Mereklar'ın merkezine baktı.

"Hayır." Büyücü, kapüşonunun derinliklerinden konuştu. Caramon itiraz edecek gibi olduğunda, nazikçe kardeşinin koluna elini koydu. "Gel. Gitmeliyiz."

"Oh, işte, Raist." Earwig büyücünün ilacını -bir torba keskin kokulu şifalı bitki- kesesinden çekti. "Bunu düşürdün. Gerçekten!" dedi gözleri büyümüş olan kender.

"Onu düşürmedim Earwig," dedi Raistlin. "Onu at..." Durakladı, ardından ekledi. "Yani... istersen onu saklayabilirsin."

"Saklayabilirim! Vay canına, teşekkürler!"

"Teşekkürler Earwig, yardımın için," dedi Raistlin. Gözlerini kaldırarak kıza dikti.

Ona iyi bak.

Kelimeler Catherine'in zihninde oluştu. Şaşırان kız başını eğdi. "Bakacağım," diye söz verdi.

"Eh, görüşürüz Earwig," dedi Caramon. "Maceranda iyi şanslar."

İkizler yoldan aşağı bir tarafa gitti, Catherine ile Earwig diğerinden. Mereklar'ın eskiden boş olan duvarlarının önünden geçerlerken Earwig aniden durarak baktı.

"Vay!" dedi huşu ile.

Gözleri yaş doldu ve Abyss'te, cesaretle bir arabanın arkasına tünemiş bir kenderin oyulduğu taşın üzerinde elini gezdirdi. Ve başka bir oyma vardı, bir kender kahramanı bir iblisi öldürürken gösteriyordu. Ve bir üçüncüsü, elini yiğitçe ölümcül bir kutuya sokan bir kender...

"Hey, Caramon! Raistlin!" Earwig çılgınca bir heyecanla bağırdı.

İkizler -uzakta küçük şekiller haline gelmiş- döndüler. Büyücü, kardeşinin koluna yaslanıyordu. İkisi de üzgün, yorgun ve acı içinde görünüyordu.

"Boşver," dedi Earwig yavaşça.

"Hoşça kal!" diye bağırdı kender, keseyi sallayarak. "Kuzen Tas'a benden selam söyleyin!"

Kara Kedi'ye dönüş yolculuğu her ikisi için de uzun ve yorucuydu. Sık sık dinlenmek üzere durmuşlardı. Öğlene doğru Raistlin yoldan ayrılarak ormana girdi. Caramon, her zamanki gibi, durup onu beklemeye başladı fakat bu sefer Raistlin geriye bakarak işaret etti.

"Gel Caramon."

"Elbette. Bir şey mi oldu?" diye savaşçı endişeyle sordu.

"Konusmalıyız."

Caramon buz kestiğini hissetti. Savaşçı derin, kabuslarla dolu bir uykudan uyanarak kendini Barnstoke Hail'da bir yatakta yatar, kardeşini onu izleyerek dinlenmesini korur halde bulmuştu. Raistlin, kardeşinin yaralarıyla ilgilenmiş ve her şeyin bittiğini, Mereklar'dan ayrılma zamanının geldiğini söylemişti.

"O halde şehir güvende mi?" diye sormuştu Caramon.

"Sana sonra hepsini anlatacağım kardeşim!" demişti Raistlin. "Zamanının geldiğini düşündüğümde."

Görünüşe göre, zaman gelmişti.

İkizler yoldan ayrıldılar. Seyrek bir ormana girerek çalılıkların içinden dikkatle ilerlediler. Direnci tükenen Raistlin yavaşça hareket ediyordu. Caramon her adımında suratını buruşturmaktaydı.

"Omzun acıyor mu?" Raistlin sordu.

"Ateş gibi," diye kabullendi Caramon.

"Bandajları değiştireyim."

İstedığında oldukça nazik olabilen büyücünün narin elleri, Caramon'un yarasını nehirden aldığı soğuk suyla yıkadı. Raistlin yanan bölgeye kendi keşfettiği bir merhem sürdü. Caramon homurdandı ve merhem, acısını hafiflettiğinde rahatlayarak iç çekti.

Raistlin, nehrin kıyısına oturdu ve çırıptılı suya uzun süre gözlerini dikti. Caramon ürpertiyle bekledi. Kardeşini hiç böylesine içine kapanık, böylesine sessiz ve dalgın görmemişti.

"Shavas öldü," dedi Raistlin aniden.

"Ne?" Caramon soludu. "Öldü mü! Nasıl..."

"Onu öldürdüm."

Caramon boğulur gibi bir ses çıkardı. Raistlin gözlerini ona doğru kaldırdı. İkizi, dehşetle kendisine bakıyordu. Kardeşinin yüzündeki ifade yabancı değildi. Raistlin bunu bir kez daha görmüştü; Yüksek Büyücülük Kulesi'nde. Büyücünün ince dudakları acıyla büküldü.

"Sanırım açıklamam gerek..."

"Evet, sanırım açıklamalısın!" Caramon'un sesi sert ve kızgındı.

"En baştan başlayacağım. Dünyadan sürgün edilışinden beri, Karanlık Kraliçe geri gelmek için bir yol arayıp durdu. Bunu kendi başına yapacak güçten yoksun olduğundan, Büyük Göz'ün açığa çıkardığı güçten yararlanmaya çalışmaya karar verdi.

"Bu amaçla Mereklar'a ajanlarını gönderdi. Tarafsızlık tanrıları, o zaman Abyss'ten dünyaya bir giriş yaptıklarını bilmeksizin, şehri inşa etmeleri için Takhisis ve işbirlikçileri tarafından oyuna getirildiler.

"Buna karşın iyi tanrılar entrikayı keşfettiler ve şehrin üç geçidini kötü güçlerin kaçmaya çalışması halinde kapanacak şekilde inşa ettiler. Ayrıca, hilede oynadığı rolü telafi etmek üzere Kedi Lordu, şehri korumak üzere kendisinin ve türünün hizmetini önerdi. Fakat kardeşim; bu, anlatmak için ne takatimin ne de isteğimin olmadığı başka bir öykü."

"Ajanlar?" dedi Caramon şüpheyile kardeşini süzerek. "Karanlık Kraliçe'nin Mereklar'daki ajanları kimdi?"

"Konseyin dokuz üyesi..."

"Fakat on üye vardı," Caramon araya girdi.

"Ve Leydi Shavas," diye bitirdi Raistlin hafifçe.

Savaşçı, kardeşine öfkeyle bakarak ayağa kalktı.

"Sakin ol Caramon ve dinle!"

Raistlin'in altın gözlerinin bir bakışla yerine mıhladığı Caramon sakinleşti ve isteksizce geri oturdu.

"Konsey üyeleri aslında Abyss'ten gelen iblislerdi ve gerçek üyeleri öldürerek onların biçim ve özelliklerini almışlardı. Leydi Shavas bir..." Raistlin tereddüt etti.

"Bir ne?" Caramon sordu.

"Kötü... bir büyücü kadın," diye yalan söyledi büyücü, gözlerini

kardeşinden ayırıp suya çevirerek. "Bir araya getirebildiğim kadarıyla olayların akışı böyle.

"İblisler, Mereklar'a geldi ve kehanetin bilincinde olarak hemen şehrin kedilerinden kurtulmaya başladılar. Kedi nüfusunu yavaş yavaş azaltırken şüphe çekmeyeceğini umuyorlardı fakat umdukları gerçekleşmedi. Şehir halkı tedirgin olmuştu ve harekete geçmelerini istedi. Hilelerini sürdürmek için Karanlık Kraliçe'nin ajanları bu gizemi çözmek için birini tutmaya istekli görünmek zorundaydılar. Bu yüzden ödül duyurusunu astılar."

"Ve bu yüzden Lord Manion bizi öldürmeye çalıştı!" dedi Caramon, şüpheleri kardeşinin sözlerinin ağırlığı altında parçalanarak.

"Evet. Bu teşebbüs başarısız olunca Kara Kedi Hanı'na ulaştık ve Mereklar'a gitmeyi amaçladığımızı belli ettik. İblisler o zaman, şehirde bir panik -belki de isyan- çıkacağı endişesiyle bizi aniden öldürmekten korktu. Konsey Üyesi Shavas, bizi gördüğüne memnun olmuş gibi davrandı. İşi bize teklif etme rolü yapmak zorunda kaldı. Bizden korktuğunu sanmıyorum," dedi Raistlin kuru bir sesle. "Üstümüzde bir etkisi olduğunu biliyordu."

Caramon'un yüzü yanıyordu. Başını eğerek karamsarca nehre ağaç kabukları parçaları atmaya başladı. "Devam el."

"Shavas, altın yüzükle tuzağa düşürdüğü kenderi de kontrol etmeyi başardı. Onu bir casusa dönüştürdü ve nihayet, Karanlık Kraliçe'nin nüfuzu altına soktu.

"Kara Kedi'deyken, Mereklar'a akan büyülü bir güç çizgisi görmüştüm. Bunlardan üç tane keşfettim, konsey üyesinin evinde sonlamın bir üçgen oluşturuyorlardı. Ölü büyücünün mağarasını ziyaret edene kadar bunların anlamını çözemedim. Bu arada, oraya gitmemiz tamamen Kedi Lordu tarafından düzenlenmişti. Yarı tanrı olarak doğrudan müdahale edemezdi fakat yine de bizi doğruya yönlendirmeyi başardı. Bana öyle geliyor ki" -Raistlin hafifçe gülümsedi- "Bast her zaman kurallara göre oynamıyor, yukarıdan konanlar dahil.

"Ölü büyücü bana bilmem gerekeni gösterdi; hem Mereklar, hem de Shavas hakkında."

"Onun hakkında bir şey söylemedi!" Caramon itiraz etti.

"Söyledi. Bana."

"Niye bunu yapsın?"

"Onun intikamını, ölümünün intikamını almam için. Görüyorsun, onu Shavas öldürdü, kardeşim. Onun için bir tehdit oluştuyordu. Gerçeği biliyordum. 'Etten bir maske.' " Raistlin içini çekti. "Onunla ilk karşılaştığımda ne olduğunu gerçekten gördüm. Gördüm ki..." Ürpererek durdu.

"Ne?"

Raistlin dikkatle ikizine baktı, ardından içini çekerek bakışlarını çevirdi. "Ne gördüğüm önemli değil. Anlamazsın. Yine de, gerçeği biliyordum. Ne olduğunu biliyordum. Neden seni katletmeye çalıştığını biliyordum..."

"Buna inanmıyorum!" Caramon inatla başını salladı.

"Aptallıkta inat etme! Hana, gecenin o saatinde döneceğimizi tek bilen oydu. Suikastçisini önden gönderdi, odamızda bizi beklemesi için."

"Ama öldürmeye çalıştığını bendim!"

"Böylece beni korumak için artık etrafta olmayacaktın."

"Oh, seni istediğini mi söylüyorsun?" Caramon alayla güldü.

"Evet, ama düşündüğün gibi değil. O... benim ruhumu istiyordu."

Raistlin bu kelimeyi fısıltıyla söyledi. Kardeşinin gergin yüzünü gören Caramon, ürpermekten kendini alamadı. İradesine karşın inanmaya başlıyordu.

"Seni öldürme teşebbüsü başarısız olunca," diye devam etti büyücü, "Shavas seni baştan çıkararak kendisine zarar veremeyecek hale getirdi. Beni büyülü bir tuzağa düşürmeye çalıştı. Fakat bu da başarısız oldu. Benim de senin gibi onun büyüsüne kapılacağımı düşünerek fazla endişelenmedi. Ardından, felaket geldi.

"Halkının katledilmesiyle çılgına dönen Kedi Lordu belirdi. İblislerin gerçek yüzlerini biliyordu fakat neden burada olduklarını değil. Onlardan bilgi almaya çalıştı. Bu başarısız olunca, onları birer birer öldürerek diğerlerini korkutmayı ve şehir halkını tehlikeye karşı bilgilendirmeyi umdu.

"Bundan sonra olanları -geçit, iblislerin dünyaya girişi ve başarısızlıkları- biliyorsun kardeşim, çünkü başarısızlıklarının sebe-

binin bir parçasıydım." Raistlin sustu.

"Shavas?" Caramon hafifçe sordu.

"Evet, Shavas. Onun durdurulması gerektiğini biliyordum. Olan-ğanüstü güçlüydü. Hareketlerinde serbest olsaydı, Kraliçesi'nin gelişini sağlayabilirdi. Sen ve kender hatta belki de Kedi Lordu bile düşebilirdi. Ve böylece bir zehir hazırladım. Beraberimde evine götürdüm ve liköre kattım. Şüphelerini yatıştırmak için, zehri onunla beraber içtim."

Caramon nefesini içine çekti, titrememeleri için ellerini yumruk yaptı. İkizinin korkunç sükunetine inanamıyordu. Dehşetle Raistlin'e baktı.

"Ama sen... sen..."

"Ölüm? Hayır, zehir beni etkilemedi. Görüyorsun kardeşim, en sonunda Büyük Göz'ün gücüne hükmetmeyi başardım. Göz'ün gücünü kanalize ederek Shavas'ı yok edecek bir zehir geliştirdim."

"Anlamıyorum!" Caramon başını ellerinin arasına aldı.

"Basit." Raistlin; bir öğretmen sersem öğrencisine ders anlatı-yormuşçasına konuştu. "Büyü kullanıcısı tahrik edildiğinde, yaptığım zehir, alanı kaplayan tüm büyülü enerjinin büyücüye akmasına neden oluyor. Karanlık Kraliçe'nin yanında yer alma önerisini reddetmemin ardından, Shavas beni yok etmek için bir büyü yaptı. Tam tersine, kendini yok etti."

"Ama zehri içtiğin için..." İnanmazlıkla bakan Caramon tereddüt etti.

"Evet." Raistlin başını salladı. "Büyü yapmaya çalışsaydım, beni anında yok ederdi. Kendimi savunmasız bıraktım. Fakat bu tek yoldu... tek yol."

"Buna inanmıyorum," dedi Caramon fakat inandığını kabul eden bir ses tonuyla konuşuyordu. "O kadar güzeldi ki! O kadar genç!"

Raistlin öksürmeye başladı. Yüzünü, ağzına tuttuğu beyaz kumaşın arkasında gizleyerek kapüşonunun gölgelerinden kardeşine baktı.

Sana gerçeği söyleyebilirdim. Sana onun bir Uç olduğunu söyleyebilirdim. Sana, onun Afet'ten beri yaşadığını söyleyebilirdim.

KEVIN STEIN

Sana onun en başından beri, insanların biçimini alarak, Mereklar 'ın Konsey Üyesi olduğunu söyleyebilirdim. Sana onun yaşamının opal kolyeye bağlı olduğunu, gençlik ve güzelliğini oradan aldığını söyleyebilirdim. Sana kardeşim, öptüğün o dudakların aslında bozulan ve çürüyen et olduğunu söyleyebilirdim...

"Evet kardeşim," dedi Raislin, elini uzatıp Caramon'un koluna dokunarak. "Çok güzeldi."

İri adam başını kaldırıp hayretle kardeşine baktı. Yavaşça, reddedilmekten korkarak, elini kardeşinin elinin üzerine koydu.

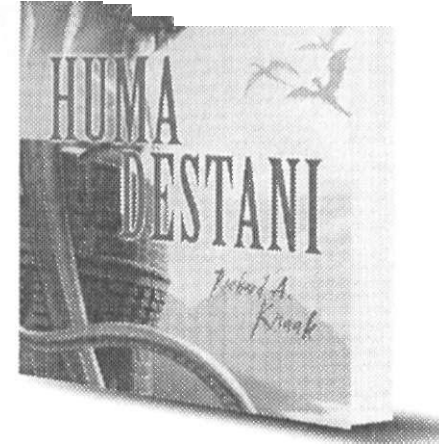
"Üzgünüm," dedi.

Raislin, ince parmaklarını kardeşinin elinin etrafına dolayarak sıkıca tuttu. İkizler uzun süre nehir kenarında oturarak suyun akışını seyretiler.

Mıya flitti Huma,

Gümüş bir ejderhanın üzerimle...

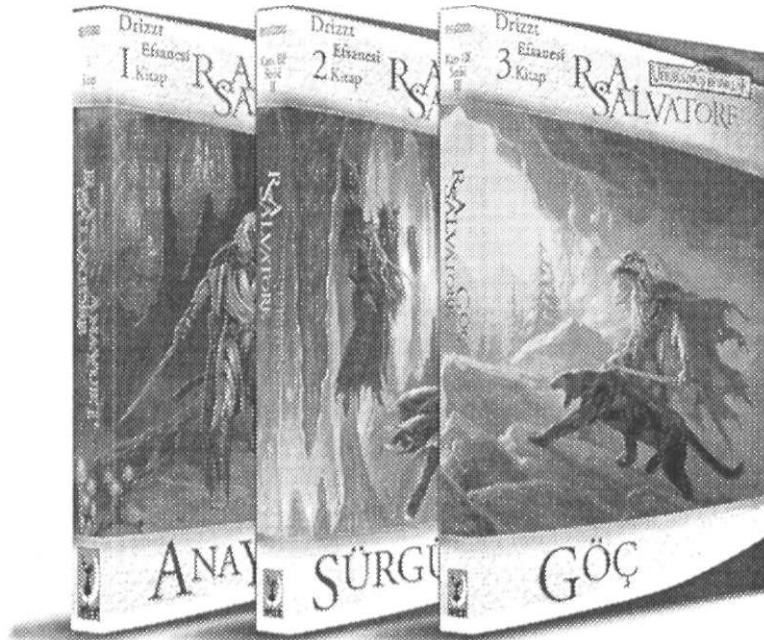
*Issız toprakların üzerinden geçtiler;
Sadece ölülerin yürüdüğü ve
ejderhaların isimlerinin anıldığı
topraklardan...*

Huma; Yemin ve Düstur^s a olan bağlılığı ve gümüş bir ejderhaya olan tutkusu tarafından yönlendirilen ilk Mızrak Kahramanı'dır...

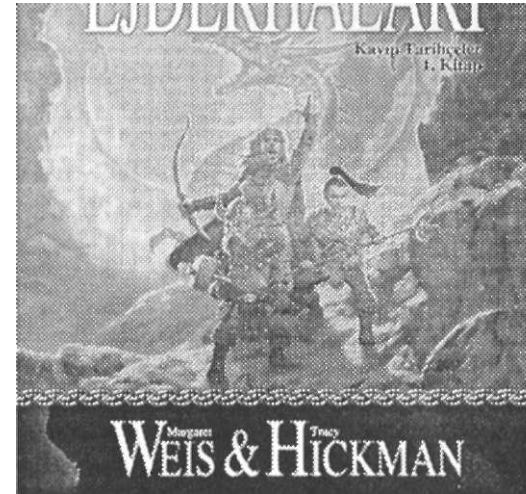
Huma; Ejderha Mızrağı dünyasında, Raistlin'den sonra en merak edilen karakterlerden birisidir...

UNUTULMUŞ DİYARLAR

Unutulmuş Diyarlar'ın en büyük
destanına tanıklık edin...

Karanlık Diyarlar'ın Soylu Savaşçı
Drizzt Do'Urden ile tanışın...

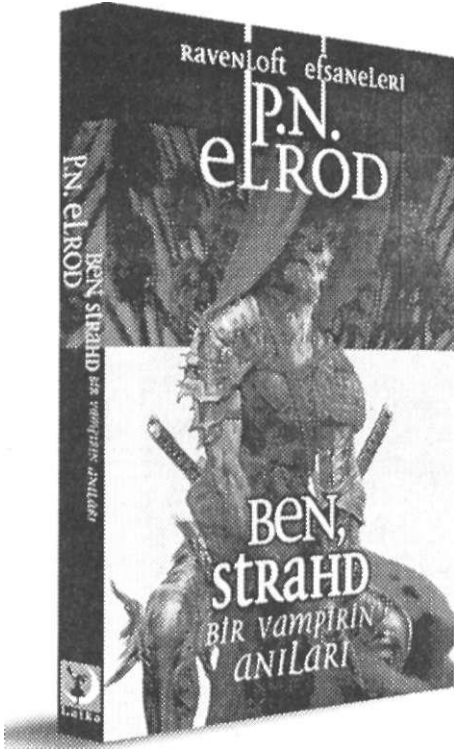
Raisılm, Skullcap olarak bilinen lanetli kaleye doğru tuhaf bir şekilde çekilirken. Tanis ve Flint, Thorbardn'deki cüce krallığına girmenin yolunu ararlar. Sturm, efsanevi Kharas'ın Çekicini ararken; **Tika** sevdiklerini ölümden kurtarmak için tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkar.

Ama asıl kritik sınav, Flint Fireforge için... Kahramanlar, ejderanların tehdidi altındaki savunmasız kaçakların hayatlarını **kurtarmak** için zamana karşı yarışırken,- Fünt herkesin geleceğini etkileyecek bir konuda zor bir seçim yapmak zonanda kalacak...

Ve tüm bu yolkadaşların tatlı belası bir kender. korkusuzluğu, hareketliliği, yaramazlıklar!, her daim doiu keseleri, hiç durmayan çenesi ve elleri ile Tasslehoff Burrfoot...

Yoiarkadaşları geri döndü.!

RaveNLoft efsaNeLeRİ

Sararmış parşömen
yapraklarciaki akıcı el
yazısını okumak başta biraz
güçtü; yazarın kullandığı
kaligrafi tarzı üç yüzyıldır
pek kullanılmıyordu!
İçindekiler kısmı yoktu
ama atılmış olan tarihlere
bakılırsa bu bir tarihçeydi.
İlk sayfayı açtı ve okumaya
başladı:

"...Ben, strahd, Barona Lordu... İyihliyım kihüküi
sırasında gelişen olaylar, tarihi kaydetmek yerine çarpıtmakla usta
olanlar tarafından korkunç bir şekilde yanlış anlatılmıştır. Bu yüzden
olayların kir kaydını tutmaya karar verdim kt. sonunda gerçekler
anlaşılsın..."

Sislerin, kuzgunların diyarından tutkunun, ölümsüzlüğün,
lanetin destanı...

JPıı topraklarda; cesur savaşılar,
yel enekli büyüdiler, inatçı cîkeİer,
kibirli cıfler, pek <le boş kûktrsasyaû
orklar, kadim ejderhalar, onorlu
şövalyeler, geceme avcılar
oliırsür/, vampidef ve âunyamn
kaderini, 'belirlemek İçin çekişen

İfBu sitede, yeni başlayanlar için
fol g&steidi bilgileri. Fantastik
dünya ile ilgili haberleri* makaleleri:
röportajlarU öyküleri,
Rol Yapma Oyunları ve diyarlar
hakkında kapsa m h kaynakçaları,
fantastik kurgı ve biiimkorgu
ve o atta yol.
arkadaşlariiiın tartışıp sohbet
edebil

îjanıo adresi: wwm^r0!^^mt

Kitap

D. H. Lawrence kitabı şöyle anlatıyor:

"Bir kitabın en kötü yanı kapaklarla örtölü olmasıdır. Kayalara, dikilitaşlara yazarken yalan söylemek daha güçtü. Gün ışığı pek keskindi. Ama insan mağaralara, gizli kovuklara, tapınaklara çekildi hemen; kendi ortamını eliyle yaratabileceği, kendi kendine yalanlar söyleyebileceği yerlere. Kitap da bir yeraltı kovuğudur, iki kapaklı. Yalan söylemek için eşi bulunmaz bir yer."

FrpKitap bütün bu yalanların hepsini bulabileceğiniz bir yer...

FrpKitap, Türkiye'nin tantastik konseptii ilk ve tek satış sitesidir. Sitemizde FRP materyalleri, zarlar, Magic the Gathering oyun kartları, kutu oyunları, figürler gibi ürünleri de bulmanız mümkün.

Hobilerine önem veren, fantastik edebiyata meraklı kişilerin vazgeçemeyeceği bir site...

h

w - w w . ^ r p ^ E ^ i t a p . c o m

Ansalon'un arka yollarından Yeni Dünya'ya doğru giden ikizlere, yolda bir kender katılır. Kardeşler, bir lanetin hüküm sürdüğü garip bir şehre; Mereklar'a doğru adeta sürüklenirler...

Bir olaylar yumağı, eski bir efsane ve üç büyülü parlak çizgi, ikizleri ölümcül bir düşmanla yüz yüze getirir; güzel, soylu bir kadın, vahşi bir yaratık, Karanlıklar Kraliçesi ve büyülenmiş bir kender, ikizlerin kaderini belirleyecektir.

